

உ

கணபதி துணை.

கொலைமறுத்தல்.

திருத்துறைநூர்

சிதம்பரலிங்கசுவாமிகர்

அருளிச்செய்தது.

—+—

இது

திருப்போரூர்

சிதம்பரசுவாமிகர்

அருளிச்செய்த உரையுடன்

யாழ்ப்பாணத்துநல்லூர்

ஆறுமுகநாவலரவர்கள்

சிதம்பரசைவப்பிரகாசவித்தியாசாலைத் தருமபரிபாலகர்

விசுவநாதபிள்ளையால்

சென்னபட்டணம்

வித்தியாநுபாலனயந்திரசாலையில்

அச்சிற்பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ஏழாம் பதிப்பு.

இரத்தாசுதினா ஆடிமீ.

உ.
கனாபதி துணை.

கொலை மறுத்தல்

முழும உரையும்.

இன்பமாய தருதிடை யோங்கவுந்
துன்பமாயது தூரத்து ணீங்கவு
முன்பு பாரன் மொய்குழ லோடணைந்
கன்பி ின்றவோ ரானையைப் போற்றுவாம்.

இன்பமாயது இடையறாது ஒங்கவும் - என்பது. மனோ
ரத்மான நன்மைகள் மென்மேலும் உண்டாகவும்,—துன்பமா
யது தூரத்துள் நீங்கவும். எ-து. தாபத்திரயங்களினாலே வரும்
இடையறுகள் தூரத்தின்கண்ணே நீங்கவும்,—முன் பராபரன்
மொய்குழலோடு அணைந்து அன்பின் சன்ற ஓராணையைப் போற்
றுவாம். எ-து. ஆதிகாலத்திலே பரமசிவன் பராசத்தியோடு
கூடி அன்புடனே பெற்றருளிய ஒப்பில்லாத விக்கினேசுரனாகிய
யானையைத் துதிப்பாம். என்றவாறு.

துன்பத் தூரத்துணீங்க என்றதனால், தம்முடைய மனோ
வாக்குக் காயத்துத் தோன்றாமல் நீங்க என்றாரெனக் கொள்க.
இன்பமாயதோங்கவும் துன்பமாயது நீங்கவும் என்றதனால் ஆனந்
தப்பேறும் அஞ்ஞானத்திழப்பு மென்றுமாம்.

இதன்கருத்து. இத்தூல் செய்துமுடியுமளவும் விக்கினரிவி
ந்திழண்டாகவும், அதன்மேலும் உலகத்தின்கண்ணே குற்றந்
தீர்த்து விளங்கவும், வேண்டி விக்கினகர்த்தாவை வழிபட்டது.

திருமலிபூ மகனாதி யைவருமா
 மொருபரமிச சிறிய னேற்குந்
 தருமிருதா டலைமிசைக்கொண் டஞ்சினாதீக்
 கறங்கொலைமை தள்ளிச சார்தற்
 கருமறையாகம நெறிசசொற் பொருளமைத்திக
 கொலைமறுத்த லறஞ்சொன் மாண்பா
 னிருமுணர்வி லேனுரையு நலந்தருமென்
 றுளந்துணிந்தீண் டியம்பா நின்றேன்.

திருமலி பூமகனாதி ஐவருமாம் ஒருபரம் இச்சிறியனேற்கும்
 தரும் இருதாள் தலைமிசைக்கொண்டு. எ-து. அழகுசிறைந்த
 செங்காமரை மலரினிடத்தே தோன்றிய பிரமாமுதலாகிய பஞ்
 சகாததாக்களுந் தானேயாய் அவர்களையுங் கடந்து சர்வலியாபி
 யாய் வாக்குமனாதிதமாயிருக்கும் பரமசிவம் தன்னுடைய கரு
 ணையினாலே கரசாணாதி அவயவங்களையுடைய ஆசாரியமூர்த்தி
 யாய் இப்பூமியின்கண்ணே எழுந்தருளிவந்து ஒன்றுக்கும் பற்
 ராத சிறுமையுடையேற்கும் பிறவியாகிய கடலை நீந்தும்படி
 தெப்பமாகத் தந்தருளிய இரண்டு திருவடிகளையும் என் புன்
 றலைமேல் வைத்துக்கொண்டு அவைகளினது அருளினால்;—
 தீக்கு அஞ்சினர் கொலைமை தள்ளி அறஞ்சார்தற்கு. எ-து.
 நரகத்தில் யீழுவதற்கு அஞ்சினவர்கள் கொலைத்தன்மையாகிய
 இடுக்கணை அப்பாற்படுத்தித் தருமத்தை அடையும்பொரு
 ட்டு,—அருமறை ஆகம நெறிச சொற்பொருள் அமைத்து. எ-து.
 அருமையாகிய வேதாகமங்களிற் கொல்லாமைக்கு ஒதிய சத்தா
 ர்த்தங்கள் பொருந்தச்செய்து, இக்கொலைமறுத்தல் எ-து.
 இந்தக்கொலைமறுத்தலாகிய தூலை,—அறஞ்சொல் மாண்பான்
 இரும் உணர்வு இலேன் உரையும் நலந்தரும் என்று உளந்துணிந்
 து ஈண்டு இயம்பா நின்றேன். எ-து. அறத்தின் பகுதியைக்
 கூறிய மாட்சிமையினாலே மிகுந்த அறிவிய்மையனாகிய என்னு
 டைய புன்மொழியும் பெரியோரது சபையின்கண் நன்மையைத்

தருமென்று மனசிலே துணிந்து இவ்விடத்து யானறிந்தமாத்திரஞ் சொல்லுகின்றேன். எ - று.

இ-து. கடவுள் வணக்கமும் முதனாலும் இத்தூவின் பெயரும் விடயபிரயோசனாதிகாரி சம்பந்தமும் அவையடக்கமுங் கூறியது.

தருமிருதாடலை மிசைக்கொண்டு என்பதனால், கடவுள் வணக்கமாயிற்று. அருமறையாகமநெறி என்பதனால், முதனாலாயிற்று. இக்கொலைமறுத்தல் என்பதனால், தூற்பெயராயிற்று. இத்தூற்கு விடயமாவது கொல்லாமை. அது கொலைமையுள்ளி என்பதனாற் பெறப்பட்டது. பிரயோசனம் தருமப்பிராப்தி. அது அற்றஞ்சார்த்தற்கு என்பதனாற் பெறப்பட்டது. அதிகாரி நரகத்துக்கு அஞ்சினேன். அது அஞ்சினர் தீக்கு என்பதனாற் பெறப்பட்டது. சம்பந்தமாவது சத்தார்த்தங்கள். அது சொற்பொருளமைத்து என்பதனாற் பெறப்பட்டது. அறஞ்சொன்மாண்பானென்னுரையு லலந்தரும் என்றவதனால், அடையடக்கம் பெறப்பட்டது. அஃது எங்ஙனமெனின், சத்தத்திலே அழுத்துசொற்பொருள் யாப்பணிக் குற்றங்கள் பொருந்தினும், அர்த்தத்தில் வேதாகம விருத்தமாயினும், முடிவின்கண் எவ்விதத்தாயினும் வேதாகம 'சித்தமாகிய கொல்லாமையைச் சாதித்தவின் பெரிமோர் இகழாரென்று உரைத்தது. என்போலுமெனின்; திருவள்ளுவர் "பொய்மையும் வாய்மையிடத்த புரைதீர்ந்த—என்மை பயக்கு மெனின்." என்ற பிரமாணம் போலுமென்றாக.

(க)

மேல் இத்தச்சாத்திரம் விளங்குகற்கு ஒருபீடிகாத்தம்பனங் கூறுகின்றார்.

எடுத்துளவெச் சமயிகளு முலகருஞ்சா
ரோரவையி னிடையிற் றேன்று
முடித்தனைச்சூழ்தரவிளங்கு மதியினுயர்
சைவரைவந் தொருவன் ருழந்தீண்

உடுத்தபல வயிர்த்தோற்றத் துயர்வுதாழ்
 வருளுகென வவனைத் தேற்றித்
 தடுத்தபுறச் சமயிகட்குத் தாமுறுத்தி
 நிறுத்துகின்றார் தம்பா லாற்றம்.

எடுத்துள எச்சமயிகளும் உலகநாட சார் ஓரவையினிடை யில் தோன்றும் உடுத்தனைச் சூழ்தர விளங்கும் மதியின் உயர் சைவரை வந்து ஒருவன் தாழ்ந்து. எ-து. வேதாசனங்களைக் கைக்கொள்ளும் சைவர் முதலாகிய உட்சமயிகளென்றும் அவை களைச் சைக்கொள்ளாத உலோகாயதன் சமணன் பௌத்தன் முதலாகிய புறச்சமயிகளென்றும் எடுத்துச் சொல்லப்பட்ட பல சமயவாதிகளும் இக்காலங்களில் விரிவாகத் தோன்றிய கற்பனா சமயிகளும் இவர்களல்லாத லௌகிகருந் கூடியிருந்த ஒருபெ ரிய சபையின்கண்ணே, நட்சத்திரகணங்கள் தனனைச் சூழ நடுவே விளங்கும் பூரணசந்திரனைப்போலத் தோன்றா நிற்கும் ஒரு சைவாசாரியரை ஒரு பக்குவியானவன் வந்து நமஸ்காரம் பண்ணி எழுந்து அஞ்சலியளித்தனாய் நின்று, - எண்டு அடுத்த பல உயிர்த்தோற்றத்து உயர்வுதாழ்வு அருளுகென. எ-து. இவ் பல கிண்கண்ணையுள்ள நானாபேதமாகிய சிவயோனிகளில் ஒன்றுக் கொன்று அதிகமுந்தாழ்வுமாயிருக்குமோ எல்லாஞ் சமமாயிருக் குமோ தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப் பஞ்செய்ய, - அவனைத்தேற்றி. எ-து. அவனிருதயஞ் சம்மதிக்கும்படிக்கு வேதாசனங்களி லுள்ளபடியே கூறித் தெளிவிக்கு மளலில், - தடுத்த புறச்சமயிகட்கு உத்தரமுறுத்தித் தம்பால் ஊற்றம் நிறுத்துகின்றார். எ-து. அப்படி நீர் சொல்லுகிறது கூடாதென்று தடுத்துக்கூறிய புறச்சமயிகளுக்கு எதிருத்தரமும் உதாரணங்களும் அச்சபையினிருந்துள்ள வபாலபண்டிதராகிய சர்வசனங்களுக்குச் சம்மதம் வரும்படியே யுதகூறுகதமாக எடுத்துக் காட்டித் தம்மிடத்திலுண்டாகிய நிலைமையைத் தாபிக் கின்றார். எ - று.

இ-து. சகல சமயங்களுக்குள்ளும் சைவசித்தாந்தம் அதிகமென்றும், அதில் உண்டாகிய வாக்கியம் வேதாகமசாரமாகையால் அதுவே பிரமாணமென்றும், கூறியது. (உ)

இந்த உலகத்தின்கண்ணே யுண்டாகிய இருவகைத் தோற்றமும் அவற்றுளையர்வுதாழ்வுகளுங் கூறுகின்றார்.

ஊற்றமிகுஞ் சராசரத்து ஞாயர்ச்சிசரஞ்
சரத்துணரர் நரர்தம் முள்ளு
மேற்றமுந்தாழ்ச் சியுமுளபல் லுயிர்செகுத்துண்
டெலைவளர்த் திபிங்கீ மும்மேல்
சாற்றுமுயிர்க் கொலைபுரித றுயர்நெடுநா
ளென்றுமுட றுன்பொய் யென்றுந்
தேற்றமிக்நேன் றுயிர்தமைவீட்டினு மவற்றி
னுயிர்புரக்குந் தீதி லோரே.

ஊற்றம் மிகும் சராசரத்துள் உயர்ச்சி சரம். எ-து. அறிவுடைமையை ஒன்றுக்கொன்று அதிகமாகவுடைய தாபரசங்கமங்களைன்று சொல்லப்பட்ட இருவகைத் தோற்றத்தினுள் அறிவினுயர்ச்சியினாலே தாபரங்களினுஞ் சங்கமமே அதிகமென்று சொல்லப்படும்.—சரத்துள் நரர். எ-து. அச்சரங்களினுள்ளும் அறிவினுயர்ச்சியால் மனுஷரே அதிகமென்று சொல்லப்படுவர். ஆகாரம் சித்திரை மைதுனம் பயம் எல்லாச்சரங்களுக்குஞ் சமமாயிருக்க, மனுஷரை அதிகமென்றது எப்படியென்னில், அப்படி ஆகாராதி மிருகங்களுக்கு உண்டாயினும், அவற்றுள்ளும் மனுஷரிடத்தில் விசேடத் தன்மையுண்டு. அஃது எப்படியெனின், கார்த்தல்-புளித்தல்-துவர்த்தல் - உவர்த்தல் - கைத்தல் - தித்தித்தலாகிய அறுசுவைப்பதார்த்தங்களுந் திவ்யாமுதமுமாகிய போசனங்கள் அறிந்து புசித்தலும், சிறக்க ஒப்பனைசெய்த தூங்குமஞ்சத்தின் கண்ணே நுண்ணிய பஞ்சிபெயத யமத்தை யின்மேல் தலையணை முதலாகிய கொட்டைகளும் பரப்பிச் சிறந்த பட்டுவிதானத்தின்கீழ் நித்திரை செய்தலும், ஆலிங்கனமா

தியாகிய அறுபத்துநாலு கரணங்களுடன் ஸ்திரீகிரீடை பண்ணுதலும், மனோவிசாரத்தின் மிகுதியால் அச்சமடைந்த காலையினும் தேறி அதற்கேற்ற உபாயஞ்செய்து துயரம் நீக்கிக்கொள்ளுதலும், மிருகாதிகளுக்கு இன்மையால்; அவற்றுள்ளும் மனுஷர் அதிகமெனக் கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: அருட்பிரகாசம். “ஆறுசுவையோடருந்துத னுண்பஞ் சீணை துயிறல்—கூறு கரண விதங்களின் மாதரைக் கூடிடுத—நேறி விசாரத்தி னுண்ச சீங்குத நேறின் மண்மேல்—வேறு முயிர்க டமக்கின்மை யானார் மேலென்பவே.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. இதுவன்றியும், மிருகாதிகளுக்கு இன்மையாகிய, நாணுடைமையும் மனுஷருக்கு உளது. ஆதலினாலும் விசேடமெனக் கொள்க. இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். “ஊனுடை யெச்ச முயிர்க்கெல்லாம் வேறல்ல—நாணுடைமை மாந்தர் சிறப்பு.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

நரர் தம்முள்ளும் எற்றமும் தாழ்ச்சியும் உள. எ-து. இங்ஙனம் உயர்ச்சி யென்று கூறப்பட்ட மனுஷருள்ளும் உயர்ந்தோர்களுந் தாழ்ந்தோர்களும் உண்டு. அங்ஙனமாயின், உயர்ந்தோர் யாவர் தாழ்ந்தோர் யாவரெனின்;—பல்லுயிர் செகுத்து உண்டு உடலை வளர்த்திடும் கீழ். எ-து. விவேகத்தையுடைய மனுஷராகத் தோன்றியும் மற்றுமுண்டாகிய பலவுயிர்களையுங் கொன்று அவைகளின் மாமிசத்தைப் புசித்துத் தமது மலவுடலை வளர்க்கா நிற்பர்கள் கீழோர். அம்மேல் சாற்றும் உயிர்க்கொலை புரிதல் நெடுநாள் துயர் என்றும் உடல்தான் பொய்யென்றும் தேற்றம் மிக்கு என்று உயிர் தமை வீட்டினும் அவற்றின் உயிர் புரக்கும் தீது இலோரே. எ-து. அழகிய மேலோராவார் உலகின் கண்ணே சொல்லப்பட்ட யாதொரு சீவகொலையைப் பண்ணுபிடத்து அக்கொலைமையானது ஆன்மா நித்தியஞதலால் அநேககாலந் தொடர்ந்து துக்கத்தை விளைக்குமென்றும் இச்

சரீர வாழ்க்கை அறித்தியம் இதனை நாங்காப்பதற்கு எண்ணுதல் நீர்க்குமிழிக்குப் பூண்கட்ட நினைத்தலையொக்கும் ஆதலின் இதனைக்குறித்து நம்மை நெடுநாள் வருத்துவதொரு சீவகொலையைப் பண்ண வொண்ணாசென்றும் அறிவினை மிகப்பொருந்தி ஓர் சீவனாலே தமக்குச் சரீர ஆணிவருமிடத்தும் அதினுடைய சரீரத்துக்கு ஒரு ஆணிபண்ணுமற்காக்குங் குற்றமற்ற நல்லோர்கள். ஏ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். “தன்னுயிர் நீப்பினுஞ் செய்யற்க தான்பிறி—சின்னுயிர் நீக்கும் வினை.” என்றும், காசிகண்டம். “பிறரிடை யின்னா வியற்றிடிற் தமக்குப் பிழைப்பற வெய்து மென்பதனை யறிகுந ரறிஞ ராதலா லுயிர்க ளனைத்தையுந் தம்முயிர்போல—நெறியினிற் கருத லினியவா மைந்து புலனையு நெறியலா வழியிற்—பொறியினிற் செலுத்தா தடக்கனன் குணர்த்தோர் புலமையோ ரொழுக்கெனப் புதல்வார்.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. இதன்கண் தேற்றமிக்கென்பதனால், உயர்ச்சி தாழ்ச்சி அறிவைப்பற்றி நின்றதெனக்கொள்க.

இ-து. சராசரபேதங்ஙனின் மஹாஷரே அதிகமென்றும், அவருள்ளுட் சீவகொலை பண்ணுதலார்களே உயர்ந்தோரென்றும் கூறியது.

மேற்சீவகொலை செய்தமையால் வருந் தாழ்வேதென்று கூறிய உலோகாயதனை நோக்கி உத்தரங் கூறுகின்றார்.

இங்ஙனம் வாதிகள்வினா பாட்டிலே கூறாமையின், கற்பனையேயெனின்; அப்படியன்று. இந்நூல் அவாய் நிலப்பொருள், அஃதாவது வினாவினைக்காட்டுவதாகிய விடயம்மாத்திரம் கூறுவது. ஆதலின், விடையினுக்கு இசைந்த வினாவினை உரையின்கண் வருவித்ததெனக் கொள்க.

தீயவினைத் தலைகொலைமா துயர்தரும்பின்
 புண்மைதொன் னூறெரித்த வாற்றீ
 டாயவொரோ வினைகளிகத் தினுமுறலாற்
 பலமருந்தற் கங்கோ ரங்க
 மேயுமிதிற் பாயுமிதி லறிவுருவே
 நிவண்புகலு முளதி யாமுங்
 காயமிது கிடப்பமற்றே ருடல்கனவிற்
 றினம்புகலோர் காணை யன்றே.

கொலை தீயவினைத்தலை. எ-து. கொலையானது ஒருவன் செய்யுந் தீயவினையாகிய ஒருருவிற்குத் தலையென்னப்படும். அஃது எத்தாவென்னில்; உயிர்களுக்கு இதுச் செய்தலே புண்ணியமும் அகிதஞ் செய்தலே பாவமும் என்று அறநூல்களெல்லாம் ஒதுதலின்; கொலைமைக்கு மேம்பட்டபாவம் அஃகமின்மையின், கொலைமையே பாவத்துக்கெல்லாம் முதன்மையென்பதும். ஆதலிற் கொல்லாமையே புண்ணியத்துக்கெல்லாம் முதன்மை யென்பதும் ஆயிற்று.

இதற்குப் பிரமாணம்: ஈருவள்ளுவர். “அறவினை யாதெனிற் கொல்லாமை கோறல்—பிறவினை யெல்லாம் தரும்.” என்றும், சுந்தரமூர்த்திகாயனாபேசுவரம். “நல்ல வினைப்பொழிய நாள்களி லாருயிரைக்—கொல்ல வினைப்பனவுங் குற்றமு மற் றொழியச்—செல்வ வயற்கழனித் தென்றிருவாளுப்புக்—கெல்லை வினைத்தடியே னென்றுகொ லெய்துவதே.” அன்றியும், “கொன்று செய்த கொடுமை யாற்பல சொல்லவே—என்ற பாவ வினைக டாம்பல நீங்கவே—சென்று சென்று தொழு பன்றேவர் பிராணிடங்—கன்றி னோடு பிடி சூழ் தண்கழுக் குன்றமே.” என்றும், சிவஞானதீபம். “கொலையாதி நெறியகன்ற ஞானந்தானே கூறரிய மேலான ஞானமாகுங்—கொலையாதி யகன்றொ முகுந் தவங்க டாமே குற்றகில்லா நற்றவமென் றுரைக்கு தாலுங்—கொலையாதி யகற்றிய நல்லறங்க டாமே குவலயத்தி

லொப்பரிய வறங்க ளாகுங்—கொலையாதி யகன்றுபெறுஞ்செல்
வந் தானே கூறிலுயிர்க் கிதமானவாழ்வ தாமே.” என்றும்,
சிதம்பரபுராணம். “வருணமெண்ணிலவுள் வேத மறையவ ருயர்
ந்தோர் நீதி—யருளுமாச் சிரமந்தன்னிற் றுறந்தவ ரதிக
ரென்ப—பெருகிய வறத்திற் கொல்லாப் பேரறம் பெரிது
நன்கு—தருபவ ரவருட் டக்க தேசிகர் தலைவ ராவார்.” என்
றும், இதிகாசம். “ஆனையடியி லடங்காவடியில்லை—தானதுபோ
னிற்கின்ற தன்மைதா—னூனுயிரைக்—கொல்லா வறத்தின்
கொழுரிசுந்தே யுள்ளடங்கு—மெல்லா வறமு டிசைந்து.” என்
றும், மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க.

மேல்வினா. இங்ஙனம்—கொலைமையான் வரும் பாவமா
னது என்செய்யும்

மேல்விடை. மாதூயர்தரும். எ-து. நெடுநாள் நீங்குதற்கு
அரிதாகிய மகத்துவமுடைய துன்பத்தைத் தரும்.

மேல்வினா. இங்ஙனம் ஒருவன் கொலைசெய்தபுடனே அரசு
னால் வருந் துன்பத்தை அனுபவிக்கக் கண்டிலேம்.

மேல்விடை. பின்பு. எ-து. இம்மையிற் சீவகொலைகளைப்
பண்ணினவன் இம்மையிலே துன்பங்களை அனுபவியாவிடினும்,
சரீராதத்தில் நரகத்தையடைந்து மகாதூயரங்களை அனுபவித்
துப் பின்னும் நரகசேடத்தினூற் புபியின்கண்ணே தோன்றி
அந்தசேடபலமாகிய துக்கங்களையும் இவ்விடத்திலே அனுபவி
ப்பானென்பதே நிச்சயம். அது என்போலவெனின், ஒருவே
ளாண்மை செய்தவனுக்கு அரசன் பலமானது காலாவதியிற் புசி
ப்புமாய் மேலைக்கு வித்துமானதுபோலவெனக் கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவஞானசித்தி. “மேலைக்குவித்து
மாகிவினாந்தவை யுணவுமாகி—ஞாலத்து வருமா போல நாஞ்
செய்தும் வினைகளெல்லா—மேலத்தான் பலமாச் செய்யு மிதமகி
தங்கட் கெல்லா—மூலத்த தாகி யென்றும் வந்திடு முறைமை

யோடே.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. இம்மையிற்செய்த கொலையானது சரீராந்தத்தில் வருத்துமென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். “உயிருடம்பி னீக்கியா ரென்ப செயிருடம்பிற் — செல்லாத்தீ வாழ்க்கை யவர்.” அன்றியும், “கொல்லாமைமேற்கொண்டொழுகுவான் வாழ்நாண்மேற் — செல்லா துயிருண்ணுங் கூற்று.” என்றும், திருமந்திரம். “கொல்லிகுத்தென்று கூறியமாக்களை—வல்லிடி காரர் வரிகயிற் றற்கட்டிசு—செல்லிடு நீரென்று தீவாய் நாகிடை—சில்லிடு மென்று சிறுத்துவர் தாமே.” என்றும், சிவதருமோத்தரம். “உற்றிடுவருரைத்ததுய ரனைத்தினையு முயிர்க்கிரக்க—மற்றுவதைத் தவைதம்மையவலமெனா தவற்றானைத்—துற்றினரு மற்றுமுள கொலை புரிந்த துரிசினரும்—பற்றுபிலர் படுத்துயர்க்குக் கடுந்தூதர் வலைப்பட்டே” என்றும், சிவஞானதீபம். “எவ்வுயிரும் பராபரன்—நீரிசிய தாகு மிலங்குமுயி ருடலனைத்து மீசன்கோய—மெல்லியிரு மெம்முயிர்போ வென்று கோக்கி யிரங்காது கொன்றருத்து பிழிவி னேரை—வவ்வியம தூதரஞ் சண்டன்செய்து வல்லிரும்பையருக்கியவர் வாயில் வார்த்து—வெவ்வியதீ யெழுநாகில் வீழ்த்தி மாறா வேதனை செய் திடுவரென வோது தூலே.” என்றும், இதிகாசம் “இந்நோய் நமக்குண்டென் றெண்ணாதே யெவ்வுயிரு முன்னேவைக் கொன்றுண்ணு மூர்க்கர்தா - மெந்நோயும்—பண்ணப் படுநாகிற் பாலிகளிற் பாலிகளென் -- நெண்ணப் படுவா ரிசைத்து.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. நாகசேடமானது மறுசென்மத்தினுந் துக்கந்தருமென்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். “கருவினுளழிவன் முற்றிக் கழிந்துடனழிவன்காளைப் பருவமுற் றழிவ னீகை பகர்ந்துபின் னுதவாப் பாசி—பெருவலை கண்ணி யாலும் பிடி துயிர்வதைத் த பேதை -கருதிய பொருளைத் தக்கோர்க் குதவிடான் றிளைத்த கையன்.” அன்றியும், “அவயவ மனைத்துங் குன்றி யழிந்திடு மாக்கை யாளுன்—சுவையினை விரும்பியுண்ட துட்டர்கள் சோலை தன்னைத்—திவலைய திரைநீர் தேங்குந் திண்ணிய தீரந்

தன்னை—யவமதியாலே சால வழித்திடு மற்றார் தாமும்.” என்றும், நாலடியார். “இரும்பார்க்குங் காலரா யேதிலார்க் ஈளாய்க்—கரும்பார் கழுனியிற் சேர்வர் - சரும்பார்க்குங் - காட்டுளாய் வாழுஞ் சிவலுங் குழம்பூழுங்—கூட்டுளாய்க் கொண்டு வைப்பார்.” அன்றியும், “அக்கே போலங்கை யொழிய விரலழுகித்—துக்கத் தொழுநோ யெழுபவே - யக்கா—லலவனைக் காதலித்துக் காண்முறித்துத் தின்ற—பழுவனை வந்தடைந்தக் கால்.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மேல்வினா. அப்படிக்கொலைத்தீமைகளைப் பண்ணினவன் சென்மாதரத்தில் நரகத்தை அனுபவித்து நரகசேடத்தால் மறுசென்மத்தினுந் துன்பத்தை அனுபவிப்பவனென்று துணிக் கக எதினால்

மேல்விடை. தொன்னூல் தெரித்தவாற்று ஈடாய ஓரோ வினைகள் இகத்தினும் உறலால் உண்மை. எ-து. ஒருவன் செய்த வலிய தீவினைகளானவை மறுமைக்கண் வந்து நரகத்தில் அழுத்துமாயினும் இம்மையிலும் வருத்துவதாகிய தம்முடைய வேகத்தைக் காட்டுமென்று மறைமொழி கூறுகையால் அவ்வுரையின்படியே மிகுத்த பாவத்தின் வேகமானது செய்தவுடனே ஒருத்தனை வருத்தக் காணுதலின் மறுமைக்கண் நரகத்தில் அழுத்துமென்பதே சத்தியம். வேகமாவது யாதெனில், விஷத்தை யுண்டாடுவருவனை அந்த விஷமானது வருத்திக்கொல்லுதலின்முன்பே நெடிவுதோன்றுதல்போலவும், நெருப்பினுற் சூடுண்டாடுவருவனுக்கு அது புண்ணுவதன்முன்பே எரிதல்போலவும், சிவத்துரோகாதி அதிபாதகமும் பிரமசத்தியாதி மகாபாதகமும் மறுமைக்கண் எரிவாய் நரகமாதிய நரகத்தில் அழுத்துதலின்முன்பே; இம்மையிற் செய்தவுடனே சித்தப்பிரமையாதி துக்கங்களும் பிரமசத்தியாதி துக்கங்களும் அடைதலெனக் கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தேவாரம். “குற்றொருவரைக் கூறைகொண்டு கொலைக்குழந்த களவெ லாஞ்—செற்றொருவரைச் செய்த தீமைக ளிம்மையேவருந் திண்ணமே—மற்றொருவரைப் பற்றிலேன் மறவாதொழி மட நெஞ்சமே—புற்றரவுடைப் பெற்றமேறி புறம்பயத் தொழப் போதுமே.” என்றும், சசிவர்ணபோதம். “மிகமேலிய புண் ணிய பாவமெனும் வினையின் பயன் வேறொரு காலமுறா— திகமே வருமென் பதனாலுளனோ யெல்லா மிவனைச் செறவெய் தினவே.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மேல்வினா. அப்படி இம்மைக்கண் ஒருபாவத்தைச் செய்த வன் சரீரார்த்தத்தில் நரகத்தை அனுபவிப்பானென்று நீர் சொல் லுகிறது கூடாது; அஃது எத்தாலென்னில், இவ்விடத்திற் பாவாதிகளைச் செய்தவன் இறந்துபோகவும் அவனைத் தூகனம் பண்ணிப்போடவும் காண்கையால்?

மேல்விடை. பலமருந்தற்கு அங்கு ஓரங்கம் ஏயும். எ-து. புண்ணியபாவங்களைப் பண்ணினவன் அவற்றினது பலன்களைச் சுவர்க்க நரகத்தின் கண்ணே அனுபவித்தற்குச் சரீரார்த்தத்திற் பாவப்பருவமானால் பூததேகமும் புண்ணியப்பருவமானால் பூத சாரதேகமும் யமதூதர் ஒருகணத்திலே உண்டு பண்ணுவார் கள். அந்தச்சரீரம் சுகதுக்கானுபவத்தைப் பொருந்தும்.

இதற்குப்பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். “அருந்துயர்க் குழியி னழ்வாராகமே பாவத்தாகும்—பொருந்திய பூதத் தாலே யிமைத்திடும் போது தன்னுட்—புரிந்துவிண் புகுவாராகம் புண் ணியத்தாலே யாகும்—பொருந்திய பூதசாரத் தொருகணப் பொழுது தன்னில்.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மேல்வினா. ஒருவன் இம்மையிலேசெய்த பாவத்துக்கு ஏது வாய் மறுமையிலே ஒரு சரீரத்தை உண்டிபண்ணி நரகத்தில் வாதிப்பரென்பது எத்தினுக்கொக்குமென்னில்; குற்றஞ்செய்த

வன் தப்பிப்போகக் குறுக்கேவந்தவனை வாய்மேல் அடித்தா
னென்பது போலும்; ஒருவன் பசிக்கு மற்றொருவன் உண்டா
னென்பது போலும்; இப்படி அநேகமாக உலகத்தின் கண்ணே
சொல்லும் பரியாசவார்த்தைகளுக்கு ஒக்கும். இந்தச் சரீரஞ்
செய்த பாவத்துக்கு அந்தச்சரீரம் வாதைப்படுமென்றீர். அதற்
கும் இதற்குஞ் சம்பந்தம் ஏது?

மேல்விடை. அதிற்பாயும் இதில் அறிவு. எ-து. அந்தச்
சரீரத்தின்கட் சென்று புகும் இந்தச்சரீரத்தினின்றும் புண்ணிய
பாவங்களுக்கு ஏதுவாகி இதாகிதங்களைப் பண்ணினவனுடைய
அறிவு.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். திரணுறு செளு
கைபோற் சீவன் நீண்டியே—வருமுரு வதனைமுன் ஷுடலை
மாற்றிஊ—தருமமே பருவமேற் சாரும் வானினைப்—பருவ
மேற் நீவினை நிரயம் பற்றுமே.” என்பதனாற் காண்க.

மேல்விடை. அப்படி ஒருசரீரத்தின் கண்ணே மற்றொரு
சரீரத்தின்கண்ணுண்டாகிய அறிவுசென்று புகுமென்னுமிடத்துத்
தருணபருவத்தை யிச்சித்துடைய ஒருவிருத்தன் ஒருதருணப
ருவன் இறக்கக்கண்டவிடத்து அவனது சரீரத்திற் பாய்தல்
வேண்டும். அஃதில்லாமையின், ஒருசரீரத்தின் அறிவு மற்றொரு
சரீரத்திற் புகுமென்றல் கூடாது.

மேல்விடை. இவண் வேறு உருப்புகலும் உளது. எ-து.
இவ்விடத்தும் பரகாயப்பிரவேசம் பண்ணுவாருமுண்டு.

மேல்விடை. அப்படிப் பரகாயப்பிரவேசம் பண்ணுதல் இவ்
விடத்து நாங்கண்டேயில்லை. அதுவும் அம்மிபறக்கக்கண்டேன்
என்பதுபோலும் உலககற்பனாகதை.

மேல்விடை. யாமும் காயம் இது கிடப்ப மற்றோருடல்
கனவில் தினம்புகல், ஓர் காதையன்றே. எ-து. அப்படிப் பர
காயப்பிரவேசம் பண்ணுதல் இப்பொழுது இவ்விடத்திற் காண

மையால் கற்பனையை யென்றாயினும், ராடோறும் யாமெல்லோருஞ் சொப்பனத்தின் நண்ணே இந்தத்தேகத்தைவிட்டு வேறொருதேகத்திற் பாய்ந்து எவலிடத்துஞ் சஞ்சரித்தலால், ஒரு சரீரத்தின்கண் இருக்கா அறிவு மற்றொரு சரீரத்தின்கட்கண்மத்தாற் சென்று புகுமென்பதே உண்மையென்றறிவாயாக. எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவஞானசித்தி. “பன்னக மண்டசங்கள் பரகாயந் தன்னிற் பாய்வோர்—துன்னுதோன முட்டையாக்கை துறந்து செல்வதுவே போல—வுன்னிய வுயிர்க ளிலவுடல்விட்டு வானினாடு—மனனாடு நனவு மாறிக் கனவினை மருவுமாபோல்.” என்றும், திருமந்திரம். “நாக முடலுயிர் போலுநல் லண்டசம்—போகு நஞைகக் கனுவின் மறததல் போ—லாகு மரனரு ளாற்சென் றருவினைக்—கேடு பிட்டுச் சென் றிருபய னுண்மையே.” அன்றியும், “காயங் கடும்பரி கால்வைத்து வாங்கல்போற்—சேயுமிடஞ்சென் றுலவவும் வல்லது—ஒயுந் துயிற்போல வொன்றைவிட் டங்கொன்றி—லேயு மவரென்ன வெய்திடுங் காயமே.” என்றும், “சொப்பனத் தியங்குகாயஞ் சூக்குமமதனாற் றுய்க்கு —நற்பயன் றறக்கந் துன்ப நரகுபின் னனவைச சார்த—லுற்பவ மிவைகணீங்கி யொன்றையு முணரா யாகி—நிற்பன சுழுத்தி மேல்வை நிகழ்வசங் காரம்போலும்.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

இ-து. கொலைத்தீமையுடையார் நரகம் அனுபவிக்குமிடத்துத் தத்தம் பாவத்தளவிற்குத் தக அவ்விடத்துண்டாகிய ஒரு பூததேகத்தைப் பொருந்துவரென்று சாதித்தது. (1)

இப்படிச் கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னும் உலோகாயதன் கூறுகின்றான்.

சொப்பனத்தின்கண் வேறொருசரீரம் வந்து பொருந்துமென்ற வார்த்தை பழுது. கனவிலே தோன்றுவதெல்லாம் நன

வின் கட்டகண்ட நினைவாகு மென்றவார்த்தைக்கு உத்தரங்' கூறு
கின்றார்.

காதறநு முருவிதுவான் பறத்தலின்றங்
கதற்கியல்பாய்க் காண்ட லானும்
போதுறைவோ னாதியர்கண் முகமாதி
கனவிலியாம் பொருந்தா தானு
மோதுரினை வலவுணர்வா ருயிர்க்குணமீவ்
வுடல்பிணத்தொன் றுணரக் காணேம்
வாதமுள திலேபுறக்க ட் துணர்வுணர்வ
துயிரெனக்கொண் மதித்தே சில்லோய்.

காதல் தரும் உரு இது வான் பறத்தல் இன்று ஆங்கு அத
ற்கு இயல்பாய்க் காண்டலானும் போதுறைவோன் ஆதியர்கள்
முகமாதி கனவில் யாம் பொருந்தாதானும் ஒதும் நினைவு அல.
எ-து. இவ்விடத்து நம்மால் இச்சிக்கப்பட்ட இந்தச் சரீர்த்து
க்கு ஒருகாலும் ஆகாயத்திற் பறக்குந்தன்மை யின்மையானும்,
கன்வின் கண்ணே தோன்றிய சரீர்த்துக்கு ஆகாயத்திற் பறக்கு
தல் இயல்பாய்ப் புதுமையும் அதிசயமுந்தோன்றக் காண்டலினு
லும், பிரமாவாதியாகிய தேவதைகளுக்கு உண்டாகிய பலமுக்கு
தலிய உறுப்புக்கள் நமக்குக் கனாவின் கண் உண்டாகாமையா
னும், சொப்பனதேகத்தை இச்சரீர்த்தின்கண் கண்டு கேட்டிருந்
தமையால் அந்த நினைவென்குதல் கூடாது. அதெப்படியென்
னில், சொப்பனதேகம் பறக்கக்காண்மையாலும், இத்தேகத்து
க்கு அஃதில்லாமையாலும், கண்டநினைவல்ல. அல்லது தேவ
தைகள் ஆகாயகமனம் பண்ணுவார்களென்று கதைகளிற்
கேட்ட நினைவென்னில், புராணகாலியங்களில் பிரமாவாதி தேவ
தைகளுக்கு அநேகமுகங்களும் அநேகங்கண்களும் அநேகங்கை
களும் உண்டென்று கேட்டிருக்கின்றோம். ஆகையால் அவ்வடி
வமும் நமக்குச் சொப்பனத்தின்கட் பொருந்தல்வேண்டுமே.
அஃது இல்லாமையாலி, கேட்ட நினைவுமல்ல; ஆதலிற் சொப்ப
னத்தின்கண் வேறொருதேகம் வருமென்பதே சத்தியம்.

இதற்குப் பிரமாணம். “இவ்வுடல் கனவு டெங்கு மியங்குரு வலவன் றென்ப—ரவ்வுடல் பறத்த லாற்கண் மிளரினை வல்ல வாகு—மெவ்வமி லிமையோர் கேள்வி நினைவெனி லிந் திராதி—திவ்விய வருக்கொளேமாற் றிகழ்ந்ததவ் வருவே றென்னே.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

மேல்வினா. அப்படிச் சொப்பனத்தின்கண் இவ்விடத்திற் காணாதன கண்டேமாயினும், அதுவும் இத்தேகத்தின் குணமல்லது வேறொரு தேகமென்பது கூடாது. ஆதலின், ஒருதேகத்தின்குணம் மற்றொரு தேகத்தின்கட் சென்று பொருந்துவதே யில்லை. உண்டென்னில், ஒருரத்தத்தினது காந்தி மற்றொரு ரத்தத்திற்சென்று பொருந்தவேண்டும். அஃதின்மையால், இச்சரீராதத்தில் இதனுடைய குணமாகிய அறிவு வேறொருதேகத்திற்சென்று புகுவதுயில்லை.

மேல்விடை. உணர்வார் உயிர்க்குணம். எ-து. நீ ஒன்றின் குணம் ஒன்றிற் சென்று புகாதென்பது ஒக்கும். இங்ஙனமுண்டாகிய அறிவு இத்தேகத்தின் குணமன்று. இத்தேகத்தின்கட்கண்மவசத்தாற் பொருந்தியிருந்துள ஓரான்மாலினுடையகுணம்.

மேல்வினா. நீர் இங்ஙனம் இத்தேகத்தின்கண் இதற்கு அன்னியமாய்ஒருசீவனுண்டென்பது கூடாது.அஃதேனெனில், இங்ஙனம் காணப்பட்டுள்ள பிருதிவி-அப்பு-தேயு-வாயு என்னும் இந்த நான்குபூதமும் நித்தியமாயுள்ளன. அவற்றுள் வாயு சலனகுணத்தையுடையது ஆகையால் மற்றுள பூதங்கட்கு அதனோடு கலப்புண்டாகுதலின், இச்சரீராதிகள் தோன்றும். அப்படித்தோன்றினவென்பது எத்தாற்கண்டதென்னில்; மண்கடினமாயிருத்தல்போல, சரீரத்தில் என்புதோலாதிகள் கடினமாய் மலந்தடித்து வீழ்தலினாலும், சலம் நெகிழ்ந்து பதஞ்செய்தலின் இரத்தாதிகள் நெகிழ்ச்சியுடையனவாய்ச் சலம் வீழ்தலினாலும், நெருப்புச்சுட்டொன்றுவித்தலின் உதராக்கினி அன்னபானாதிக

ஸேச்சுட்டொன்றுவித்துத் தொக்கின்கண் வெப்புத் தோற்றுதலி னாலும், வாயுச் சலித்துத் திரட்டெதலின் இச்சரீரத்துக்கு ஒடுத லாதி சலனத்தைப் பண்ணி நாசியாதிகளின் இயங்கக்காணுத லினாலும், அந்தப் பூதக்கலப்பு இந்தச்சரீரமென்பது பிரத்தியட் ம். பாக்குவெற்றிலைசண்ணம்பு மூன்றுங் கூடினவிடத்தில் ஒரு சிவப்புத் தோன்றுதல்போல, பூத சையோகத்தினால் முன் பில்லாத மனமுந்தோன்றும். இதுவன்றி, சீர் இந்தச் சரீரத்தில் ஒரு ஆன்மா உண்டென்னில், இப்படிப் பிரத்திய. 7மாகக்கா ணவேண்டும். அப்படிச் காணப்படாமையின், ஆகாசத் தாமரைப் பூவும் முயற்கொம்பும் ஆமைமயிரும் மணலிற் றைலமும் உண் டென்பதையொக்கும். ஆதலின், ஆன்மா உண்டென்பதேயில்லை. இவ்விடத்துத் தோன்றும் உணர்வெல்லாம் தேககுணம்.

மேல்விடை. இவ்வுடல் பிணத்து ஒன்று உணரக் காணோம். எ-து. 'ஃ இந்தத்தேகத்தின் குணம் அறிவென்னுமிடத்துப் பிண மான அவதரத்தில் தேகங்கிடக்கக் கண்டேம் - உணர்வு அங்ங னங் கண்டிலேம். ஆதலின் உணர்வு தேகத்தின் குணமென்பது கூடாது.

மேல்வினா. பிணமான சரீரத்தில் வாயு நீங்குதலால், அக் கினி அவியும். அப்பொழுது அறிவுங்கெடும். அவைகள் நீங்கி யது எவ்விதத்தாற் கண்டதென்னில், பிணத்தினுசியிற் காற்றுங் கண்டிலேம். தொக்கில் வெப்பமுங் கண்டிலேம். ஆதலின், அவைகள் நீங்கியது உண்மை. நீங்குதலின், சரீரத்தின்கண் அறியாமையுடையம்.

மேல்விடை. உதாம் உறக்கத்து உளது இலை உணர்வு உணர் வது உயிரெனக்கொள் மதித்தேச இல்லோய். எ-து. 'ஃ இங்ங னம் பிணமானகாலையில் நீங்குமென்ற வாயு உறக்கத்தின்கண் நீங்காமே யிருக்கவும், அப்பொழுது தேகத்தின் கண்ணே பாம்பு ஏறிவருதலுஞ் சத்தூருவருதலுஞ் சரீரம் அறியாமேகிடத்த லால், வாயு நீங்க அறிவுகெடுமென்பது கூடாது. ஆதலின்

கன்மவசத்தால் அவத்தைகடோறும் ஒடுங்கியும் உணர்ந்தும் வருவானோர் ஆன்மா உளனென்று அறிவாய் ஞானப்பிரகாச மின்றி இருளடைந்த புத்தியினையுடையோய். ஏ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவஞானசித்தி. “உடலின்வேறு யிரே னிந்த வுடலன்றோ வுணர்வ தென்னி—னுடல்சவ மான போது முடலினுக் குணர்வுண் டோதா—னுடலினின் வாயுப் போன லுணர்ச்சியின் றுடலுக் கென்னி—னுடலினில் வாயுப் போகா துறக்கத்து முணர்வ தின்றே.” என்றும், சிவப்பிர காசவெண்பா. “உடம்பு நீயல்ல யுறக்கத்தி லெல்லா—மடங்கப் பின்னமாகையாலே - திடம்படவும் - வேறுதா னுண்டோவிடாதே யருந்துகின்ற—சோறுகாண் காயச்சுமை.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

இ-து. சொப்பனதேகம் இத்தேகத்துக்கு அன்னியமென் றும், இத்தேகங்களைக் கன்மவசத்தாற் பொருந்துவானோர் ஆன் மாவுளனென்றும், கூறியது.

இவ்வளவுஞ் சரீரமே ஆன்மாவென்னும் உலோகாயதனை மறுத்துச் சரீரத்துக்கு அன்னியமாய் ஒரு ஆன்மா உண்டென் றும், அவன் இம்மைக்கண் செய்த கொலைத்தோடத்தைச் சரீ ராந்தத்தில் வேறொரு தேகத்தைப் பொருந்தி நரகத்தில் அனுப விப்பது உண்டென்றும், சாதித்தது. (இ)

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியைநோக்கி மேல் ஏசுமத வாதி கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் உலோகாயதன் கூறிய உரைபழுது. நீர் கூறிய வற்றுள்ளும் சிறிது ஒக்கும் சிறிது ஒவ்வாது. யாதொக்கும் யாதொவ்வாதெனில், நீர் கொலையாற்பாவம் உண்டென்பது ஒக் கும். எல்லாக் கொலையாலும் பாவம் உண்டென்பது கூடாது. அஃது எங்ஙனமெனின், மனுஷரை மனுஷன் கொன்றால், கொன்றவன் நரகத்தழூந்துவான். அஃது உண்மை. மிருகாதி

களைக் கொன்றதனால் பாவம் உண்டென்பதில்லை. அஃதேனெனில், யிருகாதிகளை மனுஷருக்கு உபகாரமாகக் கர்த்தர் படைத்துக் கொடுத்தாரென்று எங்கள் சத்தியவேதத்தில் இருக்கின்ற தென்று கூறிய அவனுடைய உரையை மறுத்து மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

தேசிறைமா னுடர்க்கெவையு மருளினுண்டிக்
கீடமையென் செய்வாய் மாந்தர்க்
காசருள்வ தெனைவேங்கை யாதியச்சா
திகளவர்சொற் கடங்கு மாறென்
காசடைந்திம் முறையுமோரோர் காற்றிரிவ
தென்முனஞ்செய் கரும்ந் தன்னாற்
பேசுமச ராதியுரு வுயிர்களுற
ண்மையுன்சொற் பிழையா மன்றே.

தேச இறை மானுடர்க்கு எவையும் அருளின் உண்டு ஈக் கீடம் ஐ என் செய்வாய். எ-து. ஞானருபியாகிய ஈசுரன் மனுஷருக்கு உபகாரமாக யிருகாதிகளைப் படைத்தானாகில், மலத்தின்கண் ஈயால் உண்டாகிய நுண்ணிய புழுவும் மற்றும் பரமானுவிலும் நுண்ணிய செந்துக்களும் உனக்கென்ன பிரயோசனத்துக்குவரும். அவைகள் அப்பிரயோசனமென்னில், கருத்தா ஞானமயனென்பது கூடாது.

இதற்குப் பிரமாணம்: ஏசுமத கிராகரணம். “அறிகிலை நரர்க்காய்வேண்டி யளித்தனன் யிருகமாதி —யிறையவனென்ற யோர் யின்றிட மலமீ துருஞ்—சிறுபுழு விரையு ருதென்செய்குவை யதனை நோக்க—வறிவரு நுணியதேகி யனந்தீயவை யென் செய்வாய்.” என்பதனாற்காண்க.

வாதிபுத்தரம். சீவன்களிலே சிறியவைகளெல்லாம் பெரியவைக்கு இரையாய் ஒன்றுக்கொன்று வேண்டியிருத்தலின், எவையும் பாரம்பரியத்தில் மனுஷருக்கு உபகாரமாகப் படைத்ததே.

மேல்விடை. வேங்கையாதி மாந்தர்க்கு ஆச அருள்வது எனே. எ-து. மனுஷருக்கு உபகாரமாகப் படைத்த மிருகவர்க்கத்துன் - சிங்கம் - புலி - யானை - கரடி - பாம்பு - தேள் முதலியவைகள் மனுஷருக்கு இதப்பிரயோசனத்துக்கு வாராமல் வருத்துதலுங் கொல்லுதலுஞ் செய்தலால் உபகாரமாகப் படைத்த தென்பது கூடாது.

மேல்வாதிபுத்தரம். கருத்தா ஆதியிலே ஒருமனுஷனைப்படைத்து மிருகாதிகளும் அவனுக்கு அடங்குவனவாகப் பண்ணி இன்னபடி நடவென்று ஒரு புத்தியுங்கூற; அவன் அந்தப் புத்தியின் வழி நடவாமல் தவறு செய்தலால், மிருகாதிகள் உனக்கு அடங்காமற் போகவென்று சபித்தலின், அவனுக்கும் அவனது சந்ததியாகிய மனுஷருக்கும் மிருகாதிகள் அடங்காமற்போயின

மேல்விடை. அசசாதிகள் அவர்சொற்கு அடங்குமாறு ஏன் எ-து. அங்ஙனம் சாபத்தால் மிருகாதிகள் அடங்காவிடின் ஆடு மாடு எருமை பன்றி நாய் கோழி முதலிய சில சீவன்கள் மனுஷருக்கு அடங்குதலால் சபித்தது பொய்யாம். சாபத் தவறிற்கென்னில், கருத்தா அசத்தனும் ஆதலிற் சபித்ததேயில்லை.

இதற்குப்பிரமாணம்: எசுமதநிராக்ரணம். “வாய்திறத்தலும் வேங்கை வல்விட முமிழ்பாம்பாதி—ஓயமற் றெவர் கூற்றாய நிகழ்வதெ னுலகத்தந்நாட் - ஓயவ னாதிக்கோதுஞ் சொன்னெறி யடங்கா தென்னி—ஓயகோ வாதிமாந்தர்க் கடங்கிய விதமென் கொல்லோ.” என்பதனாற்காண்க.

மேல்வாதிபுத்தரம். அங்ஙனஞ் சாபத் தவறிற்கென்பதில்லை. மனுஷருக்குப் புலியாதிகள் அடங்காமலும் மாடு முதலிய அடங்கவுங் கருத்தாவினது சாபமே.

மேல்விடை. இம்முறையும் காச “அடைந்து ஒரோர்கால் திரிவது எனே. எ-து. நீ இங்ஙனங் கூறிய முறைமையும் பழுது

டைத்தாக, ஒருகாலத்திற் பாம்பு முதலியன ஒருவனுக்கு அடங்குதலினாலும் பசுமுதலியன ஒருவனைக் கொல்லுதலினாலும் அதுவுங் கூடாது. ஆதலின், மனுஷருக்கு உபகாரமாக மிருகாதிகளைப் படைத்ததேயில்லை.

இதற்குப் பிரமாணம். ஏசுமதநிராகரணம். “சொல்லினனவர்க் கச்சாதி யடங்கவுந் துயரஞ் செய்தே—கொல்லமற்றையவு மீசனென் றிடிற் கொடுநா காதி—நல்லவாவோரோர்காலத் தடங்கலா னவிலச் சாதி--யல்லல்செய் திடலாற் றீயோயறைந்த சொற் பழுதே யாகும்.” என்பதனாற்காண்க.

மேல்வாதிபுத்தரம். அங்குனமாயில், கருத்தா பட்சவாதி யாம்; சர்வ சீவன்களையும் ஒரு படித்தின்றி ஊர்த்த யோனியாகவுந் திரியக்குயோனியாகவும் படைத்தமையால்.

மமலவிடை. உயிர்கள் முன்னஞ்செய் கருமந்தன்னால் பேசும் அசராதி உரு உறல் உண்மை உன்சொல் பிழையாம் அன்றே எ - து. ஆன்மாக்க ளெல்லாம் ஒருவருக்கு ஒருவர் அநாதி சென்மார்தரங்களிற் செய்த இதாகிதங்களினுண்டாகிய புண்ணிய பாவத்தினாலே இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட சராசர வடிவங்களைப் பொருந்துதல் சத்தியம். ஆதலின், உன்னுடைய வேதம் சத்தியவேதமாகாது அசத்தியவேதமாயிற்று. எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவாசகம். “புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்—பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகி—கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்—வல்லசர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்—செல்லாஅரின்றவித் தாவர சங்கமத்து—எெல்லாப் பிறப்பும் பிறந்தினைத்தே னெம்பெருமான்.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

இ-து. ஈசுரன் மனுஷருக்கு உபகாரமாக மிருகாதிகளைப் படைத்தானென்பதூ அசத்தியமென்றும், ஆன்மாக்கள் கன்மத்தால் நானொருபம் பெற்றது சத்தியமென்றும், கூறியது. (சு)

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கி வாமி கூறுகின்றன்.

இங்ஙனம் ஆன்மாக்களெல்லாம் கன்மவசத்தினாலே சராசரவடிவம் அடைந்தார்களென்றும், கொலையினுற் பாவம் உண்டென்றும், கூறியது ஒக்கும். ஏசுமதவாதி கூறிய உரைபழுது. கொலையினாலே பாவம் உண்டாயினும், சிறிதிடத்து உண்டு. சிறிதிடத்து இல்லை. அதுவும் மேலே உம்முடைய வசனத்தினாலே தானே அறிவிக்கின்றேன். நீர் இப்பொழுது இந்த ஒரு வினாவிற்கு உத்தரம் கூறல்வேண்டும். அஃது யாதெனில், சராசரங்களெல்லாம் சீவனென்றீர். அவற்றுள் அசரமாகிய மாமுதலிய சீவன்களை நீர்கொன்று அருந்துகின்றீர். அவற்றினால் உமக்குத் தோஷமில்லாதது என்னை. கூறும் என்ன, மேல் உத்தரங் கூறுகின்றார்.

பிழையுறுதல் சிறிதசரக் கொலையதனாற்
சரக்கொலையிற் பெருகா திங்ங
னரிழிவுதரும் பருவமடை தலினாற்கீ
ராதியைந்து மீயுந் தாய
வழகியவா னூனயின்றோன் கீழெனமே
லாவர்குறைந் தடைபா வத்தான்
முழுமலப்பன் றியையருந்தும் புலையர்பன்றிக்
குறும்பருவ முறையி னாமால்.

அசரக்கொலையதனால் பிழையுறுதல் சரக்கொலையில் பெருகாது சிறிது. ஏ-து. சராசரமெல்லாம் சீவனாதலில் அசரக்கொலையினானும் பாவம் உண்டென்பது நிச்சயம். பாவம் உண்டாயினும் சரக்கொலையிற் பாவம்போல மிகுதியில்லை. கிஞ்சித் பாவம்.

மேல்வினா. சீவன்களெல்லாம் சமமாயிருக்க அசரசீவகொலையிற் பாவங்குறைந்திருப்பானேன்?

மேல்விடை. இழிவுதரும் பருவம் அடைதலினால் இங்ஙன். எ-து. அந்த அசரசீவிகள் இங்ஙனங் கூறப்பட்ட எழுவகைத் தோற்றத்துள் தாழ்ந்த பருவத்தினையுடைய வாதலினால், பாவங் கொஞ்சமே.

மேல்வினா. அப்படிப் பருவத்தினது உயர்ச்சி தாழ்ச்சியாற் பாவம் ஏறிக் குறைந்திருப்பதற்குத் திட்டாந்தம் யாது?

மேல்விடை. கீர்-ஆதி ஈந்தும் ஈயும் தூய அழகிய ஆன் ஊன் அயின்றோன் கீழென மேலாவர் குறைந்து அடை பாவத்தால் முழுமலப் பன்றியை அருந்தும் புலையர். எ-து. பால்-தயிர்-நெய்-கோசலம்-கோமய மென்னும் பஞ்சகவ்வியங்களையும் உலகின் கண் வழங்காநிற்கும் நிர்மலதேகியென்னுஞ் சிறப்பினையுடைய பசவினது மாமிசத்தைப் புசித்தோன் தாழ்ந்தகுலமாக, அவனி ஹம் உ ள்ந்தகுலமென்று சொல்லப்படாநிற்பர்கள் முழுமலதே கியாகிய பன்றி மாமிசத்தைப் புசியாநிற்குஞ் சண்டாளர். பன் றிக் கொலையாற் பாவங்குறைதலின்.

மேல்வினா. பன்றியிற் பாவங்குறையவேண்டியதென்?

மேல்விடை. பன்றிக்கு உறும்பருவமுறையின் ஆமால். எ-து. பன்றி பிருகவர்க்கத்துள் தாழ்ந்த பருவத்தினையுடைய தாகையா லெனக் கொள்க. எ - று.

பசு பஞ்சகவ்வியங்களையும் வழங்கும் நிர்மலதேகி என்பதற் குப் பிரமாணம்: திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரம். “ஆவினி லைந்துமமர்ந்தாய் நீயே—யளவில் பெருமை யுடையாய் நீயே— பூவினி னுற்றமாய் நின்றாய் நீயே— போர்க்கோலங் கொண் டெயி லெய்தாய் நீயே—நாவி னடுவுரையாய் நின்றாய் நீயே— நண்ணி யடியென்மேல் வைத்தாய் நீயே—தேவ ரறியாததேவ னீயே—திருவையா நகலாத செம்பொற்சோதி.” என்றும், சுந்த றமூர்த்திராயனார் தேவாரம். “மாவையு ரித்ததள்கொண் டங்க டுணிந்தவனை வஞ்சம னத்திறையு நெஞ்சனு காதுவனை—

மூவரு ருத்தனதா மூலமுதற் கருவை மூசிடெமால் விடையின் பாகனை யாகமுதப்—பாவகமின்றி மெய்யே பற்றுமவர்க்குக் கதைப் பானறு நெய்தயிரைந் தாடுப ரம்பரனைக்—காவலெ — கிறையென் நெய்துவ தென்றுகொலோ கார்வயல் சூழ்காண்ப பேருறை காளையையே.” என்றும், சிவதருமோத்தரம். “இங்கு மின்சுவைய்யுமி நைஞ்சுவார்க்—கங்கு மின்ப மடைகைக்குங் காரணம்—பொங்கு தண்புன லுண்டுபுற் றின்றநன்—மங்க லந்தருங் கோவெனும் வான்பொருள்.” என்றும், சிவஞானதி பம். “பொற்பமரும் பாற்கடலி னுற்பவமாஞ் சுரபி புகலிலதன் கோமயத்திற் கூவிளந்தா னுளவா—மற்புதமார் திருமகளவ் வில் வமதிற் பொருந்து மகிலாரம் பளிதமத னளையதனி னுளவாங்— கற்பமருஞ் சுரமுத நவரீதத் துதிக்குங் கதிருடனே செந்நெல தன் பாலதனிற் றேன்றுஞ்—சொற்பயில்குங் குலியமறை யுற் பலரீ ரதனிற்றேன்றியிடம் ரோசனையு மதனுதரத் துதிக்கும் ” என்றும், காசிகண்டம். “ஆன்குளப் படியிற் றேன்று மருந்துக டோயப் பெற்ற—ஆன்பயி லியாக்கை கங்கை தோய்த்ததா மரு ப்பினுச்சி—வான்புனற் கடவுட் பேரியா றிருககும்வா னிலவு காலுங்—கூன்பிறை முடித்த செல்லிகொம்பிடை வதியு மாதோ.” என்றும், பெரியபுராணம். “சீலமுடைய கோக்குலங் கள் சிறக்குந் தகைமைத் தேவருடன்—காலமுழுது முலகனைத் துங் காக்குமுதற் காரணராகு—நீலகண்டர் செய்யசடை நிருத் தர் சாத்து நீறுதரு—மூல மவதா ரஞ்செய்யு மூர்த்த மென்றான் முடிவென்னே ” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

பன்றி முழுமலதேகி என்பதற்குப் பிரமாணம்: “ஏறாத மேட்டுக் கிரண்டு தூலவிட்டாற்போற்—பேரூயே னங்கோழிப் பேரிட்டு - மாறாத—புன்மக்கள் வாயிற் புலையர் மலமிறைக்க— நன்மக்கள் கண்டு நகும்.” என்றும், “பன்றி துன்மல முண்டா லென்பர்த்துற துடலமெங்கு—மென்றிருந் தனையோ பேதா யினேத்ததுபருக்குமாறே—னன்றியு நோய்ருணூல பத்திய மடையக் கண்டு—முன்றனு ஞ்ணராய் நாளு முண்டனை மலமீ

துண்மை.” என்றும், “அசுத்தமாமலத்தை யேதின் றவற்றினு லுடலந் தாங்கு—மசுத்தமாம் பன்றியாதி யருந்திமா நரகத் தாமு—மசுத்தருஞ் சுத்தர்போல வருவருப் புடையராகி—யசுத் தமா நிலத்திற் கீரையாதி தீதென்ப தென்னோ.” என்றும், “கூறுநாய் கழுதை பன்றி கோழியு மலத்தைத் தின்னும்—வீறு டன் கழுதை நாயை விரும்பியே தின்ன தென்கொ—றேறியே தெளிந்து பார்க்கிற் றீதான மலமாமெல்லாம்—வேறுமோர் நர கத் தெல்லு விதிக்கவு பிவர்க்கு வேண்டாம்.” என்றும், “தம் மினு முயர்ந்தோர் கீழோர் தம்திலத் தறலுண்டாரே—லம்மவங் கவருங் கீழென் றவர்மனைப் புனலு முண்ண—லம்மனி தர்க டாஞ் சீசசீயீனர்தம் மலத்தை யுண்டு—லம்முடற் பன்றியாதி விரும்பியுண் டெவப்ப தென்னோ.” என்றும், வருவனவற்றற் காண்க.

பன்றியாதிக் கொ உண்டோரும் புலையர் என்பதற்குப் பிர மாணம் திருவள்ளுவர். “கொலைவினையராகிய மாக்கள் புலை வினையர்—புன்மை தெரிவா ரகத்து.” என்றும், சிவவாக்கியர். “புலையரைப் புலையரென்னும் புத்தியற்ற மாந்தரே—புலையனார் ம லம்புரிக்க நாடுமீது புத்தியோ—புலையருக்கு னொக்குமும்மையென்று ரைத்த புல்லரும்—புலைய ராகிநரகி னுட்புகுவ ரைய ராணையே.” என்றும், “ஈவானே தெய்வமிரப்பே யிழிவர வென்—ரூய்வானே தூலின் பயனறிவான் - பேய்வாழங்—காடே கரப்பவர்தம் மில்லங்க டும்புலையன்—வீடே விடக்குண் பான் வீடு.” என்றும், “பறையரைப் பறைய ரென்று பறைந் திடு மனிதர்கேளீர்—பறையர்தம் மலத்தைத் தின்ற பன்றியைப் புசிப்ப தென்னோ—கறையதே யாகு மந்தக் கறிதனைக் கலத்தி னிட்டு—மறையவே வைத்துத் தின்னு மனிதரே பறையர் சுண் டர்.” என்றும், “புலையென்னும் புலதீரப் புனலென்னும் புனன் மூழ்கி—யலைகின்ற முழுமூட ரறிவென்ன வறிவென்ன—புலையன் மலமுண்ணு மெமையுண்ணும் புலையர்க்குக்—குலமெ டன்ன நலமென்ன கூகுவென் னனகோமி.” என்றும். மற்றுப்

வருவனவற்றிற்காண்க. பன்றி மிருகவர்க்கத்துள் தாழ்ந்த பருவத்தினையுடையது என்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவிளையாடல். “அன்றியும் பெருமை மிக்க வலகில்யோ னிகளிற் றோயா—தென்றுமே லாக வோங்குந் தலைவரீ யிழிந்த பொல்லாப்—பன்றியு நாற்கா லுள்ள பல்பெருஞ் சாதிக்கெல்லா—மொன்றிய சுடைய தன்றோ வுளத்திடை யோருங் காலே.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

இ-து. சராசரபேதம் உணர்த்துவான் பருவத்தாற் பசு உயர்ந்ததென்றும், பன்றி தாழ்ந்ததென்றும், கூறியது. (எ)

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னும் வாமி கூறுகின்றான்.

பசுவும் பன்றியும் மிருகசாகியபேதமாயிருக்கப் பருவபேதம் வருவானேனென்றவளவில் அவனைநோக்கி மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

முறைமைதெரி யந்தணரும் புலையரும்
 னுடரெனலின் மொழிந்த வானுஞ்
 செறிமலப்பன் றியுமிருக மெனப்படுமாங்
 கவர்கொலையிற் றிகழா நிற்கு
 றிறைவினொடு குறைவெனவான் பன்றியிவற்
 றருங்கொலைக்க ணிகழும் பாவ
 மறிஞரிவை யெனக்கொலைமை யசரமதிற்
 குறைதருமென் றறைவ ரன்றே.

முறைமைதெரி அந்தணரும் புலையரும் மானுடர் எனலின் மொழிந்த ஆனும் செறிமலப்பன்றியும் மிருகம் எனப்படும். எ-து வேதாகமவிதிகளை அறிந்த பிராமணரும் அவைகளை அறியாத புலையரும் மனுஷசாதியென்று சொல்லப்படுதல்போலமுற் கூறிய நிருமலதேகியாகிய பசுவும் சமலதேகியாகிய பன்றியும்

மிருகசாதியென்று சொல்லப்படும்.—பாவம் ஆங்கு அவர் கொலையில் திகழா நிற்கும் நிறைவினொடு குறைவு என ஆன் பன்றி இவற்று அருங்கொலைக்கண் நிகழும். எ-து: இங்ஙனம் பாவமானது மனுஷக்கொலைகளுள் பிரமக்கொலையிலே ஏறியும் நீசக்கொலையிலே குறைந்தும் இருத்தல் போல, மிருகங்களுள் பசுக்கொலையிலேறியும் பன்றிக்கொலையிலே குறைந்தும் இருக்குமெனக்கொள்க. இவையென அசரமதில் கொலைமை குறைதரும் என்று அறிஞர் அறைவர். எ-து. இத்தன்மைபோலச் சரக்கொலையிலே பாவம் ஏறியும் அசரக்கொலையிலே குறைந்தும் இருக்குமென்று சொல்லுவர் அறிவுடையோர்.

பிராமணரும் பசுவும் உயர்ந்த பருவத்தினையுடைய என்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். “அரனாதி யொருமூவரமரேஜ் மருமானு—மொருவாம லுறைவார்க ளுமையாதி மடவாரு—மரிதாய மறையோர்க ளுடலாவி னுடலார்வ—மொருவாது வழிபாடு புரிவார்க ளுயர்வாரே.” என்றும், காசிகண்டம். “உறுபுல னடக்கி வேத நெறிவழி யொழுகிரின்ற—வறுதொழிலோரு மானுங் குலமொன்ற மவருளாய்த்—மறுவறு மறையோர் தம்பான் மந்திர மனைத்தும் வைத்தேன்—ஒறுறுவிடையவிக ளியாவுந் தோமறத் தொகுத்து வைத்தேன்.” என்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

இ-து. பிரமகத்தி கோகத்தியிற் பாவம் ஏறியும் நீசக்கொலையிற் பன்றிக்கொலையிற் பாவங்குறைந்தும் இருத்தல் போலப், பருவபேதத்தாற் சரக்கொலையிற் பாவம் ஏறியும் அசரக்கொலையிற் பாவங்குறைந்தும் இருக்குமென்று சாதித்தது. (அ)

பின்னும் வாயியைநோக்கி அசரக்கொலையிற் பாவங் குளையுமென்பதற்கு மேலும் ஒருத்தரம் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார்.

அன்றியுந்தா வரவுருவஞ் சரமதுபோற்
குறைப்பினுயி ரகலா பாவங்

குன்றியுற லுண்மையவை குருவாதிக்
களித்துணவக் கொலைமை தன்னோ
டொன்றியுழுவாதியிற்சார் பாவமுந்தேய்ந்
தழியுமன் னோர்கூட் டொணுது
னன்றறிகண் ணப்பரின்ம் பனைச்செருப்பா
லுதைப்பதெவ னலமில் லோயே.

அன்றியும் தாவர உருவம் சரமதுபோல் குறைப்பின் டயிர்
அகலா பாவம் குன்றி உறல் உண்மை. எ-து. தாழ்ந்த பருவத்
தினாலே அசரக்கொலையிற் பாவங்குறைந்திருக்கு மென்ப தன்
றியும், பின்னும் ஒருவிதத்தானும் அக்கொலையிற் பாவங்குறையு
மென்று கூறப்படும். அது எதினாலென்னில், அசரவடிவங்களா
னவை சரவடிவங்களைப் போலக் குறைக்கருவிகொண்டு குறைக்
குமிடத்து நாசத்தையடையாது பின்னுங் கிளைத் தெ மகலா
னும், தறித்தகோட்டினை மற்றோரிடத்தில் வைக்க அதுவுந் தளி
ர்த்தலானும், அக்கொலையால் வரும் பாவஞ்சரக்கொலையிற் போ
லாது குறையுமென்பதே சத்தியம்.

இதற்குப்பிரமாணம்: புலான்மறுத்தல். “மரக்கோட்டைக்
காதிவந்து வைத்தான் மரமு—மரக்கோடுந் தானிரண்டாய்
வாழுஞ் - சரிக்கின்ற—வோருயிரின் கால்வாங்கி யோரிடத்தே
வைத்தான் மற்—றீருயிர்தா னுமோ வியம்பு.” என்றும், மற்றும்
வருவனவற்றிற்காண்க.

மேல்வினா. அப்படி அசரக்கொலையாற் பாவம் அற்பமாய்
வரினும் நாடோறும் வந்து கூடுதலாற் சரீராந்தத்தில் அநேக
மாகச் சுமக்கும். அஃதன்றியும், அசரமுயற்சியா லுண்டாகுஞ்
சரக்கொலைகளும் அனந்தமாதலின், அவற்றினது பலத்தினை நீர்
அனுபவியாது நீங்குமாறெங்கனம்?

மேல்விடை. அவை குருவாதிக்கு அளித்து உண அக்கொ
லைமை தன்னோடு ஒன்றி உழவு ஆதியில் சார் பாவமும் தேய்ந்து

அழியும். ௭-து. ஒரு விவேகியானவன் அசரபதார்த்தங்களை வேதாகமங்களில் இல்லறத்திற் கோதிய தருமம் வழுவாமல் தேவர் அதிதி அனல் தேசிகர் என்னும் நால்வகையோர்க்கும் முன்னாட்டிப் பின்னுண்பானாகில், அன்னங் காய் தழை முதலிய அசரக்கொலையால் வருந்தோஷமுமற்று, உழுதல் கூலிவேலைசெய்தல் வாணிகஞ் செய்தல் சினமிகுத்தல் அசத்தியங் கூறல் வீடுதூர்த்தல் மெழுகுதல் நெருப்புமுட்டல் தண்ணீர் கவர்தல் நெற்குத்துதல் என்பன கூடப் பத்துவிதத்தான் வரும் பாவமும் அவ்வவகாலத்தில் நடட்டமாதலின், அவனுக்குச் சரீராதத்திற் சுமக்கும் பாவமேயில்லை.

இதற்குப் பிரமாணம்: சைவசமயநெறி. “தேவரதிதியன நேசிகர்க்கென் றட்டவனந்—தேவருல கத்திலயிர் தென்.” என்றும், சிவதருமோத்தரம். “தலத்துழல் கூலிவேலை சந்தையிற் கொண்டு விற்கை—குலைத்தசொற் கூட்டுங் கோப மசத்தியங் கூற்றலுள்ளு—மலக்கிடன் மெழுகலங்கி யாக்கனீ ரரிசி யென்றே—யிலக்கணத் தியம்பும் பத்துந் தமக்கெனிற்பாவ மீட்டும்.” அன்றியும், “தேசுறு சிவாதிபூசைக் கெனவிவை தம்மைச் செய்யி—னாசமாம் பாவபேதந் தம்மையே நாடிச்செய்யிற்—பாசமா நரகபேதந் படுகுழிப் படுத்தி யென்று—மூசல்போலுழல்வித்தாக்குந் துயரினுக் களவுமுண்டோ.” அன்றியும், “அட்டவை தம்மைச் சொன்ன நால்வரு மருந்த வன்பா—லிட்டிமிக்கதனை யுண்கை யமுதமீயாதே யுண்கை—கட்டமுங் கடுவுமாலிகழிந்தஆன் காயந்தானு—மொட்டியே யுடலிற்றேன்றும் புழுவுமென்றொழிக வோர்ந்தே.” அன்றியும், “இறவா திருக்கச் செய்யு மருந்தியாதே யெனினு யில்லகத்துத்—துறவா திருந்தார் மூவ ரொடுந் துய்த்தல் கடனே துயக்குற்றுப்—பிறர்சொல் பழியும் பேணுதே பெரியோர் தமக்கு நாணுதே—சிறிது மிரக்கஞ் செய்யாதே தானே யருந்திஞ் சிதடனுமே.” என்றும், காசிகண்டம். “தேவர்தென் புலத்தோர் துறந்தவர்க் களித்த சேடநல் லயிர்

தினு மினிதா—மியாவரே யெனினு மதிதிய ரிறந்தோ ரிமையவ ரிங்கிவர்க் கின்றிக்—கூவல்போ லாழ்ந்த பாழ்வயி றதனிற் கொட்டுதற் கமைத்த வெண்ணோறு—நாவுறை புழுவா மென மறை யனைத்து நலின்றிடு மென்பர்நன் குணர்ந்தோர்.” அன்றி யும், “உம்பர்வேதியர் லிருந்தினரை யூட்டி நுகரார்—தம்பசிக் கன றணிப்ப நனிதுய்த்த லிவரை—வெம்பு கண்டக ருளத்தின் மிக வெம்மை புரியுங்—கும்பிபாகநர கத்திடை குளிப்ப வெறி வாய்.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

மேல்வினா. இம்முறைமை மாமிசத்தை நிவேதித்தால், குரு வாதிக்கு அர்ப்பிதமாகாதோ?

மேல்விடை. அன்றோர்க்கு ஁ன் ஁ட்டொணது. ஏ-து. குருவாதிநால்வர்க்கும் மாமிசத்தை நிவேதிக்க வொண்ணாமை யின், அதுசெய்தலிற் சரக்கொலைமைநீங்குதல் கூடாது. அஃதெ ன்போலவெனில், ஒருவன் ஒருகுற்றஞ் செய்து அக்குற்றத்தை நீக்கும் பொருட்டு இராசாவைப் பிரார்த்திக்கச் செல்லுமளவில் அந்த அரசனுக்குப்பிரீதியில்லாத காரியத்தைச் செய்துகொண்டு போனானேயாகில்; முன்பு அவன் செய்த குற்றமும் தீராது பின் புந் தண்டிக்கப்படுவான். அதுபோலப் பிரீதியில்லாத மாமி சத்தை ஈசராதி தேவதைகளுக்கு நிவேதித்தால், சரக்கொலை மையுந் தீராமல் அநார்ப்பிதமாதலின் அதிபாதகமும் வரும்.

மேல்வினா. மாமிசம் ஈசரப்பிரீதியின்றென்பது கூடாது. முன்பு கண்ணப்பர் நிவேதித்திருத்தலின்.

மேல்விடை. நன்று அறி கண்ணப்பரின் நம்பனைச் செருப் பால் உதைப்பது எவன் நலம் இல்லோயே. ஏ-து. கண்ணப்பர் மாமிசமிட்டு முத்திபெற்றாரென்பது சத்தியம். அதுபோலப் பிறரும் மாமிசத்தை நிவேதித்தல் கூடாது. அதேனெனில், கண்ணப்பர் பூர்வசன்மத்திற் செய்த தபோபலத்தினாலே ஒரு காலத்திற் காளத்தியீசரரைக் கண்டமாத் திரத்திலே பீயின்

கட் படியுண்டாடுவனாருக்கு அவனது சரித்திரம் பேயின் சரித்திரமாகி நின்றதுபோலக் கண்ணப்பருடைய சரித்திரமெல்லாம் காளத்தியீசுரருடைய சரித்திரமாக நின்றலால்; அவர்க்கு மோட்சம் கைகூடிற்று. அவர் உன்னைப்போல ஒரு ஆசாரியனை அடைந்து இது பாவம் இது புண்ணியம் இது செய்யலாம் இது செய்யலாது என்று ஒருகாலங் கேட்டறிந்தவரு மல்லர். அவர் முன்பு பழகியிருந்த பழக்கத்தைப் பின்னும் பத்தியிருதியினர் செய்தனர். அவர்போல ஒருவன் ஈசுரனுக்கு மாமிசம் நிவேதிப்பானாகில், வாய்மீரால் அபிஷேகம்பண்ணிச் செருப்புக் காலால் உதைப்பதுஞ் செய்யவேண்டும். அப்படியுஞ் செய்யலாமென்று ஒருவன் நினைத்தானாகில், அவன்போய் விழும் நரகத்திலே பின் யீழ்வார் ஒருவருமில்லை. ஆதலின் கண்ணப்பருடைய பத்தியை நீ விதியென்று பிரமாணித்தல் கூடாது. மிகுதியும் நசுவறிவடையாத தீயோனே. எ - று.

இ-து. எவ்விதத்தானும் அசரக்கொலையிற் பாவங்குறையுமென்றும், அக்கொலைமையும் ஈசுராதீபூசையாலே கெடுமென்றும், மாமிசம் நிவேதித்தல் அவர்களுக்கு ஆகாதென்றும், கண்ணப்பர்செயல் பத்தியென்றும், கூறியது. (க)

பின்னும் வாயியைநோக்கிப் பத்திமார்க்கத்தை விதிபோலப் பிரமாணித்தல் கூடாதென்று மேலும் வலிபுறுத்திக் கூறுகின்றார்.

நலந்தருதா தையைவதைத்து முத்திபெற்றோ

ருளரெனிலிஞ் ஞாலத் தூடே

கலந்துமுத்தி யடையுநர்க்கெல் லாமதுவோ

கதிபுலகங் கடந்த பத்தி

வலந்தனை நீ விதியெனக்கூறுதல் பழுதான்

நனையிமய வரைமா துக்கிந்

நிலந்தனிற்பத் திராமுதலாஞ் சத்திகட்கும்

வரைவெனினீ நிகழ்த்த நீதே.

நலந்தரு தாதையை வதைத்து முத்திபெற்றோர் ாளரெ
னில் நூர்ஞாலத்தாடே நலந்துமுத்தி அடையுநர்க்கு எல்லாம்
அதுவே கதி உலகங்கடந்த பத்திவலந்தனை ிவிதி எனக்கூறு
தல் பழுது. எ-து. உலகத்தின்கண் ஓரொருவர் பத்தியிகுதி
யாற் செய்த சரித்திரங்களை ிவிதியென்று ஒருகாலும் பிரமா
ணித்தல் கூடாது. அமேனென்னில், சண்டேசுரநாயனார் பிதா
வைக்கொன்று முத்தியடைந்தாரென்றும், சிறுத்தொண்டநாய
னார் பிள்ளையை அறுத்து முத்தியடைந்தாரென்றும், அதுவே
வழியாகப் பிறரும் பிதாவைக்கொன்றும் பிள்ளையைக்கொன்
றும் முத்தியடைவாரில்லை. அப்படிப்போல இப்பொழுதும் ஒரு
வனுக்கு மிகுந்த பத்திவந்ததாயினும், விசேடித்து ஒரு நுமத்
தைச் செய்வதொழிந்து முன் ஒருவர் பத்திமையாற் செய்தபடி
தானுஞ் செய்யவேண்டுமென்பதில்லை. பின்னொருவன் முன்
னோர் சரித்திரத்தைப் பிரமாணித்தல் கூடாது. மேலு , விதி
மார்க்கத்தையொழிந்து பத்திமார்க்கத்தை ாருகாலும் பிரமா
ணிக்கவொண்ணாது. அதெப்படியென்னில், ஒரேரியின்கண்ணே
மிகுந்த வெள்ளமானது ஒருகாலையில் நடுவே முறித்துக்
கொண்டு சென்றதாயின், அதுவே எரிக்குக் கலிங்கென்று விடு
வாரில்லை. ஏரியின் கடையிற் கலிங்கு விடுவதே உண்மை. அது
போலக் கண்ணப்பநாயனார் முதலாயினோர் செய்த உலகாதித
மாய சிவானுக்கிரக வலியினையுடைய மிகுந்த பத்தியை நாளும்
விதியென்று கொண்டு ஈசுரனுக்கு ியாட்சிம் சிவேதிப்பவென்
பது மிகுந்த குற்றமென்று அறவாயாக.

இதற்குப் பிரமாணம்: “வெள்ளமிகுத் தேரிநடு வுடைத்
தோடினதுகலிங்காய் விடுகி லாரப்— பள்ளமடைத் திருபுறத்
துங் கடைவிடுவ ருலகோரப் பரிசு போல—வுள்ளமிகுத்
தறிவெழலாற் பத்திமிகுத் தமையானென் றொருவர் செய்யிற்—
றெள்ளுணர்வோ ரதனைவிதி யென்றுயின்னுப் புரிகுவரோ
தெளிவி லோயே.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

மேல்வினா. ஈசரனுக்கு மாமிசம் சிவேதித்தற்கு விதியில்லை யென்பது கூடாது. ஈசராபிந்நமாகிய உமாபரமேசுவரிக்குப் பிரீதியாகையால்.

மேல்விடை. இந்நிலத்தனில் பத்திரைமுதலாம் சத்திகட்கும் வரைவெனின் இமயவரைமாதுக்கு நீ ஊன்றனை நிகழ்த்தலதீதே. எ-து. தம்பனம் மோகனம் உசசாடனம் வசியம் ஆகருஷணம் வித்துவேஷணம் பத்தனம் மாரணம் என்று சொல்லப்பட்ட ஆட்ட கன்மங்களையும் குறித்து இந்நிலத்தின் கண் பத்திரையாதிய அனந்தசத்திகளில் ஒவ்வொருசத்திகளை அச்சிப்போரும் அச்சத்திகட்கு மாமிசம் சிவேதித்தல் அயோக்கியமாதலின் அவர்கட்குச் செய்யும் முறைமையே சுத்தோபசாரஞ்செய்து அச்சத்திகளது பரிசாரக பேதமாகிய பைசாசங்கட்கு உமாமிசத்தை சிவேதிப்பார்களாதலின், எல்லாச சத்திகட்குங் காணாமாய் உலகத்தின்கண் உயிர்களையெல்லாம் வளர்ப்பனவாகிய முப்பத்திரண்டறங்களையும் வளர்க்கும் பேரருவினை புண்டய உமாபரமேசுவரிக்கு நீ மாமிசம் சிவேதிக்கலாமென்று சொன்னவார்த்தையே அதிபாதகம். எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: “மண்டலத்துங் காளிமுதற் சத்திகடேவர்களெவர்க்கும் வழங்குறாரு—னண்டியிருந் துள பூதபிசாசங்கட் களித்திடுவ ரதனையுங்—கண்டிருந்து முமைக்குரைத்தா யதிபாவ மெண்கருமங் கருதினோருன்—கொண்டவண்ணு பூதாதிக்கிவிவரன்றிச சத்திகன்பாற் குறுகா ரன்றே.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

இ-து. பூத்திமார்க்கத்தை விதிமார்க்கம்போல நெறியாகக் கொள்ளொணதென்றும், சத்திபூசைக்கு மாமிச சிவேதனம் அயோக்கியமென்றும், கூறியது. (௧௦)

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னும் வாயி கூறுகின்றான்.

மாமிச நிவேதனம் சத்திகட்கு அர்ப்பிதமாகாவிடினும்; அச்சத்திகளது பரிசாரகபைசாசங்கட்கு இடிதலினாலும், சரக் கொலைமை நீங்கும். எந்தக்குயவன் சுடுகினும் பாணேவேகல் பிரமாணம்போலு மென்றாயாகில்; அது கூடாதென்று மேலுத் தரங் கூறுகின்றார்.

தீதிலசத் திகட்குழ்ந்தோ ரிடுமூனாண்
டமரரன்றிச் செறிபூ தாதிக்
காதலின்மற் றவையுணலா னகலினும்
கொலைமைமுழு தகன்றி டாவான்
மீதலத்து மசுரிராக் கதருமுண்ப
ஒருதனை விரும்பா ரென்றுஞ்
சோதிமணி முடியமுதா சனர்கரத்தன்
மையினாற்பூ சுரரைப் போலும்.

தீதிலசத்திகட் குழ்ந்தோர் இடும் ஊன் ஆண்டு அமரரன் றிச் செறிபூதாதிக்கு ஆதலின் மற்றவை உணலான் அகலினும் அக்கொலைமைமுழுது அகன்றிடாவால். எ-து. குற்றமற்றபத் திரையாதி சத்திகளிடத்து அட்டகன்மங்களைப் பெறுவோர் கள் அவரது சமுகத்துள்ள தேவகணங்கட்கன்றிப் பூதபைசா சங்கட்கு மாமிசம் நிவேதிப்ப துண்டாயிருத்தலினன்றோ, நீ அவற்றினால் பாவம் நீங்குமென்பது கூறினே. அது கூடாது. அவ்விடத்துண்டாகிய பூதாதிகளுக்கு மாமிசம் நிவேதித்தலால் அக்கொலைமைநீங்கினுஞ் சிறிதல்லது முழுதும்நீங்காது. அதெப் படி யென்னில், ஒருவன் தான்செய்த குற்றம் அற்பமாயிருக்க வும் அக்குற்றத்தை இராசாவைவழிபட்டு அவனது கருணை யாற் நீர்த்துக்கொண்டானாகில்; இராசாவுக்கு மிகவும் துவே ஷம் வருவதாகிய மிகுந்த குற்றத்தைச் செய்தவன் இராசா லின் வாயில்காப்போன் அனுசரணையாற் நீர்த்துக்கொள்ளுதல் கூடாது. அவர்களாற் நீருயிடத்தும், கிஞ்சித் மிதஞ் செய்வ தொழிந்து குற்றமுழுதும் பரிகரித்தல் கூடாது. குற்றமுழுதும்

பரிகரிக்க நினைக்குமிடத்து அவர்களுக்குங் கூடவே தண்டனை வரும். அப்படிப்போல நாம் அசுரத்தினால் வரும் அற்பபாவத்தை ஈசுரப் பிரீதிபண்ணித் தீர்த்துக்கொண்டோமாயின், ஈசுரப்பிரீதியல்லாத சரக்கொலைத்தேரஷத்தைச் சக்திபரிசனபை சாசங்களால் நீக்கிக்கொள்ளுவே நென்பது கூடாது. அந்தப் பிசாசகணங்களும், அந்தப் பிசாசகணங்களுக்கு அதிபதியாகிய சத்தியாதி தேவதைகளு டுத் தங்களுக்கு ஈசுரன் அமைத்த முறைமையொழிந்து ஏறக்குறைய நடந்தார்களாயின், அவர்களுந் சன்னமரணப்பட்டு வருந்துவாரென்பது நிச்சயம்.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவஞானசித்தி யாதொருதெய்வங்கொண்டிரத்தெய்வ மாகியாங்கே—மாதொரு பாகனாந்தாம் வருவர்மற் றத்தெய்வங்கள்—வேதனைப்படுமிறக்கும் பிறக்குமேல் னையுஞ் செய்யு—மாதலானிவையிலாதா னறிந்தருள் செய்வனன்றே.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மேல்லினு. தூர்க்காதிசத்திகளுக்கு மாமிசம் நிவேதிப்பது யோக்கியமாயினும், வானுலகத்தின்கணிருந்துள முப்பத்துமுக்கோடிதேவர்களுக்கும் அவற்றினை நிவேதிப்பது அயோக்கியம்.

மேல்லிடை. மீதலத்தும் அசுரர் இராக்கதரும் ஊன் உண்பர் என்றும் சோதிமணிமுடி அமுதாசனர் அதனை விரும்பார் சுரத்தன்மையினால் பூசுரைப்போலும். எ-து. வானுலகத்தும் அசுரராக்கத பூத பிசாசாதிசுகளே மாமிசபாஷண யோக்கியர். பிரகாசம்பொருந்திய மணிமுடிகளைத்தரித்துள தேவர்களாவார் அமுதபாஷணயோக்கியர். அத்தேவர்கட்கு மாமிசம் நிவேதிக்கவொண்ணாதென்பதற்குப் பிரமாணம் அநுமானம். அஃதெங்ஙனமெனின், வானுலகத்துத் தேவர்கள் ஊன்றின்பதில்லை. தேவத்தன்மையுடையவர்களாதலின். எங்கே கேவத்தன்மையுண்டோ அங்கே ஊன்றின்பதில்லை. இங்ஙனம் பூசுரர்போலும் ஆதலிற் தேவர்கட்கு மாமிச நிவேதனம் அநர்ப்பிதமென்றறிவாயாக. எ - று.

இ-து. சத்திகள் பரிசனபைசாசங்கட்கு மாமிசரிவேதித்த லாற் சரக்கொலைமை முழுதும் நீங்காதென்றும், எவ்விடத்தும் அசுராதிகளுக்கே மாமிசம் அர்ப்பிதமென்றும், தேவப்பிராமண ருக்கு மாமிசம் அநர்ப்பிதமென்றும், கூறியது. (கக)

இட்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னும் வாவி கூறுகின்றான்.

நீர் இங்ஙனங்கூறிய அனுமானத்திலே தோஷமுண்டு வியாத்தியின்மையின். அஃதெங்ஙனமெனின், சபக்கமாகிய பிராமணரிடத்துத் தேவத்தன்மை யுண்டாயினும் புலாலுண் ணுமை நியமமில்லை யாகத்தின்கட் புசித்தல் காணப்படுதலின், என்றவளவில் உத்தரங் கூறுகின்றார்.

பூசரருக் கிழிவிலையா கத்துயிர்கொன்
றருந்தலின்விண் புகுதா நிற்பர்
கோசமெடுத் துரைநவிறு சிரியர்சிறுர்க்
கிதமதுபின் கொடுப்பான் முன்ன
ராசமிகு துயர்விளைத்து மிதமதுவாப்
பொருள்பெறவி னரிய வேத
வோசைமிகு மமருலகை யவர்வதைத்த
சேவனும்பெற் றுய்தலாலே.

யாகத்து உயிர் கொன்று அருந்தலின் பூசரருக்கு இழிவு இலை விண்புகுதாநிற்பர். எ-து. பூசரர் யாகத்தின்கண் சேவகொ ண்பண்ணிப் புலாலுண்டார்களாயினும், புலாலுண்டோர்கள் அடையும் பாவத்தினையடையாமல் அதனால் மிகுந்த புண்ணிய ராகித் துறக்கலோகமடையா நிற்பர்கள். ஆதலின், அன்றோர் ஒருகாலும் புலாலுண்டதேயில்லை.

மேல்வினா. பூசரர் யாகத்தின்கட் சீவகொலை செய்தும் புலா லுண்டும் தாழ்வடையாது சொர்க்கமடைய வேண்டியதென்?

மேல்விடை. கோசம் எடுத்து உரை நவிறு ஆசிரியர் சிறுர்க்கு இதமதுபின் கொடுப்பான் முன்னர் ஆச மிகு துயர் விளைத்தும் அது இதமா பொருள்பெறலின் அவர் வதைத்த சீவனும் அரிய வேத ஓசை மிகும் அமருலகைப் பெற்று உய்த லாலே. எ-து. புத்தகத்தின்கணுண்டாகிய சத்தங்களைப் பள்ளி யின்கட் சிறுவர்கட்கு ஒதுவிக்கும் உபாத்தியாயரானவர் அன் னோர்க்குப் பின்பு சுகத்தை விளைக்கும் பொருட்டு முன்னர் அநேகங் குற்றமாகத் தோன்றும் துக்கங்களை விளைவித்தும் அவரது மாதாபிதாக்கள் அவற்றினை மிகவும் இதமாகக்கொள் ளாதலின் உபாத்தியாயரும் பொருள் பெற்றதச் சுகமடைதல் போலப் பூசரர் யாகத்தின்கட் கொன்றசீவன் அப்பொழுது துக்கத்தை யடைந்ததாயினும் பின்பு மிகவும் வேதவோசை முழங்குதலையடைய தெய்வலோகத்தை யெய்திச் சுகமடைதலால் யாகமபுரந்த பூசாரும் பரமேசுரனது அருளிஞலே வானுலகம் புகுந்து உய்யா சிற்பர்கள் எ - று.

இ-து. யாகத்தின்கட் பூசரர்விதி புரிதலாற் பாவமில்லை யென்று கூறியது. (கஉ)

இப்படிசொன்ன சைவசித்தாந்தியைப் பின்னும் வாமி நோக்கி யாக சிவத்தம் இறந்த சீவன் சொர்க்கமடைவது எவ்வி தத்தானென்று வினாவு, மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

உய்த்திமம் மகத்தவிமுன் பரன்கொளலா

னவ்வுன்றாய் துறலாற் சுத்தி

தந்தமறை மந்திராற் றழல்விடங்கெட்

ருவிருக்குந் தன்மைத் தவ்வு

னிந்தடைவு புரியவுனக் கிருமறைகூ

ரூதியற்றற் கியம்பா நிற்கு

மந்தவுரை யிறைமாமுழியன் ருரணத்துக்

கதுவிருத்த மாகை யாலே.

உய்ந்திடும் அம்மகத்து அவிமுன் பரன்கொளலான். எ-து. யாகத்தின்க ணிறந்துள சீவன் சொர்க்கமடையும் அவ்விடத்து ருத்திராவிப்பாகம் முதற்கொடுத்து மற்றுள்ள தேவர்கட்கு முறை தவிராது பின்பு அவிப்பாகங் கொடுத்தலின்.

௨ ருத்திராவிப்பாகமுதலென்பதற்குப் பிரமாணம்: சுந்தர மூர்த்திராயனார் தேவாரம். “கட்டக் காட்டினடமாடுவ ரியாவர் க்குங் காட்சியொண்ணர்—சுட்டவெண்ணீரணிந் தாடுவர்பாடு வர் தூயநெய்யால்—வட்டக்குண் டத்தி லெரிவளர்த்தோம்பி மறைபரில்வா—ரட்டக்கொண் டிண்பதறிந்தோ மேனாயிவர்க் காட்படோமே.” என்றும், பெரியபுராணம், “வெய்யகனற் பத ங்கொள்ள வெந்துளதோ வெனுமன்பா—னையும்னத் தினிமையினி னையமிக மென்றிடலாற்—செய்யுமறை வேள்வியோர் முன்பு தருந்திருந் தவியி—னெய்யும்வரி சிலையவன்றா னாட்டவூ னெனக்கினிய ” என்றும், வருவனவற்றற்காண்க.

மேல்வினா. நன்றாயிற்று. முன்னந்தேவார்ப்பிதமல்ல புலா ளுணவென்று சாதித்தல்வேண்டிப் பிராமணரைத் திட்டாந்தங் கூறினீர். அவர்கள் யாகத்தின்கட் புசித்தின்றாரென்பதுகொ ண்டி இங்ஙனந் தேவர்களுக்குந் தேவாதிபராகிய உருத்திரற்கு மாகுமென்றீர். முதல் ஆகாதென்றதெது இவ்விடத்து ஆகு மென்ற விசேடம் யாது?

மேல்விடை. அவ்வுன் னய்து உறலால். எ - து யாகத்தி ன்கணிஞந்த மாமிசமும் யாகமல்லாதவிடத்திருந்த மாமிசம் போல அசுத்தமாகாமல் சுத்தியடைதலால்.

மேல்வினா. யாகத்தின்கணிஞந்த மாமிசம் யாகினுற் சுத்தி யடைந்தது?

மேல்விடை. சுத்தி தந்தமறை. எ-து. அது வேதமந்திரத் தாற் சுத்தியடையும்.

மேல்வினா. அப்படி மந்திரத்தாற் சுத்தியடையிற் புலாலுரு மாறி மரக்கறி ரூபமடையவேண்டும். அஃகின்மையாற் சுத்திய டைந்ததற்கு அடையாளம் யாது?

மேல்விடை. மந்திரரால் தழுவ்விடங்கெட்டு உரு இருக் குந் தன்மைத்து அவ்வுன். எ-து. மந்திரவா திகளினாலே அக் கினி உருவமிருக்கத் தக்கதாகச் சத்திதம்பனை யடைந்ததுபோ லவும் மந்திரத்தாற் றடைபட்ட எட்டி அலரி முதலிய விடங்க ளெல்லாம் ஒருவரை மிகக் கொல்லுந் தன்மை கெட்டதுபோல வும் வேள்விக்கணிருந்த புலாலும் மாமிசத்தன்மை கெட்டு நிரு மலத்தன்மையடையும். அப்படியாதலின், அது உருத்திராதி தேவார்ப்பிதமாம். அதனாலே அந்தவுடலத்தின்கணிருந்த சீவ னுந் திவ்வியபோகத்தை அடையும். அப்படிப் பரசீவகிதஞ் சாதித்தலின், வேள்விமுடித்த பூசாரந் திவ்வியபதவிக்கணுகூல மாகிய சிறப்பினை அடையாநிற்பர்கள்.

ஆகம விதியென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருஞானசம்பந்த மூர்த்தினாயனார் தேவாரம். “பறப்பைப் படுத்தெங்கும் பசுவேட் டெரி யோம்புந்—சிறப்பர் வாழ்தில்லைச் சிற்றம்பலமேய—பிற ப்பில் பெருமானைப் பின்றாழ் சடையானை—மறப்பி லார்கண் டர் மையநீர்வாரே.” என்றும், திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவா ரம். “சிந்தையைத் திகைப்பியாதே செறிவுடை யடிமை செய்ய- வெந்தைநீ யருளிச்செய்யா யாதுநான் செய்வ தென்னே— செந்தீயார் வேள்வியோவாத் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தே—யந்தியும் பகலுமாட வடியினை யலசங் கொல்லோ.” என்றும், சுந்தரமூ ர்த்தினாயனார் தேவாரம். “ஒருமேக முகிலாகி யொத்துலகந்தானா யூர்வனவு நிற்பனவு மூழிகளுந் தானாய்ப்—பொருமேவு கடலா கிப் பூதங்களைந்தாய்ப்புனைந்தவனைப் புண்ணியனைப் புரிசடையி னானைத்—திருமேவு சேல்வத்தார் தீமூன்றும் ஊர்த்த திருத்த க்க வந்தணர்க ளோதுநக ரெங்குங்—கருமேதி செந்தா மரை

மேயுங் கழனிக் காளுட்டு முள்ளூரிற் கண்டுதொழு தேனே.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

மேல்வாதிபுத்தரம். இப்படி நீர்சொன்னது சத்தியம். யாவ நெருவனாகினுஞ் சரக்கொலைபண்ணும்பொழுது அவற்றினை மந்திரோபதேசத்தினாலேசுத்திபண்ணி அவற்றினூழேத் தேவா ர்ப்பிதம் பண்ணுமற் றன்னைக் குறித்துக்கொன்று நின்றானு யின் அவன் நாகத்தழுந்துவனென்பது உபயமதரித்தமே. ஆத லால், நாமும் மந்திரோபதேசத்தினுற் பசுவைச் சுத்திபண்ணி அதனுன்புனிதமாதலின் மாதாவுக்கும் அவளது சமூகத்துள்ள ஈசராதி தேவதைகளுக்கும் நிவேதனம்பண்ணி அவ்விடத்து இறந்த பசுவை முத்தியிடைவித்து நாமுந் தேவியுடைய பிரசா தங்கொள்ளுதலால் அவளுடைய பாதத்தை அடைதலுண்மை யாதலின், உம்முடைய வேள்விபோலும் நம்முடைய வாமபூசா சரித்திரம்.

மேல்விடை. இந்த அடைவுபுரிய உனக்கு இருமறை கூறுது எ-து. நம்முடைய வேள்விபோலப் பசுப்படுத்து வாம பூசை பண்ணலாமென்று உனக்கு வேதவிதியின்மையிள் அப் படிச் செய்தல் கூடாது.

மேல்வாதிபுத்தரம். வேதவிதியில்லாததுகொண்டு நமக்கு ஒரு குறையில்லை. பசுப்படுத்து மாடாவுக்கு அர்ப்பிதம் பண் ணலாமென்று வாமதந்திரலிசாமுண்டு.

மேல்விடை. இயற்றற்கு இயம்பாநிற்கும் அந்த உரை இறைமொழி அன்று. எ-து. அப்படி உனக்குச் சத்தியுரை பண்ணலாமென்று கூறிய வாமதந்திரம் ஈசரவாக்கியமன்று.

மேல்வினா. வாமதந்திரம் அநீசர்வாக்கிய மென்பது எதினால்?

மேல்விடை. ஆரணத்துக்கு அதுவிருத்தம் ஆகையாலே. எ-து. நம்மால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட வேதங் கருக்கு உன்னுடைய வாமதந்திரம் விரோதமாயிருத்தலினெனக்கொள்க. எ-து.

இ-து. வேள்விக்கணிற்ந்த சீவன் சொர்க்கமடையுமென்றும், அங்ஙனம் வாமதந்திரம் வேதவிதி அன்றென்றும், ஆதலின் அந்நூல் ஈசுவரவாக்கியமன்றென்றும் கூறியது. (கங)

இப்படிச் சொன்ன சைவசித்தாந்தியை நோக்கி மேல் வாமி கூறுகின்றான்.

உம்முடைய வேதத்துக்கு உம்முடைய வாமதந்திரம் விரோதமாதலின் வாமதந்திரம் அஃசுவர வாக்கியமாவதில்லை. வாமதந்திரத்துக்கு வேதம் விரோதமாதலின் வேதம் அஃசுவர வாக்கியமென்று கூறுதலும்; அவனை நோக்கி உத்தரவு கூறுகின்றார்.

ஆகியவெக் கலைத்துணிவு மவற்றுளவற்

றுளதெவற்று மடங்கா தாச

லேகனுரை மறையாதி யியம்புமவற்

றுளதிழுக்கென் றெவர்க்கு ஓ ப்த்,

வாகுறவுண் டதைமதியே லருளினு

கமவேத வழிவந் தோர்க்குண்

டோகைதரும் பிரமதித்தி பொழிந்தவையு

மவர்க்கெளிதென் றுளத்தட் டேரே.

ஆகிய எக்கலைத் துணிவும் அவற்றுள் அவற்றுளது எவற்றும் அடங்காது ஆதல் மறையாதி ஏகனுரை. எ-து. உலகின் கணுள்ள பலசமய நூல்களும் பிருதி பராண கலைஞானதிகளும் வேதாகமத்தின் வழிநூல் சார்புநூல்களாதலானும் அவைகளில் முடிந்தபொருள்களை வேதாகமங்கள் ஓரோவிடத்து எடுத்துக்காட்டுதலானும், வேதாகமத்துட்டுணிபொருள்கள் அவைகளின் அளப்பரிதாய அத்தமாகையினனும், வேதாகமங்களிரண்டுமே

ஈசுவரவாக்கியம். அதெப்படியென்றால் இராசாவின் வாயிற்கணக்கிற் கிராமவழிக்கணக்குக்கள் அளவிடப்பட்டு அக்கிராம வழிக் கணக்குக்களின் இராஜாவின் வாயிற்கணக்குக்கள் அளவிடப்படாமை போலுமெனக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவஞானசித்தி. “அருமறையாகம முதனூ ஸ்ரீனத்து முரைக்கையினு னளப்பரிதா மப்பொருளை யானருளா லணுக்க—டருவர்கள்பின் றனித்தனியே தாமறிந்த வளவிற் றர்க்கமொடுத் தரங்கடரினாற் சமயஞ் சாதித்து—பிருதி புரா ணங்கூலகண் மற்று மெல்லா மெய்தூலின் வழிபுடையா மங்கம் வேதாங்கஞ் சுருதி சிவாகம மொழியச சொல்லுவதொ ன்றில்ல சொல்லுவார் தமக்கறையோ சொல்லொணாதே.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

மேல்வினா எல்லாச்சமயங்களின் முடிபொருளும் வேதாக மத்தடங்குமாயின், எம்முடைய வாமதந்திரத்தை வேதாகமங் கள் சொல்லாவென்றது எப்படி

மேல்விடை. இயம்பும் அவற்றளது இழுக்கென்று, எ-து. உன்னுடைய வாமதந்திரத்தை வேதாகமங்கள்சொல்லும், சொல்லுமிடத்துச செந்நெறியென்று துரியாது கொடுநெறியென்று நிந்திக்கும். அஃதேனெனில், கொலைமைசூழ்தலின். இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். “நல்லா நெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றுங்—கொல்லாமை சூழுநெறி.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

மேல்வாதியுத்தரம். அப்படி வாமதந்திரங் கொடுநெறியா கில்; அந்நெறி நின்றோர்க்குத் தெய்வீகசித்திகள் உண்டாகாமற் போகவேண்டும் நாதாந்திகளாயினோர் சத்தியை அர்ச்சித்து அவளது கருணையால் அனந்த சித்திசீரையடைந்து உலகின்க ண்ணேவந்து விளையாடுதலின், வாமதந்திரம் செந்நெறியே.

மேல்விடை. எவர்க்கும் சித்திவாகு உற உண்டு அதை மதியேல். எ-து. உன்னிலு முயர்ந்தோராகி வேதஞ் சொன்ன தருமத்திலே நடக்கும் உட்சமயிகளுக்கும் உண்டு சமான பாவநாண்டராகிய வேதத்துக்கு அன்னியராகிய புரட்சமயிகளுக்கும் உன்னிலுத் தாழ்ந்தோராய் உலகத்தின்கண்ணே தூர்த்தேவதை புகழைபாசாதிகளை அனுசரிப்போர்க்கும் அவரவர் முற்செய்த கன்மபலத்தினாலே அதேவேதையை உண்டென்று கருதி வைராக்கியங்களைச் செய்தலினால் அந்தத் தேவதைகள் தங்கள் தங்களுக் குண்டான சக்திக்கிசைய ஒவ்வொரு சித்திகளைக் கொடுக்குமாதலின்; உன் சமயத்துக்கு யாதையுண்டாய் மற்றோரிடத்தும் இல்லாவிடினன்றோ, நிச்சி பிரதானமாக நாட்டவேண்டும். சர்வரிடத்திலும் உண்டாயிருத்தலின், அவற்றினைக் காரணமாக மதித்து வாழித்தலை விடுவிடு.

மேலவனா. சர்வரிடத்திலும் சித்திகளுண்டாகில், எல்லாச் சமயங்களுக்குஞ் சமமேயென்றது உம்முடைய வேதாகமஞ் சொன்ன தருமத்திலே நடப்பது அதிகமென்று சொல்லுவானேன்? மேல்விடை. அருளால் ஆகமவேதவழி வந்தோர்க்கு ஒகைதரும் பிரமசித்தி உண்டு. எ-து. திருவருள் துணையாக வேதாகமவழியை உள்ளபடி யறிந்து அடைந்தோர்க்கு யாவரானும் கிட்டெற்கரிதாய் நித்தியானந்தத்தைக் கொடுப்பதாகிய பரமசிவசித்தி கிடைக்கும்.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவஞானசித்தி. “அருளின லாகமத்தே யறியலா மளவி லானுந்—தெருளலாஞ் சிவனை ஞானச் செய்தியாற் சிந்தை யுள்ளே—மருளெலாநீங்கக்கண்டு வாழலாம் பிறவிமாயா—விருளெலா மிரிக்கலாகு மடியரோ டிருக்கலாமே.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

சுகதமுத்தியடைந்தாலொழிந்து யாவனொருவன் அடையும் பதமுத்திகளுந் துன்பமே யல்லா தின்பயில்லை என்பனகுறித்து ஒகைதரும் பிரமசித்தியென்று கூறினாரெனக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம் திருவள்ளுவர். “தனக்குவமையில்
 லாதால் றுள்சேர்த்தார் கல்லான்—மனக்கவலை மாற்றலரிது.”
 என்றும், திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகளாயனார் தேவாரம். “செல்
 வநெடுமாடந் சென்றுசே ணோங்கிச - செல்வ மசுதோயச்செ
 ல்வ முயர்கின்ற - செல்வர் வாழ்சில்லைசி ற்றம்பலமேய - செல்
 வன் சுழலைத்தூந் செல்வன் செல்வமே.” என்றும், திருமந்தி
 ரார். “ஒழிந்தேன் பிறவி யுறவென்னும் பாசங்—கழிந்தேன்
 கடவுளுநானு மொன்றானே—எழிந்தால் கினிவரு மாக்கமும்
 வேண்டேன் செழுந்தால் புடைய ிவனைக் கண்டேனே.”
 என்றும், சுந்தரமூர்த்திகளாயனார் தேவாரம். “விடையின்மேல்
 வருவானே வேதத்தின் பொருளானே யடையிலன்புடையானே
 யாவர்க்கு மறியவொண்ணு-மடையிலவானே கள்பாயும் வன்பார்த்
 தான் பனங்காட்டுஞ்ச—சடையிற்கங்கை தரித்தானேச சாராதார்
 சார்வென்றே” என்றும், திருவாசகம். “கெறியல்லர் கெறி
 தன்னை கெறியாக கினைவேனைச சிறுகெறிகள் சேராமே திருவ
 றுளே சேரும் வண்ணங்—குறியொன்று மில்லாத கூத்தன்றன்
 டத்தையெனக்—கறியும் வண்ண மருளிபவா றுர்பெறுவா
 ரசசோவே.” என்றும், சிவதருமோத்தரம். “இம்முறையமரு
 மிடுக்கெனய்துவர்--தம் வினு முயர்ந்தவர் பதத்தைத் தாமுனி—
 யெம்முறையானுமெய் யிடுக்க ணேதுவே—செம்மைய செல்
 வமே சிவானு புதியே.” என்றும், தத்துவாமீர்தம் “மூவரே
 முதன் மொழிந், மிமையவா பதமுள்—சாவதோடுறு சனை
 மென் சாகரத் தழுந்தி—மேவுபாதிபிற் பட்டுநான் மிகுதியுற்
 றழியுந் -தேவர் தம்பதந் தீதென மிகவெறுத்தனனால்.” என்
 றும், சொருபாணந்தித்தி. “ஆதலானறியுமறிவெலாங் கைவிட்
 டறிவினுக் கறிவதாய் சின்ற—பேதயில் பிரமமொன்றமே
 காண்பான் பேறும்பே ரின்பமாய்ப் பிறத்தல்—சாதலந் திருக்கு
 மகனையோர் வருத்தமின்றியே சாரலாயிருக்க —வாதரித்த
 றியா ரற்பமே விரும்பி யனந்ததுக் கத்திலே யமைவார்.” என்
 றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. இத்தன்மைபுடை

பன வேதாசனம் கொடுக்காததின், அவைகளே அதிகமென்ற தென்கொள்கை.

மேல்வினா ஆனால் உமக்குப் பிரமஞ் சித்திக்குமாயின் அச்சித்தி அப்பிரத்திய. மே. என்னு உண்டாகிய பிரத்திய. சித்திகள் உமக்குண்டாகா

மேல்விடை. ஒழிந்தவையும் அவர்க்கு எளிதன்று உளத் துள்ளிச் சொன்னது. வேதஞ்சொன்ன தருமத்திலே நடந்து பூரணவந்து சித்தியடைந்தோர்க்குக் கைவசமாகாத சித்திகள் உலகத்திலே உண்டே இல்லை. அஃதெங்குனமெனின், பூச்சக்கிரவாத்தியாகிய ஒருவனுக்கு ஒரு கிராமமணியவிசாரணை இன்மையால், அந்தக்கிராமாதிகாரம் அவனுக்கு உண்டென்றும் இல்லையென்று சொல்லவேண்டுவதில்லை. அதுபோலுமெனக் கொள்க என்று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவாசகம். “மண்ணினின் மாயை மதித்து வகுத்த மயக்கறு மாகாதே—வானவ ரும்மறியாமல்ர்ப் பாதம் வணங்குது மாகாதே— கண்ணிலி கால மனைத்தினும் வந்த கலக்கறு மாகாதே—காதல்செ யும்மடி யார்மன மின்று களித்திதி மாகாதே—பெண்ணலி யானென நாமென வந்த லிணக்கறு மாகாதே—பேரறியாதவனாக பவங்கள் பிழைத் தன வாகாதே—யெண்ணிலியாகிய சித்திகள் வந்தெனை யெய்துவ தாகாதே—யென்னை யுடைப்பெரு மாணரு ளீச னெழுந்தரு ளப்பெறிலே.” என்றும், பட்டணத்துப் பிள்ளைபாடல். “பொருளுங் குலனும் புகழுந் சிறனு —மருளு மறிவு மனைத்து—மொருவர் கருதாவென் பார்க்குங் கறைவிடற்றாய் தொல்லை—மருதாவென் பார்க்கு வரும்.” என்றும், அனுபவசாரம். “அறமு நல்கிடும் பொருளுடனின்பமு மருந்தவங் கருநல்குந்—துறவுங் கல்லியுந் துணிவொடு ளிலைமையுந் தாய்மையு மிகநல்கு—நிறமு நீர்மையு நினைந்தவை முழுவது நிகரில்வீடது நல்கு—மறிவ

னன்கழ லொழியவங் கவைரினைத் தழிபவ ரறிவென்னே.” என் றும், மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

இ-து. வேதாக்கமம் ஈசுவாக்கிய மென்றும், அவற்றின் வழி நடப்பதே செந்நெறியென்றும், பூரணவஸ்து சித்தியே சித்தியென்றும், கூறியது. (கசு)

இப்படிச்சொன்ன சித்தாந்தியை நோக்கி மேலும் வாமி கூறுகின்றான்.

உம்முடைய வேதாக்கம வழிப்படி நடந்துளோர்க்குப் பூரணவஸ்து சித்திக்குமென்று நீர்சொல்லுவதே யொழிந்து நம்முடைய வாமதந்திரானுசாரணபோல உமக்கு அந்தவஸ்து உடனே பிரசன்னமாவதில்லை. ஒருவன் கூழேனுங் காடியேனும் பசிக்கு உதவினதே தேவாமுதமென்பது போல உம்முடைய வேதாக்கமவழி நின்று வஸ்து சித்திக்குமோ சித்தியாதோ. வென்று பிரயாசப்படுவதிலும் வாமதந்திரத்திற் சொன்னபடி நின்று சத்தியை ஆராதித்து எளிதிற் சித்தியடைவதே விவேகமென்று கூறுதலும், அவனுக்கு உத்தரங் கூறுகின்றார்.

தேர்த்திலைகொல் கீழினொடு சேர்வதெளி

துயர்மனையுஞ் சேரக் கிட்டா

சார்ந்திடின வேண்டியதருமாற்றனைத் தருமெம்

மிறையுமிவன் டனிற்கார் வாய்ப்பின்

பேர்த்திடுமெண் கருமிகள்சார் வுன்னதுலோ

கிதன்மகிழும் பெரியோய் ஞானங்

கூர்ந்தவர்வான் சிறப்பெனினுங் கொலையின்வரு

மெனிற்றகடையாக் கொள்வ ரன்றே.

தேர்த்திலைகொல் கீழினொடு சேர்வது எளிது உயர்மனை யுஞ் சேரக்கிட்டா சார்ந்திடின வேண்டிய தருமால் எம்மிறை யும் தனைத்தரும் இவண்டனிற் சார்வாய்ப் பின் பேர்த்திடம் எண்கருமிகள் சார்வு உன்னது. எ-து. இங்ஙனம் கூறியவற்

றுள்ளும் இதனை நீ மிகவும் விசாரியாது கூறினை. அஃதெங்ஙன மெனின் இப்பூமியின்கண் ஒருபுலையனைக்காண்டலும் அவனது நட்புக்கொள்ளுதலும் அரிதல்ல. எளிதினாகும். அவனாற் பெறும் பயனும் புல் விறகு முதலிய கருமமாம். தேசாதிபதியைச் சினே கித்தல் ஒருவர்க்கும் எளிதிற்கூடாது. அவனது வாயில் மந்திரி யாதியோர்களை ஒருவன் அனுசரித்துச் செய்கிற உபசாரத்தள வில் ஏககாலத்தாயினும் அநேககாலத்தாயினும் இராச சமூகங் கிட்டுதல் செய்வன். அப்படி அந்த ராஜாவை அடைந்து அவ னது சித்தம்வர நடந்தானாகில், அவனைத் தன்போலத் தேசாதி பதியாக்குவன். அப்படி எம்முடைய கர்த்தாவை யாவனொரு வன் கருதிச் சூருதி குருசுவானுபவ சித்தமாக அடைந்தானா கில், அவனைத் தன்மயமாக்குவன். அதுவன்றி, இவ்வுலகின்கண் ஒரு மகத்துவம் போலக்காட்டி அவற்றினால் தமது சரீரத்துக்கு அருந்திப் பொருந்தலையும் கீர்த்தியையும் பிறராலடைந்தும் அச் சரீராதத்து அழிவனவாகிய தம்பனாதி அட்டகன்மங்களை ஒரு பொருளாகக்குறித்த புல்லறிவாளர் அனுசரிக்கும் நெறிகாண் உன்னுடைய வாமதந்திராதி கொடுநெறிகள்.

இதற்குப்பிரமாணம்: “வலிதொருபுலையன்றன்மனைக் குயர் ன்தோர் வரினெதிர் தொழுதுபுன் கருமஞ்—சொலுமுன முடி ப்ப னமைச்சரா திகளாற் றுரைதனைப் பலபக லடைந்தோர்க்— கலகில்வாழ் வருள்வ னெனத்தமை நினைந்தோர்க் கருள்வர்புன் றேவரென்கருமங்—குலவு மீசனுந்தன் னடியராற் றினையே குறுகினர்க் கருளுவன் றினையே.” என்றும், மற்றும் வருவன வற்றாற் காண்க.

மேல்வினா. ஆனால், வாமதந்திரத்தை அட்டகன்மங்களை இச்சித்தோரன்றி மோஷத்தை வேண்டிய ஞானிகள் அனுசரி யார்களோ?

மேல்விடை. உலோகிதன் மகிழும் பெரியோய் ஞானங் கூர் ன்தவர் வான் சிறப்பெனினும் கொலையின் வருமெனில் கடை

பாக் கொள்வர் அன்றே. எ-து. கொலையாதிகட்கு அஞ்சாமை செய்தலினாலும், சங்கியை யின்கண் அனேக ஸ்திரீ கணங்கள் சூழ நடுநாயகமாய்த் தோன்றிக் களித்து விளையாதெலினாலும் உனக்கொருவர் நிகரிலையென்றும் நீயே என்னுடைய பிராண சினைகனென்றும் இதற்குச் சந்தேகமில்லை வலக்கைதாவென்றும் உலகின்கண் மூடருளெல்லாம் முழுமூடனாகிய உலோகாய தனலே மகிழப்பட்டுள்ள பெரியோனே! கூறுதும் கேட்பா யாக. அருடஞானத்தையுடைய நாதாக்கள் மோ. 7 மெளிதிற் கிடைப்பதாயினும் ஒருகொலை முன்னிலையாகக் கிடைக்குமா யின் அதனைக்கடையான மோஷமாகக் கைவிடுவராதலின், இங்ஙனம் கொலை முன்னிலையாக மறுமைக்கண் நரகத்தை விளை க்கும் அட்டகண்மங்களைத் தருவதாகிய உன்னுடைய கொடு நெறியை ஒருகாலும் விரும்பார்கள். எ - று.

உலோகாயதன் மகிழும் பெரியோய் என்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவஞானசித்தி. “வாழவே வல்ல வாயி வலக்கைதா வென்னு யிர்க்குத்—தோழனீ யுன்னை யொப்பார் சொல்லிடி னில்லை கண்டாய்—கோழைமா னுடர்தீ தென்னுங் கொலைகள வாதிக்கொண்டே—குழும்வார் குழலார் மொய்ப்பச் சுடரெனத் தோன்றி னாயே.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

கொலையான் வரும்பேற்றைக் கடையாகக் கொள்வரென் பதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர், “நன்றாக மாக்கம் பெரி தெனினுஞ் சான்றோர்க்குக்—கொன்றாக மாக்கம் கடை.” அன்றியும், “அவிசொரித் தாயிரம் வேட்டலி னென்ற—னுயிர் செகுத் துண்ணுமை நன்று.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

ஞானிகள் அட்டகண்மநெறியை வேண்டார்களென்பதற் குப் பிரமாணம்: திருமந்திரம், “வேண்டார்கள் கண்மம் விம லனுக் காட்பட்டோர்—வேண்டார்கள் கண்ம மதிலிச்சையற்ற

பேர்—வேண்டார்கள் கன்ம மிகுசுவயோகிகள்—வேண்டார்கள் கன்மம் விழுமிபே ராரர் தன்பே.” என்றும், புலான்மறுத்தல். “இம்மைப் பயனா மிருநாலு கன்மங்க—டம்முட் குறித்தான் கொடுபூசித் - தம்மார்க்குஞ்—செய்வு தலது சிவஞான வாரிதி சேர்ச்—தாய்புமவர்க் காகாவுணர்.” என்றும், மற்றும் வருவன வற்றாற்காண்க.

இ-து. துர்த்தேவதா பிரசன்ன மெளிதென்றும், அதனால் வரும்பயன் மிகவுஞ் சிறுமையினையுடைய அட்டகன்மங்களெ ன்றும், அதனை அனுசரிப்போர் மிகவும் புல்லறிவுடையோரென் றும், சிவப்பிரசன்னம் மிகவும் அருமையுடையதென்றும், அத னால் வரும்பயன் மோட்சமென்றும், அதனை அனுசரிப்போர் மிகவுமுயர்ந்த தத்துவஞானிகளென்றும் கூறியது. (சுரு)

ஆபபடிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கி மேலும் வாமி கூறுகின்றான்.

நீர் இங்ஙனம் தத்துவஞானிகள் கொலைசெய்தலும் புலாலு ண்டலுஞ் செய்யாரென்பது கூடாது. அதேனெனில், உலகத் தின்கணுண்டாகிய ஞானநூல்களெல்லாம் ஞானிசரித்திரம் அக்கினிக்கொப்பென்று கூறுதலான். அக்கினியின்கண் யா தொரு மலாதிகள் சார்ந்ததாயினுஞ் சுட்டு நீருக்குதல்போல, ஞானியானவனும் யாதொரு புசிப்பு வந்தடைந்த காலையினும் கன்று தீதென்று பாராமற்கொண்டு ஞானாக்கினியாற் நகனம் பண்ணிப்போடுவன். ஆதலின், ஞானயில்லாதவரே புலாலுணவு விடவேண்டும் ஞானிக்கு அஃதில்லையென்றாயாகில்; அவ்வுரை பழுதென்று மேலுத்தடிங் கூறுகின்றார்.

அன்றழற்கொப் பறிஞரெதி ரருவினையைச்

சுடுதலினு லன்றியாதுந்

தின்றன்மரு ளுளினர்வீட் டமுதுளநீ

ராடியுண்போர் திகழ்தீத் தானாய்க்

கன்றியெரிக் குதல்விலக்க விலஆனிற்
 சிலவிலக்கிக் கசிந்து நீயோ
 ரொன்றருந்த் லெனையொருவன் றரவுணினூன்
 கொலைதடுத்தான் றெரத்திடாயால்.

அன்று அழற்கு ஒப்பு அறிஞர் எதிர் அறிவினையைச் சுடுதலினால். எ-து. அக்கினிக்குச் சமானம் ஞானியென்பதொக்கும். அதுகொண்டு நீ கூறியது அருத்தமன்று. மற்றெங்ஙனமெனின், ஞானியானவன் சஞ்சிதகர்மத்தைக் குருகடாத்தார் போக்கிப் பிராரத்தகர்மத்தை எடுத்த உடலின்கண்ணே அனுபவித்துத் தொலைத்து மேலுமொரு சனனத்துக்கு ஏதுவாகவரும் ஆகாமியகர்மத்தைத் தத்போதமிறந்தவிடத்து உண்டாகிய ஞானாக்கினியார் சுடுதலின்; அக்கினிக் கொப்பென்பார்.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவப்பிரகாசம். “எல்லையில் பிறவி நல்கு மிருவினை யெரிசேர் வித்தி—ஒல்லையி னகலு மேன்ற வுடற்பழ வினைக ளாட்டிந்—தொல்லையில் வருதல் போலத் தோன்றிரு வினைக ளுண்டே—லல்லொளி புரையு ஞானத் தழுவற வழிந்து போமே.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றார் காண்க.

அன்றியாதும் தின்றல் மருள். எ-து. அல்லது யாதொரு பதார்த்தமும் தள்ளாது புசிப்பான் ஞானியென்னுமிடத்து. ஒருவர் மலாதிகளையிடிலும் தள்ளாது புசித்தல்வேண்டும். அப்படிப் புசித்ததனாற் குற்றம்யாதெனின், அங்ஙனஞ் செய்தல் மிகுதியுமறியாமையினைத் தருவதாகிய பைத்தியமென்னப்படுமாதலின் அறிவுடையோர்க்கு அறியாமைகூறுதல் மிகவும்பழுது. ஞானியானவன் யாரெனின், அருளினர் உள நீர் ஆடி வீட்டு அமுது உண்போர். எ-து. ஞானிகளெனப்படுவோர் அந்தக்கசனம் புறக்கரணமடக்குதல் ஒருவழிப்பீடுதல் பொறை திடம் ஞானமடைதல் சத்தியங்கூறுதல் இன்சொற்கூறுதல் தானஞ்

செய்தல் உயிர்கட் கிதஞ்செய்தல் ஆதியான மானத தீர்த்தமாடி முத்தியாகிய அமுதினை உண்டிருப்போரெனக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: காசிகண்டம். “சத்தியந் தானஞ் சமதம மின்சொற் சாற்றுத லொருவழிப் படுதல்—புத்தியே முதல கரணமோர் நான்கு மடக்குதல் புலன்கள் போம்வழியி— ணுய்த்திடா தமைத்தல் பொறைதிட ஞான முயிர்க்கெலாந் தண்ணளி புரித—லித்திற மனைத்து மானத தீர்த்த மெனவெடுத்தியம்பினர் மேலோர்.” அன்றியும், “உரைப்பரு மானத தீர்த்த மோதிடிற—சுருக்கமின் ஞானநீர் தோய்தன் மற்றது—விருப் பொடு வெறுப்பென விளம்பப் பட்டதோர்—கருப்புருத் திடும லங் கழுவு மென்பவே.” என்றும், மெய்மொழிச் சரிதை. “சத்திய முரைக்க னொருஞ் சகலபல் லுயிர்கட் கெல்லா—ரித்தலு மிதமே செய்ய நினைப்பது சிவத்தை யென்று—மத்தன்வே தாகமத்தி னொளிய பொருளில் மூன்று—மெத்திறச் சமயத் தோர்க்கு மெம்மதங் கருக்கு மிட்டம்.” என்றும், “உடுப்பது சிலமுணவு வீட்டமுத முவப்பது ஞானமா மடந்தை—கொடுப் பது மருளைக் கொள்வது மறத்தை யிருப்பது மருந்தவக் குகையாம்—விடுப்பது குற்றந் தொடுப்பது சாந்தம் வெல்வதுந் தம் மைமெய்க் குரவ—னடித்தல மலரே முடிப்பது பிறப்பையறு ப்பவர்க் கருந்தொழி லிவையே.” என்றும், மற்றும் வருவனவ ந்ருற்காண்க.

இத்தன்மையுடையோர் ஞானிகளென்றமையான் இதற்கு விரோதமாகிய கொலைபுலாலுணவு முதலாகிய தூர்க்கருமங்களை ஆசையிக்குதியாற்கொண்டு அந்நெறியே செந்நெறியென்று நாட்டுவோர் அஞ்ஞானிகளென்பது மாயிற்று. இதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். “பண்ணுன் பரமசிவஞானி பாவ விதமும் பயிற்றிடினு—முண்ணுன் போக மெனப் பனுவலுரை க்கு மதன லொருதலையே—நண்ணைர் துயரமெனப் பெரியோர் கவையு மியற்றி நசையாலே—மண்ணை ரவல மாசுரையை

மாற்றி யிடவே வல்லாரார்.” என்றும், சிவஞானதீபம். “நிலை யுறுதி யாசார மொழுக்கஞ் சீல நிறையறிவு கருணைதவ நெறி நிலாமற்—கொலைகளவு கட்காம முதலாவுள்ள கொடும்பவமே தவமாகக் கொள்ளுந் தீயோ—ருலகிலருஞ் சிவனருணூ லோத லாகா தோதினுமங் கவருரைகொள் ளொணுது நீலம்—புலையர்மரு விடுந்தெருவிற் பொல்லாக் கும்பி பொருந்தியிடுங் குழியதனுட் பூத்ததாமே.” என்றும், ‘ஞானவா ரமுதச் சுவையினைச் செலியா னலம்பெறக் கேட்டவப் பொழுதே—யானகா ரியமு மாகுகா ரியமு மாயலாக் கடவகா ரியமுங்—கானனீ ராயே கழிதரு மென்றாற் களிதர வமுதமே யுண்ட—ஞானிதா னழியும் விடயமே விடுமோ நண்ணிடின ஞானியன்.றவனே.” என்றும், அருட்பிரகாசம். “வேதத்தி லாகமத் திற்புக றாய விதிதவரா—கோதுற் றிடினுந் தமதற் றிருப்பார்கள டொள்கையன்றித்—தீதைத் தினமுனைப் போலும் புரிந்தது செந்நெறியா—வாதிப்ப ரோகெ டொய் சிவஞா னங்கை வந்தவரே.” என்றும், “நிலையாம் புலமைகொள் வள்ளுவர் மூலர் நிகழ்த்து சைவத்—தலையாய மூவர் திருவாத ஆர் தருதமிழு—ளிலையாக மாதியுங் கூறா வுனக்கிவ் விருநிலமேற்—கொலையாதி ஞானி பணலாமென்ற ரெவர் கூறுகவே.” என்றும், மற்றும் வருவன வற்றாற்காண்க.

இதுவன்றி நீ அக்கினிக்கொப்பென்ற சொற்கு இன்ன மொரு தோஷமுண்டு. கூறுதும். திகழ் தீத்தானாய்க்கன்றி எரிக்குதல் விலக்கல் இல ஊனிற் சிலவிலக்கிக் கசிந்து நீ ஒரொன்று அருந்தல் எனை. எ-து. பிரகாசமயமாகிய அக்கினியானது ஒரொரு முன்னிலையாக ஒன்றினைச் சுடுவதன்றித் தனது சுதந்தரத்தாற் பற்றி ஒன்றினையுஞ் சுடாது. பரேச்சையாற் சுடும்பொழுதும் ஒரொருபதார்த்தங்களை இச்சித்துச் சுட்டும் வெறுத்துத் தள்ளியும் விடாது. அந்நெருப்பினை நீ புலாலுண்டலினால் உனக்கொப்புக் கூறினையாயில், பன்றி மாமிசம்போல நாய்

கடமை முதலியவற்றின் மாமிசத்தையும், உடம்பு மாமிசம்போல ஊண்மாமிசத்தையும், சமமாகக்கண்டு புசித்தல்வேண்டும். அது எனறி, அன்னபானாதிகளில் ஈ ஏறும்பு பாச்சை கரப்பான் முதலியவற்றின் ஒன்று வீழ்ந்திருப்பக்காணினும், மிகவும் அரோசகமுடையனாய் உண்ட சோற்றையுங் கான்றிடக்கண்டேம். அதனானும், ஒரொரு மாமிசத்தை இசசித்துப் புசித்தலினானும், அக்கினிக்கொப்பென்றல் கூடாது.

சில பதார்த்தத்தில் அரோசகமடைவனென்பதற்குப் பிரமாணம் “உண்டிடுஞ் சோற்றி ஊடே யோர்மயி ரெறும்பி யாதுங்—கண்டுமுன் பருந்தி லாய்முன் பயின்றதுங் கான்றிட டாயான்—மண்டனிற் பன்றியாதி மலத்தைமுன் பழக்கத்தா லுட் கொண்டிட விரும்புமாறென் கூறுதி யறிவிலாதோய்.” அன்றியும், “ஊறுகா யாதி தன்னி னுதித்ததோர் புழுக்கண் டாயேல்—வேறவே வீசிச சிந்தை மெய்மிகக் குலைந்துற் றுயா— னுறுமுன் புழுத்த தேனு நனிமிக விரும்பி யுள்ளந்—தேறிநீ புண்ட வாறென் செப்புதி தெளிவி லாதோய்” அன்றியும், “தகருனதெதிரே சிந்தத் தான்றெறித் திட்டகோழை—புகலு முன் மீதிற்றாக்கப் பொறுதுளங் குலைந்துற்றாயாற்—பகர்தரு மவற்றினூனைப் பற்றிய மூளையோடு—மகமகிழ்ந் தயின்ற வாறென் னறைகுதி யறிவி லாதோய்.” என்றும், மற்றும் வரு லுனவாறுந்காண்க.

பிழையறுத்தல் சிறிது என்பதுதொட்டு நீயோரொன்றரு த்தலென்னையென்பது காறும் சத்திபூசைக்கு மாமிசம் நிவேதிக் கலாமென்ற வாயியைமறுத்து; சத்தியாதி தேவதைகளுக்கு மாமிச நிவேதனம் யோக்கியமன்றென்றும், வேள்விசெய்தல் நிவேதலிதியென்றும், வேதாகமம் ஈசரவாக்கியமென்றும், பரம முத்தியால் இன்பமுண்டென்றும், அட்டகனமத்தாற் றன்பரு ண்டென்றும், தன்னியிர்போல மன்னியிர்க்கு இரங்கு மருளு ண்டையோரே ஞானிகளென்றும், சாதித்தது.

இப்படி வாமியைமறுத்த வேலையில், அவணிருந்த பெளதன் சைவசித்தாந்தியை நோக்கிக் கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் வாமியை நீர் மறுத்தது உபயமகசிக்தாந்தமே. அஃதெங்ஙனமெனின், வாடியானவன் புலாலிசைசயினால் ஒன்றைக்கொன்றருந்துதலின், அவனது சரித்திரததாற் புண்ணியமேயில்லை ஒரு ஞானியானவன் தானாக ஒன்றையுங் கொன்றருந்தவொண்ணாது. வேறொருவன் ஒன்றினைக்கொன்று அதினை யேயூட்டினானாகில், வாங்கிப்புதிக்கலாம். அஃதெப்படியென்றால் ஒருவன் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தால் அந்தப்புண்ணியம் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தவனை மடைதலுந் தண்ணீர் குடித்தவனுக்குத் தாகம் நீங்குதலுமன்றிப் புண்ணியம் இவனுக்கில்லாதது போல; ஒரு சேவனைக்கொன்றவனுக்குத் தோஷமன்றித் தினதுவனுக்குத் தோஷமில்லையென்று கூறுதலும், அவனைமுறுத்தலுமேலுத்தாய் கூறுகின்றார்.

மேல்விடை. ஒருவன் ஊன் தர உணின் கொலை தடுக்க ஆண்டு உரைத்திடாயால் எ-து. ஒருவனொரு சேவனைக்கொன்று அந்தமாயிசத்தை உனக்குப் புசிப்பிக்க நீ புசித்தாயாகில் உன்னையும் அந்தப்பாவம் விடாது. அதேனெனின், நீ மாமூபசுணியாதலின், உன்னுடைய மனசு சேவகொலையே இச்சித்திருக்கும். அதனால் ஒருவன் கொன்றிடுமிடத்து இது தேர்ப்பென்று விதித்து விலக்கினால் உனக்கு அந்தமாயிசத்தை உண்டாநென்பது குறித்துத்தோஷமென்று விலக்காயாதலானும், கொலையையிச்சித்த தோஷம் மாமிசபண்ண தோஷம் கொலை தடுத்திப் பகர்கிலாததோஷம் இம்மூன்றுதோஷமும் உனக்கு உண்டாமாதலின் எனக்கொள்க. எ -று.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். “உண்ணுஞ் சேவனை விரும்பி யுயிர்க்கொலை—யெண்ணு வான்கொலை சண்டிசாய் காண்கொலை—பண்ணு வாரைத் தடுத்தும் பகர்கிலாநண்ணுவா னிவரோடெனு நால்வரும்.” என்றும், இதிகாசங்

“கொன்றான் கொல்சொன்னுக் கூசவறுத் தானட்டான்—நின் றான் விலக்கிடான் சென்றென்று - கொன்றவனக்—குட்டவ ன்க ளிட்டெரிக்க வெந்துகொடு வெந்நாகிற்ப்பட்டழன்று வீழ் வார் பதைத்து.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

இ-து. ஆகாமியத்தைச் சுடுதலினால் ஞானி அக்கினிக்கொ ப்பென்றும், மாமிச பண்ணி இராகத்துவேஷமுடையவனாகையால் அக்கினிக்கொப்பல்லென்றும், ஒருவன் கொன்றிடத்தி ன்ருனென்னும் பாவமுண்டென்றும், கூறியது. (கக)

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தார்தியை நோக்கி மேலும் பௌத் தரில் எகடேகெ ஈறுகின்றான்.

இங்ஙனம் அந்தப்பௌத்தன் கூறிய உரைபழுது. அஃதே னெனினும், ஒருவன் கொன்றிடத்தின்று கொலை தடுத்துப் பகரா மையால், யாவனொருவன் சீவகொலைகண்டவிடத்து இதுதோ ஷமென்று தடுக்கவும், அவன் அது கேளாமல், வந்ததோஷம் எனக்குவாட்டிம் நீருண்ணுமென்று ஊட்டினுற் புசிக்கலாம். நமக்கு அப்பொழுது தோஷமில்லையென்று கூறுதலும்; அதற்கு உத்தரம் கூறுகின்றார்.

உரைத்துமுறா பயங்கொலைசெ யொருவனைச்

சார்ந் தவற்குநா குளமண் ணாள்வோ

னிருத்தறையிற பொருடிருடே லெனக்கவர்வோ

னெடுத்தமர் வீய்ந் திடலிற் றுளாய்

மரித்திடினு மகத்தலதுன் றினலருளன்

மையிற் றுயர்பின் மறலினத

ரருத்தன்மெயிக் கலியின்மருந் துயிருபுங்கண்

டிதியிவற்றா னருந்த நீதே.

உரைத்தும் பயம் உறா கொலை செய் ஒருவனைச் சார்ந்தவ ற்கு நாகு உள; மண்ணாள்வோன் இருத்து அறையில் பொருள் திருடேல் எனக் கவர்வோனெனும் தமர் வீய்ந்திடலில். எ - து.

கொலைதீதென்று சொல்லியும் அச்சமடையாது அதனைச்செய்யும் ஒருவனை வேறொருவன் கூடியிருந்து அவனுடைய அன்னபாளுதிகளை உட்கொண்டானாகில் உட்கொண்டவனும் அவனடையும் நரகமடைவன். அஃதெங்ஙனமெனின், ஒருவன் இராசாவினது களஞ்சியத்திற் றிருடும்போது அவனது ரினே கராயிருந்துள்ளவர்கள் அவனைநோக்கி இராசாவினது களஞ்சியத்திற் றிருமதல் மகாகெடுதி அது செய்யவொண்ணாதென்ற விடத்து, கேடுவந்தால் நான் அனுபவிக்கிறேன் உங்களுக்கென்ன நீங்கள் என் வீட்டிலிருந்து சுகமாக உண்டு கொண்டிருங்களுன்றால், அவன் வார்த்தையை நம்பியிருந்தவர்களும் அவனோடு மரணமடைதல்போலுமெனக்கொள்க.

இப்படிச்சொன்ன சைவசித்தார்த்தியை நோக்கிப் பெளத்தரிற் பின்னு மொருவன் கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் இவர்கள் கொன்று தின்னலாமென்னுமதுவும் பாவம். ஒருவன் கொன்றிடத் தின்னலாமென்னுமதுவும் பாவம். கொன்றிடமளவிற் கொலை தடுத்துக்கூறிப் பின்பு தின்னலாமென்னு மதுவும்பாவம். யாவனாயினும் பிறன் கொலையினு லிறந்த சீவனது ஊனைத் தின்பானாகில், “கொன்றார் பாவந்தின் பார்க்குமண்டு.” என்றுகூறிய உலகவழக்கவுண்மையால் இவனுக்குத் தோஷமுண்டென்பது ரிச்சயம். இவையன்றி, தன்னியல்பாய் மாய்ந்த சீவன்தான் மண்ணினை மரத்தினை யொக்கும். அவற்றினைப் புசித்தானாகிற் பாஷுபில்லை.

மேல்விடை தானாய் மரித்தினும் மகத்தலது ஊன்தினல் அருளன்மையில் பின்மறவி னாதர் துயர் அருத்தல் மெய் எ-து. தன்னியல்பாய் மாய்ந்தசீவனது ஞாயினும் யாகமல்லாவிடத்து ஊனருந்துதலெல்லாம் உயிர்களிடத்து அருளல்லாத படியினாலே, ஊனினையுண்டிவந்தோன் அவற்றினதிச்சையால் மற் றொரு சீவனுக்கு மரணம்வந்தவிடத்தும் இரங்காது சந்தோஷ த்தையடைவனாதவின், அதுவுங்கொலையே. ஆதலின், எவ்வ

தத்தாயினும் புலாலுண்போர் நரகத்தின்கண் யமதண்டமடை
தலே சத்தியம்.

இதற்குப்பிரமாணம் திருவள்ளுவர். “படைகொண்டார்
நெஞ்சம்போ னன்னாக்கா தொன்ற—னுடல் சுவையுண்டார்
மனம்” அன்றியும், “பொருளாட்சி போற்றாதார்க் கில்லை யருளா
ட்சி யாகவில்லை யுன்றின் பவர்க்கு.” அன்றியும், “செயிரிற்ற
லைப்பிரிந்த காட்சியா ருண்ணு--ருயிரிற்றலைப் பிரிந்தஆன்.” அன்
றியும், “உண்ணுமையுள்ள துயிரிலே யுணுண்ண - வண்ணுத்தல்
செய்யா தளறு” என்றும், திருமத்திரம். “பொல்லாப் புலாலை
நுகரும் புலையரை—யெல்லாருங் காண வியமன்றன் றாதுவர்—
செல்லாகப் பற்றித் தீவாய் நரகிடை—மல்லாக்கத் தள்ளி மறித்
துவைப் பாரே.” என்றும், இதிகாசம். “இட்ட விரை யாசை
யாவெந்தியமீன றாண்டில் வாய்ப்—பட்டதென நாவிரசம் பார்
த்துலகர் - கெட்ட—வீருளாருலகத்தி லெய்துவர்க ளென்றா—
ரருளாருநெஞ்சத்தவர்.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற்
காண்க.

எவ்விதத்தும் ஊன்றின்றால் நரகமென்பதனால், பிராண
ஆனிரவரினும் விஷம் போலக்கண்டு நீங்கவேண்டுமென்ப தாயி
ற்று. மற்றொருவர் தண்டனையான் வந்துகூடினும், வுஷமுண்
டவன் மாற்றவிழ்தந் தேடுதல்போல உடனே பரிகாரஞ் செய்ய
வேண்டுமென்பதாயிற்று. இத்தன்மையாதலின், ஊனுண்ணார்க்கு
ஊட்டுதலும் மகாபாவமென்பதாயிற்று. இதற்குப் பிரமாணம்:
“கொன்றி லாரைக் கொலசசொலிக் கூறினா—தின்றி லாரைத்
தினசசொலித் தெண் டித்தார்—பன்றியாய்ப் படியிப்பிறந் தே
ழ்நர— கொன்றுவாரரானையிதுண்மையே.” அன்றியும், “கொ
லையஞ்சாதொரு வறக்குசிக் கொன்றுளோர்—சிலர்சொல் லஞ்
சிப் புலாலினைத் தின்றுளோர்—நிலைய தாய்நரகத்திடை நிற்ப
ரென்—நலகினூன்மகிற யாகமமோதுமே” என்றும், மற்றும்
வருவனவற்றாற்காண்க.

இப்படிச்சமயிகளுக்கு உத்தரங்கூறி மறுத்த காலையில், கற்றறிமூடனாகிய ஒருலெனகிகன் சித்தாந்தியைநோக்கி நீரிக் கனங் கூறியவற்றுள் வேள்விமாத்திரம் விதிதமாய்க்காட்டி மற்றெவ்விடத்தும் புலாலுண்டல் பாவமென்று, கூறினீர். அது கூடாது, அவ்வேள்விபோலத் திதிசெய்யுமிடம் மருந்துண்ணுமிடம் பிராணனுய்யுமிடம் இவைகளினும் புலாலுண்ண விதியுண்டென்று வேதாகமதூலி னிருத்தலின்.

மேல்விடை. இக்கலியின் மருந்து உயிர் உயுங்கண் திதிஇவற்று ஊன் அருந்தல் தீதே. எ-து. வேள்விபோலத் திதியாதிகள் சாத்திர விதிதமாயினும்; இக்கலியுகத்தில் மருந்தில் உயிருய்யுமிடத்தில் திதியில் புலாலுண்ணவொண்ணாதென்று 'புராதன விதிதமாய் நடந்துவருதலின், அவற்றினைச் செய்தலுங் குற்றமென்றறிவாயாக. எ - று.

இதற்குப்பிரமாணம்: அருட்பிரகாசம். “மருந்திற் நிதியினுயிருய்யும் வாயின் மகமதனி—னருந்தற் கியல்பு தெனினுங்கிருதுவி னன்றியுளம்—பொருந்திப் புலாலுண் பரேகலி யூடறம் பூண்டிமையோர்—விருந்திற் சிறந்தமு னுட்டப்பொன்னாட்டிற வேண்டினரே.” என்றும், காசிகண்டம். “அருமகத்தன்றி யூன்சுவைத் துடலம் வீக்குவோ னதற்குடன் படுவோன்—கருவியிற் குரைத்தோன் பகர்த்துளோன் கொணர்ந்தோன் வியந்துளோன் கடிகென வேவுந்—திருவிலி யதனை யட்டவ னிவர்க ளெண்மருந் தீநர கடைவர்—பரிவி னூன் விடுத்தோர் நாடொறும் புரவி மகம்புரி பலன்பெறு குவரால்.” அன்றியும், “குழைமுகந் னங்குஞ் செம்மணிப் பசும்பொற் குண்டல வேதியர் நாளு—மழன்முகத் தாற்று மருமகத் தன்றிச் செந்தசை யருந்தந ரில்லை—விழைவொடும் பயந்தோர்ப் பழிச்சிதா ரில்லை வெங்கவ ருந ரில்லை—கழிபெருங் குணத்துக் குரவணப் பிழைப்போ ரரும்பொருள் கவருந ரில்லை.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாக்காண்க.

இ-து. கொலைஞரைச் சினைகித்தலும் பாவமென்றும், எந்தவிதத்தினாலும் மாமிச பக்ஷணம் நரகமே விளைக்கு மென்றும், விதியுண்டாயினும் கலியுகத்தின்கண் யாகத்தன்றி மற்றோரிடத்தினும் புலாலுண்ணவொண்ணா தென்றும், கூறியது. (௧௭)

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னுங்கற்றறிமூடன் கூறுகின்றான்.

யாகாதி நான் கிடத்தினும் புலாலுண்ணலாமென்று விதியிருக்க, யாகத்துண்ணலாமென்றும் மற்றிடத்தாகாதென்றும் கலியுகத்தைக்குறித்துப் புராதன விதிதமென்றும் தள்ளுதல் பழுதென்றவளவில்; அவனைநோக்கி மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

அருந்தனையன் றனைமனைதோள் பிறற்கீர்தும்

பெறுவதழ கக்கா லிக்காற்

பொருந்துமதோ லிக்கலியீ மெனார்ந்தன்றோ

தமதாசாற் பூசித் தன்னோன்

நிருந்துமனை பதங்கையாற் றீண்டாதர்ச்

சனைநாளுஞ் செய்தார் மைதீ

நிருந்தவரு நீமலத்தை மலத்துளமென்

றுணிநூனுக் கிடுதி யூனே.

அக்கால் மனை தோள் பிறற்கு ஈந்தும் அருந்தனையன் றனைப்பெறுவது அழகு இக்கால் பொருந்துமதோ. ஏ - து. கலியுகத்தைக் குறிக்க வொண்ணாது எந்தக்காலத் தாயினும் விதியிருந்தபடி செய்யலாமென்று நீ சொல்லுவையாகில்; யாவனாயினும் பிதிர்கருமஞ் செய்யும்பொருட்டுப் புத்திரரைப் பெறாநாயில் நற்கதியில்லையாதலில் புத்திரரில்லாத செல்வஞ் செல்வமே யல்லவென்று தூல்களெல்லாங் கூறுதலில், தனக்குப் புத்திரோற்பத்தி யில்லாத விடத்துத் தன்னுடைய ஸ்திரீயைப் பிறருடன் கூட்டியும் புத்திரரைப் பெறலாமென்றும் பொருள்கொடுத்தலினும் தத்தங்கவார்தலினும் ஒருவர்மகவெனப் புகுதலினும்

தனயர்சேயிருத்தலினாலும் தன்னால் ஒருவனாவி யுய்தலினாலும் கிடைத்த புத்திரரும் தனக்குப் புத்திரரேயென்றுங் கூறிய எழுவகைப் புத்திரரில் தன்னுடைய ஸ்திரீயயிற்றிற் பிறந்த புத்திரரே விசேஷமாதலில் தன்னுடைய ஸ்திரீயைப் பிறரோடு கூட்டியும் புத்திரரைப் பெற்று வாழுதல் கலியகமல்லாத யுகங் களுந் கெல்லாம் மிகச் சிறப்பாக வழங்கும் அந்தவிதி உனக்கு இந்தக் கலியுகத்திற் செய்யக்கூடுமோ கூடாது. ஆதலிற் காலத் துக்கேற்றவிதி நடக்கவேண்டுமெனக் கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: காசிகண்டம். “எத்திரு வுடைய ரேனுமின்கனி மழலைச் செவ்வாய்ப் - புத்திர னிலாதோ ரென் றும் பொறியில் ராய வாற்றான் --மெய்த்தவம் புரிந்து மைந்தர்ப் பெறுவதே விழைவர் யாரு—முத்தான் மகவுமோரேழ் பான் மையா வுரைப்பர் மேலோர்.” அன்றியும், “மனைவிதன் கொழு நற் கீன்றோன் மற்றவ னருளிஞலே—யனையவ ளயலார்க் கீன்றோ னரும்பொருள் கொடுத்துக் கொண்டோ—ளினி துறு தத்தமைந்தன் மகவெனப் புகுந்த மைந்தன்—றனயர்சேய் தன்னாலாவி யுய்தவன் றனயராவார்” என்றும், பிரமோத்தர காண்டம். “காவலன் றனக்குப் பின்னோர் காண்முளை யில்ல யென்று—பூவல யத்தி னுள்ளோர் புகல்வதும் பொருந்தார் வீறம் - யாவையு முணர்ந்தநீதி வசிட்டனங் கியல்பி னாய்ந்து— பாவருந் துயர்ந் தீர்க்கும் படிநினைந் தினைய செய்தான்.” அன் றியும், “அருந்ததி யனைய கற்பின் மதையந்தி யணங்க ளோடாள்—பொருந்தியின் கலவி துய்த்தோர் புதல்வனைத் தந் துதீரா—விருந்துய ருலகந் தீர வியற்றினான் முனிவ னிப் பாற்—பெருந்தகை தவஞ்செய் வாணீப் பேய்மக னொருத்தி பற்றி.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

பின்னுங் கற்றறிமூடனை நோக்கிக் காலகர்மம் நடக்கவே ண்டுமென்பதற்கு வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார்.

மேல்விடை. இக்கலி ஈடு உணர்ந் தன்றோ தமது ஆசாற் பூசித்து அன்றோன் திருந்து மனை பதம் கையால் தீண்டாது அர்ச்சனை நாளுஞ் செய்தார் மைதீர் இரும் த்வரும். எ-து. இக் கலியுகத்தினது வலியினை உணர்ந்தன்றோ தம்முடைய ஆசாரியரை விதிமுறையே முன்பு அர்ச்சித்தாப் பின் அவரது தேவியை அர்ச்சிக்குமிடத்து அவளது பாத கமலங்களைக் கையினாற் நீண்டாது அணுகிசின்னு மலர்தூவி நாடோறும் அர்ச்சிக்கவுஞ் செய்தனர் மயங்கர்தீர்ந்த பெரியோர்களுமெனக்கொள்க. இதற்குப் பிரமாணம்: சைவசமயபெரி. “ஆசான் மனையை யடிதீண்டாதர்ச்சிக்க—வாசார் மலரான் மதித்து.” அன்றியும், “அந்தயுகந்தோற மடி தீண்டியருச் சிக்கைதரு—மிந்தக் கலியுகத்தேயாது.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிக் கல்லாதமூடனாகிய லௌகிக னொருவன் எழுந்து சின்று அங்ஙனமிருந்த சபையையெல்லாம் கையமர்த்தி ஒன்று சொல்லுகின்றான். உன்னுடைய வீண் சாத்திரங்களெல்லாவற்றையும் புறத்திலே போட்டுவிடு. நான் ஒருபேச்சுச் சொல்லுகிறேன் கேள். அதேதென்றால், உடம்பிலேயிருக்கிற மாமிசத்தையெல்லாம் உதிர்த்துப் போட்டு எலும்புமாத்திரமா யிருந்தாலல்லோ மாமிசம் விட்டதற்கு அடையாளம். நீ ஆயிரந்தான் சொன்னாலும் மாமிசதேகத்திலே இருக்கும்வரையும் மாமிசம் விட்டேனென்கிறதேபொய், மனுஷராய்ப் பிறந்தவர்களெல்லாரும் விழு சுவருக்கு மண்போடுதல்போல மாமிசதேகத்துக்கு மாமிசமே தின்னவேண்டும் உன்பேச்சை மெய்யென்று கேட்டு மாமிசத்தை விட்டவன் கெட்டுப்போவான். பிழைக்கிறவன் ஒருக்காலும் கேட்கவேயொண்ணாது என்றவளவில், அவனைநோக்கிக் கைகொட்டிச் சிரித்து மேலுத்தாய் கூறுகின்றார்.

மேல்விடை. நீ மலத்து உளம் என்று மலத்தை உணின் ஊனுக்கு ஊன் இடுதி. எ-து. நீசொன்னது நல்லதுதான். மாமிச

தேகத்துக்கு மாமிசமே போடவேண்டுமென்ற நீ இதுமாத்திராஞ் செய்யாமலிருந்தது குற்றம். அஃதேதென்று கேட்பாயாகில், சொல்லுகிறோம். மலத்தை வயிற்றில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறயல்லாமல் அத்நைவிட்டு நீங்கியிருந்த விடந்தானில்லையே. அப்படியிருக்கப் பசிவந்த நேரத்தில் மலத்துக்கு மலமே விடவேண்டுமென்று பிறருடைய மலத்தைப் பகடிணம் பண்ணாமலிருப்பதென்? அதுவன்றி, மலம்விட்ட நேரங்களிலும் அருவருத்துக் கால்கை சுத்திபண்ணுவதென்? இப்படிச் செய்யாமலிருக்கிற நீ மாமிசத்துக்கு மாமிசமிடவேண்டுமென்பது கூடாது. எ - று.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். “தன்னான் பெருக்கற்குத் தான்பிறி னுணுண்பா—னெங்ஙன மாளு மருள்.” என்றும், காசிகண்டம். புழுவுந் தசையும் வெண்ணிணமும் டிபாதிந்த குரம்பை வீக்குதற்குக்—கழியூ னுகார்த்தோர் கொடுநர்கிற்கற்ப காலங் கிடந்தமுந்தி—விழைவின் முன்னர்த்தா நுகார்த்த விலங்கு மவர்தம் மெய்த்தசையை—யழிவெம் பசியாற் பறித்தருந்து மென்னும் பான்மை யறிந்தேயோ ” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

இங்ஙனம் லௌகிகருக் கெல்லாம் அலவுத்தியாகச் சொல்லி மறுக்கவேண்டியது அவரது அடங்காமையைக் குறித்தென்க. சித்தாந்தியார் கைகொட்டிச் சிரித்தாரென்று உரையில் வருவித்தது அங்ஙனங் கூறும் லௌகீகரது அலவுத்தியைக் குறித்து எடுத்துக்கூறியதெனக்கொள்க. இங்ஙனம் உரையிசுவுந் அலவார்த்தைகளாக விரிக்கவேண்டியது அவர்திருதயநுட்பங் காட்டற்கென்க.

இ-து. முற்காலவிதி இக்காலத்திற் செல்லாமையால் காலத்திற்பொருந்திய விதிநடக்கவேண்டுமென்றும், மலத்துக்கு மலமிடலாமாகில் மாமிசத்துக்கு மாமிசமிடலாமென்றும், கூறியது.

இப்படிச் சொன்ன சைவசித்தார்தியை நோக்கிப் பின்னு
மொரு லௌகிகன் கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் இவன் மனுஷராய்ப் பிறந்தவர்களெல்லாரும்
மாமிசத்துக்கு மாமிசமே யிடவேண்டுமென்று அறியாமற்
சொன்னான். அப்படிச்சொல்லிற் பாவமல்லவோ? ஒரு நல்ல
வன் பொல்லாதவன் ஒருபார்ப்பான் புட்டன் முதலான நானு
சாதிக்கட்கும் ஒன்றாகச் சொல்லலாமோ? மாமிசந் தின்னுகிற
சாதி தின்னவே வேண்டும். தின்னாதசாதி ஒருகாலுந் தின்னவே
யொண்ணாது. தின்னுகிறசாதி விட்டாலும் பாவம். தின்னாத
சாதி தின்றாலும்பாவம் என்று சொல்ல; அவனை நோக்கிச் சைவ
சித்தார்தியார் சிரித்து மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

ஹனுணுஞ்சா திகண்மிருகா திகளறம்பூண்
டவையுளுமுன் பொழுகிற் றுனீ
தானெனஆன் றினல்பழுதோ ரிழிவுபிதாப்
புரியின்மைந்தர் தாமுஞ் செய்யார்
மானிலத்திற் பாலர்பித்தர் தெளிந்துமிழுக்
கியற்றினுண்டோர் மறுக்கொ ணுது
ஒன்மவிச்சை கருதிமுறை யல்லாரைத்
தோய்த்துறினு னருந்தல் செய்யே.

ஊன் உணவும் சாதிகள் மிருகாதிகள் அவை உளும் முன்
அறம் பூண்டு ஒழுகிற்றால் நீதான் என ஊன் தினல் பழுது.
எ-து. சொன்னது சத்தியம். தின்னுஞ்சாதி தின்னாவிடிலும்,
தின்னாதசாதி ஒருகாலுந் தின்னவே யொண்ணாது. தின்னுஞ்
சாதி எது தின்னாசாதி எது என்று கேட்பாயாகில், பூதம்
பிசாசு நாய் நரி கோட்டான் கழுகு பருந்து காகம் ஈ ஏறும்பு
முதலியவைகள் யாதொரு பிணங்கிடக்கக் கண்டவிடத்தில்
அதினுடைய அசுத்தத்தையும் தூர்க்கத்தத்தையும் பார்த்தும் சந்
தம் அருவருப்பின்றிச் சூழ்ந்துகொண்டு பிடுங்கித் தின்னுதலி

ஹும், இது நல்லது இது தீயதென்றும் இது புண்ணியம் இது பாவமென்றும் பகுத்துங் கேட்டும் அறிதற்கு ஒரு விவேகமில்லாதபடியினாலேயும், அவைகளே தின்னுஞ்சாதி. வேதாகமங்களைக் கேட்டுப் பாவமிது புண்ணியமிது வென்றறிந்து புண்ணியத்துக்கு உள்ளும் பாவத்துக்குப் புறம்புமாக ஈட்டுது போகமோ. 7ங்களை அடைய வேண்டினவனாதலால், மனுஷனே தின்றதாதி. தின்னுஞ்சாதியாகிய மிருகாதிகளுள்ளும் பசுவினது உபதேசத்தால் முன்பு ஒருபுலி கொல்லாவிரதியாய்ப் பூர்வசனனமும் உணர்ந்து யோகத்தால் நற்கதி யடைந்ததென்றும், முன்பு ஒருநாரை கொல்லா விரதியாய் ஞானமுமுடைத்தாய் மதுரையையடைந்து சிவசாரூபம் பெற்றதென்றும், மற்றுமொரு கபோதம் தனது பேட்டினைக் கவர்ந்த வேடனது பசுநீக்கி உயிர் புரப்பான் பொருட்டு நெருப்பில் வீழ்ந்திருந்து பாலோகமடைந்த தென்றும், அகஸ்தியராதிரி டிகளாகிரமங்கடோறும் இருந்த மிருகபகூதிகளெல்லாம் ஞானநெறியூண்டு அருளொடு விளங்கினவென்றும், வேதாகம புராணதிகளிற் கூறுதல் கேட்டிருந்தும்; தின்றதாதி யாகிய நீ தின்னுஞ்சாதியென்று கொண்டு பாவங்களுக்கெல்லாம் தலைமையாகிய கொலையை மேற்கொண்டு ஒழுகிப் புலாலினையருந்தி நரகிடைவீழ்தற்கு எண்ணுதல் மிகவுங் குற்றமென்றறிவாயாக.

மிருகாதிகள் தின்னுஞ் சாதியென்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். “நாயினுக்கும் பேயினுக்கு நரியினுக்குங் கழுதினுக்கு—மீயினுக்கு மினிதுபிண மெனிலதுதா னினியதுவோ—வாயினுக்கு மனத்தினுக்கு மதிப்பரிய மாதேவன்—தேயினுக்கே சிவமதனைத் திளைப்பாரே சிறந்தாரே.” என்றும், புலான்மறுத்தல். “நாய்கழுது கூகை நரி கூக மீயெறும்பு—பேயிவைக ளாலி பிரிந்தது - னேயமொடு—தானருந்த லல்லாது சற்கா ரியமணிதர்—தானருந்த லாவதோதான்.” என்றும், “தவகதியை வேண்டுபவ ருயிரில்சுடர் தினறவிர்க தவம

ழித்தாங்—கவகதியை வேண்டிபவர் கழுஞாநரி செயுந்தொழிவே யயரா நாட வெகதரியுந் திருமாறன் நிகழ்கதரியு மயன்கதியுந் செய்வலோகத்—துவந்தியு மிகந்தெரியுந் ஸர்ச்சுமின் வீழ்வர் பரஞ் சோதி யாணை.” என்றும், புலான்மறுத்தல். “பிணங்கிடக்க னானுகரேனென்றுநீ பேசுவ்—குணங்கிடக்க வேண்டிய தென் கூறாய்—பிணத்தைக்—கலத்திலே யிட்டிக் கலந்தநா வாரப்—புலத்தினுந் நின்றாய் புகல்.” என்றும், மற்றும் வரு வனவற்றிற்காண்

யிருகாதிகளினும் ஓரொன்று கொல்லாவிரத்தால் நற்க தியையனிடந்து என்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவிளையாடல். “பிரிவறக் கொன்று தின்னுங் கடைப்பமும் பிறப்பு நாரை— உரையுந் தேவராகி வான்றொழ விருப்பக் கண்டீர்—கருதுதிரெ ன்றும் பொல்லாக் கடையரா யினுங்கொல்லாம லரனைவந் திப்பரேல்வா ஞள்வதற் கையமின்றே.” என்றும், காசிகண் டம். “கொன்றுவிலங்கின் றசைநுகருங் கொடுமை யோரவ் விலங்கினுட—றுன்று மயிரெத் துணையாமத் துணைய காலம் வெந்நரகி—ஞென்றி நுகர்வாய் புழுவொழுத வுழப்ப ரென்கை யுணர்ந்தேயோ—கன்று சினவெங் கொடுவிலங்கும் புலவுன் றின்னக் கருதாவால்.” அன்றியும், “ஒருமீன் புலவுவாய் மடுப்பி னெழியுந் தசைக ளனைத்தினையும் -பரிவா னுகர்ந்தோர் வீழ்கி ன்ற பாழ்வெந்நரகிற் படிவறொனு—மருமாமறையின் பொரு டேர்ந்தோ வந்தா மரைநாண் மலர்பொதுளும்--விரிகீர் வாவி பயின்மீன்கள் விழுங்கா துலவும் புள்ளினமே.” இதிகாசம். “புள்ளுக் குளகுணமு மில்லாத புல்லறிவாங் - கள்ளக் கருமன த்தே காலன்கைக் - கொள்ளப்போய்ப் புக்காழ் நரகத் துழை யாது போனான்மற்—றெக்காலத் தெந்நா ளினி.” என்றும், அருட்பிரகாசம். “புலிநாரை யெண்புற வாநிகண் முன்னம் புலாலருந்துங்—குலனா யிருந்து மருளோம்பி முத்தி குறுகிய தென்--றுலகூடுரைப்பசொற் கேட்டு மருளற் றுழன்றிறக்குஞ்--

சிலர்மா னுடத்தென்ன செய்வான் புலியிற் செனித்ததுவே.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

இப்படிக்கூறிய சித்தார்தியை நோக்கிப் பின்னுமொரு லௌகிகன் கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் இவன் தின்னாதசாதியென்றும் தின்னுஞ்சாதி யென்றும் அறியாமற்சொன்னான். யாவனொருவனுக்குஞ் சாதியைக்கொண்டு காரியமென்ன? இந்தப்புத்தி முன்னிருந்தவர்கள் அறியாமல் நடந்தார்களோ? அவர்களைப் பார்க்கிலும் நாம் என்ன ஆகாசத்திலே பறக்கிறோமோ? பிதாவும் மாதாவும் எந்தப் பிரகாரம் நடந்தார்களோ அந்தப்பிரகாரம் நடக்கிறதே காரியம் என்றவளவில்; அவனைநோக்கிச் சிறிது உத்தரம் மேற்கூறுகின்றார்.

மேல்விடை. பிதா ஓர் இழிவு புரியில் மைந்தர் தாமும் செய்யார். எ-து. பிதா நடந்தமுறையே நடக்கவேண்டுமென்பது கூடாது. அதேனெனில், தம்முடைய பிதாவாயினும் பிறராயினும் வேதாகமங்களை ஒதியுணர்ந்து தருமத்துக்கு உள்ளும் பாவத்துக்குப் புறம்புமாகத் தானும் நடந்து பிறரையும் நடப்பிப்பான் யாவன் அவனையே அறிவுடைபோர் பிதாவென்று அங்கேரித்து அவன் நடந்தமுறையே நடவாநிற்பர்கள். அதுவன்றி, தன்னுடைய பிதாமாதா பாலியானாலும் அவர் நடந்த முறையே நடப்பது உசிதமன்று. நீ உசிதமேயென்னில் அவனுடைய பிதாவானவன் முன்னே கன்மவசத்தாற் பிறர்கேட்கில் மிகவும் நகைத்து நாணத்தருவதாகிய இழிவினைச் செய்திருப்பானாகில், அதுவே ஒழுங்கென்று அவனுடைய பிள்ளைகளும் அப்படியே செய்யக்காணேம். ஆதலின் வேதாகமங்களை வாய்ந்த நாகாக்களது புத்தியின்வழியே நடப்பதே லவேகம.

இதற்குப்பிரமாணம்: “தந்தைநடந் துனமுறையே நடப்ப தொழுங்கெனினொருவன் நரணி மீதே--நிந்தைதரு புருடசம்ம

ஞாதிசெய்தா நெனிலதுவே நெறியென் றன்னேன்—மைந் தர்பினும் புரிவதிலே யெவரேனுந் தருமநெறி வழுவினாரே— யந்தமிகு தாதைகண்மற் றவநடந்த நெறிநட்ப்ப தறிவா மன் றே.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

இப்படிச்சொன்ன சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னு மொரு லௌகிகன் கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் இவன் பிதா நடர்த்தபடியே நடக்கவேண்டுமெ ன்றறியாமற் சொன்னான். பிதா பிச்சையெடுத்தானென்று மக னும் பிச்சையெடுக்கவேண்டுமோ? அது வேண்டியதில்லை. எவ னானாலும் பிறவியன்பாய் மாபிசம் விட்டவனே விட்டவன். சில காலந் தின்றும்காண்ப துரிந்து நடுவிலே எனக்கு ஞானம் வந்த தென்று விட்டுவிட்டானாகில், ஒரு பலனுமில்லை. அப்படிவிடு கிற பொழுது முன்னந்தின்ற வாயையும் கையையும் கூடவிட்டு விடவல்லவோ வேண்டும் அல்லாதபொழுது விட்டதிற் கூட்டே யல்ல. ஆனபடியினாலே, தின்றவன் தின்றேவரவேண்டும். நடு விலேவிட வொண்ணாதென்றவளவில், அவனைநோக்கிச் சிரித்து மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

மாதிலத்தில் பாலர் பித்தர் தெளிந்தும் இழுக்கு இயற்றின் றான் உண்டோர் மறுக்கொணாது. எ-து. நீ சொன்னது நல்லது தான், இப்பூமியினிடத்து ஒருவனை நீ குழந்தையா யிருக்கிற காலத்தில் மலத்தைத் தின்றாயென்று அவன் பெரியவனாயிருக் கிறகாலத்தில் முன் கண்டிருந்தவர்கள் சொல்லக் கேட்டானா கில் அறியாதகாலத்திற் செய்ததை இப்பொழுது நீ சொல்லலா வதேதென்று கோபிப்பானன்றி முன்பு தின்ற வாயும் கையுமி ருக்க இனி விட்டதனூற் பிரயோசனமில்லையென்று பின்புந் தின்னக்கண்டிலேம். அதுவன்றியும், ஒருவனைப் பைத்தியந் தொடுத்திருந்த காலத்தில் மலாதிகளையும் தின்று தின்னாத வீடு களினும் வாங்கித் தின்றுகொண்டு திரிந்தானேயானாலும், பைத் தியந் தெளிந்தகாலையில் தின்னாதவீட்டினும் வாங்கித்தின்று

மலாதிசையுந் தின்னக்கானேம். அதுவன்றியும், உலகத்தின் கண் உண்டாகிய பெண்ணும் ஆணும் சிறுபிள்ளையாயிருக்கிற காலத்தில் சீரை உடுக்காமல் அபிமானம் பலருங்காணத் திரிந் தார்களாயினும் பெரியவர்களான காலத்தினும் சிறுபோதிற் பல ருங்கண்ட. அபிமானத்தை இனி என்மறைக்கிறோமென்று பின் பும் சீரை உடுக்காமலிருக்கக்கானேம். இது பித்தனுக்கு மொக் குமாதலின், மாமிசத்தின்றவன் தின்றேவரவேண்டுமென்கிறது யோக்கியமன்று. விவேகம் வந்தபோது விடுகிறதே யோக்கியம்.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருவிளையாடல். “முன்னேவே தனையை விட்டு முற்றிய வறிஞர் நெஞ்சிற்—பின்னொரு விகார மின்றி யிருப்பரிப் பிணப்புலாலை—நன்னெறி யறிந்த நாமு சாவழி யொழுங்கக் கெட்டேந்—தின்னவே நயந்தோ நம்போற் றீங்குளா ருண்டோ வின்றே.” என்றும், புலான்மீறுத்தல். “அருந்திச்சின் னொரு னதன்மேல் விடுக்கின்—வரும்பயனே தென்னின் மழலை - திருத்தறிவிற்—பித்தாறிவு பிறங்கியபோ தும்மலத்தை - துய்த்திடுவ துண்டாயிற் சொல்.” என்றும், “மைந்தர்கண் மாதர்கள்கோச பகமாதி மழவுருவின் மறைத்தி லேமென்—றிந்தவுடைகொடுமறைப்ப தெத்தினுக்கென் றொளி ர்பருவத் தெறிக லார்தஞ்—சிர்தையினுண் மிகுத்தணிவ ராத லினூ னுணவைமுனந் தின்ற யேனு—நிந்தைசெய்திப் பொழு தகற்றத் தருமிலையேற் கெடுவாயுன் னினைவென்னுமே.” என் றும், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

இப்படிச்சொன்ன சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னு மொரு லௌகிகன் கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் பிறவியனபாய் மாமிசம் விட்டவனே விட்டவ னென்றும் நடுவேலவையுறது பாவமென்றும் இவனறியாமற் சொன்னான். மாமிசத்தை எப்போது “விட்டாலும் விடலாம். விடுகிறபொழுது ஒருவனுக்கு மாமிசத்தை விட்டுப்பார்க்க, அத

ஒத்துக்கொண்டால் மாமிசத்தைத் தின்னாமல் விட்டுவிடவேண்டும். ஒத்துக்கொள்ளாதிருந்தால் விட்டுவிடுகிறது தோஷம். அதைப்படியென்றால், ஆன்மாவிற்கு இச்சையில்லாமற்போனால் ஒத்துக்கொள்ளும் இச்சையுண்டானதேயானால் ஒத்துக்கொள்ளாது. ஒத்துக்கொள்ளாதிருக்க விடுகிறபொழுது ஆன்மவிச்சையை யடக்கவேண்டும். ஆதலால் ஆன்மவிச்சையை அடக்குதலே மிகுந்தபாவம். ஆன்மவிச்சையை அடக்கவேயொண்ணாது என்றவளவில், அவனைநோக்கிச் சிறித்து மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

ஆன்மவிச்சை கருதி முறையல்லாரைத் தோய்ந்து உறின் ஊன் அருந்தல் செய்யே. எ - று. நீ சொன்னது சுபாவந்தானே. ஆன்மவிச்சையை யடக்கவொண்ணாதென்கிறபொழுது உலகத் தின்கண்ணே ஆணுக்காயினும் பெண்ணுக்காயினும் காமவிகாரத்தினாலே மாதா பிதா தம்பி தமையன் தங்கை தமக்கை முதலானவர்களில் ஒருவருக்கொருவர் மேலிச்சையுண்டானதேயானால் ஆன்மவிச்சையை அடக்கவொண்ணாது அடக்கிற்றோஷமென்று கூறினால், விஷயானந்தமில்லாதே போகின்றதோ? உண்டாயிருக்கவும் அப்படி வந்த காலத்தில் மிகவும் நடு நடுங்கி நரகத்தில் விழப்போகிறோமென்று பயப்படுகிற படியினாலேயும், பிறர் கேட்டால் நிரதை வருமென்று அஞ்சுகிறபடியினாலேயும், ஊனுண்டலும் மிகுந்த பாவமாதலின், யாதொன்றும் செய்யுங்காரியமும் தவிருங்காரியமும் அறிந்து நடக்கவேண்டுமென்றறிவாயாக. எ - று.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். “செய்தக்க வல்லசெயக்கெடுஞ் செய்தக்க—செய்யாமை யானுங் கெடும்.” என்றும், ஔவையார். “பொல்லாங்கென்பவை யெல்லாந்தவீர்.” என்றும், “ஆசுறு மான்மவிச்சை யடக்குதலாகா தென்று—மாசுறு மூனைத் துய்த்து மாதீயர் நரகத் தாழ்வீர்—பேசிய தந்தை தாய் மேற் பெருகிய வாசை கூரிற்—கூசிடா தவர்க டம்மைக் கூடு

தல் குணமோ கூறீர்.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றைக் காண்க.

இ-து. மாமிசந் தின்னுஞ்சாதி மனுஷரல்லவென்றும், யாவராயினும் நல்லறிவாளர் நடந்தபிரகாரமே நடக்கவேண்டுமென்றும், விவேகம் வந்தபோதே மாமிசபண்ணம் விட்டுவிட வேண்டுமென்றும், பிராண ஆணிவரினும் மாமிசபண்ணம் பாவமாதலால் அதனைச் செய்யவொண்ணாதென்றும், கூறியது. (கக)

இப்படிச் சைவசித்தாந்தியார் யாதொன்று மாராய்ந்தறிந்து நடக்கவேண்டுமென்ற மாத்திரத்தில், அந்தச்சபையின் கண்ணே இருந்த சகல சமயவாதிகளும் எழுதின சித்திரங்கள் போலவும் காற்றில்லாதவிடத்திலிருக்கிற வீளக்குப்போலவும் அச்சைவறவிருந்தார்கள். அப்போது அந்தச்சபை எப்படியிருந்ததென்னில், அலையொமிங்க சமுத்திரம்போல ஓசையடங்கியிருந்தது. அப்படி ஓசையடங்கியிருந்ததென்று விரித்தது வாதிகள் வினாவொழிந்து மேல்மாணக்கன் வினா வருதலினெனக் கொள்க: முன்பு சைவாசாரியரைத் தொழுது அஞ்சலியஸ்தனாய் நின்ற பக்குவியானவன் பின்புந் தண்டம்பண்ணி ஒரு விண்ணப்பஞ்செய்யாநின்றான். தேவரீர் இங்ஙனம் திருவாய்மலர்ந்தருளிய உபதேசப்படியே அடியேன் இன்றுமுதற் கொலைசெய்தலையும் புலாலுண்ணுதலையும் விட்டுவிடுகிறேன். அடியேன் மனசில் இன்னும் ஒரு சங்கையுண்டு. அஃதென்னெனில், அடியேன் அறிந்த கொலைகளைச் செய்யாவிடினும், ஒழிப்போதும் நடக்கும்போதும் என்னையறியாமல் ஒருசீவகொலை நோரிட்டால், அந்தத் தோஷத்தை நீக்கிக்கொள்ளுதற்கு உபாயம் யாது என்று கேட்டவளவில், அவனைநோக்கி டேற்கூறுகின்றார்.

செய்துயிர்கட் கினிமைகொல்லா கோண்பியற்றும்

வேலைகுரு சேவை தன்னான்

வையகத்து டுறமறியாக் கொலைமையதான்

மக்களோடு மனைபுண் டாறு

முய்வதிலே நீயெவணம் வேறிதற்குன்
மனைபிறர்த்தோய்ந் துறினக் காலைக்
கையகல விடுவதன்றிக் கொலவுமுளர்
துணியுமதி காரத் தாலே.

உயிர்கட்கு இனிமைசெய்து கொல்லா நோன்பு ஐயற்றும்
கேவலை குரு சேவை தன்னான் வையகத்தாடு அறியாக் கொலை
மையது அறும். எ-து. தறுகட்டன்மை நீங்கிச் சர்வ சீவன்களி
டத்துங் களைகண்ணுண்டாகிய கொல்லாவிரதியாய் நடந்து வரு
ங்காலத்து உன்னையறியாமல் வந்த கொலைத்தோஷமானது
வேறொருவிதத்தால் நாசத்தையடையும். அஃதெத்தாலென்
னில் சற்குருவினது திருப்பாதத்தை நியமமாக வழிபட்டுச்
செய்யும் அவனது ஏவலின் வலியாலெனக்கொள்க.

தறுகட்டன்மை நீங்கி யென்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவதரு
மோத்தரம். “வருந்து மேபதம் வைப்பின் மரிக்குமே—பொரு
ந்துமண்ணிற் புழுக்கண மென்றுளம்—வருந்தியேபத மெல்
லென வைத்திடா—தருந்த வத்தைப் பிரிந்த வரக்கனும்.” என்
தும், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. கொல்லாவிரதமென்பத
ற்குப் பிரமாணம்: ஒளவையார். “நோன்பென்பதுவே கொன்று
தின்னாமை.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க

சற்சீடன் அறியாமற் செய்ததோஷத்தையும் ஆசாரியன்
பிக்குவனென்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். “விண்
னாரநார் மற்றை விலங்குமே—பண்ணும் பாவ பலத்தைக்
கொடுப்பவன்—றிண்ணமே யமன் றேசிகன் நீர்த்திடும்—பண்
விற்பாவவிதஞ் சிவ பததரும்.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்
ற்காண்க.

இப்படித் தேவரீர் கற்பித்த திருவாக்கின்படியே என்னு
டய ஸ்திரீயும் புத்திரரும் இதற்கு ஒவ்வாவிடிலும், நான்மாந்

திரம் சரீரபரியந்தம் தவறாமல் நடந்துவருகிறேனென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

ஊன் உன் மனைமக்களொடு உண்டாலும் நீ உய்வது இலை. எ-து. மாமிசத்தை உன்னுடையஸ்திரீ புத்திரர் உண்டாலும் அந்தப்பாவத்தால் நீயும் நாகத்தழுந்துதல் சத்தியம்.

மேல்வினா. எனக்கும் என்னுடைய ஸ்திரீ புத்திரருக்கும் ஏகசரீரமாய் ஊனுறக்கம் ஒன்றாயிருக்கின்றனவோ? அவர்கள் வேறு நான்வேறு. அவர்கள் செய்த பாவத்தை நான் அநுபவிக்க வேண்டியதென்?

மேல்விடை. நீ எவணம் இதற்கு வேறு உன்மனை பிறர்த் தோய்ந்து உறின் அக்காலக் கையகல விடுவதன்றிக் கொலவும் உளம் துணியும் அதிகாரத்தாலே. எ-து. ௧ எந்தப் பிரகாரம் இதுகாலத்தளவில் ஸ்திரீ புத்திரர்க்கும் எனக்கும் பேதமென்று சொல்லினே? அதுபழுது. அதேனென்னில், உலகத்தின்கண்ணே ஒருவன் தன்னுடைய ஸ்திரீ பரபுருஷசங்கமம் பண்ணக்கண்டகாலையில், அவளைவிட்டுத் துறக்கவேண்டுமென்கிற விதியையும் பாராமல், நான் பிராணனுடையிருக்க இப்படி அழிவு செய்யலாவதென்ன இவளைக் கொன்றுபோடுகிறேனென்று நெஞ்சிற்றுணிதலினாலும், இங்ஙனம் ஸ்திரீபுத்திரர் பிறரிடத்திற்செய்த குற்றஞ்ஞற்றங்களுக்கும் யானென முன்னிற்கும் அதிகாரத்தன்மையுடையோராதலினாலும், உன்னுடைய ஸ்திரீபுத்திரர் செய்த பாவாதிகளுக்கு உண்டான பலம் நீயும் அநுபவிப்பது சித்தமென்றறிவாய்.

ஸ்திரீவிதி தவறில் அவளைவிட்டுத் துறக்கவேண்டுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். “அறிந்து மனைவாள் வலத்தை யவளைத் துறவா தனைவா னுஞ்—சிறந்த குரவன் மனைவியொடு செறித்தார்க்கினையே செப்பியவித்—திருந்தான் மகபா தகமதனிற் சிறுமைத் ததனாற் பாதிக்கென்—றறைந்தாமி தனுக் கணித்தான் வபபா தகமமினி யறைவாம்.” என்றும்

காசிகண்டம். “பொருவில் கற்பின் வழியு புன்மங்கைய—
ருரியமூன்று மரபினுள்ளோரையும்—வெருவந் தேங்க விழுங்கி
யுமிழ்கிலா—வெரியந் தீரகிற்குடி யேற்றுவர்.” அன்றியும்,
“நெறியிகழ்ந்து தன்மரபினி னீரல செய்து—மறுவின் மைந்த
ரைப் பெறுதலின் மகப்பெறு தருந்—றுறைத னன்று மற்
றெருவன லுயர்குல முழுதுஞ்—சிறுமை யெய்திலாங் கவற்று
றந் துறுபழி தீர்ப்பார்” அன்றியும், “என்ன தூற்கடல் கடந்
துளோ ருரைப்பதை யெண்ணி—முன்னர் ின்றுபொய் மொ
ழிந்திடு முகிழ்முலைத் துவர்வாய்ப்—பன்னி தன்னொடு மகத்து
றந் தந்தணன் பரிந்தோர் பொன்ன வார்முலைப் பூவையைக்
கடிமணம் புரிந்தான்.” என்றும், “தேசிகர்மன் னவர் கொழுநர்
சீடரைத்தங் குடிகளைத்தோய் தேவிமாரை—யாசில்விதிப் படிந
டக்கிற் காக்கபிழைத் திடில் வெறுத்திட டகலீக்க —யாசடை
யோ. ஔரனவறிந்து மவரைவெறுத் திலாதிணங்கி வாழ்விப்
பாரேற்—பேசியதி தொருசிறிதுந் தமக்கிலவா யினுநரகிற்
பிழையாதாழ்வார்.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

ஸ்திரீகள் பிழைசெய்யிற் றறப்பதல்லது கொல்லவொண்
ணதென்பதற்குப் பிரமாணம்: அருட்பிரகாசம். “இல்லத் திரு
க்கு மனைதீ வினைகளி யற்றினறஞ்—சொல்லித் தடுக்க வட
ங்கா விடிற்பின் றறந்து தன்னெஞ்—செல்லக் குரிய நிலைசா
ரந் தொழுக விதன்றி யன்னார்க்—கொல்லத் துணிபுல்ல ரன்
றேசென் றாழிற் குளிப்பவரே.” என்றும், “விண்ணு தன்மல
னாத்தில் லோர்ந்து விரைந்ததனை—யுண்டிடு வாருள ரோசொ
லுந்தீமை யுனித்துறந்த—பெண்டிர்மற் றருடன் கூடியென்
பெண்கொலை பின்னரகிற்—கொண்டு சுழற்றுமென் றெண்
ணது கொல்லங் கொடியவரே.” என்றும், மற்றும் வருவனவ
ற்றற் கண்டுகொள்க.

இ-து. அபுத்தி பூருவத்தால் வந்ததோஷங் குருசேவை
யால் நீங்குமென்றும், யாவனொருவனும் தன்னுடைய ஸ்திரீ புத்

திரருக்குத் தான் அதிகாரியாகையால் அவர்களையுந் தருமத்தின் வழியே ஆக்கினைசெய்துநடப்பிக்க வேண்டுமென்றும், கூறியது.

இப்படிக் கூறிய சைவசித்தார்த்தியை நோக்கி மேலும் அந்தப் பக்குவியானவன் விண்ணப்பஞ் செய்யாநின்றான்.

இங்ஙனம் தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளியபடியே என்னுடைய பாசக்குழாங்களாகிய பலரூன் யாரொருவர் என்னினை வின்படி வராவடினும் எனதாக்கினைக்கு உட்பட்டிருந்துள்ள ஸ்திரீ புத்திரரைத் தண்டித்து மாமிசபண்ணத்தை நிறுத்திவிட்கின்றேன். அவர்கள் நிலலாவிடின் அவர்களைவிட்டுத் துறந்தாயினும் தருமத்தின் வழியே தவறாமல் நிற்கின்றேன் என்றவளவில், சித்தார்த்தியார் அவனைநோக்கிப் பின்னுமோருத்தரங் கூறுகின்றார்.

தாலமிசையுனதுசுற்றத் தவர்கொலைமை
செயினுனக்குஞ் சாரு நீவே
றேலுனது குலநெறியை விடிலவரோ
ரைபகரா திகழ்ந்தன் னோர்தம்
பாலுணவா திகடவிர்வ தெனையதுபோன்
மறம்புரிவோர் பற்றை நீத்துண்
மாலதனாற் கொலைமையற வறம்புரிவோர்
தொடர்புறினல் வழிசார் வாயால்.

தாலமிசை உனது சுற்றத்தவர் கொலைமைசெயின் உனக்கும் சாரும். எ - து பூமியின்கண்ணே நீயும் உன்னுடைய ஸ்திரீ புத்திரரும் கொலைமை சாராவிடினும், உன்னுடைய மாதாபிதாதம்பி தமையன் தங்கை தமக்கை மாமன் மைத்துனன் மற்று முண்டாகிய சுற்றத்தார் கொலைமைசெய்தார்களாயினும், அந்தப்பாவத்தால் நீயும் நரகத்தை அனுபவிக்கவேண்டும்.

மேல்வினா. ஸ்திரீ புத்திரர்கள் என்னுடைய ஆக்கினைக்கு உட்பட்டவராதலின் அவர்களைத் தண்டித்துத் தருமத்தின்வழி நடப்பியாவிடில் எனக்குத் தோஷமென்பது நிச்சயம். மற்றுமூன்.

ளவர்கள் என்னுடைய சொற்கு அடங்கினவர்களல்லாமலிருக்க, அவர்கள் செய்த பாவத்தால் எனக்கு நரகம்வரவேண்டியது எப்படி என்ற பக்குவியை நோக்கி மேலருளிச் செய்கின்றார்.

மேல்விடை. நீவேறல் உனது குலநெறியை விடில் அவரோடு உரை பகராத இகழ்ந்து அன்றோர்தம் பால் உணவாதி கள் தவிர்வது எனை? அதுபோல் மறம்புரிவோர் பற்றை நீத்து உள்மாலதனால் கொலைமை அற அறம்புரிவோர் தொடர்பு உறின் நல்வழி சார்வாயால். எ - து. உன்னுடைய சுற்றத்தார் உன்னுடைய சொற்கு அடங்கார்களென்றும் அவர்கள்வேறு நான்வேறென்றுஞ் சொல்லுவையாகில், உன்னுடைய குலசாரத்தினின்றும் உன்னுடைய சுற்றத்தாரிற் சிலர் தவறி நடந்தகாலத்தில் அவர்களுடைய சினேகத்தையும் பற்றறவிட்டு அவர்களை நீத்து ஏகிவிடத்தும் பேசுதலொழிந்து அவர்கள்வீட்டில் அன்னபாற்றுகளை விஷமெனக்கண்டு உன்னுடையஸ்திரீ புத்திரர்களும் அவர்கள் மனைவழி வாயில்வழி சொர்ப்பனத்தாயினும் போகாதபடி நிறுத்தி மற்றுள்ள சுற்றத்தாரிற் சிலர் அவர்களோடு பேசுகினும் எனக்கு வேண்டாதவர்களோடு பேசலாவ தென்னென்று அவர்களுடைய சினேகத்தையும் நீ விடுவதென்? இப்படிப் பிரயோசனமற்ற அற்பகாரியத்தளவில் மனம் வைத்து வெறுத்த நீ மேலைக்கு நரகத்தில் வீழ்த்தி மாறாத துயரத்தைத் தருவதாகிய சேவகொலையாதி பாவங்களைப் பண்ணுமவரிடத்திற் சினேகிப்பதென்? ஆதலின் யாரொருவராயினும் கொலையாதிக்கு அஞ்சாத பாவியாயில் தன்னவனென்றும் பிறரென்றும் பாராமல் உடனேவிட்டு நீங்கி முத்தியை அடையவேண்டுமென்னு மனோவிச்சையுினாலே கொல்லாமையாகிய பேரறம்புரிவோர் யாவராயினும் அவரோடு மிகுத்த சினேகம் புரிவாயாகில், நல்ல அறத்தின் வழியை எளிதின் அடைவாய். எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். “மருவுகமாசற்றார் கேண்மையொன் றீத்து—மொருவுக வொப்பிலார் நட்பு.” என்

றும், ஒளவையார். “நல்லாரைக் காண்பதுவு நன்றே நலமிக்க—
நல்லார் சொற் கேட்பதுவு நன்றே - நல்லார்—குணங்க ளுரைப்
பதுவுநன்றே யவ்ரோ—டிணங்கி யிருப்பதுவு நன்று.” அன்றி
யும், “தீயாரைக் காண்பதுவுந் தீதே திருவற்ற—தீயார்சொற்
கேட்பதுவுந் தீதே - தீயார்— குணங்க ளுரைப்பதுவுந் தீதே
யவ்ரோ—டிணங்கி யிருப்பதுவுந் தீது.” என்றும், மற்றும் வரு
வ்வவற்றிற்காண்க.

இ - து. கொல்லாவிரதியாயினான் யாவராயினுங் கொலை
யாதிகளுக்கு அஞ்சாத பாலிகளைக் கண்டவிடத்தும் அவரது
சினேகத்தை உடனே விடவேண்டுமென்று கூறியது. (உக)

இப்படித் தேவரீர் கற்பித்த திருவாக்கின்படி அடியேனும்
என்னுடைய ஸ்திரீ புத்திராதிகளுங் கொல்லாமை புலாலுணவு
நீங்கி நல்லோரைச் சினேகித்துப் பாலிகளது சினேகத்தைவி
ட்டு அசரபதார்த்தத்தைக் குருவாதி நால்வருக்கும் முன்னாட்
டிப் பின்பு உண்டவருகிறேன் என்றவளவில், அவனைநோக்கி
மேற் சித்தாந்தியார் அருளிச்செய்வார்.

சார்வொழிகொம் மடியாதி தாவரத்து
ஹழ்த்தருநாய்த் தன்மை யோரை
நேரலை நீகண்முடிவீவ் வரும்புரம்பொய்
வீணாள நீக்கேல் வாணன்
பார்மிசைசீ புரியலைமெய்த் தவர்குழுவுந்
றறமவர்சொற் படிசெய் நாளுஞ்
சேருமனோ சுத்திபர ஞானமுற்ற
னடைவைமுத்தித் திருநாடன்றே.

தாவரத்தும் கொம்மடியாதி சார்வீ ஒழி. எ - து. அப்படிச்
செய்யுமுறைமைசெய்து அசரபதார்த்தத்தை உண்பாயாயினும்
அவற்றின் கண்ணும் நீக்கவேண்டியன உண்டு. அவையாவையெ
னில், கொம்மட்டிக்காய் கடைச்சரக்குகளான உள்ளி வெள்
ளள்ளி முதலியவைகள்.

இதற்குப் பிரமாணம்: சைவசமயநெறி. “உள்ளிவெள்ளி யுதும்பராஞ் செம்முருங்கை—வள்ளிபசு னைமதுக்கோவை.” வெண்கத்தரிக்காய் தேற்றாங்காய்லில் வக்காயு முண்பதல கொம்மடிக்காயும்.” “எண்ணெய்ப்பிண்ணாக்குப் பெரும்பீர்க் கெனுமினவயு—முண்ணே லுந்நண்டசரையும். என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

மேல்வினா. அசரபதார்த்தத்தினும் தோஷம் உளதோ? மேல்விடை. னான் உறழ்தரும். எ-து. கொம்மட்டியாதிநிவேதபதார்த்தமாதலின் புலாலினை யொக்குமெனக் கொள்க. நீ முடிவுகேள் நாய்த்தன்மையோரை நேரலை. எ-து. முடிவாகிய பொருளினுவென்று சொல்வோம் நீகேள்—ஒரு வேட்டைக்காரன் நாயைப் பிடித்துவந்து பொற்சங்கிலியினால் கட்டிவைத்துக்கொண்டு பூற்சோற்றையிட்டு வளர்த்தாலும் அசசங்கிலி நெகிழ்ந்த மாதிராததின் மலத்தினைப் பழையதோலினை முரட்டெலும்புகளைக் கௌலிக்கொண்டு அருகாகவருகிற மனுஷரைக்கண்டு உறுமுதல்போல, ஒருவன் பாவமிது புண்ணியமிதுவென்று சொல்லுமளவுங் கேட்டிருந்து அவ்விடம்விட்டு நீங்கினமாதிரத்தில் பின்னும் பாவத்தைச் செய்துகொண்டு நல்வழி காட்டுவாரைக் காணுந்தோறும் வெறுப்புடையராயிருந்து உள்ளலோகாய தனாதி மூடர்களைப் போலாகாது கொலை பாவமென்று கூறியமாதிரத்திற் கொலைசெய்குதற்கு அஞ்சு.

இங்ஙனம் நாய்த்தன்மையோரென்றதற்குப் பிரமாணம்: நாலடி. “அவ்விய மில்லா ரறத்தா றுரைங்குங்காற்—செவ்விய ரல்லார் செவி கொடுத்தங் கேட்கிலார்—கௌலித்தோ றின்னுங் குணங்கர்நாய் பர்ற்சோற்றின—செவ்வி கொள நேற்றா தாங்கு.” என்றும், நீதிசாரம். “கன்மமே பூரித்த காயத்தோர் தஞ்செவியிற்—றன்மநூல் புக்காலுந் தங்காதே—சன்மமெலும்—புண்டுசமிக்குநா யூணாவி னெய்யதனை—புண்டு சமிக்குமோவோது.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

இவ்வரும்புரம் பொய் வாணன் வீணா ரீக்கேல் பார் மிசை நீ புரியலை மெய்த் தவர் குழு உற்று அவர் சொற்படி அறம் நாளும் செய்ய மனோசத்தி பாஞ்ஞானம் சேரும் அத்தால் முத்தித் திருநாடு அடைவை. எ-து. சென்மந்தரங்களிற் செய்யுள்ள தபோபலத்தால் அரிதாய் இங்ஙனங் கிடைத்துள்ள இந் தச் சரீரம் நீர்க்குமிழிக்கொப்பாய் அழிவதாதலின் இது உள்ள பொழுதே செய்யவேண்டிய அறங்களைச் செய்துமுடியாது இச் சரீரத்துக்கு அருந்தல் உபாருந்தலைக் கூட்டுதல் தொழிலாக இதற்கு அமைத்த நாங்களை வீணிற் கழித்து யமதண்டனைக்கு உட்படாவதை அறஞ்செய்வாய். செய்யுமிடத்து ஒன்றை நீ புண்ணியமென்றெண்ணிச் செய்யப் பாவமாயினும் ஆகும். பாவ மென்றெண்ணி நீங்கப் புண்ணியமாயிருப்பினும் இருக்கும். ஆதலின் உனது சுதந்தரத்தாற் செய்தலொழிந்து பூமியின்க ண்ணே வேதாகமவிதி தவறாது கொலையாதிக்களை நீங்கிய சிவ ஞானியாரது கூட்டத்தினை அணுகிப் பத்திமையான் வழிபட்டு அவர்களது திருவாக்கின்படியே தீவினைகளை நீங்கி நல்லினைக ளைச் செய்யக்கடவாய். இங்ஙனம் நாடோறும் வருவாதுசெய்கு வையாயின் உன்னுடையமனசு நிரமலமாம். அதனாற் பாரம்பரி யத்திற் சிவஞானமுமுண்டாம். அந்த ஞானத்தால் மோட்சமா கிய பெண்ணிருந்து வாழும் பூரணதேசமடைகுவை. எ - று.

மானுடசரீரமடைத லரிதென்பதற்குப் பிரமாணம்: திரும கிரம், “பெறுதற் கரிய பிறவியைப் பெற்றும்—பெறுதற் கரிய பிராணடி சேராப்—பெறுதற்கரிய பிராணிகளெல்லாம்—பெ றுதற் கரியதோர் பேறிழந்தாரே” என்றும் சிவஞானசித்தி. அண்டசஞ் சுலதேசங்க ளுற்பிச்சஞ் சராயு சத்தோ—டெண் டரு நாலென்பத்து நான்குநூறுபிரத்தா—னுண்டுபல்யோனி யெல்லா மொழித்து மானுடத்து தித்தல்—கண்டிடிற் கடலைக் கையா னீந்தினன் காரியங்காண்.” என்றும், அறிவானந்தசி த்தி. “தேரிற் சதுர யுகமிரண் டாயிர நாட்டிற்கு ளான்—

டோரினஸ் னூற்றி லயன்மாண் கொந்தழு முற்றுத் தென்பாற்—
சேரு றுகத்துளை யின்வடபாற்கழி செல்லெளிது—சாரும் பிறப்
பொழித்திம்மானுடத்திற் சனிக்கரிதே.” என்றும், மற்றும்
வருவனவற்றற் காண்க.

யாக்கையாவது அரித்தியமாதலில் விரைந்தறஞ்செய்யவே
ண்டுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். “நாச்செற்று
விக்குண்மேல் வாராமு னல்வினை—மேற்சென்று செய்யப்
படும்.” என்றும், திருமந்திரம். “இக்காய நீக்கி யினியொரு காய
த்திற்—புக்குப் பிறவாமற் போம்வழி நாடுமி—னெக்காலத் திவ்
வுடல் வந்தெமக் கானதென்—றக்காலையுன்ன வருன்பெற
லாமே.” என்றும், திருநாவுக்கரசநாயனார் தேவாரம். “நடலை
வாழ்வுகொண் டென்செய்திற் நாணிலீர்—சடலைசேர்வதுசொற்
பிரமாணமே—கடலி னஞ்சமுதுண்டவர் கைவிட்டா—லுடலி
னூர்கிடந னூர்முனி பண்டமே.” என்றும், சுந்தரமூர்த்தி நாய
னார் தேவாரம். “வாழ்வாவது மாயம்மிது மண்ணுவது தின்
ணம்—பாழ்போவது பிறவிக்கடல் பசினோய்செய்த பறிதான்—
றழாதறஞ் செய்ம்மின்றடங் கண்ணன்மல ரோனுக்—கீழ்மே
லுற நின்றான் றிருக்கேதாச மெனீரே.” என்றும், சிவஞான
சித்தி. “சருவினு ளழிவ தாயுங் சுழிந்திடா தழிவ தாயும்—பரி
ணமித் தழிவ தாயும் பாலனா யழிவ தாயுந்—தருணனா யழிவ
தாயுந் தானரைத் தழிவ தாயு—முருவமே யழிவே யானா லுள்ள
போதே பாருய்ய.” என்றும், சிவதருமோத்தரம். “அழியு மாக்
கைகொ டேயழி யாப்பதங்—கெழுமு வார்பெற்ற தேரல்ல
கேள்வியு—மழியு மாக்கை தனையழி யாதென—விழுவ ரேகா
கக்குழி வெய்யரே.” என்றும், பட்டணத்துப்பிள்ளை. “இன்றி
ருந்து நாளையிறக்குந் தெர்ழிலுடைய—புன்றலைய மாக்கன் புகழ்
வரோ - வென்றிமழு—வாளுடையான் றெய்வ மருதுடையா
னையேனை—யாளுடையான் செம்பொனடி.” என்றும், போதரத்
தினாகரம். “காய மான்த ரீரிடைக் குமிழிபோற் தழியுமென்
றறிந்தேயு—மாபு மூனினை மெய்யென முழுமல வயிறது வளர்த்

தற்கே—யாயதீவினை பற்பல மருவியங் கவைசெய்து கழிந்தே விட்—டேயுமாறெனை யாண்டவ னென்பதற் கென்செய்து 'முடிந்தேனே.' என்றும், நாலடி. “புன்னுனிமேனீர் போனிலை யாமை யென்றெண்ணி—யின்னிணியே செய்கவறவினை - யின் னினியே—நின்ற னிருந்தான் கிடந்தான்றன் கேளலறச்— சென்ற னெனப்படுதலால்.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றும் கண்டுகொள்க.

அறமும் பெரியோர் சொன்ன நெறியே செய்யவேண்டுமெ ன்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவானந்தமலை. “ஆர்வமென்று செற் றத்தை யாரிடத்துங் கொள்ளாதே—சாரமுள்ள தெவ்விடத் துந் தான்கொண்டு - தீரவுணர்—நல்லோர்தஞ் சொல்லை நழு வாம னன்னெஞ்சே—நில்லா யிதுவே நிலை.” என்றும், ஒளவை யார் “மூத்தோர் சொன்ன வார்த்தை யமிர்தம்.” என்றும், நாலடி. “அறிமி னறநெறி யஞ்சுமின் கூற்றம்—பொறுமின் பிறர்கடுஞ் சொற்போற்று மின்வஞ்சம்—வெறுமின் வீணதீயார் கேண்மையெஞ் ஞான்றும்—பெறுமின் பெரியோர் வாய்ச் சொல்.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க.

பெரியோரைச் சார்தலின் முத்தி கைகூடுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: அருட்பிரகாசம். “கொலையாதி யோரைந்துங் காமா தியாறுங் குலைந்துநிலை—நிலையா துருவென்கை தோன்றி யுயிரு ணிறைந்தமலைச்—சிலையா தியுமெளி தொன்றுவனெங்குந் திக ழுந்திரண்டற்—றலையா திருக்கும் பெரியோர்தங்கூட்டமடைந்த வர்க்கே.” என்றும், போதரத்தஞ்சரம். “நித்தஞ்சுரு ளியநெறி தெரிவது நிமலன்றன் கழலென்னுஞ்—சுத்த வாரமு துறுசுவை தருவதுஞ் சொருபனற் கழற்கன்பாம்—பித்த தாகிய பெருந லம் வீணாவதும் பேரெழி லடியாரா—லத்தினுலடியாரவை கூட் டிய வதிசய மளவன்றே.” என்றும், கிருவாசகம். “உடையா னுன்ற னடுவீருக்கு முடையா னடுவு ணீயிருத்தி—யடியே னடு வுளிருவீரு மிருப்ப தானு லடியேனுன்—னடியார் நடுவு னிருக்க

மரு னைப்புரி யாய்பொன் னம்பலத்தெம்—முடியா முதலே யென்கருத்து முடியும்வண்ண முன்னின்றே,” என்றும், மற் றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

இ-து. அசரபதார்த்தத்தினும் திஷேதபதார்த்தங்களை விட வேண்டுமென்றும், மேலையாதொருகாரியமும் நாதாக்களது திருவாக்கின்படி நடக்கவேண்டுமென்றும், அப்படி நடக்கிற் பாரம்பரியமாய் முத்திகைகூடுமென்றும், கூறியது.

கொலைமறுத்தல் மூலமும் உரையும்

முற்றுப்பெற்றன.

உ

கணபதி துணை.

திருத்துறையூர்

சாந்தலிங்கசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

வைராக்கியசதகம்.

வைராக்கியதீபம்.

அவிரோதவுந்தியார்.

இம்முன்றும்

திருப்போரூர்

சிதம்பரசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த உரையுடன்

யாழ்ப்பாணத்துநல்லூர்

ஆறுமுகநாவலரவர்கள்

சிதம்பரசைவப்பிரகாசவித்தியாசாலைத் தருமபரிபாலகர்

விசுவநாதபிள்ளையார்

சென்னபட்டணம்

வித்தியாநுபாலனந்திரசாலையில்

அச்சிற்பதிப்பிக்கப்பட்டன.

ஓதும் பதிப்பு.

இரத்தாகிஷா ஆடிமீ.

கணபதி துணை.

வைராக் கிய ச த க ம்.

கணபதிவணக்கம்.

ணிறை தருகரியை முன்னடத்திப் பின்னதன்றூட்
மறைந் தேருநர்வெம் பாசவிக னுசமுற
வமர் விளைத்தினையா வீரரெனப் பூரணஜூர்ப்
ணையில் பரானந்தப் பூவையையு மேவுவரால்.

சபாபதி.

அமபல வாண னடியிணை தொழுவார்க்
கின்பமும் வீடு மெளிதினில் வருமே.

விநாயகர்.

நிம்ப நிழற்களி, நம்பொன் மலர்த்தாள்
நம்புது முத்திந, லின்பம் வரற்கே.

சுப்பிரமணியர்.

சமர புரிக்குகன், விமல மலர்த்தாள்
எமதுளம் வைக்குது, முமல மறற்கே.

குருபரம்பரை.

மறைமுடி யதனில் விளக்கிடு மொளியே
மனிதரைப் போல்வந்த தெனுமென்
சிறைதவிர்த் தாண்ட சிவப்பிரகாச
தேசிகன் றன்னைமற் றவன்ற
னறைமல ரடியைப் போற்றிடுஞ் சாந்த
நாயகன் றன்னைமற் றவன்ற
ணிறையருள் பேற்ற பழனிமா முனியை
நெஞ்சினு ளிருத்தியே பணிவாம்.

நூலாசிரியர்.

போந்தெ முயிர்க்குயி - ராந்துணையொத்த
சாந்தையர் தம்பத - மேந்து கருத்தே.

பஞ்சபூத காரியமாகிய உடம்பினையும் ஞானேந்திரிய
மேந்திரியங்களையும் நேதி களைந்து அதன்பின்னர் அந்தக் க
ங்களையும் நேதி களையத் தொடங்கும்போது அவைகளுக்
பிரதானமான மனத்தை எதிரிட்டு நோக்கி நீக்குந்தோறும்
மனம் அந்த விவேகத்திற்கு மிகவும் ஒற்றுமையாகலின் நீங்க
முன்னேப் பழக்கம்போல் விவேகத்தைத் தன்வயப்படுத்தித் தன்
க்குப் பற்றுக்களாயுள்ளவற்றில் இழுத்துச் செல்ல அஃது அந்
வனம் இழுத்துச் செல்லுதலை விவேகம் அறிந்து தனது வலியி
னால் எதிரிட்டு நின்று இஃது எவற்றைப்பற்றி நின்று எழாரின்ற
தென்று நோக்கி அதுபற்றிய பற்றுக்களியாவையும் 'இவை
இவையென்று அறிந்து அதற்கு அப்பற்றுக்களையெல்லாம் விடு
வித்து அதனைத் தன்வயமாக்குதற்பொருட்டு மனத்தை முன்
னிலையாக்கி விவேகங் கூற்றிறென்று விவேகத்தின்மேல்
வைத்து இந்நூல் கூறுகின்றார்.

வாழி நெஞ்சமே சென்றிடே னின்றிதோர்
வார்த்தையெற் குரைசெய்வாய்
கீழி யாமியற் றுயர்தவத் திவ்வுடல்
கிடைத்ததன் றேமற்றீ
னாழி காலமிக் கிருக்குமோ நீயுமோர்ந்
துளையெனி னுளபோழ்தே
சூழ மேழ்பவந் துடைத்தல்செய் யாயிதென்
ரெழுதான் றுணைத்தாளே.

வாழி நெஞ்சமே. எ-து. பகைவனாற் காரியங்கொள்வோன்
அவனைத் தனது வயமாக்குதற்பொருட்டு அவனுக்கு இனிமை
கூறுதல்போல நீ வாழக்கடவாய் நெஞ்சமே யென்று விவேகங்
கூற, அதற்கு எண்ணில் காலம் உடனு முயிரும்போலும் சேறு

நீரும் போலும் உம்மோடும் பிரிவின்றியிருந்த என்னை இப்போது பிரித்து நின்று நீர் தோத்திரம்பண்ணியது என்னையென்று மனங்கேட்பு,—சென்றிடேல் நின்று இதோர் வார்த்தை எற்கு உரை செய்வாய். எ-து. அதற்கு நீ ஒரு கணப்போதாயினும் நில்லாது விஷயங்களிற் செல்லாரின்றனை அங்ஙனஞ் செல்லாது நின்று இஃதோர்சொல் எனக்குச் சொல்லுகவென்று விவேகங்கூற, அதற்கியான் சொல்லவேண்டிய சொல் என்னை யுள நீர் சொல்லுக யான் கேட்கின்றேனென்று மனங்கூற,... கீழ் யாம் இயற்று உயர் தவத்து இவ்வுடல் கிடைத்தது அன்றோ. எ-து. அதற்குக் கீழ்ப்போன அனந்த சனனங்களில் யாஞ் செய்திராரின்ற •மேலான தபோபலத்தினாலன்றோ இந்த அரிதாகிய மானுடதேகம் கிடைத்ததென்று விவேகங்கூற, அதற்கு ஈதுண்மையா மென்று மனஞ் சம்மதிப்ப, அதற்கு அங்ஙனம் அரிதாகககடைத்த தேகத்தைப்பெற்றும் சீக்கிரத்திலே திருவடியை அடைதற்கு ஏது பண்ணாமல் வீணை கழிப்பது என்னை யென்று விவேகங்கூற, அதற்கு இந்தத் தேகம் பெற்ற நாம் இனித் திருவடியை அடையாது விகென்றோமோ நீர் சீக்கிரம் பண்ணியது என்னை? சில நாள்களின் பின்னர் அதை அடைகுதுமென்று மனங்கூற,—மற்றீது ஊழிகாலம்இங்கிருக்குமோ. எ-து. அதற்கு இத்தேகம் கற்பகாலம் இவ்விடத்து இருப்பதோ இதற்கு அளவு கூறிய நூரூண்டுகளுள் இடையிடையே கணந்தோறும் அசித்தியபிருத்தலின் எந்தக்கணம் இருக்குமோ எந்தக்கணம் போமோ தெரியாதென்று விவேகங்கூற, அதற்கு அங்ஙனம் அசித்தியமாமெனின் இதனையொழித்து இனிவருங்காயத்து அத்திருவடியை அடைகுதுமென்று மனங்கூற, அதற்கு இனியோர் காயத்தின்கண் அதனை அடைகுதுமென்னிற் பெறுதற்கரிய பிறவியென்றும் சில நாள்களின் பின்னர் அடைகுதுமென்னின் அறிதற்கரிய அவதியென்றும் விவேகங்கூற, அதற்கு நீர் இங்ஙனங் கூறியது உண்மையென்று மனஞ் சம்மதிப்ப...நீயும் ஓர்ந்துளை எனின். எ-து. அதற்கு இந்தக் காயங்

கிடைத்தற்கு அரியதென்பதையும் இதனது நிலையாமையினையும் நீயும் விசாரித்து அறிந்தனையாயின்,—உளபோழ்தே குழும் ஏழ் பவந்துடைத்தல் செய்யாய் இதென் தொழுது அரண் துணைத்தாளே. எ-து. இக்காயமிருக்கும்போதே சிவனது உபயபாதங்களையும் தொழுது எம்மை வளைந்துகொள்ளாரின்ற எழு வகைப் பிறவிகளையும் நீக்கிக்கொள்ளாதல் செய்யாய் இது என்னை நின்கருத்திருந்ததென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. மற்றென்பது அசைநிலை.

உயர்தவத் திவ்வுடல் கிடைத்த தென்பதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். “எறியுங் கடல் னுகத்துளையி னியாமைக் கழுத்துப் புகுவதுபோற், பொறிவெம் பிறவி யனைகத்தாற்புருடன் விவேகி யெனப் பிறந்து, முறியும் பிறவிப் பயனில் விய்மோக மமையுஞ் செய்தொழிலாற், செறிவ தென்னே! யிவற்றாலே தினங்க ளெல்லாஞ் சென்றிடு மால்.” ஊழிகால மிக்கிருக்குமோவென்பதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். “உறங்குவது போலுஞ் சாக்கா நிறங்கி, விழிப்பது போலும் பிறப்பு.” பெறுதற்கரிய பிறவிக்கும் அறிதற்கரிய வவதிற்கும் உதாரணம்: ஆனந்தத்திரட்டு. “பெறுதற் கரிய பிறப்பீ திதன்போக்—கறிதற் கரிய வவதி - பிறிதொன்றை—நாடுதற்கு நேரமுண்டோ நன்னெஞ்சே முத்திகெறி—கூடுதற்கல் லாது குறித்து.” மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

இங்ஙனம் நீர் கூறியது உண்மையாகலின் இனித் திருவடியை அடையக் கடவமென்று மனஞ் சம்மதிப்ப மேற்கூறுகின்றது.

தானே யேதர மறிகிலா தெமக்கெளி

தருசிவப் பிரகாசம்

காளி யாமெனத் திரிந்தவன் பணிபுரிந்

தரியவீ டடைகில்லாய்

கேளை யோமனை யாதிய வளற்றிலே
கிடந்துழைத் தனைநெஞ்சே
நானே யோலையுந் தூதரும் வரினிவர் .
துணைகொலோ நவில்வாயே.

தானையே தரம் அறிகிலாது. எ-து. சுரர் முதலாகத் தாவர மீறாகச் சொல்லப்படாநின்ற எழுவகைப் பிறவித்துன்பங்களை யும் துடைத்தல் செய்யும் அரிய திருவடிகளைக் கொடுத்தற்குப் பக்குவமென்றும் அபக்குவமென்றும் பாராது,—எமக்கு எளி தரு சிவப்பிரகாசற்கு. எ-து. அருமைப்படுத்தாது எமக்கு எளி திலே தந்த சிவப்பிரகாசரென்னு நாமதேயத்தையுடைய ஆசாரி யருக்கு,—ஆள் யாம் எனத் திரிந்து அவன் பணிபுரிந்து அரிய வீடு அடைகில்லாய். எ-து. அவரதடிமையாமென்றியாவருங் கூற அவரது திருவுளத்திற்குப் பாங்காக நடந்துகொண்டு அவ ரது எவற்பணிவிடைகளைச் செய்து யாவருக்கும் அரிய வீட் டினை அடைந்தாயில்லை,—கேள் ஐயோ. எ-து. ஐயோ நீ கேட் பாயாக,—மனையாதிய அளற்றிலே கிடந்து உழைத்தனை நெஞ் சே. எ-து. பெண்டிர் முதலிய குடும்பச் சேற்றின்கண் வீழ்ந்து உழைத்துக்கொண்டனை நெஞ்சமே நீ என்னகாரியஞ் செய்து கொண்டாய்,—நானே ஓலையுந் தூதரும் வரின் இவர் துணைகொ லோ நவில்வாயே. எ-து. இனி நானேக்கு இயமனது தூதரும் ஓலையும் வருங்காலத்து இந்தப் பெண்டிராதிய சீவர்கள் துணை யாவரோவென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - து.

மிகுந்த சேற்றில் விழுந்தோன் கிடந்து உழைத்தல் போல் மிகுந்த செல்வம் பெற்றோனுக்கும் அதின் மூழ்கி மயங்கி மறு மை குறிக்கக் கூடாமையிற் கிடந்துழைத்தனையென்று கூறப் பட்டது.

தானையே தரமறிகிலாது என்பதற்கு உதாரணம்: ஞான வாசிட்டம். “இயற்கை குணஞ் சோதித்து முன்னே பின்னே யாவையுமாம் பிரமநீ யென்னல் வேண்டும்—வியப்புறவா சையி.

ஹழல்வார்க் கிவ்வா ரோதின் மீளாத தீராகில் வீழ்த்த தாகுந்...
தியக்குறுபோ கத்தாசை தீர்ந்து புந்தி தெளிந்த வுணப் போல்
வார்க்கே திகழத் தோன்று—மயக்கமற வுணர்த்த வல்ல குரு
வைக் கிட்டா வருந்தி யுந்தன் பிறப்பறுக்கு மகனு மாக்கே.”
பணிபுரிந் தரிய வீட்டை கில்லாய் என்பதற்கு உதாரணம்: வீரா
கமம். “அடுத்ததின் றன்மை யான்மா வாகுமென் றறிந்து நல்
லோர் — நடித்திடுஞ் சமயவாத நற்றவஞ் செபந்தி யானம்...
படிற்றுல கியற்கை யாவும் பரகதி விலக்கா மென்றே—விடுத்த
ருட் குரவன் பாத மேவிமெய்ப் பணிசெய் வாரே.” மனையா
திய வளற்றிலே கிடந்துழைத்தனை என்பதற்கு உதாரணம்:
ஞானவாசிட்டம். “தாரதன மிகுமென்னிற் றனையாகு மப்பா
சந் தனைத்துக் கொண்டா—லாரதனை யறுத்தகனும் விரகுடை
யா ரறிவிலா ராசை விஞ்சிக்—கூரிதய மப்போகத் துழன் றுழ
க்குங் கொடுந் துயரைக் குறித்த போதே—தீரதையா*மழிஞரு
க்கு விரத்தியுள தாய்ச்சித்தந் தெளியு மன்றே.” மற்றும் வருவ
னவற்றூற் காண்க. (உ)

நீர் கூறியது உண்மை, திருவடியே துணை, மனைவியாதிய
சீவர்கள் துணையலர். ஆனால் இவர்களை விடுத்தாற் பரிதபிப்ப
ரென்பதும் இவரை வைத்துப் பாதுகாப்பதற்கு ஒரு துணை இன்
றென்பதுங் குறித்து இவரோடுங்கூடி நின்றேனென்று மனங்
கூற அதற்குமேற் கூறுகின்றது.

நவிலி னிம்மனை மக்களுக் கொருதுணை
நாமலை திலையென்றே
கவலை புற்றான் ருண்மறந் தனையுனைக்
காலஞர் கொடுபோயிற்
குவலயத்தடைந் திவரைநா டொறும்புரந்
திடுவையோ குறிக்குங்காற்
சவலை நெஞ்சமே சிவனலா துயிர்க்குயிர்
தானுமோர் துணையாமே.

நவிலின் இம்மனை மக்களுக்கு ஒருதுணை நாம் அலது இலை என்றே கவலையுற்று அரன் தான் மறந்தனை. எ-து சொல்லுமிடத்துப் பெண்டிர் புத்திரர் முதலியோர்க்கு ஒப்பற்றதுணை நாமன்றிவேறுஇன்றென்று சிவனது திருவடியை மறந்தனையாக வின் திருவடியே துணையென்றும் மனைவியாதிய சீவர்கள் துணையலரென்றும் நீ முன் கூறியவற்றிற்கு ஏதுவென்னையென்று விவேகங்கேட்ப, அதற்கு இந்த மனைவியாதிய சீவர்களை யாவர் காப்பரென விடுப்பேனென்று மனங்கூற, — உணைக்காலஞர் கொடுபோயின் குவலயத்த அடைந்து இவரை நாடொறும் புரந்திடுவையோ. எ-து. உன்னை யமன் கொண்டு போமிடத்து மீண்டு இப்பூமிக்கண் வந்து இச்சீவர்களை எக்காலத்தும் காப்பையோ அஃதன்றி ஒருகணப்போதாயினும் வந்து இவரை நீர் என்றிருக்கிறீரோவென்று கேட்கத் தான் கூடுமோவென்று விவேகங்கூற, அதற்கு அவரை யான் இருக்குமளவாயினும் காக்குவவென்று மனங்கூற, அதற்கு நீயிருக்கும்போதாயினும் நிருபர்முதலாயினோர் உன்னைக் கொண்டுபோயினாராயினும் அன்றி அவரைக்கொண்டுபோயினாராயினும் அப்போது உன்னாற்காக்கப்பட்டார் யாவரென்று விவேகங்கூற, அதற்கு நீர் கூறியது உண்மையென்று மனஞ் சம்மதிப்ப, — குறிக்குங்கால் சவலை நெஞ்சமே சிவன் அலாது உயிர்க்கு உயிர் தானும் ஓர் துணையாமே. எ-து. உண்மையாகப் பார்க்குமிடத்துப் பேதைமையுடைய நெஞ்சமே சீவர்களுக்குச் சிவனே துணையன்றிச் சீவர்களுக்குச் சீவர்கள் துணையாவரோவென்று விவேகங்கூறிற்று. எ -று.

“இயற்பெயர் முன்னராரைக் கிளவி—பலர்க்குரி யெழுத்தின் வினையொடு முடிமே.” என்பதனாற் காலனென்னு மியற்பெயர் முன்னர் ஆரென்பது வந்தது.

நவிலினிம்மனை மக்களுக் கொருதுணை யென்பதற்கு உதாரணம்: ஆனந்தத்திரட்டு. “உடலை யொண்பொரு ளினைபுலியல்பினை புயர்குல ஓநறிதன்னை—யடைபு மைந்தர்தாய்தந்தை

நன் மனையென வறைதரு மவர்தம்மை—விடவி கந்திறை கழ
லினை மேவிய விமலர்தங் களையெல்லா—முடைய நன்குறு
மொழிமறை முனிவர்க ளுரைப்பராத் தர்களுன்றே.” சிவ
னலா துயிர்க்குயி ரென்பதற்கு உதாரணம்: திருவருட்பயன்.
“அகர வுயிர்போ லறிவாகி யெங்கு—நிகரிலிறை நிற்கு நிறை
ந்து.” மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

நீர் இங்ஙனங் கூறியது உண்மை. இனித் துணையாவது
யாது. பகையாவது யாது. மனைவியாதிய சேவர்கள் வந்தவாறு
எங்ஙனம். நீர் கூறுகவென்று மனங்கேட்ப அதற்குமேற் கூறு
கின்றது.

துணைய தாயெமைத் தொடர்தரு தொடர்பான்
ரெல்கழ றுணையல்லா
துணைவு செய்தடு மிகலதஞ் ஞானமென்
றுள்ளவா றுணராய்மற்
றிணையி னெஞ்சமே பகையிவ ருறவிவ
ரெனவினை வழியேவந்
தனைவ சேவரை யுனிமுனி வாதிய
வடுத்தெனைக் கெடுத்தாயே.

துணையதாய் எமைத் தொடர்தரு தொடர்பான் தொல்க
ழல் துணை. எ-து. சிருட்டி தொடங்கி வீட்டைவிக்கு மளவும்
துணையாகி எம்மைவிட்டு நீங்காதிருக்கின்ற உயிர்க்கு உறவாகிய
சிவனது தொன்மைப் பதங்களை துணையென்றும்,—அல்லாது
உள் ளைவு செய்து அடிக் இகலது அஞ்ஞானம் என்று உள்ள
வாறு உணராய். எ-து. அஃதன்றி உள்ளத்தை மெலிவுசெய்து
நாசம் பண்ணுகின்ற பகையாவது அஞ்ஞானமென்றும் உள்ள
படியே யறிந்தனயில்லை,—இனை இல் றெஞ்சமே. எ-து. இழி
வினாவுணக்கு வேறு ஒப்பு இன்றிய றெஞ்சமே,—பகை இவர்
உறவு இவர் என வினை வழியே வந்து அனைவ சேவரை உனி.
எ-து. இருவினையின் வழியராய் வந்து பொருந்திய சேவர்களை

இவர் பகைவரெனவும் இவர் உறவரெனவுங் கருதி,—முனிவு ஆதிய அடித்து எனைக் கெடுத்தாயே. எ-து. பகையென்று வெகுளியும் உறவென்று விழையும் அடைந்து உன்னோடு கூடிய என்னையுங் கெடுத்தாய் நீயென்று விவேகங்கூறிற்று.

ஆணவத்தால் மறைப்புண்டு கிடந்த வுயிரைச் சிவன் தனது காருண்ணியத்தினால் எடுத்து மாயைக்கண்ணேதனுவாதிகளைக் கொடுத்து முன்னர் விடய ஞானத்தை விளக்கிப் பின்னர்ச் சுருதுகுரு சுபானுபவங்களினால் சொருபஞானத்தை விளக்கி ஆனந்தானுபவத்தைக் கொடுத்தலின் உயிர்க்கு உறவு சிவனென்றும் உயிரினது இரண்டு ஞானத்தையும் அநாதியே மறைத்து வீடடையுமளவும் துன்பத்தைச் செய்தலின் ஆணவம் உயிர்க்குப் பகையென்றும், நல்வினை அனுபவிக்குமிடத்துப் பகைவரும் உறவராகலானும் தீவினை அனுபவிக்குமிடத்து மனைவியா தியுறவரே பகைவராய்த் தேகநாசஞ் செய்தலினாலும் இச்சிவர்கள் வினைவழியராய் வந்தவரன்றிப் பகைவரும் உறவரும் அலரென்று கூறப்பட்டது. மற்றென்பது அசைசிலை.

பகையிவ ருறவிவரென்பதற்கு உதாரணம்: சிவபோக சாரம். “ஆர்பெரிய ரார்சிறிய ராருறவ ரார்பகைவர்—சீர்பெரிய ரானந்த சிற்சொருபர் - பேர்பெரிய—ரெங்கெங்குந் தாமாயிருந்துசட சித்தனைத்து - மங்கக் கியற்று வதனால்.” மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

கெடுத்தாயே யென்றென்னை நீர் வெறுப்பதென்னை? பயனின்றிய உறவைப்பற்றுதலால் என்னையுள்? நீர் கூறியவாறே விடுத்தேனென்று உறவினை விடுத்துப் பொருளினைக் கருதிய மனத்தைப்பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

கெடுவ தாம்பொருள் செல்வமே பல்வகைக்
கிலேசமற் றதுதன்னை

விடுவ தேசக மெனவுமோர்ந் திலைமுனம்
 விடுத்துளோர்க் குணப்போலு
 நெடிய யூகம் தில்லையோ சொல்லுதி
 நெஞ்சமே யினிப்பற்றற்
 ரடைது மேலர னருளையே பொருளென
 வருஞ் செல்வமதுதானே.

கெடுவதாம் பொருள் செல்வமே பல்வகைக் கிலேசம்.
 எ-து. அழிந்து போவதாகிய பொருள் செல்வமோ பல்வேறு
 வகைப்பட்ட துன்பமென்று விவேகங்கூற, அதற்கு முன்னர்
 மனைவியாதிய உறவுகளை நீர் விடுக்கச் சொன்னபடி விடுத்
 தேன். இப்போது இந்தப்பொருளையாயினும் அருந்தலைக் குறி
 த்து வைத்துக்கொண்டு தவத்தினைப் பண்ணுவதென்றால் இத்
 தையும் நாசமென்றுந் துன்பமென்றுந்கூறினீர் இனி இன்பமா
 வது யாதென்று மனங்கேட்ப,—அது தன்னை விடுவதே சுகம்
 எனவும் ஓர்ந்திலை. எ-து. அதற்கு அந்தப்பொருளைக் கைவிடு
 வதே சுகமெனவும் அதனைப்பிடித்தலே துன்பமெனவும் உண்
 மையாக அறிந்தாயில்லை நீயென்று விவேகங்கூற, அதற்கு நன்று
 கூறினீர் இப்பொருளையும் விடுத்து இரக்கச்சொல்லுகிறீரோ
 வென்று மனங்கேட்ப,—முனம் விடுத்துளோர்க்கு உனைப்போ
 லும் நெடிய யூகம்து இல்லையோ சொல்லுதி. எ-து. அதற்குமு
 ன்ணர்ப் பற்றுக்களாயுள்ளன யாவும் துன்பமென்று அறிந்து
 துறந்தோர்க்கு உனைப்போலுங் கூர்ந்த புத்தியின்றோ நீ
 சொல்வாயென்று விவேகங்கூற, அதற்குச் சம்மதித்து இங்ங
 னஞ் சொல்லப்பட்ட பொருளுக்கு மேலாய பொருள் யாதெ
 ன்று மனங்கேட்ப,—நெஞ்சமே இனிப் பற்றற்று அடைதும்
 மேல் அரன் அருளையே பொருள் என அருஞ் செல்வம் அது
 தானே. எ-து. நெஞ்சமே இனி இப்பொருண்மேல் வைத்த
 பற்றினீங்கி மேலாய சிவனது அருளையே பொருளென அடை
 வோம் அதனை அடைந்தால் அவ்வருடானே அரிய செல்வமும்
 எமக்கென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - து.

இப்பொருளால் இவ்வின்பம் வருதல்போல அவ்வருளால் அவ்வின்பம் வருதலின் அருஞ் செல்வமதுதானே யென்று கூறப்பட்டது.

செல்வமே பல்வகைக் கிலேச,மென்பதற்கு உதாரணம்: நீதிவெண்பா. “இன்ன றரும்பொருளை யீட்டுதலுந் துன்பமே—பின்னதனைப் பேணுதலுந் துன்பமே - யன்ன—தழித்தலுந் துன்பமே யந்தோ பிறர்பா—லிழத்தலுந் துன்பமே யாம்.” விடுவதே சுகமென்பதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். “யாதனின் யாதனி னீங்கியா னேத—லதனி னதனி னிலன்.” அருஞ்செல்வ மதுதானே என்பதற்கு உதாரணம்: திருக்கடைக்காப்பு. “சிசல்வ நெடுமாடஞ் சென்றுசே னேங்கிச்—செல்வ மதிதோயச் செல்வ முயர்கின்ற—செல்வர்வாழ் தில்லைச் சிற்றம் பலமேய—செல்வன் கழலேத்துஞ் செல்வஞ் செல்வமே.” மற் றும் வருவனவற்றிற்கான்க.

(இ)

இங்ஙனம் கூறிய ஏதுவினால், பொருள் துன்பமென்றுவி டத்துக், கண்டசுகத்தை விழைகின்ற மனத்தைப் பார்த்துமேற் கூறுகின்றது.

தானே சூழமண் ணுலகையான் டழிபவர்
தங்கள்வாழ் வினிதென்றே
நீரினைத்தியோ நெஞ்சமே யெஞ்சுற
நிமலஞா னமதுற்றால்
வானும் வையமும் வந்துதாள் வணங்குமெய்
வாழ்வுகாண்ட லும்வீண்முற்
போன நாட்கிரங் கவும்வரு மெனநலோர்
புகன்றதோர்ந நிலகானே.

தானே சூழ மண்ணுலகை ஆண்டு அழிபவர் தங்கள் வாழ்வு இனிது என்றே நீ நிரினைத்தியோ நெஞ்சமே. எ-து. இரதகச தூரகபதாதிகளாகிய நால்வகைச் சேனையும் தம்மைச் சூழ்ந்துவர

இப்பூவுலகராண்டு அவ்வாழ்வோடும் அழிந்த போகாரின்ற அரசர்களுடைய பொய்வாழ்வீனை இனிது ஈதென்று நீ கருதினேகொல்லோ நெஞ்சமே என்று விவேகங்கேட்ப, அதற்கு நீர் மேற்கூறியவாறே உறவையும் பொருளையும் விடுத்தேன் இப்போது இவ்வரசரது செல்வத்தையும் இவரை யாவரும் வணங்கும் இவரது பெருமையினையுங் கண்டு அதிசயித்த மாத்திரமே யன்றி வேறில்லை அதற்கு நீர் இச்செல்வமும் பெருமையும் பொய்யென்றும் இவற்றை நீ விரும்பாதேயென்றுங் கூறினீர் ஆனால் இச்செல்வ பெருமைகளுக்கு மேலாய் மெய்மையாகிய செல்வமும் பெருமையும் எவையென்று மனங்கேட்ப,—எஞ் சுறா நிமல ஞானமது உற்றால் வானும் வையமும் வந்து தாள் வணங்கும். எ-து. அணுவளவாயினுங் குறைவுபடாத பரிபூரணமாய் நின்மலமாயுள்ள சிவஞானச்செல்வத்தை ஒருவன் அடைந்தால் அவனது பாதத்தை வானகத்தோரும் வையகத்தோரும் வந்து வணங்காநிற்பார்கள் ஆதலின் மெய்ச்செல்வமும் பெருமையும் இவையென்று அறிதி;—மெய்வாழ்வு காண்டலும் வீண்முற் போனநாட் கிரங்கவும் வருமென நலோர் புகன்றது ஒர்ந் திலைகானே. எ-து. இஃதன்றி இந்த மெய்வாழ்வு கண்டவுடனே முன்னர்ப் பொய்வாழ்வில் வீணுளாய்க் கழிந்த காலங்களை நினைத்து இந்நெடுங்காலம் இவ்வின்பத்தை விட்டு இருந்தோமென்று இரங்குதலும் வருமென்று ஆப்தர் உரைத்தவாக்கியங்களை அறிந்திலேபோலும் நீ அவரது வாக்கியங்களைப் பார்த்து அறிவாயாகவென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று.

தானை சூழமண்ணுலகை யாண்டழிபவரென்பதற்கு உதாரணம்; நாலடியார், “யானை யெருத்தம் பொலியக் குடைநிழற் கீழ்ச்—சேனைத் தலைவராய்ச் சென்றோரு - மேனை—வினையுலப் ப வேறுகி வீழ்வர்தாங் கொண்ட—மனையானை மாற்றார் கொள.” வானும் வையமும் வந்துதாள் வணங்கும் என்பதற்கு உதாரணம். ஞானவாசிட்டம். “மெத்தென்ற சரித்திரத்தி னவர்தம்மை புலகெல்லாம் விரும்புந் தன்மை—கொத்தொன்று

வனமூங்கிற் குழலிசையான் மகிழ்விலங்கின் கூட்டம்போலு—
மித்தன்மையா வருக்கும் பொதுமையினு வியம்பியதா மிதனின்
வேராச—சத்தென்ற வழியிரண்டேழ் பவந்தீர்ப்ப வவர்க்கவற்
றைச் சாற்றக்கேண்மோ.” போனநாட் கிரங்கவும் வரும் என்ப
தற்கு உதாரணம்: பட்டணத்துப் பிள்ளையார் பாடல். “அண்
ணறன் வீதியரசிருப் பாகுமணி படையோர்—நண்ணொரு
நாலொன்ப தாமவ ரேவலு நண்ணுமிவவூர்—துண்ணென் பசிக்கு
மடைப்பள்ளி யான சுகமு மெல்லா - மெண்ணிலி கால மவமே
விடுத்தன மெண்ணரிதே.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (சு)

இங்ஙனங் கூறிய ஏதுவாற் சுகப்பற்றை விடுத்து இடப்பற்
றைக் கருதிய மனத்தைப் பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

காணி யீதெம திடமிது வெனமனைக்
கருதிமண் ணுகின்றாய்
நாணி லாய்மட நெஞ்சமே யுடலிது
நமதிட மலவென்றாற்
பேண வும்படி மேயிதற் கிடமதாம்
பிருதிவி தனைநாகப்
பூணி னான்றிருச் சரணமே யுயிர்த்தெலாம்
புகலிட மதுதேரே.

காணி ஈது எமது இடம் இது என மனைக்கருதி மண்
ணுகின்றாய் நாண் இலாய் மட நெஞ்சமே. ஏ-து. இது எமது
காணியெனவும் இது எமது வீடு எனவும் மண்ணை எனதென்று
கருதி மண்ணை மடிந்து போகின்றாய் இங்ஙனம் எண்ணில்
காலம் யாதொன்றை யாதொன்றை நீ விழைந்து கருதினாய்
அந்த அந்த மயமாய் நின்றே இறந்தனை இங்ஙனம் இறந்தும்
பிறந்தும் இத்துன்பங்களில் மொத்துண்டு இன்னும் பற்றா நின்
றாய் நீ வெட்க மில்லாய்போலும் பேதைமைதானே நிறைந்த
நெஞ்சமே என்று விவேகங்கூற, அதற்கு நீர் விடல் வேண்டும்
என்றவற்றையெல்லாம் விடுத்தேன் இனி ஒரிடமாயினும் பிடித்

துக்கொண்டிருந்து தவத்தைப் பண்ணுவேனென்றால் நீர் இவ்விடமும் ஆகாதென்று கூறினீர் இவ்விடம் வேண்டுமெனப் பிடித்ததனால் குற்றம் என்னென்று மனங்கேட்ப, —உடல் இது நமது இடம் அல என்றால் பேணவும் படுமே இதற்கு இடம்தாம் பிருதிவி தனை. ஏ-து. வாதபித்த சிலேஷ்மங்களினாலாகிய வியாதிகளுக்கு இடமாயுள்ள உடம்பு சடமாகலின் யாம் அறிவாகலின் இவ்வுடம்பே நமக்கு இடம் அன்றென்றால் இதனுக்கு இடமாயுள்ள மண்ணினை இடமென்று பிடிக்கவும் தகுமோ நீ சொல்லுதியென்று விவேகங்கூற, அதற்கு நீர் கூறியது உண்மையாம் அறிவுருவமாய் எமக்கு இடமாவது யாதென்று மனங்கேட்ப, —நாகப்பூணினால் திருச் சரணமே உயிர்க்கெலாம் புகலிடம் அது தேரே. ஏ-து. சர்ப்பாபரணாகிய சிவனது திருவடிகளே உயிர்களுக்கெல்லாம் அடையும் இடமாகலின் அதுவே நமது இடமென்று நீ அறிதி என்று விவேகங் கூறிற்று. ௭ - று.

இதற்கு உதாரணம்: சிவதருமோத்தரம். “மண்ணினுந் தனத்தினு மனைக்கு வாய்த்தந்-பெண்ணினு மகவினும் பெரிய பேரினுந்—துண்ணென விழைவினைத் துறந்த தூயரே—விண்ணினு மின்புடன் விளங்கி மேவுவார்.” திருவள்ளுவநாயனார். “புக்கி லமைந்தின்று கொல்லோ வுடம்பினுட்—டுச்சி விருந்த வுயிர்க்கு ” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௭)

இங்ஙனங் கூறியவற்றால் இடப்பற்றை விடுத்துப் புகழை விரும்பிய மனத்தினைப் பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

தேர்கி லாயிவண் புகழ்விழைந் தனையினித்
தேகம்பே றடைந்தாயேந்
சாரு மோவதி விதிற்புக ழுலதுநீ
தானுணர்ந் திடுவாயோ
பேரி யாதியா மார்கொன்முற் பவத்திகழ்
பெறினுமித் துணைநெஞ்சே

யோரி னேரில்வீ டுறுதலே புகழிக
முறல்பிறப் பெனவுன்னே.

தேர்கிலாய் இவண் புகழ்விழைந்தனை இனித் தேகம்
வேறு அடைந்தாயேல் சாருமோ அதில் இதில் புகழ் அலது நீ
தான் உணர்ந்திடுவாயோ. எ-து. புகழினது உண்மையை நீ
நன்றாக விசாரித்து அறிந்தாயில்லை இவ்விடத்துப் புகழை விரு
ம்பா ரின்றனை இக்காயத்தை விட்டு இனி வேறோர் காயத்தை
யடைந்தாயேல் இதன்கண் வந்த புகழ் அதன்கண்வந்து பொரு
ந்துமோ. அஃதன்றி முற்பவத்து இன்ன புகழையுடையான்
இவனென்று பிறராலறிந்து சொல்லத்தான் படுமோ. அஃத
ன்றி நீதான் முற்பவத்திலே நற்புகழையுடையேன் யானென்று
அறிதியோ வென்று விவேகக் கேட்ப, அதற்கு இஃதாயினும்
எனக்குத் தெரியாதோவென்று மனங்கூற,—பேரியாது யாம்
ஆர் கொல் முற்பவத்து. எ-து. அதற்கு இனிமேல் வரும் பிற
ப்பு விவகாரம் நினக்குத் தெரியுமாயின் முற்பிறப்பின் விவகா
ரமும் நினக்குத் தெரியுமாகலின் முற்பிறப்பின்கண் எமக்குப்
பேர் யாது யாம் யாவர் எமது விவகாரம் என்னை நீ சொல்லுதி
யென்று விவேகக்கேட்ப, அதற்கு மாறுத்தரங் கூறுதலின்றி
மனஞ் சும்மா விருப்ப, இகழ்பெறினும் இத்துணை நெஞ்சே.
எ-து. இதற்கு உனக்கு வெறுப்பாகிய இகழ்ச்சி வருமாயினும்
அது இந்தப் புகழ்ச்சிபோலவேயாகும் நெஞ்சமேயென்று விவே
கக்கூற, அதற்கு நீர் இங்ஙனங் கூறியவாற்றால் யாவருங் கூறு
கின்ற புகழிகழ்வுகள் இல்லையென்பதாயிற்று. ஆகலின் இவை
கள் இல்லையோவென்று மனங் கேட்ப,—ஒரின் நேர் இல்வீடு
உறுதலே புகழ் இகழ் உறல் பிறப்பு என உன்னே. எ-து.
உண்மையாக விசாரிக்கு் மிடத்து ஒப்பற்ற வீட்டினை அடை
தலே புகழெனவும் பிறப்பினை அடைதலே இகழெனவும் நீ
அறிதியென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று.

வீட்டினை யடைந்தோரும் நித்தியம்; ஒன்றனையும் விரும்ப
பாது அவ்வீட்டினையே விரும்பி அடைந்த அவரது புகழும்

நித்தியம்; பிறப்பினை யடைந்தோரும் அரித்தியம்; இவரது புகழும் அரித்தியமாகலின், அது புகழென்றும் இது இகழென்றும் கூறப்பட்டன.

இதற்கு உதாரணம்: ஒழிவிலொடுக்கம். “நாயேரி வீழ்ந் தென் னடாத்துகிலென் ஞானிர்குப் — பேயாஞ் சகம்பழித் தென் பேணு கிலென்—ரேயார்—பெருமை சிறுமையிலே பின்னு முன்னு ில்லே—வரைவற்று வேண்டியசெய் வார்.” உறவுமுதல் புகழீராய ஐந்திற்கும் உதாரணம்: பிரபலிங்கலீலை. ‘ஒடும் பொன்னு முறவும் பகையுமோர்—கேடுஞ் செல்வமுங் கீர்த்தியுந்நீதையும்—வீடுங் கானமும் வேறற நோக்குதல்—கூடுந் தன்மை கொளுமன நன்மனம்.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. ()

தாளையே தரமறிகிலா தென்னும் பாட்டுமுதல் இவ்வேழு பாட்டாலும் மனத்திற்குப் புறப்பற்றுக்களாயுள்ள உறவு பொருள் சுகம் இடம் புகழ் என்கிற இவ்வைந்தையும் விடுவித்து, இந்தவுறவு முதலாகிய வைந்துஞ் சிவனது திருவடியேயென்று அறிவித்து, இனி உட்பற்றைநீக்கி அத்திருவடியை அடைதற்கு ஏதுவாய தவத்தைச் செய்யும்படி மனத்தைச் சம்மதிக்கப் பண்ண, அது சம்மதித்துத் தவஞ்செய்யத் தொடங்கும்போது, அத்தவத்தால் தன்னைப் பிறர் பெரியனென்றுகூற அப்பெருமை கருதிய மனத்தைப் பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

உன்னு கின்றனை யுனைமனோர் பெரியனென்
றுணருமா செயவுன்பான்
மன்னு மீசனே பந்தம்வீ டளிப்பவன்
மற்றைய ரறிந்தென் னா
மன்னவன்றிருப் பொன்னடி கரியதா
வருந்தவஞ் செய்கெஞ்
பின்னை முன்னவ னுலகறிந் திறைஞ்சுமா
பெருமைசெய் குவ னோரே.

உன்னு கின்றனை உனை மனோர் பெரியனென்று உணரு
மாசெய. எ-து. உன்னை இவ்வுலகத்திலுள்ளார் தவத்தாற் பெரி
யனென்று அறியுமாறு செய்ய நீ கருதுகின்றனை;—உன்பால்
மன்னும் ஈசனே பந்தம் வீடு அளிப்பவன் மற்றையர் அறிந்து
என்னும். எ-து. உன்னிடத்து விட்டு நீங்காது நிலைபெற் றிரு
க்கின்ற பரமசிவனே நீ செய்த அவத்தினையும் தவத்தினையும்
அறிந்து அவத்திற்குப் பயனாய பந்தமும் தவத்திற்குப் பயனாய
வீடும் தருபவன். அச்சிவனை யன்றி ஒழிந்த சீவர்கள் உன்னைப்
பெரியனென்று அறியும்படி அவர் சாக்ஷியாக நீ செய்யுந் தவத்
தால் உனக்கு என்ன பயன் உண்டாமென்று விவேகங்கூற,
அதற்கு அச்சிவனது திருவுளத்துக்குப் பாங்காக நடக்கின்ற
நன்னெறி யாதென்று மனங்கேட்ப,—அன்னவன் திருப்பொன்
அடி கரியதா அருந்தவஞ் செய் நெஞ்சே. எ-து. சீவசாக்ஷிசுரி
யாமலீ சிவனது திருவடி சாக்ஷியாக அரிய தவத்தினை நெஞ்
சமே நீ செய்தியென்று விவேகங்கூற, அதற்கு அத்திருவடி
சாக்ஷியாகச் செய்யுந் தவத்தால் வரும் பெருமை யாதென்று
மனங்கேட்ப,—பின்னை முன்னவன் உலகு அறிந்து இறைஞ்
சுமா பெருமை செய்குவன் ஒரே. எ-து. அதற்கு இங்ஙனம் நீ
தவஞ்செய்த பின்னர் யாவர்க்கும் முதல்வனாகிய சிவன் இவ்வு
லகத்திலுள்ளார் யாவரும் நினைப் பெரியனென்று அறிந்து
வணங்கும்படி பெருமையைச் செய்வான் இதனை நீ அறிதியெ
ன்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று.

இதற்கு உதாரணம்:—சிவபோகசாரம். “நாம்பெரிய ரென்
னுமதை நாடாத டக்குமவர்—தாம்பெரிய ரென்றுமறை சாற்றி
யீடு - நாம்பெரிய—ரென்பார் சிறிய ரிவரலா திவ்வுலகிற்—றுன்
பார் சுமப்பார்கள் சொல்.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. ()

இங்ஙனந் திருவடி சாக்ஷியாகத் தவஞ்செய்கின்ற மனம்
சுவர்க்கவிற்பத்தைக் கருதியவாறு நோக்கி மேற்கூறுகின்றது.

ஒரினுள்ளமே பாரின்மா னுடர்முத
 லுளவறு பிறப்பூடுஞ்
 சேரு மின்பமொன் றில்லையென் பதுபிரத்
 தியக்கமா நீவல்லாய்
 போர்க ளாதிதுன் பிமையவ ரடைவதும்
 புகலநூ லுணர்ந்தாயே
 நேரி லாவரன் கழலலான் மிகுசுக
 நிலபிறி திலையன்றே.

ஒரின் உள்ளமே பாரின் மாணுடர் முதல் உள அறு பிறப்
 பூடும் சேரும் இன்பம் ஒன்று இல்லை என்பது பிரத்தியக்கமா
 நீ வல்லாய். எ-து. நெஞ்சமே உண்மையாக விசாரிக்குமிடத்து
 இப்பூயிக்கண் மக்கண் முதல் தாவரமீரையுள்ள அறுவகைப் பிற
 ப்பினுள்ளும் பொருந்தா நின்ற சுகம் ஓரணுவளவாயினும் இன்
 றென்பது காட்சிப்பிரமாணமாக நீயே அறியவல்லாய்,—போர்
 கள் ஆதி துன்பு இமையவர் அடைவதும் புகல நூல் உணர்ந்
 தாயே. எ-து. அஃதன்றிச் சத்துருக்களோடு அமர்செய்தல்
 முதலியவற்றால் வருந் துன்பங்களைத் தேவர்கள் பொருந்துவ
 தும் வேதாகம சாஸ்திரங்கள் கூற அதைச் சத்தப் பிரமாணத்
 தால் அறிர்த்தனையென்று விவேகக்கூற, அதற்கு மக்கண்முத
 லிய அறுவகைப்பிறப்பிற்கும் மேலாய தேவப்பிறப்பின்கண்
 னும் இன்பம் இன்றென்றீர் இனித்தான் சுகமாவது யாதென்று
 மனக்கேட்ப,—நேர் இலா அரன் கழல் அலான் மிகு சுகநிலை
 பிறிது இலை அன்றே. எ-து. அதற்கு ஒருவாற்றானும் உவமை
 கூறற்கரிய சிவனது திருவடியேயல்லது மிகுந்த பேரின்பநிலை
 வேறு இன்றென்று விவேகக் கூறிற்று. எ - று.

பிறப்பும் இறப்பும் காமமும் நோயும் பயமும் முதலிய துன்
 பங்களைத் தேவர்களடைதலிற் போர்களாதி துன்பென்று கூறப்
 பட்டது. அன்றென்றது - அசைநிலை.

இதற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. “திய வசுரர் பகையு
ண்டு செற்றமார்வ மிகவுண்டு—நோயுண் டநங்க னொருண்டு
நோய்கட் கெல்லார் தாயான—காயமுண்டு கைதொழ வேண்
டினரு முண்டு கற்பகத்தே—மாயுந். தன்மை யுண்டானால் வா
னோர்க் கென்னை வளனுண்டே.” ஆனந்தத்திரட்டு. “தேவி
ன்மா னுடத்திற் றுன்பர் திகழ்வதிப் பரிசே யென்றா—லாவகீழ்
விலங்கு பக்கி யாதிதா வரமற் றெல்லா—மோவிய துன்ப
வெள்ளத் துழைத்தலோ ரளவுமுண்டோ—பாவமா ரிரயர் தன்
னிற் படுதுயர் பகரல் வேண்டா.” மற்றும் வருவனவற்றாற்
காண்க.

(௧௦)

இங்ஙனங் கூறிய உபதேசமொழிகளை அர்த்தங்கீகார
மாக உட்கொண்டு பிரபஞ்சத்தில் மிகவும் உவர்ப்புப் பிறவா
மல் நின்றீ மனத்தைப்பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

அன்றெ னக்குநீ யொருதுணை பிறப்பிறப்
பதிற்றுய ரமுங்கேடுந்
தின்ற லொன்றலால் வியாதியா திகளிளுந்
செறிதுய ரமுமோர்ந்தோர்ந்
தென்று மேழ்பவக் கஞ்சில நெஞ்சமே
யின்பவீ டெதுவென்றே
நின்று நின்றமு திலைதொழு திலைசிவ
னேசர்தான் பூசித்தே.

அன்று எனக்கு நீ ஒருதுணை. எ-து பிறப்புத் துன்பமெ
ன்றும் வீடு இன்பமென்றும் உனக்கு நாளு வுபாயங்களினாலும்
யான் அறிவித்தும் நீ அப்பிறப்பினை நீக்கி வீட்டினை அடைத
ற்கு ஏதுவாய தவத்தினை விரைந்து செய்யாது தாமசம் பண்ணு
கின்றனையாகலின் எனக்கு நீ ஒப்பற்ற துணையன்றென்று விவே
கம்கூற, அதற்கு நீர் விடுக்கச்சொன்ன பற்றுக்கள் யாவும் விடு
த்தேன். தவமுஞ் செய்கின்றேன். நீர் இன்னுங் கூறியவாறுங்
கேட்க நிற்கின்றேன். இங்ஙனம் இருந்த என்னை அங்ஙனங்

கூறியது என்னை யென்று மனங்கேட்ப, —பிறப்பிறப்பதில் துயரமும் கேடும் தின்றல் ஒன்றலால் வியாதி ஆதிகளினால் செறிதுயரமும் ஓர்ந்து ஓர்ந்து என்றும் ஏழ்பவக்கு அஞ்சிலை நெஞ்சமே. எ-து. பிறப்பிற் கருப்பாசயப்பை உறுத்தல் முதலிய வைந்தினால் வருகின்ற துன்பத்தையும் இறப்பில் அத்துன்பத்தினை மடங்காகிய துன்பத்தோடு வருகிற நாசத்தையும் இவற்றிற்கு இடையாயுள்ள ஸ்திதிக்கண் அருந்தல் பொருந்தல்களாலும் நோய் முதலியவற்றாலும் அடையாநின்ற துன்பங்களையும் இடைவிடாது எக்காலமும் ஆராய்ந்து அவ்வெழுவகைப் பிறப்பிற்கும் நெஞ்சமே நீ பயந்தாயில்லை, —இன்பவீடு எது என்றே நின்று நின்று அழுதிலை தொழுதிலை சிவன் நேசர்தாள் பூசித்தே. எ-து. அஃதன்றி அப்பிறப்புத் துன்பங்களை நீக்குதல் செய்யுஞ் சிவனது திருவடிக்கு நேயராகிய அடியாரது திருவடிகளை அருச்சித்து வணங்கினாயில்லை; இன்பவீடாவது யாதென்று அவர்களை கேட்டு நின்று நின்று அழுதாயில்லை. ஆகலின் யாம் கூறியவாறு நீ கேட்டது என்னையென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று.

வியாதியாதிகளினாற் செறிதுயரம் என்றமையால் அருந்தல் பொருந்தற்கு எதுவாகிய நிரவியத்தேடுதல் அதனைப் பாதுகாத்தல் நரைநிரைமூப்பு முதலியவற்றால் வருந்தும்புமங்கொள்க. கருப்பாசயப்பை யுறுத்தல் முதலிய வைந்து துன்பமென்றது: கருப்பாசயப்பை யுறுத்தல், அதிற்சலம் பூரித்தல் உதராக் கினியால் வேவுதல், பிரகுதவாயு முரித்துத்தன்ளுதல், யோனித் துவாரத்தில் நெருக்குண்டல் ஆகிய இவ்வைந்து மென்றறிக.

இவற்றிற்கு உதாரணம்: சிவதருமோத்தரம். “என்றென் நெண்ணி யிருக்குமுயி ரிடர்ப்பட்ட டுழியுமெழில் வரைக்கீ — மொன்று மொருவன் றனைப்போலக் கருப்பா சயப்பை யுறுத்துதலான் — மன்ற வுத்தி மறிந்தாழ்வான் வருத்தமென்ன வருங்கியிடு -- நின்ற கருப்பா சயவுதக வெள்ளங் கொள்ள நிறையழிந்தே.” என்றும் “அங்கி யதனிற் கங்கியிடு மயோமயத்த

கும்பத்திற்—றங்கு மொருவன் றபனம்போற் றபன மெய்துந்
தாயுதரத்—தங்கி சுடவே யழலினைய சூசியதன லாகத்தைப்—
பங்கித் திடவே படுமிடறி னிருநாற் குணிதம் பட்டமுங்கும்.’
என்றும் “கருப்பா சயமே கட்டமதா மதனி லதிகங் கடுங்
காலு—முரிக்க மிகவு மோகமுற முன்னே யுணர்வு மந்நிலையே—
மரிக்க வாலேக் கரும்பெனவே யோனி வழியின் வலிதொலைய—
நெருக்கப் பட்டு நிலமிசையே தோன்று முயிரு னிலையுடனே.’
என்றும், இப்பிறப்பி னெண்மடங்காய துன்பத்தோடுவரு
நாசத்திற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. “பரண மாகிய பெண்
டிருஞ் சுற்றமும் பண்டுதங் கையிற்றந்த—விரண மானவை
கொண்டிப விவரைவிட் டியம்பிடா திவணேகு—மரண வே
தனை யாவரா லறியலா மயங்கியைம் புலனந்தக்—கரண மியா
வையுங் கலங்கிட வருந்துயர் கடவுளே யறிகிற்பான்.” என்றும்
“வந்திடு மரணத் துன்ப மறித்துரை செய்யப் போமோ—வுந்தி
மே லையும் பித்து முணர்வொடு பொறி கலங்கி—நந்திடா விரு
ளேமூடி நாயுலர்ந் தலமந் தென்னே—யிந்தமா விறப்பிற் றுன்
பம் பவத்துன்பத் தெண் மடங்கே.” என்றும் ஆனந்தத்திரட்டு.
“கருவிடை யழுந்துந் துன்பமு நிலத்தின் கண்ணுறிற் கொடிய
வெந் நோயான்—மருவுவெந் துயரு நரைதிரை யெய்தி வருந்தி
டுந் துன்பமுக் கூற்றா—லுருவினை யொருவுந் துன்பமு மீட்டுங்
கருக்குழி யொன்றுறு துயரும்—வெருவர வெண்ணி யின்பவீ
டதனை மேவநன் குணர்தலே வேண்டும்.” என்றும்; நின்று
நின்றமுதிலை யென்பதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். “ஆடு
கின்றிலை கூத்துடை யான்கழற் கன்பிலை யென்புருகிப்—பாடு
கின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர்—குடிகின்
றிலை சூட்டுகின் றதமிழை: துணையிலி பிணநெஞ்சே—தேடு கின்
றிலை தெருவுதோ றலறிலை செய்வதொன் றறியேனே.” என்
றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (கக)

நீர் கூறியவாறே பிறவித்துன்பத்திற்குப் பயமும் இதனை
நீக்கிவிட்டு இன்பத்தினை அடைவித்தற்கு ஏதுவாகிய அடியவரி

டத்து அன்பும் எனக்கின்றாயது உண்மை. இனிப் பயபத்திக
ளோடுங் கூடி வீட்டினை அடைதற்கு ஏதுசெய்கின்றேனென்று
மனங் கூற அதற்கு நீ என்னை அங்குனஞ் செய்கின்றாயென்று
பின்னும் அதனை வெறுத்து மேற்கூறுகின்றது.

பூசை செய்துதோத் திரஞ்சொலித் தனைகினை
புண்ணியர் பானண்ணற்
காசை செய்திடு மம்பலக் கூத்தனை
யடைகிலை யடைந்தாரிற்
பேசு கின்றனை யறவரின் விளங்கினை
பிறர்மனை நயக்கின்றாய்
சீசி யிங்கிருந் தென்செய்தாய் நெஞ்சமே
செத்திலாய் கெடுவாயே.

பூசைசெய்து தோத்திரம் சொலித் தனைகினை புண்ணியர்
பால் நண்ணற்கு ஆசை செய்திடும் அம்பலக் கூத்தனை அடை
கிலை. எ-து. தனது திருவடியைக் காயத்தால் அருசசித்து வண
ங்கி வாக்கால் தோத்திரம் பண்ணி மனத்தால் தியானித்து இங்
கனம் வழிபடும் பத்தி புண்ணியங்களைபுடைய அடியாரிடத்து
எழுந்தருளுவதற்குத் திருவுளத்து இச்சை செய்யாநின்ற கனக
சபைக்கண் நடம் புரிவோனை மனமொழிமெய்களால் வணங்கி
அடைந்தாயில்லை,—அடைந்தாரில் பேசுகின்றனை அறவரின்
விளங்கினை பிறர்மனை நயக்கின்றாய். எ-து. அவனது திருவ
டியை யடைந்த அடியார்போல வார்த்தைமாத்திரஞ் சொல்லுகி
ன்றனை பசு புலித்தோல் போர்த்ததுபோல் உள்ளத்தில் வஞ்சம்
வைத்துக்கொண்டு புறத்துத் துறவறத்தோர்போல் அவரது
வேடத்தால் விளங்கா நின்றனை எனக்கு உரிய மனைவியைத்
துறந்து தவஞ் செய்கிறேனென்று தொடங்கிப் பிறர்க்குரிய
மனைவியை இச்சிக்கின்றாய்,—சீசி இங்கு இருந்து என்செய்தாய்
நெஞ்சமே செத்திலாய் கெடுவாயே. எ-து. சீசி முன்னிருந்த
இல்லறமு மன்றி அதனைவிட்டுப் பின்னர் அடைந்த துறவறமு

மன்றி இவற்றினடுவணின்று கூடாவொழுக்கஞ் செய்கின்றனை
நெஞ்சமே நீ இவ்விடத்தில் இருந்து என்னகாரியஞ் செய்து
கொண்டனை இனி நீ இருந்தால் இக்கூடாவொழுக்கத்தால்
என்னைப் பவத்துன்பத்திலே தள்ளுவாயாகலின் நீ சாவாய்
கெடுவாய் என்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று.

தனைநினை புண்ணியர் பானண்ணற் காசைசெய்திடும் என்-
பதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம், “முத்தனே முதல்வா முக்கணு
முனிவா மொட்டரு மலர்பறித் திறைஞ்சிப்—பத்தியாய் நினை
ந்து பரவுவார் தமக்குப் பரகதி கொடுத்தருள் செய்யுஞ்—சித்த
னே செல்வத் திருப்பெருந்துறையிற் செழுமலர்க் குருந்தமே
வியசி—ரத்தனே யடியே னாதரித் தழைத்தா லதெத்துவே யெ
ன்றருளாயே.” பிறர்மனை நயக்கின்றா யென்பதற்கு உதார
ணம்: திருவள்ளுவநாயனார், “வலியி னிலைமையான் வல்லுருவம்
பெற்றம்—புலியின்றோல் போர்த்து மேய்ந்தற்று.” மற்றும் வரு
வனவற்றற் காண்க. (௧௨)

நீர் கூறிய முறையே செய்கின்றதன்றி என்மேலே தவறொ
ன்றும் கண்டிலேன் இங்ஙனமிருப்பச் செத்திலாய் கெடுவாயெ
ன்று என்னை வெறுத்துக் கூறினீர் என்பால் தவறுதான் யாதெ
ன்று மனங்கேட்ப அதற்கு மேற்கூறுகின்றது.

வாயி னாற்பல தூல்படித் துணர்ந்துநல்
வழிபிறர்க் குரைசெய்து
நீயு லோகவா சாரமோ ரணுத்துனை
யானுநீங் கிலைநெஞ்சே
னய தாயிவண் பிறர்கொளக் குங்குமஞ்
சுமந்துசெல் காமுன்னிற்
காய மானுடத் தின்றதற் கன்றியுட்
களவுயின் மையினுலே.

வாயினால் பல தூல் படித்து உணர்ந்தும் நல்வழி பிறர்க்கு
உரை செய்தும் நீ உலோக ஆசாரம் ஓரணுத்துணையானும் நீங்

கில நெஞ்சே. எ-து. பலஞான சாஸ்திரங்களை வாயினுற் படித்
தும் அவற்றினது பொருள்களை ஆராய்ந்தறிந்தும் பிறர்க்கு
நன்னெறியாவும் அவர் சம்மதிப்பச் சொல்லியும் நீ முன்னிரு
ந்த உலோகாசார வழக்கத்தில் ஓரணுவளவாயினும் உள்ளே
துறந்தனையிலீல இங்ஙனம் பிறப்பிற்கேதுவாய உலோகாசா
ரம் துறத்தலின்மையால் வீட்டிற் கேதுவாய ஞானசாரம் பற்றி
யதின் நென்பது நன்றறிந்தேன் நெஞ்சமே.—தூயதாம் இவண்
பிறர்கொளக் குங்குமம் சுமந்து செல் கரம் உன்னில். எ-து.
குங்குமப்பொதி சுமந்து செல்கின்ற கர்த்தபம் உன்னிலும் நின்
மலமாமென்று விவேகம்கூற, அதற்குப் பலதூல்களைக் கற்றறி
ந்து பிறர்க்கு உரைக்கச் சிவபூசை தோத்திரம் பண்ண இவற்றா
லியாவரும் மதிப்பவிரந்த என்னை மிருகசண்டாளமாகிய கர்த்த
பத்திற்குக் கீழ்ப்படுத்திக் கூறினீர் இஃதென்னையென்று மனங்
கேட்ப,—காயம் மானுடத்து இன்று அதற்கு அன்றி உட்கள்
வும் இன்மையினாலே. எ-து. அதற்கு நீ மக்களியாக்கையைப்
பெற்று தூற்பொருளுணர்ந்தும் அந்நூற்பொருளால் வீட்டின்ப
மாய பயனைப் பெறுது அப்பயன் பெற்றோன்போல் நெஞ்சில்
வஞ்சம் வைத்துக்கொண்டு அந்நூற் பொருளைப் பிறர்பயன்கொ
ளக் கூறுகின்றாய் கர்த்தபத்திற்கு மக்களிடத்தாக்கையுமின்று
அஃதன்றியும் யான் சுமந்த குங்குமம் பிறர்பயன்கொளக் கொ
டுத்தேனென்று வஞ்சமும் உளத்தின்றாகலின் உன்னை அதினி
னுங் கீழ்ப்படுத்திக் கூறியதால் தோஷம் என்னையென்று விவே
கங் கூற்றறு. எ - று.

உலோகாசார நீங்கில யென்றமையால் ஞானசாரம் பற்றி
யதின்நென்பது வருவிக்கப்பட்டது. குங்குமம் ஆகுபெயர்.

வாயினுற் பல தூல்படித் தென்பதற்கு உதாரணம்: திருவ
ள்ளுவநாயனார், “ஒதி யுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்துந் தானடங்
காப்—பேதையிற் பேதையா ரில்.” பிறர்கொளக் குங்குமஞ்
சுமந்து செல்கரம் என்பதற்கு உதாரணம்: அறிவானந்தசித்தி

யார், “விரிந்த நல்வேத புராணங்க ளாகம மிக்ககலை— தெரிந்து படித்துப் பொருள் செப்பித் தாநிலை சேர்ந்து நில்லா—திருந்த சண்டாளரி னேற்றங் கழுதை யெழிற் குக்குமம்—பரிந்து சுமந் தும்பின் வஞ்சம்பண் னாதபயனெழிலே.” மற்றும் வருவன வற்றாற்காண்க. (கந)

என்னுள்ளத்தின்கண் வஞ்சம் இருந்தமையால் நீர் இகழ்ந்து கூறிலீர். பற்றுக்களியாவும் விடுத்த எனக்கு இது விடுதல் அரிதோ இதுனையும் விடுத்தேன். இனியொருமார்க்கத்திலே நின்று தவத்தைப்பண்ணி வீட்டை அடைதற்கு அறுவகைச் சமயங்களுள் ஒரு மேலாய சமயம் எனக்கு நீர் கூறுகவென்று மனங்கேட்பீ, அதற்குமேற் கூறுகின்றது.

நாலுவேதமு மொருசம நிலைசொல
நவைசெய் ரவத்தைப்பாற்
கோலு மூவிரு சமயமாகியபடு
குழியினூ டிழிகின்றாய்
வேலை யாவுனக் குடறரு விதியுற
வையுமதை விடுவிக்குங்
கால னாந்தொடர் பையுமினந் தொடருதி
போலுநீ கடைநெஞ்சே.

நாலுவேதமும் ஒருசம நிலைசொல நவைசெய் ஈரவத்தைப் பால் கோலும் மூவிரு சமயமாகிய படுகுழியினூடு இழிகின்றாய், எ-து. இருக்குமுதலிய நான்குவேதங்களும் சகல கேவலங்க ளுக்கு மத்தியமாகிய சுத்தாவஸ்தையே வீட்டைதற்கு ஏதுவென்று சொல்லக் காமவெணுளிமயக்க மென்னு முக்குற்றங்களையும் உண்டாக்குதல் செய்கிற சகல கேவலங்க ளென்கின்ற இரண்டவஸ்தைகளின் பகுதியாகச் சமயிகள் தங்கள் சித்தவிகற்பத்தாற் கோலிய அறுவகைச் சமயமாகிய பிறவிப் படுகுழியிலே நீ இறங்காநின்றயென்று விவேகங்கூற, அதற்கு இவ்வறுசபயங்களையும் படுகுழியென்றீர் இது என்னை யென்று மனம் மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்

கேட்ப, அதற்கு இங்ஙனங் கேட்டமையாற் சமயங்களின்மேலே பற்றுக்கள் நீ இன்னம் விடுத்திலையாகவின்,—வேலையா உனக்கு உடல் தரு விதி உறவையும் அதை விடுவிக்கும் காலனார் தொடர்பையும் இனம் தொடருதி போலும் நீ கடை நெஞ்சே. எ-து. இதுவே வேலையாக உனக்கு உடல் கொடுக்கின்ற பிரமனாகிய உறவினையும் அவனாற் கொடுக்கப்பட்ட உடல்களை விடுவித்தலே வேலையாக விடுவிக்கிற கூற்றனாகிய நட்பினையும் எவ்வகைப்பட்ட பற்றுக்களையும் விடுத்துப் பிறப்பிறப்பை நீக்குதற்கு ஏதுவாய் வந்தும் இன்னமும் தொடர்கின்றனை போலும் நீ யாவைக்குங் கீழாய் நெஞ்சமே யென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று.

வேதாகமங்கள் கூறியநெறி செல்வோர்க்குப் பிறப்பிறப்பு நீங்குதலையென்றி மற்றைச் சமயதூல்கள் கூறியநெறி செல்வோர்க்கு அவை நீங்காவென்பது இதனாற்காண்க.

நாலுவேதமுமொரு சமநிலை யென்பதற்கு உதாரணம்: பட்டணத்துப்பிள்ளை நாயனார். “சினந்தனை யற்றுப் பிரியமுந் தானற்றுச் செய்கையற்று—நினைந்தது மற்று நினையா ததுமற்று நின்மலமாய்த்—தனந்தனி யேயிருந் தானந்தநித்திரை தங்குகின்ற—வனந்தலி லென்றிருப்பே னத்தனையி லாயத்தனே.” சமயமாகிய படுகுழியென்பதற்கு உதாரணம்: தேவிகாலோத்தரம். “சமயா சாரசங் கற்ப விகற்பமு—மமையா தாங்குல வாசாரமானது—மிமையா தாரும் விடாதவில் வாழ்க்கையு—மமையார் தோனாய் விதெலாசாரமே.” மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க.()

இனி இந்த வுயிரைக் கொண்டிபோகின்ற காலனுக்குத் தப்பிச்செல்லு நெறி எனக்கு நீர் கூறுகவென்று மனங்கேட்ப அதற்குமேற் கூறுகின்றது.

நெஞ்ச மேபுட லந்தமா தியைவிடார்

நிற்கமற் றையர்க்கெல்லாம்.

வெஞ்ச மற்றுநிப் பரிதிவைக் கொருயிரு

கண்டிபுத் திரன்சான்ரு

லஞ்ச லிவ்வுடற் கிறுதியிப் பொழுதென
வறியொணு மையினுஞர்
தஞ்சமென்றான் சரண்விடே லியாமுமச்
சமன்வலி தடுப்பாமே.

நெஞ்சமே உடல் அந்தம் ஆதியை விடார் நிற்க மற்றையர்
க்கு எல்லாம் வெஞ்சமற்குதிப் பரிது. எ-து. நெஞ்சமே தேகாந்
தத்தில் பாவர்க்கு முதல்வனாகிய சிவனது திருவடியை மறவாத
பெரியோர்கள் நிற்க மற்றைச் சரியை கிரியைகளைச் செய்கின்ற
சீவர்கட்கெல்லாம் கொடிதாகிய கூற்றைக்கடந்து போதல்
அரிது என்று விவேகங்கூற, அதற்கு அவ்வடியை மனமொழி
மெய்களினில் வழிபடுவோர்க்கும் கூற்றைக் கடத்தல் அரிது
என்று கூறினீர் இதற்கு பிரமாணமுண்டோவென்று மனங்
கேட்ப இவைக்கு ஒரு மிருகண்டு புத்திரன் சான்றால். எ-து.
அதற்குச் சிவனது திருவடியைத் தேகாந்தத்தின் மறவாதுபிடித்
துக கூற்றைக் கடப்பதற்கும் அத்திருவடியை மனமாதியால்
வழிபட்டும் அவனைக்கடத்தல் அரிதென்பதற்கும் ஒப்பற்றமிரு
கண்டு மாமுனி புதல்வராகிய மார்க்கண்டேயரே சாக்ஷியெ
ன்று விவேகங்கூற, அது எங்ஙனமென்று மனங்கேட்ப, அத
ற்கு அவர்மனமாதிகளால் வழிபட்டும் கூற்றன்வந்து பிடித்தான்
அங்ஙனம் அவன் பிடித்தபோது பயத்தால் மறவாது சிவனது
திருவடியை அவர் பிடித்தமையால் அந்தக் கூற்றனையுங் கடந்தா
ராதலின் அவரே சாக்ஷியென்பது அறிதியென்று விவேகங்
கூற, அதற்குத் திருவடியை வழிபடுதலால் யான் கூற்றைக்கடக்
கலாமென்று இருந்தேன். நீர் கூறியவாற்றால் அவனை இவ்வழி
பாட்டாற் கடக்கக்கூடாதென்பது அறிந்து அச்சமுற்றேன்
இனி அவனைக் கடத்தற்கு ஏதுவாகிய திருவடியைப் பிடித்த
ற்கு உபாயம் நீர் கூறுகவென்று மனங்கேட்ப, —அஞ்சல் இவ்
வுடற்கு இறுதி இப்பொழுது என அறிவொணுமையின் நாளும்
தஞ்சம் என்று அரன் சரண் விடேல் யாமும் அச்சமன் வலி
தடுப்பாமே. எ-து. அதற்கு நீ அஞ்சற்க. இத்தேகத்திற்கு அந்

தம் இந்தக்கணப்போதென்று நம்மால் அறியக்கூடாமையால் எந்நாளும் மற்றை நினைவெல்லா மொழித்துச் சிவனது திருவடி தஞ்சமென்று அதனையே விடாது பற்றுதி. இங்ஙனஞ் செய்தி யெனின் அந்தக் கூற்றன் நம்மைப் பிடிக்கவருஞ் சாமர்த்திய த்தை நாமும் தடுத்துக்கொள்வாமென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. தஞ்சம் பற்றுக்கோடு.

இதற்கு உதாரணம். பெருந்திரட்டு. “வில்விளங்கிய விண் ணவர் மிகுத்தவாழ் நாளு— மல்ல ரும்பக லென்னுமீர் வானினு லரிந்து—கொல்லும் வெங்கொடுங் கூற்றையார் குலைவுறார்கு றுகி—னல்விருந்தென வுவந்தெதிர் கொள்ளுவான்ஞானி.” என் றும், திருவள்ளுவர். “வேண்டுதல் வேண்டாமையிலானடி சேர் ந்தார்க்—கியாண்டு பிடுமபை யில.” என்றும் மற்றும் வருவன வற்றூற் காண்க. (௧௫)

இப்போது பெற்ற இக்காயத்தின்கண் நின்று ஒருதலையா கத் திருவடியை மறவாது பிடிக்கவேண்டுமென்று இன்னும் வற் புறுத்துதல் மேற்கூறுகின்றது.

தடுத்து மேலுயிர் வருவமா யினும்பெறல்
சற்றல மறைநாகத்
திடத்தின் மாதவ ரிருவர்கங் கெனவடைந்
திருத்தல்சான் றரிதாகிக்
கிடைத்த தேகமும் விவேகமு மிருக்குஞான்
தேகிர் சனைநெஞ்ே
யடுத்தி லாய்பல கவலைமாய்த் தேநுணர்
வாகினின் றகலாதே.

தடுத்து மேலும் இவ்வுருவ மாயினும் பெறல் சற்றல, எ-து. இத்தேகத்தைவிட்டு இனிமேல் இம்மானுட தேகமாயினும் பெ ரல் எளிதன்றென்று விவேகங்கூற, அதற்கு இம்மானுடதேக மாயினும் பெறுதல் அரிதென்று மிகவும் அருமைப்படுத்திக் கூறுகின்றீர். இது கிடைப்பது அரிதென்பதற்கு ஒருகாட்சிப்

பிரமாண முண்டோவென்று மனங்கேட்ப, —மறைநாகத் திடத் தின் மாதவர் இருவர் கங் கென அடைந் திருத்தல் சான்று. எ-து. அதற்குச் சம்பரன் சம்பாதினென்னுமிரண்டு முனிவரும் புத்தியை விரும்பி மேலாகிய தவத்தினைப்பண்ண அதனாற் சிவன்வந்துதோன்றி உமக்கு என்னை வேண்டியதென்று கேட்ப, அதற்குத் தாம் கருதிய அதனை மறைத்து முத்திவேண்டுமென்று கேட்ப, அதற்கு நீர் கருதியதொன்றும் நம்மைக் கேட்பது மற்றொன்றுமோவென்று திருவுளத்தின் முனிவுசெய்து சாபங் கொடுத்தருள, அதனாற் அவ்விருவோரும் வேதகிரியின்கண்ணே கமுகெனக் கிருதயுகமுதல் இந்தக் கலியுகமளவும் இத்தேகங் கிஷையாது இ-யும இருத்தலே சாக்ஷியென்று விவேகங்கூற, அதற்கு வினாவேறு இன்றி மனஞ் சும்மாவிருப்ப, — அரிதாசிக் கிடைத்த தேகமும் விவேகமும் இருக்கு ஞான்றே கிரீசனை நெஞ்சே அடித்திலாய் பலகவலைமாய்த்து ஒருணர்வு ஆகிநின்று அகலாதே. எ-து. ஆகலின் மிகவும் அரிதாகக்கிடைத்த இந்த மானுடதேகமும் இதனில் தன்னைத் தலைவனை அறியவருகிற அரிதாகிய விவேகமு மிருக்கிற இக்காலத்திற்றானே தேக போகங்களைக் கருதுகின்ற பலவேறுவகைப்பட்ட கவலைகளையுங் கெடுத்து ஏகவறிவாய் நின்று கயிலையங்கிரிவாசனாகிய சிவனது திருவடிபையவிட்டு நீங்காது நீ அடைந்தாயில்லை. நெஞ்சமேநின் கருத்திருந்தது என்னையென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. அரிதாகியென்பது விவேகத்தோடும் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது.

தடுத்து மேலு மிவ்வுருவமாயினும் என்பதற்கு உதாரணம்: ஆனந்தத்திரட்டு. “மந்திரவாட் பெற்றும் பகைவெல்லான் மற்றதுகொண்—டந்தோதன் மெய்யை யரிந்தான்போன் - றிந்தவுடல்—கொண்டுமுத்தி செல்லங் குறிப்பின்றிச் சிற்றின்பங்—கண்டவினைக் காளாய் கணக்கு.” விவேகமுமிருக்கு ஞான்றே என்பதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். “கையினு லறையுண்ணும் பந்துபோலக் காலனா லறையுண்டு கணக்கிலாத—மெய்யிலே புகுந் கிளைத்து விவேகம் பெற்றும் விரகிலார் சிலர்பிறப்

பின் மீண்டும் வீழ்ந்தார்—மையினான் மூன் ஹலகாம் பணதி செய்து வருகிற்கும் போமாகி வளர்ந்து வானா—பொய்யினான் மிக விரியும் வேலையூடே பொருதிரைபோற் பரபதத்தே புரிந்த மாயை.” மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. (௧௬)

இங்ஙனஞ் சத்தப் பிரமாணத்தாலுங் காட்சிப் பிரமாணத்தாலும் இங்காயங்கிடைத்தற்கு அரிதென்று அறிவிக்க அறிந்து மனஞ் சம்மதிப்ப, இனித் திருவடியைத் தாமதம் பண்ணாமல் விரைந்து நினைத்தற்குமேற் கூறுகின்றது.

அகலு மிவ்வுடன் மினின்விரைந் தெனின்விரைந்
தரற்றொழி தலதிக் கே
சகல முஞ்செய நினைகுத றனையினித்
தடப்புன விதுவென்றே
பகலி னால்விரி கானலை நெஞ்சமே
கருதிரெந் பயிராதி
யிகலி னொச்செய நினைபவர் நினைவையொத்
திடுமென விடுவாயே.

அகலும் இவ்வுடல் மினின் விரைந் தெனின் விரைந்து அரற்றொழு. எ-து. மேகத்தின்கண் தோன்றி நின்று அழியும் மின்னல்போல மாயையின்கண் தோன்றிக் கணகாலத்து அழியும் இந்த வுடலமென்றால் இஃது உள்ளபோதே அதிசிக்கிரமாகச் சிவனது திருவடியை வணங்குதி,—ஈதலது இங்கே சகலமும் செய நினைகுதறனை. எ-து. இத்திருவடியை இடைவிடாது வணங்குதலன்றிப் பொய்யாகிய பிரபஞ்சத்தை மெய்யாகக் கருதிக்கொண்டு இப்பிரபஞ்சத்துள்ள அறுவகைக்கொமியையுஞ் செய்யத்தொடங்குவதை,—இனித் தடப்புனவது எனஹ பகலினால் விரிகானலை நெஞ்சமே கருதி நெற்பயிர் ஆகி இகலி னொச்செய நினைபவர் நினைவை ஒத்திடும் என விடுவாயே. எ-து. குரியகிரணத்தாற் பொய்யாய் விரிகின்ற கானற்சலத்தை மெய்யான தடாகசலம் ஈதென்று கருதி நெற்பயிர்முதலிய பைங்கூழினைத் தமது சாமர்த்தியத்தால் உண்டாக்குதல் செய்ய அறியா

மையாற் கருதுவாரது கருத்தைப்போலும் என் கருத்துமென அறிந்து நெஞ்சமே இனி விடுப்பாயாகவென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று.

சூரியகிரணத்தாற் பொய்யாய்த் தோன்றுங் கானற் சலம் போலச் சிவத்தை விட்டு நீங்காத அபின்னாசத்தியாற் பின்னாசத்தி பொய்யாய்த் தோன்றுதலின் இப்பின்னாசத்தி காரியமாகிய பிரபஞ்சம் கானற்சலத்தி னிழல்போலப் பொய்யெனக் கூறப்பட்டது. கானற்சலத்தைப் பொய்யென்று அறிந்தவன் பைங்கூழ் செய்ய நினையாமைபோலப் பிரபஞ்சத்தைப் பொய்யென்று அறிந்தவன் இப்பிரபஞ்சத் தொழில்களின் முயலான் என்பது அறிக.

அகலுமிவ்வுடல் என்பதற்கு உதாரணம்: குறுந்திரட்டு. “காயநீர்க் குமிழி யதிலுறு மின்பங் கானலிற் புனலிது தனக்கிங்—காயவித் துயரமளவிலே யிதைநீ யாய்வுறா மையிலழிந்தற்றாய்—நீயினிக் கவலை நினைவெலா மொழித்து நெஞ்சமே வந்தெனக் குடன்பட்—டாயநற் சொருபர்க் கன்பதே யிசைந்தா ல்ரியதே தார்நமக் கெதிரே.” பிரபஞ்சம் பொய்யென்பதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். “பூத்தாரும் பொய்கைப் புனலிதுவே யெனக்கருதிப்—பேய்த்தேர் முகக்குறும் பேதைகுண மாகாமே—தீர்த்தாய் திகழ்தில்லை யம்பலத்தே திருநடஞ்செய்—கூத்தாவுன் சேவடி கூடும் வண்ணந் தோனோக்கம்.” மற்றும் வருவருவனவற்றாற்காண்க. (௧௭)

பிரபஞ்சம் பொய்யென்பதற் திருவடி மெய்யென்பதும் இங்ஙனம் நீர் அறிவிக் ஐயமின்றி நன்றுணர்ந்தேன் உமது கிருபையை என்னென்று உரைப்பேனென்று மனங்கூற, அதற்கு ஞானசமாதி கூடுதற்கு மனத்தை உடன்படுத்தி மேற்கூறுகின்றது.

வாய்மை யீதுணர்ந் திடுதிரன் னெஞ்சமே
வருகணத்தேதேனு

நீரினைந்திடே லவ்வள வுடலுற
 னிச்சயிப் பரிதத்தாற்
 போய தோர்கணச் செயலுனேல் பயனிலை
 புகனிகழ் கணத்தேனுந்
 தீமை நன்மைநீ நினைவதென் வினைவழிச்
 சிவன்றரு குதலாலே.

வாய்மை ஈது உணர்ந்திடுதி நல் நெஞ்சமே. எ-து. யான் கூறிய நன்மார்க்க நெறியே சென்று எனக்கு நன்மை தருகின்ற நல்ல நெஞ்சமே உண்மையாகிய இதனையும் நீ அறிவாய்,—வருகணத்து ஏதேனும் நீ நினைந்திடேல் அவ்வளவு உடல் உறல் நிச்சயிப்பரிது அத்தால். எ-து. நீ ஞானநிட்டை கூடுமிடத்து ஒரு கணப்போதாயினும் அந்நிட்டையில் நீங்காது இருக்கவேண்டுமாகலின் வருங்காலங்களிற் கணப்போதாயினும் யாதொன்றையுங் கருதிச் செல்லற்க. அக்கணப்போதளவும் இவ்வுடல் இருத்தற்கு நிச்சயம்பண்ணக்கூடாது. அதனால்,—போயதோர்கணச் செயல் உனேல் பயன் இலை. எ-து. சென்றகாலத்து ஒரு கணப்போதாயினும் இன்னது செய்யாது விடுத்தேன் என்று கருதற்க. அதனாற்பயன் ஒன்றுமில்லையென்று விவேகங்கூற, அதற்கு வருங்காலஞ் சென்றகாலங்களில் ஒன்றையும் நினைவேலென்று கூறினீர். இஃதுண்மை. நிகழ்காலத்து அன்னபாறாதிகளைக் குறித்தாயினும் நினைக்கலாகாதோ வென்று மனங்கேட்ப,—புகல் நிகழ் கணத்தேனுந் தீமை நன்மை நீ நினைவது என் வினைவழிச் சிவன்றருகுதலாலே. எ-து. அதற்குச் சொல்லப்பட்ட நிகழ்காலத்திற் கணப்போதாயினும் நீ சுகதுக்கங்களை நினைவது என்னை நமது நல்வினை தீவினைகளின்படியே சிவன் அறிந்து சுகதுக்கங்களை நமக்கு அருந்து வித்தலால் என்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று.

இதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவராயனார். “ஒருபொழுதும் வாழ்வ தறியார் கருதுப—கோடியு மல்ல பல.” என்றும் ஔவையார் நல்வழி. “உண்பது நாழி யுடுப்பது நான்குமுழ—

மென்பது கோடிநீனந் தெண்ணுவன - கண்புதைந்த—மாந்
தர் குடிவாழ்க்கை மண்ணின் கலம்போலச்—சாந்துணையுஞ் சஞ்
சலமே தான்.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (௧௮)

பிரிய விடயங்கள் வரவேண்டிமென்று கருதாது இருத்
தற்கும் வந்த விடயங்களின்மேல் ஆசைசெல்லாது திருவடியை
மறவாது இருத்தற்கும் மேல் உபாயங் கூறுகின்றது.

தருவ தீமையி னன்மையு மூழிடுத்
ததையுயர் கழைமேனின்
றுரைக ளாதிசெய் கூத்தரிற் பிறனைநச்
சொருமக டவனேவல்
புரித றன்னினைம் பொறிகளாற் பற்றினும்
புகளிரா சையைநீயுற்
றிரவி னும்பக லினும்விடே னெஞ்சமே
யின்பவீ டெளிதாமே.

தருவ தீமையின் நன்மையும் ஊழ் அடுத்ததை. எ-து.
உனக்கு வெறுப்பாகிய துன்பத்தை நீவிரும்பாதிருக்கவும் பழ
வினைதானே கொடுப்பதுபோல் உனக்கு விருப்பமாகிய சுக
த்தையும் நீ விரும்பாதிருக்க அவ்வினைதானே கொடுக்கும்
உனக்கு எக்காலத்து எவ்வினைப்பயன் அனுபவிக்கப் பொருந்
தியது அதனையாகலிற் பழவினைப்படியே வருமென்று அறிந்து
எதிர்காலத்து ஒன்றையுங் கருதாது விடுத்து.—உயர்கழைமேல்
நின்று உரைகள் ஆதிசெய் கூத்தரிற்பிறனைநச்சு ஒருமகள் தவன்
ஏவல் புரிதறன்னின். எ-து. உயர்ந்த கம்பத்தின்கணின்று
அந்நிலைக்குத் தவறு வரூராது அதன்கட் கருத்தை வைத்துத்
தியாகியைப் புகழ்தன் முதலிய நோக்கு வித்தைகளைப் பழக்கத்
தாற் காயத்திற்காட்டுதல் செய்யுங் கூத்தரைப்போலவும், பர
புருஷனை நச்சிய ஒருநாரி அவன்மேற் கருத்தை வைத்துத் தன்
புருஷனுக்குப் பழக்கத்தால் இவனது எவற்றொழில்களைச் செய்
தல்போலவும்,—ஐம்பொறிகளாற் பற்றினும் புகல் நிராசையை

நீ உற்று இரவினுங் பகலினும் விடேல் நெஞ்சமே இன்ப வீடு
எளிதாமே எ-து. ஐந்திந்திரியங்களினாலும் ஐந்து விஷயங்களைப்
பிடித்தாலுஞ் சொல்லாநின்ற அவ்விஷயங்களை இன்பமென்று
கருதி அவற்றின்கண் ஆசையுருது திருவடிக்கண் ஆசையை
வைத்து இதனை இராக்காலத்திலும் பகற்காலத்திலும் விட்டு
நீங்காதே. யாவார்க்கும் அரிதாகிய வீட்டின்பம் உனக்கு எளி
தில் உண்டாமென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று. தவன்
புருஷன்.

இதற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. “இல்லின்ப மிகழ்ந்து
பேரின்பம் வேண்டி யெழிற்குரு வருடனின் மேலா—நல்லு
ணர் வதனைப் பெற்றோரே காந்த நண்ணியே சமாதியிற் றொட
ங்கி - யல்பக னோக்க னரவமாட் டிடுவோ னறைதரு பணித்
கன்மீ காமன்—வல்கரிப்பாகன் போலநோக் குவர்க்கு மனை
யின்மீட் டிச்சையு மெழுமோ.” மற்றும் வருவனவற்றார்
காண்க.

(கக)

எக்காலமும் இடைவிடாது திருவடியை மறவாதிருத்தல்
பிரதானம் ஈதன்றி நிராசையுடனும் இருக்கவேண்டுமென்று
கூறினார் இது என்னை என்று மனங்கேட்டப, அதற்குமேற்
கூறுகின்றது.

ஆழு னிச்சையே மேலுமே லும்பிறப்

பளிக்கும்வித் தெனநெஞ்சே

நீம றித்திடா சைக்கடல் சுவறுமே

நினைவெனுந் திரைமாயும்

போயி றந்தெலா நினைவுமெப் பொழுதிலப்

பொழுதுபூ ரணமாய

சோம சேகரத் தெந்தைபொற் கழலையுந்

தொழலைய மிலைநாமே.

ஆம் உன் இச்சையே மேலுமேலும் பிறப்பு அளிக்கும் வித்
தென நெஞ்சே நீ மறித்திடு. எ-து. உனது அவாவே மேன்மே

லும் பலபிறப்பினை உண்டாக்கும் ஒரு வித்தென்று நெஞ்சமே
 கருதி அந்த அவா மனத்தின்கண் முளைக்குந்தோறும் விவே
 கத்தாலே பார்த்துத் தடுக்குதல் செய், —ஆசைக்கடல் சுவறுமே
 நினைவு எனும் திரை மாயும். எ-து; அங்ஙனஞ் செய்தியேற்
 கண்ட விடயங்களை இச்சிக்கும் ஆசையாகிய கடல் வற்றும்.
 அக்கடல் வற்றவே பிறவிவ்யங்களிற் செல்லு நினைவாகிய திரை
 நாசமாம், —போம் இறந்து எலா நினைவும். எ-து. அந்நினை
 வெனுந்திரை நாசமாகவே முன்னர் இந்திரியங்களாற் கண்டு
 மனத்தின்கண் ஏறியிருந்த விவ்யவாசனை நினைவெல்லாம் ஒரு
 ங்கே இறந்துபோகும், —எப்பொழுதில் அப்பொழுது பூரண
 மாய சோமச்சேரத்து எந்தைபொற் கழலையுந் தொழல் ஐயமிலே
 நாமே. எ-து. அந்நினைவெல்லாம் எப்பொழுது இறந்தது அப்
 பொழுது நானே சந்திரகுடஞகிய எமது தந்தையினது பரிபூர
 ணமாகிய திருவடியையுந் தொழுதற்கு ஐயமின்றென்று விவே
 கங்கூறிற்று. எ - று, உடல்விட்டு உயிர் நீங்குங்கால் யாதோர்
 அவாத்தோன்றிற்று அவ்வவாவின் வழித்தாய்ச் சென்று உயிர்
 பிறத்தலின் அவாப் பிறப்பிற்கு வித்தெனப்பட்டது.

இதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். “அவாவென்ப
 வெல்லா வுயிர்க்குமெய்ஞ் ஞான்றுந்—தவாஅப் பிறப்பினும்
 வித்து.” ஆசைக்கடல் சுவறுமே நினைவெனுந் திரைமாயும் என்
 பதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். “இச்சையாம் விறகு
 மாண்டா லெண்ணமாம் வன்னிமாயு—ரிச்சயந் தத்துவத்தி
 னுக்கையா நெடுந்தே ரேறி—மெச்சிய வுதாரக் கண்ணால் வேட்
 கையான் மிகவும் வாடுங்—கொசசைஞா லத்தை நோக்கிக்
 குறைவற விருப்பாய்தீரா.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. ()

நினைவுகளியாவு மிறந்துபோக வேண்டுமென்று கூறினீர்
 சிவபூசை முதலிய சற்கருமங்களாயினுஞ் செய்யவேண்டாவோ
 வென்று மனங்கேட்பு, அதற்குமேற் கூறுகின்றது.

நாம ரற்கருச் சனைமுத லியகொடி
 நலஞ்செய்தே மவையின்றித்
 தீமை செய்துளே மெனவுமுன் னிலையொரு
 சிறிதசை வடைந்தாலும்
 யாமி யற்றப ராதமென் னினைவுமற்
 றசைகில யெனி னெஞ்சே
 யேம மிக்குறச செய்யுநன் கிறைகழற்
 கெனத்துணிர் திடுநீயே.

நாம் அரற்கு அருச்சனை முதலிய கொடி நலஞ்செய்தேம்
 அவை இன்றித் தீமைசெய்துளோம் எனவும் உன்னிலை ஒரு
 சிறிது அசைவு அடைந்தாலும் யாம் இயற்று அபராதம். எ-து.
 யாம் இன்றைக்குச் சிவனது திருவடிக்குத் திருமஞ்சன பத்திர
 புஷ்பங்களாற் செய்யும் அருச்சனை முதலிய உபசாரங்களைக்
 கொண்டு நன்மை செய்தேமெனவும் இன்றைக்கு அவை செய்கு
 தல் இன்மையால் தீமைசெய்தே மெனவும் இங்ஙனங் கருதுத
 லைப்பற்றி உனது நிலை சிறிதோரசைவு பொருந்திற்றாயினும்
 அத்திருவடிக்குச் செய்யும் அபராதம் அதுவேயாமென்று விவே
 கங்கூற,—என். எ-து. அதற்குப் பூசைசெய்தேன் செய்கின்றி
 லேனென்னு நினைவு சிவனுக்கு அபராதஞ் செய்தல் என்னை
 யென்று மனங்கேட்ப, அதற்கு ஈதென்று சுட்டியறியக்கூடாத
 சிவத்தைச் சுட்டியறிதலே அபராதஞ் செய்தல் என்று விவேகங்
 கூற, அதற்கு அங்ஙனஞ் சுட்டாமற் சிவத்தையறிதற்கு உபா
 யம் எங்ஙனமென்று மனங்கேட்ப,—நினைவும் அற்று அசைகிலை
 எனின் நெஞ்சே ஏமம் மிக்குறசசெய்யும் நன்கிறைகழற்கு எனத்
 துணீர்திடு நீயே. எ-து. அதற்கு ஓரணுவளவாயினும் ஒன்றைச்
 சுட்டி யெழுந்து அசையாது நின்றியெனின் இதுவே திருவடி
 க்கு இன்பமிருந் துறச்செய்யும் பூசையென நீ நெஞ்சமே நிச்ச
 யித்து அறிதியென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. தானுமுருவ
 மாயிருந்துகொண்டு சிவனையும் ஒருருவாகக்கண்டு அருச்சனை
 பண்ணுதல் கற்பனையாகலின் இது அபராதமென்றும் தான்

அறிவாய்நின்று அறிவிற்கு அறிவாகிய சிவத்தின்கண் அசைவறநிற்றல் உண்மையாகவின் இதுவே பூசையென்றுங் கூறப்பட்டன.

இதற்கு உதாரணம்: ஆனந்தத்திரட்டி, “எப்பொருள் களுந்தா னுகி யிலங்கிடப் படுவானீச —னப்படி விளங்கு கின்ற தறிதலே பான்றனக்கு—மெய்ப்படி பூசை வேறோர் செயலினு லன்று மெய்யே—யிப்படி ஞானந் தன்னு லிறைஞ்சிடப் படுவா னீசன்.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (உக)

இங்ஙனம் அசைவற நிற்றல் எனக்குக் கூடாது சிவன் இங்ஙன மிருப்பானென்று தியானஞ்செய்கின்றேன் என்று கூறிய மனத்தைப் பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

நீமெய்ஞ் ஞானநன் னிட்டைசா ருதலரி
தெனவுநெஞ் சுகமேசற்
ரேய்வி லாதுசெய் தியானமா திகளெளி
தெனவுமுன் னுகின்றாய்
சேய்க டம்மினத் தாய்கொல்சம் மாவிருக்
குதல்செயற் கரிதாகிப்
போயுழைப்புனக் கெளியதா யிருந்தவிப்
புதுமையென் புகனின்றே.

நீ மெய்ஞ் ஞானநல் ரிட்டைசாருதல் அரிது எனவும் நெஞ் சகம் ஏசற்று ஒய்வு இலாதுசெய் தியானம் ஆதிகள் எளிது என வும் உன்னா நின்றாய். எ-து. நெஞ்சமே நீ அதுவென்றும் இது வென்றும் ஒன்றினையுஞ்சுட்டி நினையாது சும்மாவிருக்கின்ற உண்மை ஞானமாகிய நூல் நிஷ்டைகூடுதல் அரியதெனவும் ஓரணுவளவாயினும் நினைவு ஒழியாது செய்யாநின்ற தியான செப சிவபூசை முதலிய செய்குதல் எளியதெனவும் கருதாநின்றனை,—சேய்க டம்மினுத்தாய் கொல். எ-து. ஆகவின் அன்னை நீராட்டல் முதலிய உபசாரங்களைச் செய்து மலரணியில் இருத்தவும் அவ்விடத்திற் சுகத்திற் சும்மாவிராது புறத்து எழுந்து

ஒடி வருந்தஞ் சிறுபிள்ளைகளது கூட்டத்தினை யுடையையோ
நீயும்,—சும்மாலிருக்குதல் செயற்கு அரிதாகிப் போய் உழைப்பு
உனக்கு 'எளிதாயிருந்த இப்புதுமை என்புகல் நின்றே. எ-து.
தியானமாதிகளை மனமொழி மெய்களினுற் செய்யாது சும்மாலி
ருநீயென்று யான்கூற அங்ஙனம் இருக்குதல் செய்தற்கு அரி
தாய் அவற்றைச் செய்குவலென்று சென்று வருந்தும் வருத்தம்
உனக்கு எளிதாயிருந்த இப்புதுமையென்னையோ யாவர்க்குஞ்
சும்மாலிருத்தல் எளிது ஒடித்திரிதல் அரிது அவர்களுக்கு அங்ங
னமிருப்ப உனக்கு இங்ஙனம் இருந்த இதனை நீ நின்று எனக்
குச் சொல்லுகவென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று. மனமாதி
முக்கரணங்களும் அசையாது நின்றவிடம் மெய்ஞ்ஞான நிஷ்
டையென்பதும், அவை யசைந்து செய்யுந் தியானசமாதிகள் அந்
நிஷ்டை வருதற்கு ஏதுவென்பதும் அறிக.

மெய்ஞ்ஞான நிஷ்டை யென்பதற்கு உதாரணம்: கந்த
ரணுபூதி, “செம்மான் மகளைத் திருநெ் திருடன் — பெம்மான்
முருகன் பிறவா னிறவான்—சும்மா விருசொல் லறவென் றலு
மற்—றம்மா பொருளொன்று மறிந்திலனே.” சேய்கடம்மின
த்தாய் கொல் என்பதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம், “மிக
மூயன்று வருந்தாமற் சமமா கின்ற வேண்டுகோ ளான் மூயல்
வால் வினோதந் தன்னாற்—பகர்மனமாஞ் சிறுமகவை நிறுத்தல்
வேண்டும் பலபிறப்பிற் பரிசயங்க ளகலப்பண்ணி—யகல்சுபவா
தனைபுதித்தான் முத்திப்பேறா மையுறினுஞ் சுகமடைவை யதுதீ
தன்று—திகழ்மனம்போய்த் தற்பதத்தைத் தெளியு மட்டுந்
தேசிகனூல் சொல்வழியிற் செல்லுவாயே.” மற்றும் வருவனவ
ற்றாற்காண்க. (௨௨)

அசைவறநிற்றல் நேரே வீட்டை அடைதற்கு ஏதுவாகலின்
அதனையே இன்னும் வற்புறுத்தி மேற்கூறுகின்றது.

நின்று ருதலை குதல்விருப் புனக்கதை
நீத்திருக் குதனெஞ்சே

யென்ற னக்குநல் விருப்புவா ளாவிய
 ணிருத்தநீ துயாவீடு
 சென்று காண்குவ லெனநினைந் தலேதியோ
 சிவன்றிரி சயமன்றா
 லொன்று நீயுனா திருப்பதே யதைத்தொட
 ருபாயமென றறிகண்டாய்

நின்றறாது அலைகுதல் விருப்பு உனக்கு அதை நீத்தி
 ருக்குதல் நெஞ்சே என்றனக்கு நல் விருப்பு. எ-து. அசை
 வற சில்லாது தியானநாதிகளைக் கருதி அசைகுதல் உனக்கு
 நல்விருப்பம் அவ்வசைவைவிட்டுச் சம்மா விருக்குதல் நெஞ்
 சமே எனக்கு நல்விருப்பமென்று விவேகங்கூற, அதற்கு இங்ங
 னஞ் சம்மாவிருந்தால் எங்ஙனம் வீடு அடைகுதுமென்று மன
 ங்கேட்ப, வாளை இவண் இருததல் தீது உயர்வீடு சென்று
 காண்குவல் என நினைந்து அலேதியோ. எ-து. சம்மாவிவ்விடத்
 தில் இருக்குதல் குற்றம் மேலாகிய வீட்டினைத் தியானமுதலிய
 நன்மார்க்கத்திற்சென்று அறிவே னென்றுகருதி அலைகின்ற
 னையோ நீயென்று விவேகங்கேட்ப, அதற்கு யான் அங்ஙனந்
 தான் கருதுகின்றேனென்று மனங்கூற, அதற்கு நம்மிருவர்க்
 கும் வீட்டை அடைகுவதே கருத்தாகலின் நீ செல்லு நெறி
 யால் அதனை அடையலாமெனின் நீ கூறியவாறு யான்கேட்கின்
 றேன். யான் செல்லுநெறியால் அதனை அடையலாமெனின்
 யான் கூறியவாறு நீ கேட்குதியாவென்று விவேகங்கூற, அத
 ற்கு நன்கூறினீரென்று மனஞ்சம்மதிப்ப,—சிவன் திரிசயம்
 அன்றால். எ-து அதற்கு நீ கருதிய தியானதிகளால் வீட்டினை
 அடையலாமெனின் அவ்வீடு மனதிகளால் அறியுங்காட்சிப்
 பொருள் அன்றென்று விவேகங்கூற, அதற்கு நீர் இங்ஙனங்
 கூறியவற்றால் எனது உபாயத்தால் அதனை அடைதற்கு அரிது
 அதனை அடைதற்கு எனக்கு ஒருபாயம் நீர் கூறுகவென்று
 மனங்கேட்ப,—ஒன்றும் நீ உனாதிருப்பதே அதைத்தொடர்
 உபாயம் என்று அறிகண்டாய். எ-து. அதற்கு அணுவளவே

னும் ஒன்றையும் நினையாது அசைவற விருத்தலே அவ்வீட்டை அடைதற்கு நேரே உபாயமாமென்று அறிவாயாகவென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. சிவமென்பது-வீடு.

இதற்கு உதாரணம்: ஆனந்தத்திரட்டு. “வாங்கி யைம் பொறி நின்ற மனந்தனை — நீங்கி டாவகை நெஞ்சு ளிருத்தியே — தீங்கி யாவையுஞ் சிந்தை செயா வணம் — பாங்கி யாதது வேபயில் வாயரோ.” என்றும், தேவிகாலோத்தரம். “மந்திரஞ் செபந்தி யானம் பூசனை வணக்கம் வேண்டா — வந்த மிலாத முத்திக் குபாயமே யறியல் வேண்டுஞ்—சிந்தனை புறனே செல்லிற் றுயரமே திரிய மீட்கிற்—பந்தமாந் துன்ப நீங்கிப் பரமான விற்பஞ் சேர்வார்.” என்றும் மற்றும் வருவன வற்றாற் காண்க. (உரு)

வீட்டை அடைதற்கு உபாயம் அசைவற நின்றெல்லென்று கூறினீர் இனி அசைவற நின்றற்கு உபாயமும் அங்குன நின்றால் வீடு வருமாறும் எங்ஙனமென்று மனங்கேட்ப மேற்கூறுகின்றது.

கண்ட வைம்புலக் காட்சிபோய்க் காட்சியாற்

கலந்தவா தனையாவும்

விண்டு மூடமற் றலையிலாக் கடலென

விளங்கினை யெனினெஞ்சே

புண்டு கொன்னமக் கொருதுய ராங்குவீ

டுளங்கையிற் கனியேயாம்

பண்டை மேவிய பயமெலா மறுங்குரு

பதத்திலும் புகலாமே.

கண்ட ஐம்புலக் காட்சிபோய்க் காட்சியாற் கலந்தவாதனை யாவும் விண்டு மூடு அற்று அலை இலாக் கடலென விளங்கினை எனின் நெஞ்சே. எ-து. ஐம்பொறிகளாற் காணப்பட்ட சத்தாதி விஷயக் காட்சிகளும் போய் அவ்விஷயக்காட்சியாற் காணத்தில் ஏறியிருந்தவாசனைகள் அனைத்தும் விட்டிநீங்கி இவ்வாசனை முடிவில் தோன்று மறைப்பும் அற்று நிர்த்தாங்கசுமத்

திரம்போல வினங்காரின்றனை யானால் நெஞ்சமே,—உண்டு கொல் நமக்கு ஒரு துயர் ஆங்கு வீடு உளங்கையிற் கணியே யாம். எ-து. பிறவித்துன்பங்களுள் ஒருதுன்பமாயினும் நமக்கு உண்டாமோ அவ்விடத்து வீடு உள்ளங்கை நெல்லிப்பழம் போல் வுண்டாம்,—பண்டைமேவிய பயம் எலாம் அறம் குரு பதத்திலும் புகலாமே. எ-து. முன்னர்ப்பொருந்தியிருந்த பிற வித்துன்பத்திற்குப் பயந்த பயமனைத்தும் நீங்கும் குருதுரியத் தையும் யாம் அடையலாமென்று விவேகக்கூறிற்று. எ - று. கேவல சகலங்களினன்றிச் சுத்தநிலையில் துன்பம் இன்மையால் ஒரு துயருண்டுகொன்னமக்கென்றும், அச்சத்தநிலை பெற் றோர் குருதுரியமும் அடைவராகலிற் குருபதத்திலும் புகலாமே யென்றுங் கூறப்பட்டன.

இதற்கு உதாரணம்:—சசிவர்ணபோதம். “வினவிற் பரத் தையறி வுறுதற் கவத்தையுலன் வினைமாரியே—நனவிற் சுழுத் தநிலை வரினப் பொருட்டிகழு நலனாகவே.” மற்றும் வருவன வற்றூற் காண்க. (உச)

அசைவற நின்றற்கு உபாயம் ஐம்புலக் காட்சியுங் கரண வாசனையும் மறைப்பும் நீங்குதலென்று கூறினீர். அக்கரண வாசனையும் மறைப்பும் நீங்குதற்கு முன்னர் ஐம்புலக்காட்சி நீங்கவேண்டுமாகலின் இக்காட்சி நீங்குதற்கு உபாயம் எங்ஙன மென்று மனங்கேட்ப மேற்கூறுகின்றது.

புகல ரும்பரப் பிரமமாங் கடறனிற்
புணர்பரைத் திரையீசன்
சகமொ டாருயி ஓரனுநுரை யாதிச
டந்துமாற் றிடுமென்றே
பகரு நான்மறை யெனினதி லெதையெதைப்
பற்றுவாம் வீடுகிற்பாஞ்
சுகமொ ரூபமே யனைத்துமென் றகற்றுதி
துவிதபா வுணரெஞ்சே.

புகலரும் பரப் பிரமமாம் கடறனிற் புணர்பரைத் திரை
 ஈசன் சகமொடு ஆருயிர் எனும் நுரை ஆதிகள் தந்து மாற்றிடும்
 என்றே பகரும் நான்மறை எனின். எ-து. வாக்கு மனோநீ
 தமா யிருக்கின்ற பரப்பிரமமாகிய கடலின்கண் விட்டு நீங்காத
 பரையாகிய திரையானது ஈசரனும் நாததத்துவமுதற் பிருதி
 விதத்துவம் ஈராகியசகங்களுஞ் சராசரங்களாயுள்ள உயிர்களு
 மென்று சொல்லப்பட்ட நுரைதிவலை குமிழிகளைத் தோன்றச்
 செய்து ஒடுக்குமென்று நான்கு வேதங்களுஞ் சொல்லுமெ
 னின்,—அதில் எதையெதைப் பற்றுவாம் விடுகிற்பாம். எ-து.
 அக்கடற்றிறையில் தோன்றிய இப்பிரபஞ்சத்தினுள் எதனை
 யெமதென்றுபிடிப்பம். எதனை எமது அன்றென்று விடுப்பம்.
 இங்ஙனம் பற்றுதற்கும் விடுப்பதற்கும் அப்பிரமத்தைவிட
 வேறின்மையால்,—சுகசொருபமே அனைத்தும் என்று அகற்றுதி
 துவிதபாவனை நெஞ்சே. எ-து. எல்லாவற்றையும் ஆனந்த
 சொருபமென்று இந்நிச்சயஞானத்தால் நெஞ்சமே அது இது
 வென்று பகுக்குந் துவிதபாவனையை நீ நீக்குதியென்று விவே
 கங் கூறிற்று. எ - று.

பிரமத்திற்கு அபின்னமாயிருக்கின்ற பரையசைவான
 மாயையிற் பிரபஞ்சந் தோன்றியொடுங்குதலின் அப்பரைதிரை
 யென்று கூறப்பட்டது. உயிரென்பது தானியாகுபெயர். ஆகம
 நெறி கூறி வேதநெறி கூறுதன் மற்றொன்று விரித்தலென்
 னுங் குற்றமாகாதோவெனின் இந்நூல் சமரச நெறியாகலா
 லும் ஆகமத்திற் சோகம்பாவனை கூறலாலுங் குற்றமாகாதென்
 பது அறிக.

இதற்கு உதாரணம்: திருவம்மாளை. “பார்த்தவிட மெல்
 லாம் பரமன்கா ணம்மாளை—பாராம லிங்காளும் பாழ்பட்டே
 ணம்மாளை.” என்றும், சிவானந்தமலை. “எங்குஞ் சிவமொ
 ழிய வில்லையவன் நன்னாளை—யங்கந் திரள்கருவி யாணவ
 மாம் - பொங்குமிருண்—மைசெய்த மாழாயை மாயைவினை

மற்றனைத்தும்—பொய்பொய்பொய்பொய்பொய்பொய்பொய்பொய்.”
என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (உரு)

ஐம்புலக்காட்சி நீங்குதற்கு உபாயங் கூறினீர். இனி நினை
ப்பும் மறப்பும் அற்றுச்சமநிலையினிற்றற்கு நானாவுபாயமும் நீர்
கூறல்வேண்டுமென்று மனங்கேட்ப அதற்கு மேற்கூறுகின்றது.

நெஞ்ச மேயினிப் பாவனா தீதமாய்
நின்றிடின றெனினிற்பா
யெஞ்ச ருதகல் புரணபா வனையேயோர்ந்
திலையெனி னுலகெல்லா
மஞ்ச னக்களன் மேனியென் றோர்ந்திலை
யெனினருள் சுரந்தெம்பால்
வஞ்ச மற்றிடம் படிக்கிவ ணடைந்ததோர்
வடிவையோர்ந் துய்வாயே.

நெஞ்சமே இனிப் பாவனாதீதமாய் நின்றிடு. எ-து. நெஞ்
சமே இனி ஒன்றையும் சுட்டிப் பாவியாது பாவனாதீதமாகி நிற்
குதலைச்செய்,—இன்றெனின் நிற்பாய் எஞ்சுறாது அகல் புரண
பாவனையை ஓர்ந்து. எ-து. நின்றற்கு அங்கனம் வலியில்லையெ
னின் அணுகிரணகாஷ்ட முதலியவற்றினுங் குறைவுபடாது
விரிந்த பரிபூரண பாவனையாயினுங் கருதிரிற்பாய்,—இலை யெ
னின் உலகெல்லாம் அஞ்சனக் களன் மேனியென்று ஓர்ந்து.
எ-து. அஃதும் இன்றெனின் சட்சித்தாய் வினங்காநின்ற இப்
பிரபஞ்சமெல்லாம் காளகண்டத்தினையுடைய சிவனது அஷ்ட
மூர்த்தமென்று ஏகபாவனை பண்ணிரிற்றி, — இலையெனின்
அருள் சுரந்து எம்பால் வஞ்சம் அற்றிடம் படிக்கு இவண்
அடைந்ததோர்வடிவை ஓர்ந்து உய்வாயே. எ-து. அஃதும்
இன்றெனின் அச்சிவர் தானே கிருபைநிரம்பி எம்மிடத்துள்ள
மும்மலங்களும் அறும்படிக்கு இந்நிலத்தின்கண் மானுடச்சட்
டைசாத்தி எழுந்தருளிவந்த ஒப்பற்ற குருமூர்த்தத்தை இடை
விடாது தியானித்து நின்றி; பிழைப்பையென்று விவேகங்கூறி

ற்று, எ - று, நிற்பாயென்றதனை மற்றிரண்டிடத்திலுங் கூட்டிக்கொள்க, உய்வா யென்பதனைக் கடைநிலைத் தீபகமாகக் கொண்டு எல்லாவற்றோடுங் கூட்டிக், தன்னைக்காட்டாது உயிரைமறைத்து நின்று வஞ்சித்தலின் ஆணவம் வஞ்சம் எனப்பட்டது.

பாவஞ் சீதமாய் என்பதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம், “அறிவெனும் விதைசங் கற்பமா முனையா மனையசங் கற்பமாந் தன்னைப்—பிரிவுறத் தானே செய்துதான் பிறக்கும் பெரிதுற வளர்ந்திடுந் தானே—செறிதுய ரொழிய விற்பமொன்றில்லை யாதலாற் செப்புசங் கற்ப—நெறியுற நினைவே னிற்புறு நிலையி னியிடமும் பாவனை நினையேல்,” பூரணபாவனை யென்பதற்கு உதாரணம்: குறுந்திரட்டு, “அண்டமெண் டிக்கெங்கண்ணு மடங்கசுரு னியமதாகக்—கண்டுகொண் டிருக்கக் கண்ட கருத்தைய மறவேவிட்டா—லண்டமெண் டிக்கெங்கண்ணு மாய்நின்ற வானந் தத்தைக்—கண்டுகொண் டிருக்கும் வண்ணங் கணத்தில்வந் துதிக்குமன்றே,” உலகெல்லா மஞ்சனக் களன்மேனி யென்பதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம், “நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள்விசும்பு நிலாப் பகலோன்—புலனாய மைந்த னோடெண் வகையாய்ப் புணர்ந்து நின்றா—னுலகே மெனத்திசைபத் தெனத்தா நொருவனுமே—பலவாகி நின்றவா தோனோக்கமா டாமோ,” வஞ்சமற் றிடும்படிக்கிவ ணடைந்ததோர் வடிவையோர்ந்து என்பதற்கு உதாரணம்: தத்துவராயர், “உள்ளத்திருந்து மொளித்தான் பரன்குரவன்—கள்ளந் தனைத்தவிர்த்துக் காட்டினான் - வள்ள—லருவான கோலமோ வக்கோலங் காட்டிங்—குருவான கோலமோ கூறு,” மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (உச)

உன்னுகின்றனை யென்னும் பாட்டுமுதலிய பதினெண் பாட்டாலும் ஞானத்திற்கு விலக்காயுள்ள தூர்க்குணங்களெல்லாம் விடுவித்து மெய்ஞ்ஞானங்குறி நிஷ்டை கூட்டி மேல் ஞானஞ்சாரங் கூறுகின்றது.

உய்து நெஞ்சமே வாக்கினை மௌனமாக்
 கிலையெனி னுளதேசொன்
 மெய்த ருஞ்சொலும் பொய்நயம் பயக்கிலா
 விடத்தின துடைத்தேனும்
 பொய்த ருஞ்சொலி யான்செய்தேன் பிறர்செய்தா
 ரெனினவை போனாலு
 மெய்த ருஞ்சிவ மன்றிதென் ரொன்றை
 யிசைத்தல்பொய் யெனத்தேரே.

உய்தும் நெஞ்சமே வாக்கினை மௌனம் ஆக்கு. எ-து, நெஞ்சமே: ஞானசிஷ்டையை இடைவிடாது கூடி அஞ்ஞானத் தின் வசப்படாது திருவடியை அடைந்து யாம்பிழைப்போம் நீ ஒருரையும் கூறுது வாக்கினை மௌனம் பண்ணுதல் செய், -இலை எனின் உளதே சொல். எ-து. அஃது இன்றெனினும் வினோ தத்தாலாயினும் ஒரு பொய்மையும் கூறுது உண்மையே சொல் லுக, -மெய்தருஞ் சொலும் பொய். எ-து. அங்ஙனம் மெய் மையாயுள்ள சொல்லும் பொய்மையென்று விவேகங்கூற, அதற்கு வினோதத்தாலாயினும் ஒரு பொய்மையும் கூறற்கவென்று முன்னர்க்குறிநீர். இப்போது அம்மெய்மை கூறலும் பொய் மையென்றீர். இது என்னையென்று மனங்கேட்ப, -நயம் பயக் கிலா விடத்தின். எ-து. அதற்கு அம்மெய்ம்மையாற் சீவகரு ணையாய நன்மை உண்டாகாத விடத்து அது பொய்மையாமெ ன்று விவேகங்கூற, அதற்கு இது உண்மையென்று மனஞ்சம்ம திப்ப, -அது உடைத்தேனும் பொய்தருஞ் சொல். எ-து. அதற்குச் சீவகருணையைக் குறித்துப் பொய்மைபோன்ற மெய்மை கூறுவது உளதாயினும் அம்மெய்மையும் பொய்மையுடைய சொல்லென்று விவேகங்கூற, அதற்கு முன்னே மெய்மை கூறி னுஞ் சீவகருணை யின்றியவிடத்துப் பொய்மை யென்றீர்; இப் போது பொய்மைபோன்ற மெய்மை கூறுவது உளதாயினும் இஃதும் பொய்மையென்றீர்; இது என்னையென்று மனக்

கேட்ப, — யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார் எனின். எ-து. அதற்கு இருவினைக் கீடாகத் திருவுள நடத்துதலை மறந்து உன்னால் ஒருயிர்காக்கப்பட்ட விடத்து அதனைப் பிறர்கொலைசெய்ய வந்தார் யான் காத்தேனென்று இங்ஙனம் யான்செய்தேன் பிறர் செய்தாரென்று சொல்லுவாயெனினென்று விவேகக்கூற, அதற்கு இதுவும் உண்மையென்று மனஞ்சம்மதிப்ப, — அவைபோலும் மெய்தரும் சிவம் அன்று இது என்று ஒன்றை நீ இசைத்தல்பொய் எனத் தேரே. எ-து. நீ யான்செய்தேன் பிறர்செய்தார் என்று சொல்லும் இப்பொய்மைகள் சொல்லாதொழியினும் பெறுதற்கரிய சிவமன்று ஈதென்று ஓரணுதிரணங்களையாயினும் வேறுபிரித்துச் சொல்லுதலும் பொய்மையென அறிதியென்று விவேகக்கூறிற்று. எ - று. மெய்மைகூறுதல் - பாசவைராக்கியம். சீவர்களைப் பாதுகாத்தற்பொருட்டுப் பொய்மைகூறல் - சீவகருணை. யான் செய்தேன் பிறர்செய்தாரென்று சொல்லாதொழிதல் - ஈசரபத்தி. எல்லாஞ் சிவமெனச் சொல்லுதல் - பிரமஞானம். ஆகிய விந்நான்கும் இதனுட் காண்க.

வாக்கினை மௌனமாக்கு என்பதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். “யாகாவாராயினு நாகாக்க காவாக்காற், சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு.” உளதே சொல்லென்பதற்கு உதாரணம்: ஷை “புறந்துய்மை நீரா னமையு மகந்துய்மை, வாய்மையாற் காணப்படும்.” மெய்தருஞ்சொலும் பொய்மையென்பதற்கு உதாரணம்: ஷை “பொய்மையும் வாய்மையிடத்த புரைதீர்ந்த, நன்மை பயக்கு மெனின்.” யான்செய்தேன் பிறர் செய்தார் என்பதற்கு உதாரணம்: சிவஞானதீபம். “விரும்புற்ற தவம் விரதஞ் சீலமெல்லா மேல்வினாவென் றறிந்தெவையு ம் விமலன் கூத்தென்—நிரும்புற்ற மனமழலின் மெழுகாயென்று மியான்செய்தேன் பிறர்செய்தா ரெனுங்கோ ணீக்கி—யரும்புற்றங் கெண்ணுதியா னென்னும் பாசத் தவாமருவும் புறப்பற்றே டகப்பற்றான — பெரும்பற்றை யகன்றருளைப் பெறு

வோர் ஞானப் பெருப்பற்றப் புலியூரைப் பிரியார் தாமே.” எய்தருஞ்சிவ மன்றிதென் றென்றை நீ யென்பதற்கு உதாரணம்: ாக்கம், “விருப்பு வெறுப் பென்று வேறுபொருள் —————புறுப்பிற்குறையாதோ. வுணர்வுடையோர் சொல்லுவரோ.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. இப்பாட்டான் வாக்காற்றீமை யடையாது அடக்குதற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க. (உ௭)

தேரி னிவ்வுடல் சமாதியி லசைவறச்
சித்திர தீபம்போற்
சார வைத்திடஓ தில்லையேற் குருபரன்
றனதரும் பணிமேற்கொண்
ணேரு மூழ்வழி தொழில்பிரி தடையினு
நெஞ்சமே யுயிர்க்கெல்லாம்
பேரி தஞ்செய்வித் திடுமுடை கெழுமலப்
பிணக்கிதஞ் செய்யேலே.

தேரின் இவ்வுடல் சமாதியில் அசைவறச் சித்திர தீபம் போல் சாரவைத்திடு, எ-து. செய்தொழில விசாரிக்குமிடத்து இவ்வுடம்பினைச் சித்திரத்தில் எழுதிவைக்கப்பட்ட தீபம்போல ஞானசமாதியில் அசைவின்றி ஆதனங்கட்டு மிலக்கணத்தோடும் பொருந்தவைக்குதலைச்செய், -அஃதில்லையேல் குருபரன் நனது அரும்பணி மேற்கொள். எ-து. அஃது இன்றாயிற் குருவாகிய ஞானபரனது அரியவேவற் பணிவிடைகளைச் சிரசில் வகித்துக் கொள்ளுதி, —நேரும் ஊழ்வழி தொழில் பிரிது அடையினும் நெஞ்சமே உயிர்க்கெல்லாம் பேர் இதஞ்செய்வித்திடு, எ-து. அஃதின்றி வந்து பொருநதுகன்ற பழவினைப்படியே உனக்கு இன்றியமையாத வேறு சற்கருமங்களைச் செய்தி யெனினும் நெஞ்சமே அக்கருமங்களைற் கொலைவாராது சராசரமாயுள்ள உயிர்களுக்கெல்லாம் பெரிதாய இனிமையை இவ்வுடம்பாற் செய்விக்குதலைச்செய், —முடைகெழு மலப் பிணக்கு இதம்

செய்யேலே. எ-து. அங்ஙனம் செய்தலன்றி முடைநாற்றம் பொருந்திய மலங்கள் நிறைந்துள்ள இவ்வுடம்பாகிய பிணத்திற்கு இனிமை செய்யற்க நீ யென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. எவற்பணிவிடையைச் சிரசிற்றொன்றதல் பணிவிடை அருமை தோன்றக் கூறியது. உயிர்க்கெல்லாமென்ற பொதுமையால் அசரவுயிருஞ் சொல்லப்பட்டது. சமாதியில் அசைவற விருக்குதல் - பிரமஞானம். குருபரன் பணிசெய்தல் - ஈசரபத்தி. சீவர்களுக்கு இதஞ்செய்வித்தல் - சீவகருணை. உடம்பிற்கு இதஞ்செய்யாதொழிதல்-பாசவைராக்கியம். ஆகிய இந்நான்கும் இதனுட்காண்க.

இவ்வுடல் சமாதியிலசைவற என்பதற்கு உதாரணம்: தத் துவராயர், “செவ்வே யுடலுஞ் சிரமும் கழுத்துமுற—வெவ்வா தனத்திலிருந்தவர்க்குங் - கைவந்தால்—வாத முதலேயுடலியா’ மதியுடையோ — ராதன மென்ப தது.” குருபரன்றனதரும் பணிசெய் என்பதற்கு உதாரணம்: ஒழிவினொடுக்கம். “உடற் குயிர்போற் கட்கிமைபோ லுசிநூ லொத்து—விடிற்புலிதீ பாம் பினில் வீழ்வார்க்காஞ் - சுடர்ச்சடினும்—வாழைக்கா காவேதி மட்கலத்துக் காகாவா—றேழைக் காகாத திது.” உயிர்க்கெ லாம் பேரிதஞ்செய் என்பதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாய னார். “அறிவினா னொருவ துண்டோ பிறிதிலேயு—தன்னேய் போற் போற்றாக் கடை.” முடைகெழுமலப் பிணக்கிதஞ் செய் யேல் என்பதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். பொத்தை யூன் சுவர் புழுப்பொதிந் துளுத்தசம் பொழுகிய பொய்க்கரை— யித்தை மெய்யெனக் கருதிரின் றிடர்க்கடற் சுழித்தலைப் படு வேனை—முத்து மாமணி மாணிக்க லொத்த பவளத்தின் முழுச் சோதி—யத்த னுண்டுதன் னடியரிற் கூட்டிய வதிசயங் கண் டாமே.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (உஅ)

செய்யு நந்தொழி லைந்தொழி லியாமுமச்
சிவனது வடிவென்றே

யைய மற்றுண ராதியா னெனுஞ்செருக்
கடைந்துநா டொறுநெஞ்சே
நைவ தென்னைநீ பஞ்சகோ சங்களு
நாமல வெளுவுண்மை
கையி லாமல கம்மென வுணக்கியான்
கழறியுந் தெளியாயே.

செய்யும் நந்தொழில் ஐந்தொழில் எ-து. செய்யாநின்ற நமது தொழில்களியாவும் சிவனது சிருஷ்டி முதலியவைந்து தொழில்களையாமென்று விவேகங்கூற, அதற்கியாஞ் செய்யுந் தொழில்கள் அவன்செய்யுந் தொழில்கள் எங்ஙனமாமென்று மனங்கேட்ப், — யாமும் அச் சிவனது வடிவு என்றே ஐயம் அற்று உணராத யானெனும் செருக்கு அடைந்து நாடொறும் நெஞ்சே நைவது என்னை நீ. எ-து. அதற்குச் சிவனது அவுட மூர்த்தத்தில் யாம் ஒன்றாகலின் யாமும் அச்சிவனது அங்கந் தானே யென்று ஐயத்திரிவுகளின்றி நிச்சயம் பண்ணிக்கொள் ளாது அச்சிவனைவிட வேறியானென்று உணரு மயக்கத்தை அடைந்து எப்போதும் நெஞ்சமே நீ மெலிவது என்னை,—பஞ் சகோசங்களும் நாமல எந் உண்மை கையில் ஆமலகம் என உனக்குயான் கழறியும் தெளியாயே. எ-து. மாயா காரியமாகிய அன்னமயமுதல் ஆனந்தமயம் ஈராகச் சொல்லப்பட்ட பஞ்ச கோசங்களும் இவற்றைக்கடந்திருந்த அறிவாகிய யாம் அன்றெ ன்று உண்மையாகிய உபதேசமொழிகளால் உள்ளங்கை நெல் லிப்பழம்போலப் பிரத்தியக்ஷமாக உனக்கு யான் தெளியக்கூ றியுந் தெளிந்திலாய்; இது என்னையென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. உயிர் சிவனது வடிவாகலின் இதனது தொழிலுஞ் சிவனது தொழிலென்பதீ அறிக. பஞ்சகோசங்களாவன அன் னமயகோசம் பிராணமயகோசம் மனோமயகோசம் விஞ்ஞான மயகோசம் ஆனந்தமயகோசம் என்பவையாமெனக்கொள்க. உண்மையென்பது உண்மையாகக்கூறிய வுபதேச மொழிகண் மேனிின்றது.

இதற்கு உதாரணம். அறிவானந்தசித்தியார். “அன்ன மயங்கொண் டெடுத்த வுட்களு மாயிழையும்—பின்ன முடன் வரு பிள்ளையுஞ் சுற்றமும் பேருலகின்—மன்னு நரைதிரை மூப் பினு நோயினு மாளக்கண்டிர்—தன்னு மறிவில ரான்மா விது வென்று சொல்லுவரே. எ-ம். ஊசமுடலி னுழல்கின்ற காற்றை புணர்வென்பரே—யேசமுறக்கத் தியங்கியு மிங்கறி வேதமற்று—வீசம் பிராணனை யான்மா வலவென்று வேதஞ்சொல்லும்—பேசுமனிதர் பொருளறி யாமற் பிதற்றுவரே. எ-ம். தனக்கு மனது சலித்த தென்றே சொல்லித் தானிருந்து—முனக்கு விசாரமுண் டாயிற்சொல் லென்றிங்கு வந்துநின்று—மெனக்கிங் கறியவொண் ணாதென்று சொல்கின்ற வேழைகடா—நினைக்கத் தனக்கறி வில்லா மனத்தை நிலையென்பதே. எ-ம். இணங்கு நவகுண மெய்துமிப் புத்தியை யின்றுபுத்தர்—வணங்கும் வீஞ்ஞான மயம்பொரு ளென்ற மதியின்மைபோற்—பிணங்கு நிலைவிட்டுக் கேளாய் மறையின்று பின்னமறக்—குணங்குறியின்றி யிருக்குமான் மாவென்று கூறிடுமே. எ-ம். சேருஞ் சுகம்பொரு ளென்றனை துக்கஞ் செறியுற்பொழு—தாருஞ் சுகதுக்கி யாகியிடுநிலை யன்றிமறை—தேரு நிரதிச யானந்த மேசிதை வற்றபொருள்—கூருநிலையை யறியா ரநிசுகங் கொள்ளுவதே.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (உக)

தெளிவு யிர்க்கரன் விளக்குதன் மயக்கவன்
 நிரோபவிக் குதறேகம்
 விளிவை யுற்றல்சங் காரமிக் கிதாகித
 மேவுத நிதிதோற்ற
 முளசி ருட்டியே லம்பை நோதலி
 னுன்னையும்பிற ரையுநாடித்
 தளர்வ தும்மகிழ் வதுமடைந் துள்ளமே
 சம்புவை மறந்தாயே.

தெளிவு உயிர்க்கு அரன் விளக்குதல் மயக்கு அவன்திரோ பலிக்குதல். எ-து. உயிர்களுக்கி யாதோர்முன்னிலையால் தெளி

வுவருமாயினும் அஃது சிவன் அனுக்கிரகம் பண்ணுதல்; அவை களுக்கு யாதோர் முன்னிலையால் மயக்கம் வருமாயினும் அஃது அவன் திரோபாவஞ் செய்குதல்,—தேகம் விளியை உற்றல் சங்காரம். எ-து. தேகநாசத்தை யடைதல் யாதோர் முன்னிலையால் வருமாயினும் அஃது அவனது சங்காரம்,—இங்கு இதாகி தம் மேவுதல்திதி. எ-து. சுகதுக்கங்களைப் பொருந்த இவ்விட த்து யாதோர் முன்னிலையால் வருமாயினும் அஃது அவனது திதி,—தோற்றம் உள சிருட்டியேல். எ-து. உற்பத்தி யாதோர் முன்னிலையால் வருமாயினும் அஃது அவனுக்குள்ள சிருஷ்டி. இங்ஙனங் கூறிய முறையே சடசித்துக்களெல்லாம் இருவினைக் கீடாக நடத்தும் அவனது பஞ்சகிருத்தியத்தின்படியே நடக்கு மானால்,—அம்பை நோதலில் உன்னையும் பிறரையும் நாடித்த னர்வதும் மகிழ்வதும் அடைந்து உள்ளமே சம்புவை மறந்தாயே. எ-து. அவன் செய்யும் பஞ்சகிருத்தியங்களை நாடாது எய்தவ னிருக்க அம்பை நோவதுபோல் யான் செய்தேன் பிறர் செய் தாரென்று உன்னையும் பிறரையுங் கருதிக்கொண்டு துன்பம் வந்ததென்று வாட்டமுஞ் சுகம்வந்ததென்று பூரிப்பும்அடைந்து நெஞ்சமே சிவனது திருவடியை மறந்தாய் அஃது என்னையெ ன்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. அம்பை நோதலினெனவே எய்தவனென்பது வருவிக்கப்பட்டது. அவன் அவள் அதுவெ ன்னு மூன்றும் பிறர் என்பதனுள் அடங்குமாதலிற் பிறர் எனப் பட்டது. கடற்றிரைபோற் சுகதுக்கம் ஓய்வின்றி வருதலால் அவற்றைச் சம்பாவனை பண்ணாது வேறுபிரித்துப் பாலிப்போர் க்கு அவை மயமாதலேயன்றித் திருவடியை நினைக்கக் கூடாமை யிற் சம்புவை மறந்தாயே யென்று கூறப்பட்டது. இப்பஞ்ச கிருத்தியங்களுள் உயிரிடித்து அதுக்கிரகமூற் திரோபாவமும், உடம்பினிடத்துச் சங்காரமூற் திதியுஞ் சிருஷ்டியும், வருமா றும், அதுக்கிரகத்திலும்,இதத்திதியிலுஞ் சிருஷ்டியிலும் இன்ப மும், திரோபாவத்திலுஞ் சங்காரத்திலும் அகிதத்திதியிலுந் துன்பமும், வருமாறும் காண்க.

இதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம் “நாயிற் கடையா நாயேனை நயந்து நீயே யாட்கொண்டாய்—மாயப் பிறவி யுன் வசமே வைத்திட்டிருக்கு மதுவன்றி—யாயக் கடவே னேனோதா னென்னதோலிங் கதிகாரங்—காயத்திவொ யுன்னுடைய கழற் கீழ்வைப்பாய் கண்ணுதலே.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. இப்பாட்டாற் சிவனது பஞ்சகிருத்தியத்தை நாடி இருவினையும் நீங்குதற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க. (௩௦)

மறைத்த லுந்நினைத் தலுஞ்செயு மாணவ
மாயைநின் றவைதமமைத்
துறத்த லேயிராப் பகலகல் வீடெனச
சொல்வரத் துறவெய்தக்
குறித்தி டிற்பா பத்திஞா னத்தினுற்
கூடுமற் றவைநெஞ்சே
நிறத்த பத்திநஞ் செயலறி னுமறி
னின்றமற் றென்றாமே.

மறைத்தலும் நினைத்தலும் செய்யும் ஆணவம் மாயை நின் றவை தம்மைத் துறத்தலே இரப்பகல் அகல் வீடு எனச் சொல் வர். எ-து. நமதுள்ளே எக்காலமும் நின்று கேவலமாய் மறைத் தலையுஞ் சகலமாய் நினைத்தலையுஞ் செய்பாநிற்கும் அவைகளுக் குக் காரணமாகிய ஆணவமும் மாயையும்; அவ்விரண்டையும் நீத்தலே இரவுப்பகலும் நீங்கிய வீடென்று பெரியோர்கள் சொ ல்லுவார்களென்று விவேகங்கூற, அதற்கு இவ்வாணவமும் மாயையுந் துறத்தற்கு உபாயம் எங்ஙனமென்று மனங்கே ட்ப,—அத்துறவு எய்தக் குறித்திடில் பரபத்தி ஞானத்தினால் கூடும். எ-து. அதற்கு அத்துறவினை நீ அடையக் கருதினையா யிற் பரபத்தி பரஞானத்தினால் அத்துறவு கைகூடும்,—மற்றவை நெஞ்சே நிறத்த பத்தி நம் செயல் அறிவு நாம் அறில் நின்ற மற் றென்று ஆமே. எ-து. நெஞ்சமே அந்தப் பரபத்தி பரஞானங் களியாவையெனின் சிவன் செயலை நாடி நமது செயல் அறுமா

யின் அதுவே விளங்காரின்ற பரபத்தி; இப்பரபத்தியினால் நமது செயலற்றோமென்று கருதும் போதம் அறுமாயின் மேற்சொல்லப்பட்ட பரஞானமாமென்று விவேகக் கூற்றிற்று. எ - று. தற்செயல் அறுதற்குமேல் பத்தியில்லாமையாலும் தற்போத மறுதற்குமேல் ஞானமில்லாமையாலும் பரபத்தியென்றும் பரஞானமென்றுங் கூறப்பட்டன.

இதற்கு உதாரணம்: கந்தரலங்காரம். “அராப்புனை வேண்டியன் சேயருள் வேண்டு மவிழ்ந்த வன்பாற்—குராப்புனை தண்டையந் தாடொழல் வேண்டுங் கொடிய வைவர்—பராக்கறல் வேண்டு மனமும் பதைப்பறல் வேண்டு மென்றா—லிராப்பதலற்ற விடத்தே யிருக்கை யெளி தல்லவே.” எ-ம். திருவாசகம். “பத்தி வலையிற் படுவோன் காண்க.” எ-ம். திருவம்மாளை. “தற்போத மற்றிடந் தற்பர மம்மாளை.” எ-ம். மற்றும் வருவன வற்றாற காண்க. இப்பாட்டால் ஆணவமும் மாயையும் நீங்குதற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க. (௩௧)

ஒன்று நஞ்செய வில்லைநெஞ் சேயிவ
 ணோர்மய லதனாலே
 சென்று சென்றுவெம் பவக்கடன் முழுகினஞ்
 செறிமய லேதென்ன
 நன்று நீவினா வினையிரு வினையையு
 நான்செய்தே நெனுமான
 மென்ற நிந்திடி தொன்றையு மாற்றினை
 யெனினுனக் கிணையாரே.

ஒன்றும் நஞ்செயல் இல்லை நெஞ்சே. எ-து. நெஞ்சமே உண்மையாகப் பார்க்குமிடத்துச் சிவன் செயலையன்றி நமது செயலொன்றாயினும் இன்றென்று விவேகக்கூற, அதற்கு நமக்குச் செயலின் நென்பதற்கு ஏதுவென்னையென்று மனங்கேட்ப, நமக்கு ஆணவ மறைப்பாற் சுதந்தரவரிவு இன்மையாலும் கருவிகள் சடமாகையாலும் நம்மைபுங் கருவிகளையுங் கூட்டித்

தற்சுதந்தரவறிவினுடைய சிவன் தனது அருளால் இயக்க
யாம் இயங்குதலின் எமக்குச் செயலின்றென்று விவேகங்கூற,
அதற்கு இங்ஙனஞ் செயலற்றிருப்ப எழுவகைப் பிறவிகளும்
எமக்கு வந்தது என்னை என்று மனங்கேட்ப, —இவண் ஓர் மய
லதனாலே சென்று சென்று வெம் பவக்கடல் மூழ்கினம். எ-து.
அதற்கு இவ்விடத்து ஒரு மயக்கத்தினாலே போய்ப் போய்க்
கொடிய பிறவியாகிய துக்கசாகரத்தில் மூழ்கினேம் யாமென்று
விவேகங்கூற,—செறிமயல் ஏது என்ன. எ-து. அதற்கு ஒரு
மயக்கத்தாலே பிறவிச்சாகரத்தில் மூழ்கினோமென்று கூறினீர்.
இங்ஙனம் பொருந்திய மயக்கமாவதியாதென்று மனங்கேட்ப,—
நன்று நீவினாவினை இருவினையையும் நான்செய்தேன் எனும்
மானம் என்று அறிந்திடு. எ-து. அதற்கு நீ நன்று வினாவினை;
நன்று தீதாகிய விருவினைகளையும் நான்செய்தேன் பிறர் செய்
தாரென்று கருதும் உனது அபிமானமே அம்மயக்கமென்று
அறிந்திடுதியென்று விவேகங்கூற, அதற்கு அந்த அபிமானம்
தான் யாதென்று மனங்கேட்ப, அதற்கு நீ பிறர்க்கு நன்று தீது
செய்த விடத்தும் பிறருனக்கு அவைகளைச் செய்த விடத்தும்
நீ செய்த தீதினையும் பிறர்செய்த நன்கினையுஞ் சிவன்செய்த
தானென்று கூறி நீ செய்த நன்கினையும் பிறர்செய்த தீதினையும்
நான்செய்தேன் பிறர்செய்தாரென்று அபிமானித்து விருப்பு
வெறுப்பு அடைந்தனையாகலின் நீ செய்த தீதும் பிறர்செய்த
நன்கும் முன்னர்ச் சிவன் செயலென்று கூறியதும் உனது அபி
மானமே யாயிற்று,—ஈதொன்றையும் மாற்றினையெனின் உன
க்கு இணையாரே. எ-து. உனது அபுத்தி பூர்வகமாய்வந்ததீதினை
யும் புத்தி பூர்வகமாய்வந்த நன்கினையும் பிறரால் உனக்குவந்த
நன்கு தீதினையுஞ் சிவன்செயலாய் நாடி நான் பிறர் என்று கரு
துகிற அபிமானமாகிய இது ஒன்றையும் நீக்கினையானால் உன
க்கு உவமை யாவரென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - து. நான்
செய்தேன் என்பதனாலே பிறர்செய்தாரென்பது வருவிக்கப்
பட்டது.

இதற்கு உதாரணம்: குறுந்திரட்டு. “தானலா தொன்று தன்னைத் தானெனக் கருதிக்கொண்டே—யானெலாஞ் செய்தே நென்னு ஞானமஞ் ஞானமத்தா—லீனமாம் வினையிரண்டா மிருவினையாலு டம்பா—மூனமா முடம்பா லூழா மூழினு லாகா துண்டோ.” மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. இப்பாட்டால் நாம் பிறர் என்று கருதும் அபிமானம் ஈதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௩௨)

அபுத்தி பூர்வகமாய்ச்செய்த தீதினையும் புத்தி பூர்வகமாய்ச்செய்த நன்கினையும் பிறர்செய்த நன்கினையும் சிவன்செயலாகக் காண்கின்றேன்; பிறர் செய்த தீதினே இங்ஙனங்காணக் கூடாதென்ற மனத்தைப்பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

இணையின் ஞானபூ ரணன்முழு துணர்ந்தமைத்
திட்டவா றலதிற்கே
யணைவு ருதொரு தீதெமக் கவன்றரி
ஊர்தடுப் பவர்நெஞ்சே
பணைகொ டாவர மானயின் மையினுருப்
பற்றினின் றிலகொல்லோ
வுணைவு ருதுடற் காவல்லை விடுதியு
மூள்ளவா விடாதென்றே.

இணையில் ஞானபூரணன்முழு துணர்ந்து அமைததுட்டவாறு அலது இங்கே அணைவுருது ஒரு தீது எமக்கு. எ-து. சமானமின்மையினையும் இயற்கை ஞானத்தினையும் உடைய பரிபூரணனாகிய சிவன் நாஞ்செய்த வினைகளெல்லாவற்றையும் ஒருங்குணர்ந்து அவ்வினைகளுள் இன்னகாலத்தில் இன்னவினையை அனுபவிக்கப் பண்ணுவதென்று வகுத்துத் தந்தவாறல்லது இவ்விடத்துப் பிறரொருவரால் நமக்கு ஓர் தீது வந்தடையாதென்று விவேகங்கூற, அதற்குச் சிருட்டிமுதலிய செய்யும் பிரமன் முதலிய கடவுளாரற்றான் எமக்கு ஒரு தீது உருதோ வென்று மனங்கேட்ப, அச்சிவனியாவர்க்கு மிக்கானாகலின் அவனை

யன்றி இவரால் ஒருதீது செய்யக்கூடாது அங்ஙனம் மிக்காராயினும் அவனறியாது இவரால் தீதுசெய்யக்கூடாதோ வென்னின் இயற்கை ஞானத்தையுடையனாகலின் அச்சிவன் அறியாது இவராற்செய்யக்கூடாது அவனறியாது இவராற்செய்யக்கூடாதாயினும் இவர் தீது செய்யுமிடத்து அவன்வந்து தடுப்பானோ வென்னிற் பரிபூரணனாகலின் அவனைவிட இவரிருத்தற்குஞ் செய்தற்கும் இடமேயில்லை. ஆனால் அச்சிவனையே யுபாசனைபண்ணித் தீதுருது தடுத்துக்கொள்வேனெனின் சிருஷ்டிதொடங்கி வீடு அடைவிக்கு மளவும் வினைகளையெல்லாம் ஒருங்குணர்ந்து அமைத்ததாகலின் அவனை உபாசித்தாலும் அதனைத்தடுக்கக்கூடாது,—அவன் தரின் ஆர் தடுப்பவர் நெஞ்சே; எ-து. ஆகலின் இணையின் ஞான பூரணனாகிய சிவனை தீவினைக்கீடாக எமக்கு ஒருதீது தருவானெனின் அதனை யாவர் நீக்கிக்கொள்வார் நீ சொல்லுதி நெஞ்சமே யென்று விவேகங்கூற, 'அதற்கு நீர் கூறியது உண்மை; இங்ஙனம் அறிந்தாலும் தேகத்தோடு ஒற்றுமையாயிருத்தலின் இதன்கண் அபிமானத்தை விடுத்தல் எங்ஙனமென்று மனங்கேட்பு,—பணைகொள் தாவரம் மானம் இன்மையின் உருப்பற்றி நின்றிலகொல்லோ. எ-து. கோடுகள் தாங்காரின்ற தாவரவுயிர்கள் தமது உடம்புகள்மேல் அபிமானமின்றி இருக்கவும் பழவினைப்படியே அவ்வுடம்புகளோடும் கூடி நின்றிலவோ,—உள்ளைவு உருது உடற் காவல் கைவிடுதி ஊழ் உள்ளவா விடாது என்றே. எ-து. அதுபோல நீயும் உள்ளம் மெலிவுருது உள்ளபடியே பழவினை வருதலன்றி விடாதென்று அறிந்து உடம்பினைப் பாதுகாத்தல் கைவிடுவாயென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. இணையிலென்பதை யாவர்க்கு மிக்கானென்று கொள்க.

முழுதுணர்ந்தமைத்திட்டவாறென்பதற்கு உதாரணம்: சிவபோகசாரம். “அமைத்த வினைக்கீடா வனுதினமுஞ் செய்வ, திமைப்பொழுதும் வீண்செயலொன் றில்லை—யுமைக்குரியா, நெல்லா மறிந்தே யியற்றுவது தன்னடிமை—வல்லார் தமக்கு

ணர்த்து வான்.” உடற்காவல் கைவிட்டிருப்பா யென்பதற்கு உதாரணம்: தேவாரம். “தேனைக் காவல் கொண்டு விண்ட கொன்றைச் செழுந்தாராய்—வானைக் காவல் கொண்டு நின்ற ரறியா நெறியானே—யானைக் காவி லரணே பரணே யண்ண மலையானே—யூனைக் காவல் கைவிட் டென்னை யுகப்பா ருணர் வாரே.” மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (௩௩)

இன்னும் மனத்தினை யுடன்படுத்தித் தேகாபிமானம்விடல் வேண்டு மென்று மேற்கூறுகின்றது.

என்றும் வீடடைந் தவரிறு மாக்கயா
 னிறப்பைவிட் டகலாம
 னின்று தான்றலை சாய்க்கவோ நெஞ்சமே
 நினைத்துணை யாக்கொண்டு
 நன்று நீயிதற் கென்செய்கேன் சாவனோ
 நானென விலையானு
 லொன்று செய்மலக் குடிவிதி லவாவைநீக்
 குமாபதி தரும்வீடே.

என்றும் வீடு அடைந்தவர் இறுமாக்க யான் இறப்பை விட்டகலாமல் நின்று தான் தலைசாய்க்கவோ நெஞ்சமே நினைத்துணையாக்கொண்டும். எ-து. வீட்டினை அடைந்தவர் எக்காலமும் இறுமாந்து கொண்டிருக்க யான் எக்காலமும் இந்த இறப்பினைவிட்டு நீங்காது நின்று தலைவளைக்கவோ, யாதோர்காரியம் நினைத்தாலும் அதனை எனக்குக் கைவசமாக்குகின்ற நெஞ்சமே நினைத்துணையாகப் பெற்றுமென்று விவேகங்கூற, அதற்கு நினைத்துணையாகக் கொண்டும் யான்றலை சாய்க்கவோ வென்று சியாய நிஷ்டரேகுகூறினீர். உமக்கு என்னொலாங்காரியம் யாதென்று உள்வெறுப்போமி மனங்கூற,—நன்று நீ இதற்கு என் செய்கேன் சாவனோ நான் எனல். எ-து. நல்லது நீர் இங்ஙனஞ் சொல்லும் இதற்கு என்னசெய்கேன் யான்றான் சாவனோவென்று நீ சொல்லற்க,—இலை ஆனால் ஒன்றுசெய்.

எ-து. உடம்பின்மேல் அபிமானம் ஒருங்கே கைவிடுதல் கூடா தாயினும் ஒருகாரியம்செய்குதி நீயென்று விவேகங்கூற, அதற்கு அக்காரியம் யாதென்று மனங்கேட்பு,—மலக்குடில்தில் அவாவை நீக்கு உமாபதி தரும் வீடே. எ-து. அதற்கு மலநிறைந்த குடிசையாகிய இவ்வுடம்பின் கண்வைத்த ஆசையை விட்டு நீங்குதி இது செய்தியேல் உமைக்குப் பதியாகிய சிவன் எமக்கு வீட்டினைத் தானே தருவானென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. வீடு ஊர்த்துவமுகமும் பிறப்பு அதோமுகமும் ஆகலின் இறு மாங்கவென்றும் தலைசாய்க்க வென்றும் கூறப்பட்டன. உடம்பின்மேல் அவா நீங்கின் அறிவு திருவடியை நாடும் அக்ஷணம் நாமும்போது சிவன் வீடுகொடுத்தல் சித்தமாகலின் உமாபதி தரும் வீடென்று கூறப்பட்டது

வீடடைந்தவ ரிறுமாக்க வென்பதற்கு உதாரணம்: திருநாவுக்கரையர். “இறுமாந் திருப்பன் கொலோ வீசன் பல்கணத் தெண்ணப்பட்டிசு—சிறுமா னேந்திதன் சேவடிக் கீழ்ச் சென்றங் கிறுமாந் திருப்பன் கொலோ.” குடில்தில்வாவை நீக்கென்பதற்கு உதாரணம். திருவள்ளுவநாயனார். “மற்றுந் தொடர்ப்பா டெவன் கொல் பிறப்பறுக்க—லற்றூர்க் குடம்பு மிகை.” மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. (௩௪)

தேகபோகங்களில் அவாவின்றி யிருத்தற்கு உபாயம் மேற்கூறுகின்றது.

வீடு கூட்டுவான் குறித்ததி னியித்தமா
விமலனீ தலினம்பாற்
கூடு மாயையை யெனதியா னெனவெணிக்
கொள்வதென் பயமாசை
நாடுபோழ்திவை சுழுத்தியிற் புரந்தவ
னெவனவ னனவாதி
யூடு மூழ்வழி புரப்பெனன் றுள்ளமே
புடல்லைவிட்டிருப்பாயே.

வீடு கூட்டுவான் குறித்து அதின் நிமித்தமா விமலன் ஈதலின் நம்பாற் கூடும் மாயையை. எ-து. ஆணவத்தான் மறைபட்டிருந்த எம்மை எமக்கு இவ்விருளை நீக்கி வீட்டின்பத்தைத் தரல்வேண்டுமென்றியாங் கேளாதிருக்கவுந் தனது காருண்ணியத்தால் எடுத்து வீட்டினை அடைவித்தற்பொருட்டுத் திருவுளத்தடைத்து அவ்வீடு அடைதற்கு ஏதுவாக நிரமல்னாகிய செவன்மாயையில் தனுக்ரண புவனபோகங்களைக் கொடுத்தலின் அதனால் நம்மிடத்து வந்து பொருந்து மாயாகாரியங்களை, -எனது யான் என எனிக்கொள்வது என் பயம் ஆசை. எ-து. தனுக்ரணங்களை யான் எனவும் புவனபோகங்களை எனது எனவுக்கருதிக்கொண்டு இத்தேகபோகங்கள் நீங்குமென்று பயமும் இவையிருக்கவேண்டுமென்று ஆசையும் நீ உட்கொள்வது என்னே,—நாடுபோழ்து இவை சுழுத்தியிற் புரந்தவன் எவன் அவன் நனவாசியும் ஊழ்வழி புரப்பன் என்று உள்ளமே உடல்கைவிட்டிருப்பாயே. எ-து. உண்மையாக விசாரிக்குங் காலையில் இத்தேகபோகங்களை நீ அபிமானியாதிருக்கவுந் சுழுத்திக்கண் இவற்றைப் பாதுகாத்த விறைவனெவன் அவ்விறைவனே யான் எனது என்று உன்னால் அபிமானிக்கப்பட்ட நனவு கனவுகளுள்ளும் ஊழ்வினைப்படியே பாதுகாப்பனென்று அறிந்து நெஞ்சமே உடலைப்பாதுகாத்தல் கைவிட்டிருத்தியென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று. மாயை என்பது காரணவாகுபெயர். மனம் அபிமானியாத சுழுத்தியில் இறைவன் காத்தல் இயல்பாதலினாலுந் தனுவாதிகளை மாயையிற் காரியப்படுத்தித் தந்ததனாலும், இவை எங்கும் அவ்விறைவனது உடைமையென்று அறிக.

இதற்கு உதாரணம்: திருநாவுக்கரையர். “நன்க டம்பனைப் பெற்றவள் பங்கினன்—நென்க டம்பைத் திருக்கரக்கோயிலான்—நன்க டன்னடி யேனையுந் தாங்குத—லென்க டன்பணி செய்து கிடப்பதே.” மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. ()

தேகபோகங்களை இறைவன் காத்தல் இயல்பாதலின் யான் அவற்றை அபிமானியாது இருக்கின்றேனென்று கூறிய மனத்

தைப்பார்த்து நீ இங்ஙனஞ் சொல்லுவதன்றிச் சொன்னபடி நில்லாயென்று மேற்கூறுகின்றது.

இருப்பை நாடொறு நெஞ்சமே சுகாசக

மெதுவரு மதுவேயாய்ப்

பொருப்பு வில்லிதாள் விருப்பமெவ் வினையினைப்

புசிக்குஞான் றடைவாயோ

கருப்பை யுற்றுதித் தறற்குமி ழியினழி

காயமீ துளபோழ்தே

குருப்பி ரான்றிருக் கழற்கு மெய்யன்புநீ

கொள்ளறென் ளிமையாமே.

இருப்பை நாடொறும் நெஞ்சமே சுகாசகம் எதுவரும் அதுவேயாய் பொருப்பு வில்லிதாள் விருப்பம் எவ்வினையினைப் புசிக்கு ஞான்று அடைவாயோ. எ-து. எக்காலமும் நெஞ்சமே நீ சுகதுக்கங்களுள் எதுவொன்று வந்ததிக்குமோ அதுதானே வடிவாகி யிருக்கின்றாய். இத்தேகம் இருக்குமளவும் அவ்விரு வினைகளும் வாராத நாள் இன்றாகலின் இவ்வினைகளை அருந்து நாளின்றி இனி எந்தவினையை அருந்துநாளிற் குன்றவில்லியாகிய சிவனது திருவடிக்கண் விருப்பத்தை அடைவாயோ,— கருப்பை உற்று உதித்து அறற்குமிழியின் அழிகாயம் ஈது உள போழ்தே குருப்பிரான் திருக்கழற்கு மெய்யன்பு நீ கொள்ளல் தெள்ளிமையாமே. எ-து. மாதாவினது கருப்பாசயத்தின்கண் வினைக்கீடாய் வந்து பொருந்தி அதன்கட்பத்துத்திங்களிருந்து பூமிக்கண்ணே தோன்றி நீர்க்குமிழி போன்று விரைவில் அழியும் இந்தக்காயம் இருக்கும்போதுதானே மிக விரைந்து நமது ஆசாரியனாகிய கருத்தனது திருவடிக்கு மெய்ப்பத்தி மனதுட் கொள்ளுதல் மயக்கமறத் தெளிந்த தன்மையாமென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று.

சமுத்திரஸ்நானம் பண்ணத்தொடங்கினோன் அலைகளை நாடாது மூழ்கித் தனது விரதமுடித்தல் போலத் திருவடியை

அடையத்தொடங்கினோன் இருவினைகளை நாடாது அத்திருவடியை அடைதலையே விரதமாகக்கொள்ளல்வேண்டுமென்றற்கு எவ்வினையைப் புசிக்கும் ஞான்றடைவாயோ வென்றும், குருபத்தியுடையோர்க்கு வீடு எளிதிற் கூடுமாகலின் மெய்யன்பு கொள்ள நெள்ளிமை யென்றும் கூறப்பட்டன.

இதற்கு உதாரணம்: பொன்வண்ணத்தந்தாதி. “தொடங்கிய வாழ்க்கையை வாளா துறப்பர் துறந்தவரே—யடங்கிய வேட்கை யரன்பா லிலரறு காற்பறவை—முடங்கிய செஞ்சடை முக்கண னார்க்கன்றி யிங்குமன்றிக்—கிடங்கினுட் பட்ட கராவனை யார்பல கேவலரே.” மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. ()

ஆமை யாருறுப் பைந்தையு மோர்மெயு
ளடக்கலிற் புலனைந்துந்
தீமை சேர்விட யங்களிற் செலாதமைத்
துள்ளமே சிவைபாக
சோம சேகரன் சரணமே சரணெனத்
தொழுதுநின் றழுதன்னோ
ஞம நாவினாற் செபித்திலை யவத்திலே
நானெலாங் கழித்தாயே.

ஆமை ஆர் உறுப்பு ஐந்தையும் ஓர் மெயுள் அடக்கலின் புலன் ஐந்தும் தீமை சேர் விடப்பங்களிற் செலாது அமைத்து, எ-து. ஆமையானது தனது அரிய ஐந்து அங்கத்தினையும் தீமை வருமிடத்துத் தனது ஒருடம்பின்கண் அடக்கிக்கொள்ளுதல் போலப் பஞ்சேந்திரியங்களையும் பாவங்களுக்கு ஏதுவாய் வருகின்ற விஷயங்களிற் போகவொட்டாது விவேகத்தால் உள்ளடக்கி,—உள்ளமே சிவைபாக சோமசேகரன் சரணமே சரணெனத் தொழுதுநின்று அழுது அன்னோன் நாமம் நாவினாற் செபித்திலை அவத்திலே நானெலாங் கழித்தாயே. எ-து. நெஞ்சமே கௌரியைப் பாகத்திலே வைத்த சந்திர சூடனாகிய சிவனது திருவடிகளே அடைக்கலமெனவணங்கி நின்று அத்திருவ

டிகளை அன்பால் நினைந்து உருகி அழுது அவனது திருநாமமாகிய ஐந்தெழுத்தினையும் நாவினால் இடைவிடாது செபித்தாயில்லை; மித்தையாகிய தேகபோகங்களைக் கருதி அவத்தொழிலாலே வாழ்நாளெல்லாம் வீணாகக் கழித்தனை இது என்னை யென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. அவமென்பது தொழிலின் மேல் நின்றது.

ஆமையாருறுப்பைந்தையு மென்பதற்கு உதாரணம்; திரு வருட்பயன். “புலனடக்கித் தம்முதற்கட் புக்குறுவார் போதார்—தலநடக்கு மாமை தக.” நாவினாற் செபித்திலை என்பதற்கு உதாரணம்: அருணகிரியந்தாதி. “பரகதிக்கு வித்தாமுன்பஞ்சாக் கரத்தைப்—பரபரப்ப வெண்ணுத பாவ - நரகப்—பிறப்பிற்கு மீடாப் பிறந்தருணை யீசா—விறப்பிற்கு மீடாயினேன்.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (நட)

தாயு மாகியென் றந்தையாய் வந்துதா

டருசிவப் பிரகாசன்

றாய பொன்னருள் வேண்டிலை யீண்டுநின்

றுணிவிருந் தமையென்னே

காய மாயமென் றறிந்துமாதர் கடரு

கலவிவேண் டினையென்றாற்

றீயை நீமிக நெஞ்சமே யிதற்கியான்

செய்வதொன் றறியேனே.

தாயும் ஆகி என் தந்தையாய் வந்து தாள் தரு சிவப்பிரகாசன் தாய பொன் அருள் வேண்டிலை ஈண்டு நின் துணிவு இருந்தமை என்னே. எ-து. மாதாவுமாகிப் பிதாவுமாகி எழுந்தருளி வந்து திருவடிகளை எளிதிலே தந்த சிவப்பிரகாசனென்னும் நாமதேயத்தையுடைய ஆசாரியனது நிர்மலமாகிய பொன்போன்ற கிருபையை விரும்புகின்றிலை; இவ்விடத்து நின்கருத்து இருந்த தன்மை யென்கொலோ யான் அறிகிலென்,—காயம் மாயம் என்று அறிந்து மாதர்கள் தருகலவி வேண்டினேன்

ரூல் தீயை நீ மிக நெஞ்சமே இதற்கு யான் செய்வ தொன்று அறியேனே. எ-து. தேகம் அரித்தியமென்று அறிந்தும் மாதர் களால் உண்டாகிய கூட்டுறவினை விரும்பினையென்றால் நெஞ்சமே நீ மிகவும் பாவியாயினே; யான் என்ன கூறினுங் கேட்டிலையாகலின் இதற்கியான் செய்வது ஒருபாயமும் அறியேனென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. தாடருதல் - திருவடி தீசை.

தாயுமாகி யென்பதற்கு உதாரணம்: தத்துவராயர். “தந்தைதா யாவானுஞ் சார்க்கதியிங் காவானு—மந்தமிலா வின்பநமக் காவானு - மெந்தமுயிர் — தானாகு வானுஞ் சரணாகு வானுமருட்—கோனாகு வானுங் குரு.” செய்வதொன் றறியேனே யென்பதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். “ஆடுகின்றிலை கூத்துடை யான்கழற் கன்பிலை யென்புருகிப்—பாடு கின்றிலை பதைப்புதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர்—சூடுகின்றிலை சூட்டுகின்றதுமிலை துணையிலி பிணநெஞ்சே—தேடுகின்றிலை தெருவுதோறலறிலை செய்வதொன் றறியேனே.” மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

(௩-அ)

ஏனை நூல்பல வோதினை யோதவற்
றிறையரு ளடையாதார்க்
கூன வெம்பவ மொழிப்பதற் குள்ளமே
யுபாயம்வே நிலையானு
லானை யீருரி போர்த்தவென் றம்பிரா
னருள்விரைந் தடையாதே
தானி நாண்மினார் போகநீ வியந்தது
தப்பலாற் சதுரன்றே.

ஏனை நூல் பல ஒதினை. எ-து. ஞானசாத்திரங்களன்றிப் பலசமய சாத்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்தாய்,—ஒது அவற்று இறை அருள் அடையாததார்க்கு ஊன வெம் பவம் ஒழிப்பதற்கு உள்ளமே உபாயம் வேறு இலை ஆனால். எ-து. நீ கற்றறிந்த அந்நூல்களின் கருத்தெல்லாம் இறைவனது திருவருளைப் பெரு

தார்க்கு இழிவுபொருந்திய கொடிய பிறவியை நீக்குதற்கு உபாயம் வேறென்றும் இல்லையென நெஞ்சமே ஒதுமானால்,—ஆனை ஈர் உரி போர்த்த என் தம்பிரான் அருள் விரைந்து அடையாதேதான் இந்நாள் மினர் போகம் நீ வியந்தது தப்பலால் சதுர் அன்றே. எ-து. யானையினது குளிர்ச்சிபொருந்திய உரியைப் போர்த்த எனது கருத்தனாகிய சிவனது திருவருளைச் சீக்கிரத்தில் அடைதற்கு ஏதுவாயவற்றைச் செய்து அடையாது இந்நெடுங்காலமும் மின்போலும் இடையினையுடையார் போகத்தை நீ இன்பமென்று அதிசயித்தது தவறேயன்றி நன்மையன்மென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று. இலையென்பதனோடு ஒதென்பதனைக் கூட்டி முடிக்க. எனவென்பது எஞ்சினின்றது. தான் என்பது அசைநிலை.

இதற்கு உதாரணம்: கந்தரனுபூதி. “ஆதா ரடிலே னருளைப் பெறவே—நீதா நெருசற்று நினைந் திலையே—வேதா கமனா னவிலே தமனே—தீதா சுரலோ கசிகா மணியே.” என்றும், திருவள்ளுவநாயனார். “பிறவிப்பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா—நிறைவ னடிசேரா தார்.” என்றும் மற்றும் வருவன வற்றூற் காண்க. (ந.க)

சதுர் மறைப்பொரு ளாகிய வொருசிவ
சங்கரற் றொழுதன்பாய்
விதிர்வி திர்த்துமெய் பொடித்திலை நடித்திலை
விரைந்துசென் றவனாடும்
பொதுவை யுற்றிலை நின்றிலை மாதர்பாற்
போகுத றவிரந்தவா
வெதுப டக்கட வாய்மட நெஞ்சமே
யினியுட் லகன்றாலே.

சதுர்மறைப் பொருளாகிய ஒருசிவ சங்கரற் றொழுது அன்பாய் விதிர்விதிர்்த்து மெய் பொடித்திலை நடித்திலை விரைந்துசென்று அவன் ஆடும் பொதுவை உற்றிலை. எ-து. இருக்கு

முதலிய நான்குவேதங்களினது முடிக்க ணிருக்கு மெய்ப்பொரு
ணாகிய சிவசங்கரனது திருவடியை வணங்கி அதற்கு அன்பா
கித் தேக நடுநெக்கிலை; உரோமஞ் சிலிர்ப்புற்றிலை; ஆனந்த நட
னம் புரிந்தாயில்லை; அதிசேக்கிரமாய்ச் சென்று அவன் நடனம்
புரியாரின்ற கனகசபையை அடைந்தாயில்லை;—நிற்றிலை மாதர்
பாற் போகுதல் தவிர்த்து அவா எதுபடக் கடவாய் மடநெஞ்
சமே இனி உடல் அகன்றாலே எ-து. மகளிரை விழைந்து அவர்
பாற் செல்லுதலைத் தவிர்த்து நின்றாயில்லை; ஆவா! நெஞ்சமே
இனி இந்தத் தேகம் நீங்கினால் என்ன பாடுபடக் கடவையோ!
யான் அறிகிலே னென்று விவேகங்கூறிற்று எ - று. ஆவா
வென்பது இரக்கக் குறிப்பின்கண் வந்தது. பொதுவையுற்றிலை
யென்பது எல்லாவயிற்கும் பொதுவாய் நடிக்கும் அவனது
பஞ்சகிருத்தியங்களைப் பார்த்திலையென்றுமாம்.

இதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். “மெய்தா - னரும்பி
விதிர்விதிர் துன்விரை யார்சமுற்கென்—கைதான் நிலைவைத்
துக் கண்ணீர் ததும்பி வெதும்பி யுள்ளம்—பொய்தான் நவிர்த்
துன்னைப் போற்றி சயசய போற்றி யென்னுங்—கைதா நென்கி
ழவிடே னுடையா யென்னைக் கண்டு கொள்ளே.” மற்றும் வரு
வனவற்றூற் காண்க. (சு௦)

ஆல நீழலி லன்றொரு நால்வருக்
கருநெறி யுரைத்தானைக்
கால காலனைச் சிவப்பிர காசுவென்
கண்மணி தனையுன்ன
தேல வார்குழ லார்மயல் கொண்டுநீ
யிங்குழ லுவடுதெல்லாஞ்
சால வேபிழை யாகுநெஞ் சேசொனைன்
நவறிலை யென்மேலே.

ஆல நீழலில் அன்று ஒரு நால்வருக்கு அருநெறி உரைத்
தானை. எ-து. கல்லால நிழற்கண் எழுந்தருளியிருந்த காலத்

தில் ஒப்பற்ற சனகர் முதலிய நான்குமுனிவருக்கு யாவர்க்கும் அரிய ஞானமார்க்கத்தினை உபதேசித்தருளிய அறுக்கிரக கர்த்தனை, — காலகாலனை. எ-து. எல்லாவயிர்களையும் நாசம்பண்ணுகின்ற காலனுக்குக் காலனாகி அவனை நாசம்பண்ணிய நிக்கிரக கர்த்தனை, — சிவப்பிரகாச எண்கண்மணிதனை உன்னாது. எ-து. அக்கருத்தன்றானே அருளே திருமேனியாகக் கொண்டு எழுந்தருளிவந்து சிவப்பிரகாச நெண்ணும் நாமதேயத்தைக் கொண்ட எண்கண்ணின்கண் மணியாடு பாவைபோன்ற ஆசாரியனை வீட்டின்பத்தை அடையும்பொருட்டு இடையறாது அன்போடுக்கூடி நினையாது, — எலவார் குழலார்மயல் கொண்டு நீ இங்கு உழலுவது எல்லாம் சாலவே பிழையாகும் நெஞ்சே சொனென் தவறிலை என் மேலே. எ-து. தகரமூட்டிய நீண்ட அளகபாரத்தினையுடைய மகளிர்மேல் மயக்கம் பூண்டு நீ இப்பிரபஞ்சத்திற் சுழலுவதெல்லாம் மிகவுங் குற்றமாகும் நெஞ்சமே யான் நாளுபாயங்களாலும் இதனைத் துன்பமென்று அறிவித்தும் அறிந்தாயில்லையாதவின் உன்மேற் குற்றமேயன்றி என்மேற் குற்றமின்றென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. கண்மணி தீது இது நன்று இது என்று அறிவித்தல்போலப் பிறப்புத்தன் பமென்றும் வீடு இன்பமென்றும் அறிவித்தலிற் கண்மணியென்று கூறப்பட்டது.

இதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். “வாழ்கின்றாய் வாழாத நெஞ்சமே வல்லினைப்பட்ட—டாழ்கின்றாய் யாழாமற் காப்பாணையேத்தாதே—குழ்கின்றாய் கேடுகிணக்குச் சொல்கின்றேன் பல்காலம்—வீழ்கின்றாய் நீயவலக் கடலாய் வெள்ளத்தே.” என்றும், சிவானந்தமாலே. “வீடொழியப் பேறில்லை யென்றென்றும்வேதங்க — ணுடியறையும் பொருளை ஞான்குரு - நீடுமருட் — கண்ணுலே சொன்ன கருணைப் பிரான்றனைநா — நெண்ணுதே யுண்டிருப்ப தென்.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

என்னை கண்டுநீ மாதரார் வடிவமீ

திச்சைவைத் துழல்கின்றாய்

பொன்னை யுந்துகி லையும்பிரித் திடினவெறும்
 புழுமலக் கூடல்லாற்
 பின்னை யுண்டுகொல் கண்டுநீ மயங்குதல்
 பிராந்திசங் கரன்பாதந்
 தன்னை நாடுதி நெஞ்சமே பரசுகோ
 ததியுறப் பெறலாமே.

என்னை கண்டு நீ மாதரார் வடிவமீது இச்சைவைத்து உழ
 ல்கின்றாய். எ-து. யாது சுத்தமிருக்கிறதென்று குறித்து மகளிர்
 உடலின்கண் ஆசைவைத்து மயங்கிச் சுழலாரின்றனை,—பொன்
 னையுந் துகிலையும் பிரித்திடின வெறும்புழு மலக்கூடு அல்லாற்
 பின்னை உண்டுகொல் கண்டு நீ மயங்குதல் பிராந்தி. எ-து.
 செயற்கையால் மினுக்கியபொன்னாலாகிய அணியினையுங் கூறை
 யினையும் வேறுபிரித்து அதனது இயற்கையைப் பார்க்குமிடத்து
 வெறுங்கருமிகளும் மலம் சலம் குடர் மூளை உதிரம் தசை கோ
 னை முதலிய மலங்களும் கிறைந்துள்ள ஒருடம்பல்லது பின்னை
 அதன்கண்ணே யாதாயினும் ஒருசுத்தவஸ்து உளதோ அதனது
 இயற்கைவடிவம் அங்ஙனமிருப்பச் செயற்கைவடிவத்தைப் பார்
 த்து நீ மயக்கமுறுதல் உனது மனப்பிரமையாகும், — சங்கரன்
 பாதந் தன்னை நாடுதி நெஞ்சமே பர சுகோததி உறப் பெற
 லாமே. எ-து. இனி அதன்மே லாசையை விட்டுநீங்கிச் சங்கர
 னது திருவடியை மறவாது நினைப்பாய் நெஞ்சமே மேலாகிய
 இன்பசாகரத்தை மிகவும் யாம் அடையலாமென்று விவேகங்கூ
 றிற்று. எ - று. பொன் என்பது ஆகுபெயர்.

இதற்கு உதாரணம்: நாலடியார். “குடருங் கொழுவுங்
 குருதியு மென்புந்—தொடரு நரம்பொடு தோலு - மிடையிடை
 யே—வைத்த தடியும் வரும்புமா மற்றிவற்று — னெத்திறத்தா
 ளீர்க்கோதை யாள்.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (சஉ)

பெறுவ தென்னைகொல் சுக்கிலங் கலித்தலாற்
 பெருந்தவ வலிகுன்று

முறுவ தவ்வள வோபினை நீவிரும்
 புடற்குமா னியதுண்டா
 லறிவி யாம்றி யாமைதோய்ந் துடற்றின
 வதைச்சுக மெனாரின்றாய்
 செறிது நெஞ்சமே நமதுசிற் சுகமினிச்
 சிவனையா தரிப்பாயே.

பெறுவது என்னைகொல் சக்கிலம் கலித்தலால் பெரும் தவ்வலி குன்றும். எ-து. மகளிர் கூட்டுறவாற் பயன் அடைவது யாது இந்திரியம் கழிந்து போதலால் வீட்டையடையும் பொரு ட்டி நீ நெடுநாள் வருந்திச்செய்த தபோபலமெல்லாக் குறையும்,—உறுவது அவ்வளவோ பினை நீ விரும்பு உடற்கும் ஆனியது உண்டால். எ-து. அதனால் உணக்குக் கேடுவருவது அவ்வ ளவுதானோ பின்னர் நீ யானென்று விழைந்துள்ள உடம்பிற்கும், அடங்கியிருந்த நோய்கண் மேலிட்டி அதனால் நாசமுளதாமெ ன்று விவேகங்கூற, அதற்கு யாந்தாம் யாவர் எமது சுகமாவது யாதென்று மனங்கேட்ப,—அறிவு யாம் அறியாமை தோய்ந்து உடல் தினவதைச் சுகம் எனாரின்றாய். எ-து. இவ்வுடம்பு சட மாகலின் இதன்கணின்ற சைதன்னியம் யாம்; நீ இதனை அறி யாது அஞ்ஞானத்தோடுங்கூடி உடம்பினது தினவைச் சுகமெ ன்று கருதாரின்றனை. இவை சுகமல்லவென்று விவேகங்கூற, மேற்சுகமாவதுதான் யாதென்று மனங்கேட்ப, — செறிதும் நெஞ்சமே நமது சிற்சுகம் இனிச் சிவனை ஆதரிப்பாயே. எ-து. இவ்வின்பத்தினியற்கை யீதென்று அறிந்து விடுத்து நமது அறி விற்கு அறிவாய்நின்ற சிவனது திருவடியை ஆதரிப்பாய் நெஞ் சமே நமது ஞானனந்தத்தைப் பெறுவாமென்று விவேகங்கூறி ற்று. எ - று. ஆல் என்பது அசைநிலை.

இதற்கு உதாரணம்: திருக்கடைக்காப்பு. “அருப்புப் போ ன்முலை யாரல்லல் வாழ்க்கைமேல்—விருப்புச் சேர்நிலை விட்டு கல் லிட்டமாய்த்—திருப்புத் தூரனைச் சிந்தை செயச்செயக்—

கருப்புச் சாற்றினு மண்ணிக்குங் காண்மினே.” மற்றும் வருவ
னவற்றாற் காண்க.

தாயுமாகியென்னும் பாட்டுமுதல் இவ்வாறு பாட்டாலும்.
பொருந்தலை விழைதலாகாதென்று மறுத்தவாறுகாண்க. (சுட).

ஆத ரித்தனை குளகிரு தாதிய
வடிசிலைக் கூழ்காடி
யேது பெற்றிடி னும்புசித் தாற்பசி
யேகலஞ் சமித்தற்றாற்
பேத மற்றெலா மலமதா தலஞ்சரி
யென்றிடிற் பினைநெஞ்சே
நீத ரித்திலா தவைவிழைந் துழல்வதென்
னிமலனை நினையாதே.

ஆதரித்தனை குளகிருது ஆதிய அடிசிலை. எ-து. கிருதகுள
பாயச முதலிய அறுசுவை யடிசில்களையும் நீ விரும்பினே; இத்
னால் என்னபயனை அடைதி,—கூழ் காடி ஏது பெற்றிடினும்
புசித்தால் பசி ஏகலும் சமித்து அற்றால் பேதம் அற்று எலாம் மல
மதாதலும் சரி என்றிடின. எ-து. சோறு காடி புற்கை முதலியா
துவந்ததாயினும் அருந்தினாற் பசிபோதலும் அவைசீரணித் தட
ங்கினால் நானாவேறு பாடெல்லாம் அற்றுத் தூர்க்கந்த மலமாத
லஞ் சரியென்றால், — பினை நெஞ்சே நீ தரித்திலாது அவை
விழைந்து உழல்வது என் நிமலனை நினையாதே. எ-து. இங்ங
னம் அறிந்து பின்னரும் நெஞ்சமே நீ தரித்து நில்லாது அச்சு
வை யடிசில்களை விரும்பிச் சுழலுவதென்னை நிர்மலனாகிய
சிவனை இடைவிடாது கருதவின்றியென்று விவேகங்கூறிற்று.
எ - று. மலமதாதலமென்பதில் அதுவென்பது பகுதிப்பொ
ருள் விசுதி. சரியென்பது விசேடமின்றென்ப தறிவித்தது.

இதற்கு உதாரணம்: சிவானந்தமாலே, “நல்ல வறுசுவையு
காவினுனி மாத்திரமே — மெல்ல விருவிரலாம் வேறில்லை -

மெல்ல—விருவிரலைத் தான்கடக்க மாட்டாத நெஞ்சே—பொருகடலைத் தான்கடப்பாய் போய்.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. இதனுள் அருந்தலுட் சுவைவிழைத லாகாதென்று மறுத்தவாறு காண்க. (சச)

நினைப்பி னுங்குறி காட்டிடுங் கோசநா
விவற்றுணே ரிழையாரை
யினிப்பை நல்குமுக் கனிமுத லியவுண
வினையெனி னிவைபோலு
முனைப்பல் வாதைசெய் பகைபிறி திலையுணர்ந்
துள்ளமே யொழித்தாயேற்
பினைப்ப ராபரன் றிருவடி நீழல்யாம்
பெறற்கிடை யூறின்றே.

நினைப்பினும் குறி காட்டிடும் கோசம் நா இவற்றான நேரிழையாரை இனிப்பை நல்கும் முக்கனி முதலிய உணவினை எனின். எ-து. விஷயங்களாகிய வெல்லாவற்றுள்ளும் மகளிரையும் சுவையினைத்தருகின்ற முப்பழமுதலிய புகிப்பினையும் மனத்தால் நினைப்பினும், ஆண்குறியும் நாவும் இலேபனமும் நீருறலும் ஆகிய அடையாளங்களைக் காட்டுமானால்,—இவை போலும் உணப் பல் வாதைசெய் பகை பிறிது இலை உணர்ந்து உள்ளமே ஒழித்தாயேல். எ-து. இவற்றைப்போலும் உணக்குப் பல பிறவித்துன்பங்களைத் தருகின்ற சத்துரு வேறென்றில்லையாகலின் இப்பொருத்தல் அருந்தல்களைச் சத்துருவென்று அறிந்து நெஞ்சமே விடுத்தனையானால்,—பினைப் பராபரன் திருவடி நீழல் யாம் பெறற்கு இடையூறு இன்றே. எ-து. பின்னர் யாவருக்கும் மேலாகிய பரமசிவனது திருவடியாகிய நிழலை யாம் அடைதற்கு விக்किनம் வேறின்றென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று. நினைப்பினு மெனவே கேட்பினும் பரிசிப்பினும் பாரக் கினும் என்று இந்திரியங்களுக்குக் கொள்க. அருந்தல் பொருந்தல்களில் மனமுதலிய ஆறு இந்திரியங்களும் பிரவிருத்தியாக

வின் திருவடியை அடைதற்கு இவை நிவர்த்தியாகல் வேண்டுமாகலின், பகை பிறிதிலையென்று கூறப்பட்டது.

இதற்கு உதாரணம்: சிவானந்தமாலே, “ஊனுமுரையு நமன்று துவர்காணுள்ளமே—வாணுதலார் நேரே மறலிகாண்-பேணியிவ—ருற்றார்போல் வந்திடுவர் வந்தாலு மோட்டியா—ன்றறமரைப்பதமே நாடு.” மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (சுடு)

இன்று சூழ்தரு வனிதைய ராதிபல்
போகமு மித்தேகத்
தொன்று நோயெனிற் றோடமாய் நீங்குமாங்
சூயிர்பெய ரினுநீற்றை
நன்றெ னாவணிந் துறவின ரிறைபெயர்
நவிலுவ ரெனினெஞ்சே
பொன்று நாட்டுணை யாகநீ ருதிய
போற்றவை போற்றேலே.

இன்று சூழ்தரு வனிதையர் ஆதிபல் போகமும் இத்தேகத்து ஒன்று நோய் எனில் தோடமாய் நீங்கும். எ-து. இத்தக்காயத்திற்கு ஒரு வியாதிவந்து பொருந்துமாயின் இதனால் அனுபவித்தற்குக் கருத்திலவைத்த மனைவியாதிய பலபோகங்களும் இக்காலத்துத்தானே புசித்தற்கு அன்னியமாய்ப் போகமாகலின்,—ஆங்கு உயிர் பெயரினும் நீற்றை நன்றென அணிந்து உறவினர் இறைபெயர் நவிலுவர் எனின். எ-து. இவ்வுடம்பினை விட்டு உயிர்நீங்கிய காலத்தும் சுற்றத்தாராயுள்ளார் திருவெண்ணீற்றை அவ்வுயிர்க்கு நன்றென்று கருதித்தரித்து நீங்குந் தருணத்திற் சிவனது திருநாமமாகிய „பஞ்சாபடி ரத்தையும் உபதேசிப்பார்களானால்,—நெஞ்செப்பொன்றுநாள் துணையாக நீறு ஆதியபோற்று அவை போற்றேலே. எ-து. இனி நெஞ்சமே உயிர் நீங்குங் காலத்துத் துணையாகலின் அத்திருவெண்ணீறு முதலிய எண்வகையினையும் அது நீங்காமுன்னரே பேணிக்கொள்ளுதி. மனைவி முதலிய எண்வகைப் பொருள்களும் இருக்கும்போதும் புசித்

தற்கு அன்னியமாகலின் நீ அவைகளைப் பேணுதொழிதியென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று.

உயிர் பெயரினுமென்ற இழிவுசிறப்பும்மையால் அது பெயராமுன்னரே அணிவது உயிர்க்கு மிகவும் பயனென்பதாயிற்று. வனிதையராதியெனவே வனிதை பஞ்சணை செளக்கியபோசனம் கந்தம் வஸ்திரம் ஆபரணம் தைலம் தாம்பூலம் ஆக எண்வகையுமென அறிந்துகொள்க. நீருதியெனவே விபூதி ருத்திராஷ்டம் பஞ்சாபுஷம் தீர்த்தம் பிரசாதம் குரு லிங்கம் சங்கமம் எனவறிக. இதற்கு உதாரணம்: சித்தாந்தசிகாமணியுட் காண்க. த்வத்தோர்க்கு அவ்வெண்வகையும் நீங்கி இவ்வெண்வகையும் அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்பது இதனுட் காண்க. (சக)

போற்றி நீறணிந் துருத்திர சாதனம்

பூண்டிடைந் தெழுத்துள்ளே

சாற்று நீகுரு வாதிமூ வருவையுந்

தாழ்ந்திறைஞ் சிவைசெய்தான்

மாற்ற லாம்பிறப் பிறப்பினை நெஞ்சமே

மன்றுளா டியதானுந்

தோற்று முள்ளொளிச் சூள்ளொளி யாயதைத்

தொழுது வாழ்தலுமாமே.

போற்றி நீறு அணிந்து உருத்திரசாதனம் பூண்டி ஐந்தெழுத்து உள்ளே சாற்று நீ குரு ஆதி மூவுருவையும் தாழ்ந்து இறைஞ்ச இவைசெய்தால், எ-து. மெய்ப்பொருளாகப்பேணி விபூதியை நிறையப் புனைந்து உருத்திராஷ்டங்களைச் சிரசாதிஸ்தானங்களில் தரித்துப் பஞ்சாபுஷத்தை மானதமா யுச்சரி; குருலிங்க சங்கமமாகிய மூன்று வடிவையும் தாழ்ந்து வணங்கு; இங்ஙனம் இவற்றை நாடோறும் நீ மறவாதுசெய்தியானால்,— மாற்றலாம் பிறப்பிறப்பினை நெஞ்சமே. எ-து. நெஞ்சமே பிறப்பினையும் இறப்பினையும் மாற்றிக்கொள்ளலாம்,—மன்றுள் ஆடியதானும் தோற்றும் உள்ளொளிக்கு உள்ளொளியாய்

அதைத் தொழுது வாழ்தலும் ஆமே. எ-து. அஃதன்றிக் கணக சபைக்கண் நடிக்கின்ற சிவனது திருவடியும் உயிராகிய உள் ளொளிக்கு உள் ளொளியாய்த் தோன்றும்; அத்திருவடியைத் தொழுது அவ்விடத்து ளீக்காலமும். அழிவின்றி வாழவுக்கடும் எமக்கென்று விவேகங்கூற்றிற்று. எ - று.

உயிர்களினது மும்மலங்களையும் நீக்கும் பொருட்டுச் சிவன் தனது அருளால் குருவிக்கசங்கமமாய் வடிவுகொள்ளு கலின் மூவுருவையும் தாழ்ந்து இறைஞ்சென்று கூறப்பட்டது. தாழ்ந்திறைஞ்சுதல் மனத்திலன்பும் வாக்கில் இன்சொல்லுமா கக் காயத்தால் வணங்குதல். வீடடைவோர்க்குச் சிவமுன்னாக அருளே நாவாகப் பஞ்சாங்கரத்தைச் செபியாமற் செபிக்க வேண்டிமாகலின் ஐந்தெழுத்துள்ளே சாற்றென்று கூறப்பட் டது. இங்ஙனம் பஞ்சாங்கரம் உச்சரித்தால் சகலகேவலம் அறு மாகலிற் பிறப்பிறப்பினை மாற்றலாமென்றும், சகல கேவலங்கள் அறவே புடம்போட்ட பொன்போல உயிர் ஒளி விடுமாகலின் உயிரை யுள்ளொளியென்றும், இவ்வுயிர்க்கும் உள்ளொளியாய்த் திருவருள் தோன்றலின் மன்றுளாடிய தாளும் உள்ளொளிக் குள் ளொளியாய்த் தோன்றுமென்றுங் கூறப்பட்டன. அதை த்தொழுதலாவது தற்போதஞ் சீவியாதுநிற்கல். அங்ஙனம் நிற்கவே பேரின்பந் தோன்றுமாகலின் வாழ்தலுமாமென்று கூறப்பட்டது. (௪௪)

மு லாமரன் புகழின மலர்கவி
மாலைசெய் தவன்ருளில்
மு மாறுபொங் னிதழிசேர் தோள்களின்
மீதணிந் தினிநெஞ்சே
தாழு வாயரி தேடுபொற் சரணமே
சரணமென் றிதுவன்றிப்
பாழி லேகருங் காக்கைபோற் கதறிநான்
பலகழித் தொழியேலே.

வாழலாம் அரன் புகழ் இனமலர் கவிமாலசெய்து அவன் தாளில் வீழுமாறு பொன் இதழிசேர் தோள்களின்மீது அணிந்து இனி நெஞ்சே தாழுவாய் அரிதேடுபொற் சரணமேசரணம் என்று. எ-து. நெஞ்சமே அத்திருவடியை அடைந்துவாழலாம்; சிவனது புகழினமாகிய மலர்களாலே பாவாகிய மாலகளை வணைந்து திருவடிமீதிற் பொருந்துமாறு பொன்போன்ற கொன்றை மாலபொருந்திய புயங்களின்மீது தரித்து வணங்குவாய் அரியாலுந்தேடப்பட்ட பொன்போன்ற திருவடியே புகலென்று,— இதுவன்றிப் பாழிலே கருங்காக்கை போல்கதறி நாள்பல கழித்தொழியேலே. எ-து. இங்ஙனஞ் செய்வதன்றிப் பாழிலே கருங்காக்கைபோல் உலகநூல்களைக் கற்றுக் கதறிப் பல நாள்களை வீணிலே கழித்து நாசமாகாதேயென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று.

புகழ்பலவாகலிற் புகழினமென்றும் அதனைப்பாவிற் சேர்த்துக் கூறுதலின் மலரென்றுங் கூறப்பட்டது. துஷ்டநிர்க்கிரகம் பண்ணுகின்ற புயத்தையும் சிஷ்டபரிபாலனம் பண்ணுகின்ற பாதத்தையும் புகழ்தலின், தாளின்வீழுமாறு பொன்னிதழிசேர் தோள்களின் மீதணிந்தென்று கூறப்பட்டது. மலசங்காரம் பண்ணுகின்ற வெற்றியையும் இன்பத்தைக் கொடுக்கின்ற கிருபையை யு மென்றுமாம்.

பொன்னிதழிசேர் தோள்களின்மீது அணிந்து என்பதற்கு உதாரணம்: கந்தரனுபூதி. “இல்லே யெனுமாயையி லிட்டனை—பொல்லே னறியாமை பொறுத்திலையே—மல்லேபுரிபன்னிருவா குவிலென்—சொல்லே புனையுஞ் சுடர்வே லவனே.” மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (சஅ)

ஒழித்தி டும்பவப் பகைவிரைந் துள்ளமே

யோதுழ் துணர்வோர்முற்

பழிச்ச பாடலை யரற்கவை விடர்க்கிளம்

பாவைய ருரைபோலுங்

கழித்தி டேலுப சாரமென் றிதனை
கட்டுரை யெனக்கொள்வாய்
விழித்து மாரனை யெரித்ததே வருள்பெறும்
விருப்பினர் விருப்பீதே.

ஒழித்திடும் பவப்பகை விரைந்து உள்ளமே ஒது மூதுணர்
வோர்முற் பழிச்சுபாடலை, எ-து. பிறவியாகிய பகை அதிக சீக்-
கிரமாக வொழிந்துபோம்; மூவர் மாணிக்கவாசகர் முதலிய
பேரறிவினையுடையோர் முன்னாளிலே தோத்திரம் பண்ணிய
பாடலை நெஞ்சமே நீ தோத்திரம்பண்ணுதி.—அரற்கு அவை
விடர்க்கு இளம் பாவையர் உரைபோலும் எ-து. காமுகர்க்கு
இளமைத்தன்மையினையுடைய பாவைபோல்வார் கொஞ்சிக்கூ-
றும் வசனம்போல அத்தோத்திரங்கள் சிவனுக்குப் பிரீதியாயிரு-
க்கும், —கழித்திடேல் உபசாரம் என்று இதனை நீ கட்டுரை
எனக் கொள்வாய், எ-து. இங்ஙனம் கூறியமொழியை உபசார
மொழியென்று கருதி நீவிடாதே உறுதிமொழியென்று அறிந்து
கொள்வாய்—விழித்து மாரனை எரித்த தே அருள் பெறும்
விருப்பினர் விருப்பு ஈதே. எ-து. நெற்றிக்கண் விழித்து மன்-
மதனை யெரித்த கடவுளது திருவருளைப்பெறும் விருப்பத்தினை
யுடைய மெய்யடியாரது விருப்பமும் இத்தோத்திரங்களையெ-
ன்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. ஒழிந்திடுமென்பது ஒழித்திடு-
மென்று வந்தது. பவத்திற்குக் காரணமாகிய இருவினைகளையும்
பவமென்று காரணத்தைக் காரியமாக உபசரித்துக்கூறினர்.

இதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். “இருள்சே-
ரிருவினையுஞ் சேரா விறைவன் — பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார்
மாட்டி.” மற்றும் வருவணவற்றாற் காண்க. (சக)

விருப்ப மாயிது கேட்டிநன் னெஞ்சமே
விமலனுக் காளில்லார்
பொருப்பை நேர்தனஞ் சொரியினு மவர்கணை
புன்னுனித் துணையன்புந்

திருப்பி டேலரன் றொழும்பர்தந் தொழும்பனய்த்
திரிந்தவர் பணிசெய்தீண்
முருப்பை யேன்மிக நல்லையிச் சொல்லையெ
பில்லையேற் பொல்லாயே.

விருப்பமாய் இது கேட்டிநல் நெஞ்சமே. எ-து. நல்லநெஞ்
மே இந்த வார்த்தையைச் சந்தோஷமாகக் கேட்பாயாக, —விம
லனுக்கு ஆள் அல்லார் பொருப்பை நேர்தனம் சொரியினும்
அவர் கண் ஓர் புன்னுனித் துணை அன்பும் திருப்பிடேல். எ-து.
நிர்மலனாகிய சிவனுக்கு அடிமையல்லாதவர் பொன்மேருவைப்
போலுந் தனங்களைச் சொரிந்தாராயினும் அவர்களிடத்துப் புல்
வினது றுனிமாத் திரமாயினும் அன்புவைத்திடேல், —அரன் தொ
ழும்பர்தந் தொழும்பனய்த் திரிந்து அவர் பணிசெய்து ஈண்டு
இருப்பையேல் மிகநல்ல. எ-து. சிவனது அடியாருக்கு அடியா
னாகித் திரிந்து அவரது பணிவிடைகளைச் செய்து இவ்விடத்து
இருப்பாயாகில் எமக்கு மிகவு நன்மையினையுடையை நீ, —இச்
சொல்லை நம்பு இல்லையேல் பொல்லாயே. எ-து. யான் இங்ஙன
ங்கூறிய சொற்களை உண்மையாக நம்பு இவைகளை நம்பாது ஒழி
தியேல் எனக்கு நீ பொல்லாயென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று.

இதற்கு உதாரணம்: திருநாவுக்கரையர். “சங்கநிதி பதம
நிதி யிரண்டுந் தந்து தரணியொடு வாளுநத் தருவரேனு—மங்
குவா ரவர்செல்வ மதிப்போ மல்லே மாதேவர்க் கேகார்த ரல்
லாராகி—லங்கமெலாக் குறைந்தமுரு தொழுநோயரா யாவுரித்
துத் தின்றுழலும் புலையரேனுங்—கங்கைவார் சடைக்கரத்தார்க்
கன்பராகி லவர்கண்டிர் நாம்வணங்குங் கடவுளாரே.” மற்றும்
வருவனவற்றாற் காண்க. (இ௦)

வைராக்கியசுதகத்தின் முற்பாதியாகிய சாத்திரமுற்றிற்று.

மனம் தானுமன்று தன்வயமுமன்று என்று அறிந்து அதனை
விடுத்துத் தன்னையும் அதனையும் கூட்டவும் பிரிக்கவும் வல்ல
சிவத்தை நோக்கி மேல் விவேகம் கூறுகின்றது.

உ

கணபதி துணை.

வைராக் கிய சதகம்.

தோத்திரம்.

மூலபாடம்.

பொல்லாதவெனஞ்சமோரைந்துபுலன்கடம்பா
லல்லாதரைமாத்திரையுந்ரின்னடிக்கணன்பாய்
நில்லாதிதற்கென்னைசெய்கேனிறைதரின்றிடென்றே
சொல்லாய்திருத்தில்லையுண்மேவியசோதிரீயே.

(க)

நீயேயருள்செய்யினல்லாதுபொய்நெஞ்சவஞ்சத்
தியேனுனைவந்தடைதற்கொருசெய்கைகாணேன்
பேயேனுமுனைத்தொடரும்படிபேசுதில்லைத்
னாயோயொருபாயம்விடாதினிச்சூழ்ந்துரின்றே.

(உ)

கின்றாய்திருத்தில்லையுளாயென்றெனஞ்சினுள்ளே
யென்றாலுமெனக்கதிதூரமதாயிருந்தா
யொன்றாலுமுனைத்தொடர்கிற்குமுபாயங்காணேன்
மின்றாழ்சடையாய்தமியேற்குவிளங்கிடாயே.

(ங)

விளங்கும்மெழிற்பேதையர்காதல்விடாதயானக்
கனங்கம்மறுவோர்தொழுநின்கழல்காணுமாறென்
றுளங்கும்மொளித் தாமதிசூடியதோன்றலேயென்
னுளங்கொண்டிருநீயினிக்காயிலதாவுவந்தே.

(ச)

வந்தித்திடுவார்பவநோய்க்குமருந்தனோயைச்
சந்தித்திடுவான்மறித்தான்மனந்தப்பியப்பா
லிந்தப்புலியுங்கடலுங்கடந்தேகுமென்றா
லெந்தப்படியுய்வதியான்நில்லையெம்பிரானே.

(இ)

பிரானேதிருத்தில்லையுளாயன்றிப்பேதையேன்மு
னொரானேநிவர்ந்தம்பிகையோடெளிதோடிவந்தாய்
வரானோலினமெம்மினையென்றுணைநாடிவாடி
யிராநாயடியேற்கெதிர்ந்தோன்றிலையின்றிதென்னே.

(ஈ)

என்னாயகனையிமையோர்தொழுமீசனெனெசம்
பொன்னார்திருவம்பலத்தாடியபூதநாதா
வுன்னாருளாலினிவீட்டிடைபுய்த்தியின்றேற்
பின்னருயக்கொள்ளவலாரென்பிழைகடர்த்தே.

(எ)

தீராதவோரைம்புலச்சேட்டையுந்தீர்த்துபோய்வெங்
கூரார்மழுவாளினின்பாதங்குழைந்துபோற்றி
நீராயுருகித்தொழுதுன்னெதிர்கிற்கும்வண்ண
மோர்நாளுளதோதமியேற்குமுரைத்திடாயே.

(அ)

உரையேனனிவாய்திறந்துன்புகழ்தன்னைநாளும்
விரையார்மலரிட்டருச்சிக்கவிருப்புமில்லேன்
கரையேனுளநின்னினைந்தெத்திறத்தாற்கடப்பேன்
நிரையார்வினையார்பிறவிக்கடநில்லையானே.

(ஊ)

ஆனேநிவார்தென்னெதிரேவிரைந்தன்றுவந்தோய்க்
கேனோவெறுப்பிப்பொழுதோர்சற்றிரங்குகில்லாய்
நானோவறிவேனுன்பெருமையைநம்பனே
தானேபொறுத்தாளுகண்டாயென்றவறெலாமே.

(க0)

எல்லாமறிவோயறிந்தேவருத்திட்டவாறே
யல்லாற்றமியேனும்புரிவதொன்றில்லையானாற்
பொல்லாமைசெய்வித்தவனீபொறுப்பானாகல்
வில்லாயினத்தேனைப்பவத்தினிவிட்டிடேலே.

(க௧)

வைராக்கியசுதகம்.

கூங்

ஏலக்குழலார நூராகமதென்னுமாயா
சாலக்குணைந்தேற்குன தின்னருடந் துகாப்பாய்
நீலக்கனமாலயனோடுமுன்னேடிவாடி
மூலக்கனலேகனலேந் துகைம்முக்கணனே. (கஉ)

கண்ணார் நுதலோய்கடையேனையுமொன்றதாயே
யெண்ணுவருளன் றுசுரந் துளோக்கின் றிலாதென்
விண்ணோரிறையோய்க்குமுண்டோசொல்வெறுப்பினோடு
தண்ணார்விருப்புங்கரிப்போர்வையசாற்றிடாயே. (கக)

சாற்றாய்திருத்தில்லையுள்ளாய்சிவசங்கராவெண்
ணீற்றாய்கடையேனுமாமென்றனெஞ்சளஞ்சிப்
போற்றாதிருந்தேன்வருந்தாமலென்புத்திதன்னைத்
தேற்றையொருகீயினியன்பினைச்செய்யுமாதே. (கச)

பாறாய்மீவாரைந்துபுலன்வலிமாய்த் துருஞ்சை
கீற்றாதிருமேனியவுன்கணி றுத்தமாட்டே
னேறாதபவக்கடலேறவுமெண்ணினைந்தேன்
கூறயெனதெண்ணமெவ்வண்ணங்கைகூடுமென்றே. (கடு)

அன்றேதமியேற்கெளிமானுடனாகிவீவர்
துன்றள்களளித்தனைபெற்றுமொன்றும்பெறாரி
னின்னேறனலதைம்புலனென்வசநின்றதில்லை
யின்றோதவற்றைக்கொலுபாயமொன்றீசுவெற்கே. (கசு)

எற்கோவுனதன்புமனத்திலையென்றனெஞ்சங்
கற்கேநிகராயதிக்கல்லீகல்லலில்லா
முற்காலவனைத்தாங்குவனைத்தன்பின்முழ்குவிப்பாய்
சிற்கோலசிதம்பரநாயகதேவதேவே. (கஎ)

தேவேயுனையன்பினிப்பூசைசெய்தேனுமல்லே
னாவான்மிகப்பாடிநின்றழநயக்குகில்லே
னோவாதுழநீமனத்தோடிவணுற்றுகளேன்மற்
ருவாவினியென்வருமென்பதறித்திலேனே. (கஅ)

அறியாமையிற்கீழவர்பல்பிழையாற்றினாலுங்
குறியாதருள்செய்வதுமேலவர்கொள்கையன்றோ
மறியார்கரத்தோய்சிறியேன்வினைமாற்றியாளப்
பொறியேலுனக்கென்முதமன்சொல்பொய்யனேனே. (௧௧)

பொய்யற்றவர்வந்தடையும்பரிபூரணவிம்
மெய்யற்றவெற்குறினலானிலேவறுமுண்டோ
தையற்கிடமேயிடமாவருடாணுவெயன்
மையற்றவிர்ப்பாணுன்கடாழ்மவழங்கிடாயே. (௨௦)

வழங்கெற்கிவணைதுசெய்தாலெதுவாகுமென்றென்
றெழுங்கற்பனையாவுயிற்றந்துணர்வேகமேயா
யொழுங்கிற்புலனாதிபுபாதிபொழித்தொருன்னைச்
செழுங்கைக்கனியொத்துணரும்படிதில்லையானே. (௨௧)

தில்லைப்பதிமேயசிவப்பிரகாசனேயோ
தொல்லைப்பிறவாரெறிமேவியதோன்றலேயோ
வல்லற்பிறவிக்கிளைத்தேன்றனையஞ்சலென்றோர்
சொல்லைப்பகராய்விடைமீதினந்தோன்றின்தே. (௨௨)

தோன்றாத்துணையேபுணையேபவத்தொல்கடற்கென்
போன்றார்க்குமிரங்குமருட்பெரும்போதமேயிங்
கின்றார்மனையாதியமோகமெலாம்விடுத்துட்
சான்றமுனையேவினையேனிளிச்சாரவெண்ணே. (௨௩)

சார்ந்தாய்குருவாதியவாய்விடைதன்னில்வந்தாய்
கூர்ந்தாயருளிற்றிறவாரெறிகூட்டுவித்தா
யோர்ந்தேன்குறையின்றெனினுங்குறையுண்டகண்டாய்
பேர்ந்தோடுமெனெஞ்சுளுன்னன்புரித்குமட்டே. (௨௪)

பிறவாரெறியாகியதோர்நிருப்பேரையாவெம்
முறவேயறவேதவிர்க்தென்மனமோடிவாடிப்
புறவாதனைப்பற்றிவளர்த்திடுபுன்மையாலின்
நிறவேயதனைப்புரிவானுளத்தெண்ணுவாயே. (௨௫)

எண்ணும்வடிவே தினிரீபுணைந்தெய்தினாலுந்
திண்ணம்மெனவாவகலாவச்சிதம்பரத்தே
நண்ணும்முன துண்மையைக்காணநயந் துள்ளென்
னுண்ணின் றதைக்காட்டுதற்கீசசற்றுன்னுவாயே. (௨௬)

உன்னும்முணர்வுக்குணர்வாயெனக்குண்மைதந்தாய்
மன்னுஞ்சுருதிப்பொருளாய்வழிகாட்டினின்றாய்
பின்னுங்குருவாயடைந்துன்னருள்பேணவைத்தா
யென்னென்றுரைப்பேனின் கருணையிருந்தவாரே. (௨௭)

இருந்தோருமிடத்துணர்வில்லமாயைக்கிதன்பாற்
பொருந்தாவிடத்திலுபயிர்க்கொருபோதமேனுந்
திருந்தாவிலைகொண்டிறையைந்தொழில்செய்தியென்றே
வருந்தாவருண்முன்னிலைதன்னை மதித்தியானே. (௨௮)

மதிததுதனபருவத்தளவிற்குருவாதியாகி
புதித்துள்ளறிவோங்கும்வகைக்குபாயஞ்செய்தோயை
யெதிர்த்திங்ஙனஞ்சற்குருசற்குருவென்றுரைந்துந்
துதித்துந்திரியாவெனக்கின்னருடந்துதோன்றே. (௨௯)

தோன்றாமன்முனிந்தொருதாய்வயிற்றேன்றுபால
ரீன்றுடனைத்தம்மின்வேறுக்கொடிகழ்ந்தவார்போற்
பூன்றுவொருநீயருளாற்புனைமேனியெல்லாம்
யான்றுன்பலதெய்வமெனக்கொடிகழ்ந்தவாரே. (௩௦)

இகழும்பொருளொன்றிலைமண்முதலெட்டுமெந்தாய்
நிகழும்வடிவேயெனத்தேர்த்துளநெக்குநின்றாட்
புகழும்படியேயினியீசுவென்புத்திதன்னைத்
திகழும்படிசெய்திதிரோபவஞ்செய்திடேலே. (௩௧)

செய்யாய்கரியான்றொழும்வெள்ளிளஞ்சேவையூர்வோய்
வையார்மழுவோய்திருவுள்ளமில்வஞ்சனேனு
மையாவிழிபெய்வுறரீர்பெரிதன்பிளேடு
கையாற்றொழுதத்திநின் கூத்தினைக்காணுமாரே. (௩௨)

காணாதபவக்கடலின் கரைகாணவெற்குங்
கோணுகணிமார்பமெய்யன்புகொடுத்தியென்றே
நாணுகிசைத்தேன்றிருக்காளத்திநாதவுன்றாட்
பேணாதவலக்கடன்மூழ்கியபேதையேனே. (௩௩)

பேதைக்கொருபாகமளித்திடுபேரையாவெங்
கோதைக்குரின்றோளுகோதைகொடென்றுரின்பா
லோதற்கெனுளத்தைவிடுத்தனனோடிமாதர்
காதற்களைபுண்டமையாலுனைக்கண்டதின்றே. (௩௪)

கண்டேன்களிகூர்ந்துசிவப்பிரகாசநாமங்
கொண்டோங்குருவேடிவனுற்றெனையாண்டகோவே
பண்டேயொருநீவகுத்திட்டபடிக்கியானுன்
றொண்டாகிவந்தின்முனைப்பாடத்தொடங்கினேனே. (௩௫)

தொடக்காயெனைச்சூழ்ந்துளவைம்புலத்தோற்றமெலலாங்
கெடக்கூறுதிரீயொருசூட்சிகினக்கிலாயே
லடக்காவவையென்றனகத்துளடங்குகாறுங்
கடக்கேன்பவவேலையெவ்வண்ணமுக்கண்ணினோனே. (௩௬)

கண்ணுன்மதனைப்பொடியாம்வகைகண்டவெண்டோ
ளண்ணையிரியாவுமளித்திடுமப்பனையோ
தண்ணுப்பொழிற்றில்லையுளாயெனக்கீதுதாராய்
மண்ணுதியவாசைகளற்றுனைவாழ்த்துமாதே. (௩௭)

வாழ்த்தேனுனைநாடொறும்வாழ்த்தவல்லோர்கடாளிற்
ரூழ்த்தேன்றலையாக்வரேவறலைக்கொள்கில்லேன்
வீழ்த்தேனெடுங்காலமவத்திலொண்மேருவில்லைய்
பாழ்த்தேன்கிளிபோற்பலநூல்கள்படிந்துமியானே. (௩௮)

யானொருடற்கின்பதுன்பங்களையெண்ணவெண்ணித்
தானேசிறுபாலரினென்மனஞ்சஞ்சலிக்கு
மீனாயினன்பாலவதென்கண்விடுத்திகொல்லோ
வானேறுடையாய்திதியாமதிகாரரீயே. (௩௯)

காரார்மிடற்றாயளிக்குத்தருபொற்கடுக்கைத்
தாரார்புயனேசிவகாமசவுந்தரிக்கோர்
சீரார்மணவாளவென்றன்குலதெய்வமே
பாராய்கடைக்கண்ணெனதெண்ணம்பலிக்கவின்றே. (௪௦)

இன்றென்னைசெய்கேனெனநாடியிருந்ததீயேற்
கொன்றெய்தினெவ்வண்ணமற்றும்மையோதுவேனோ
வன்றன்னமுமேனமுமோர்வருமையின்றி
ளொன்றன்பர்குழாத்துறவீதருளாயுவந்தே. (௪௧)

உவந்தாயெனதைம்புலனும்பிரிந்தோடவார்நாட்
டவந்தான்சிறிதும்பிலிபால்விடைதன்னின்மின்னோ
டிவந்தேதவரநாளும்விளங்கிலையென்னைகொல்லோ
வவந்தான்மிகுபாவியுன்லீலையறிந்திலேனே. (௪௨)

அறியாமையிற்கட்டுணைலுற்றதென்றொண்மையத்தைப்
பிறியாதுவிடேனெனலெந்தைபிரானுணைமை
குறிபீதிருவர்க்குமென்றலெனைக்கோபியேலே
செறிவாய்மலமேயிறையோடிகல்செய்ததன்றே. (௪௩)

செய்விப்பன்வினைத்தொகைவெம்பவஞ்சேர்ப்பனுன்னை
யுய்விப்பனைலச்சிவஞண்மையுமோர்வென்னே
ரைவர்க்கெதிரேயெனேநோக்கியறைந்ததையா
மைவெற்பனவாணவரீயதைமாற்றிடாயே. (௪௪)

மாற்றையெனக்காணவமாயையில்வந்துவந்தே
தோற்றவுளகேவலமாதியசுத்தமொன்று
டேற்றாயவனேற்றியிரண்டறுத்தெங்குமாகித்
கூற்றுவிகொள்பதத்தென்னுவிடுகொள்ளுவாயே. (௪௫)

கொள்ளேனெனினுமெழுத்தைந்துமுட்கோதியாதுந்
தள்ளேனெனினுமுனைச்சார்தவஞ்சார்ந்திலாரை
வள்ளேனெனினுமெனைகைவிடேல்லிடேல்கா
ணள்ளாறுடையாயவிநாசியந்துளானே. (௪௬)

கயவாதுதில்லாபுரியோயுனைநாடிநாளும்
வியவாதுடலோடுறவென்றும்விடாதென்னுள்ளங்
கயவாதுறுபோகமெலாமிவைகண்டவீடும்
பயவாதிதென்றேபயந்தேன்மிகப்பாவிவேனே.

(௪௭)

பாவாற்பெரியோர்புகழ்சிற்றம்பலத்துளோயை
நாவாற்சிறியேன்றுதிசெய்யுமிந்நன்கில்சொல்லு
மோவாதினையோருழைதாவியவுன்செவிக்கே
மேவாதலவென்றுதுணிந்துவிளம்பினேனே.

(௪௮)

விளம்பற்கருஞ்சோதியென்கோவிடையோனென்கோவென்
னுளம்புக்கசிவப்பிரகாசனென்கோவென்னங்கைத்
தளம்பற்றியசாந்தனென்கோநின்றனதுநாமம்
வளம்பெற்றதிருக்கைலாயசொல்வாயெனக்கே.

(௪௯)

எனக்கீந்தினியாண்டிடல்வேண்டுமெம்மீசனேமற்
றுனக்கேசரணஞ்சரணம்புலனோடுமென்றன்
மனக்கோதனைத்துமிற்றத்தோங்கறிவாகியாங்கே
பினைக்காண்பவன்காட்சியுமற்றவபேதவாழ்வே.

(௫௦)

தீருச்சீற்றம்பலம்.

சாத்திரம் - ௫௦, தோத்திரம் - ௫௦. ஆட பாடல் ௧௦௦.

வைராக்கியசாதகமுற்றிற்று.

கணபதி துணை.

வைராகீயதீபம்

மூலமும் உரையும்.

பாயிரம்.

கணபதி வணக்கம்.

ஆரணமுகம்புகழ் - வாரணந்துதிசெயக்
காரணசுகபரி - பூரணம்வருமே.

சுப்பிரமணியர் வணக்கம்.

போருரிறைவன் - சீரூர்தானே
மேரூர்தரநீன - நேரூர்நெஞ்சே.

நூலாசிரியர் வணக்கம்.

ஆய்ந்தவீன்பம் - வாய்ந்தானிறையச்
சாந்தையன்பதம் - யாந்தொழுவுவோமே.

குரு வணக்கம்.

தாயினு மிரங்கியென் றனைவந் தாண்டரு
யேவன் சரணமே சுமக்க வென்றலை
வாய்துதி செயக்கர மலர்க டேய்த்தொழு
நேயமோ டறுதின நீனக நெஞ்சமே.

கடவுள் வணக்கம்.

திருவளர் கமலத் தயன்செயிப் புவிமுன் றிகழ்தரு மூல
கெலாந் தன்பான், மருவுகிற் சத்தி யெனுங் கிரணத்தால் வந்
தெழு கானனீ ராக, விருமையா மதிமாய்த் தறிஞராய் கார்த்தத்
திடையருட் சுட * ருமிழ்ந் திலங்கு, மொருசிவா தித்தன் றனை
கம திருன்போ யொழியநா டொறுமிறைஞ் சிடுவாம்.

* உமிழ்ந்து - பிறவினைப்பொருளில் வந்தது.

எ - து. அழகு வளரா நின்ற தாமரைமலரின்கண் எழுந்த ருளியிருக்கின்ற பிரமனாலே சிருட்டிக்கப்பட்ட இர்தப் பிரு திவி தத்துவமுதலாக நாததத்துவமீறாக விளங்காநின்ற பிரப ஞ்சமெல்லாம் தன்கட்பொருந்திய சிற்சத்தியாகிய கிரணத்தி னாலே வந்துதோன்றின கானற்சலமாக அறிஞர்களது துவித புத்தியாகிய சந்திரனெனியை மறைத்து அவர்களாகிய கார்தக் கற்களிடத்துக் கிருபையாகிய அக்கினியைத் தோன்றச்செய்து விளங்காநின்ற ஒப்பற்ற சிவசூரியனை நமது அஞ்ஞானமாகிய விருள் போய் நீங்கும்படி எக்காலமும் வணங்குவாம். எ - று.

சூரியனை விட்டுநீங்காத கிரணமும் அக்கிரணத்தை விட்டு நீங்காது பொய்யாய்த் தோன்றுகின்ற கானற்சலமும் அசூரிய னது மிகுந்த பிரகாசத்தினாலே சந்திரப் பிரகாசமறைதலும் கார்தக்கல்லினிடத்து அக்கினிதோன்றுதலும் அவனது சன்னி தியி லியல்பாயுண்டாவதுபோல் சிவனைவிட்டு நீங்காத அபின் னாசத்தியும் அசசத்தியைவிட்டு நீங்காது பொய்யாய்த்தோன்று கின்ற பின்னாசத்தியும் அசசிவனது ஞானத்தினாலே அறிஞரது துவிதபுத்தி மறைதலும் அவரிடத்து அருள்தோன்றுதலும் இவ னது சன்னிதியி லியல்பாயுண்டாமென்பதும், சிவனுமீசுவர னும் பின்னாசத்தியி லிருத்தலினாலும் அப்பின்னாசத்தி பொய்யா ய்த் தோன்றுதலினாலும் அப்பின்னாசத்தி சிவனது பிரகாசமாதலி னாலும் இச்சிவனாகிய சத்திமாணவிட அச்சத்திகள் வேறல்லா மையாலும் பொருளொன்றென்பதும், கண்டுகொள்க. சூரிய னைக் கண்டபோர்க்குப் பூதவிருள் நீங்குதல்போற் சிவனை யெக் காலமும் வணங்குவோர்க்கு அஞ்ஞானம் நீங்குமாதலின் நமதி ருள்போயொழிய நாடொறு மிறைஞ்சிடுவாமென்றார். (க)

துன்னியா ணவப்பாம் பெமதநி வெனுமோர் சுடர்கெழு பூரண மதியை, முன்னமே தீண்டிற் றொளிவெளிப் படலான் மோசன காலமெய் தியதாற், நன்னிடத் தீசன் முதற்புவி முடி வெண் டருநுரை யாதிவந் தொடுங்கப், பின்னைய பினையாந்தி ரைகளவீ சிடுமோர் பிரமவேலையிலிளிப் படிவாம்.

எ - து. ஆணவமாகிய பாம்பு செறிந்து எமது அறிவாகிய ஒப்பற்ற ஞானப்பிரகாசம் பொருந்திய பரிபூரணசந்திரனை அநாதியே மறைத்தது. இப்போது ஞானப்பிரகாசம் விளங்குதலின் விடுதலைக்காலம் வந்துபொருந்திய தாகையால் தனதிடத்து நாததத்துவமுதலும் பிருதிவிதத்துவ மீறுமாக வெண்ணப்பட்ட நுரைதிவலைகுமிழிகள் தோன்றி ஒடுங்கும்படி பின்னொசுத்தி அபின்னொசுத்திகளாகிய விரண்டலைகளை வீசாரின்ற ஒப்பற்ற பிரமசாகரத்திலே இனி மூழ்குவாம். எ - று.

உயிரினது இச்சாஞானக்கிரியையாகிய சந்திரனை அநாதியிலே மறைத்த ஆணவமாகிய பாம்பு இப்போது விடுதலையாக ஞானப்பிரகாசம் விளங்குதலின் இனிப்பிரமத்தை அடைய லாமென்பது துணிந்து பிரமவேலையிலின்படிவா மென்றார். பின்னொசுத்தியால் அனேகமாகக் காண்குதல் - அபின்னொசுத்தியால் ஏகமாகக் காண்குதல். இங்ஙனம் ஏகமாகக் காண்குதலும் ஓரணவாகலின் இச்சத்தியையும் அலையாகக் கூறினாரென்க. நுரை திவலை குமிழிகளென்றது தத்துவங்களையும், நானாவாகிய தேகங்களையும், அண்டங்களையும் எனக்கொள்க. (உ)

அருளிறை வணக்கம்.

எப்பொருள் கருமா யொப்புயர் வின்றி யிருந்ததன் னுருவிறை குறையா, தப்படி யிருக்க வாலியா நீரி னருளிறை யாயெமக் கேம, வைப்பென வன்னை யெனப்பிதா வெனக்கண் மணி யெனத் தவப்பய நெனவுட், செப்புயி ரெனவந் தாண்ட காளத்தி தேசிகன் றிருவடி பணிவாம்.

எ - து. எவ்வேறு லுகைப்பட்ட பொருள்களெல்லாம் தானாய்ச் சமானதிகமின்றியிருந்த தனது சொருபத்திலே சிறிது மாத்திரமாயினும் குறைவுபடாமல் இருந்தபடியே யிருக்க, நீர் ஆலங்கட்டியாய்த் தடித்ததுபோற் பூரணமாகிய தான் தடித்துக் கிருபா மூர்த்தியாகி எம்போல்வார்க்கு இன்பம்பொருந்திய நிசேஷம்போலவும், தாய்போலவும், தந்தைபோலவும், கண்

ணின் மணிபோலவும், தபோபலம்போலவும், உடலுக்குள் உயிர் போலவும், வந்து ஆட்கொண்டருளிய காளத்திதேவனென்னு நாமதேயத்தையுடைய ஆசாரியனது அழகிய பாதங்களை வணங்குவாம். எ - று.

நிஷேஷ. பத்தை நினைக்குந்தோறும் மனப்பூரிப்பு வருதல் போல் ஆசாரியனை நினைக்குந்தோறும் மனப்பூரிப்பு வருதலின் வைப்பென்றும், தாய் அமுதுட்டி உடம்பை வளர்த்தல்போல் உபதேசமொழிகளை அனுக்கிரகித்து அறிவைவளர்த்தலின் அன்னையென்றும், தந்தை தவிர்காரியத்திற் செல்லுதலைத் தடுத்துச் செய்காரியத்திற் செலுத்துதல்போல் அசாஸ்திரப்பிரபஞ்சத்தின்வழி செல்லாது தடுத்துச் சாஸ்திரப் பிரபஞ்சத்தின்வழி செலுத்துதலிற் பிதாவென்றும், கண்மணியானது நன்று இது தீது இது என்று அறிவித்தல்போற் பந்தந் துன்பமென்றும், மோக்ஷம் இன்பமென்றும் அறிவித்தலிற் கண்மணியென்றும், தவப்பயன் எங்கேயிருந்தாலும் அங்கேவந்து உதவி யின்பத்தைக் கொடுத்தல்போல் எங்கேயிருந்தாலும் தமதுபூரண சொரூபத்தை விளக்கி யின்பத்தைக் கொடுத்தலின் தவப்பயனென்றும், உடலுக்கு ஞாயிர் அந்தவுடலை அபிமானித்து அதன்கண்வருந் துன்பத்தைத் துடைத்தல்போல் உயிருக்குயிராயிருந்து அவ்வுயிருக்குத் துன்பந் தருகிற மும்மலங்களைத் துடைத்தலின் உடலுட் செப்புயிரென்றும், கூறினாரெனக்கொள்க. (௩)

அருந்திய காலத் தற்பமாப் பிற்பே ரௌடத முடலினின் றுடலை, * வருந்தல்செய் பிணியெல் லாமகற் றுதலின் வஞ்சனே னெஞ்சின்மார் றரிதா, யிருந்தவெப் பற்றும் பிறறைநான் களி ன்விட் டேகவன் றேகடைக் கணித்சல், புரிந்தநங் குரவ னரு ளிருந்தமை யெப்பொழுது முண்ணி னைந்து வாழ்த்திடுவாம்.

எ-து. ஒரு வியாதிக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பெரியமருந்தை உட்கொண்டகாலத்தில் அம்மருந்து முன்னர் வியாதியைச்

சிறிதாகநீக்கிப் பின்னர்த் தனதுசாரம் உடலிலே நின்றுநி அந்தவுடலை வருத்துதல் செய்கிற வியாதிகளையெல்லாம் ஒருங்கே நீக்குதல்போல், வஞ்சகனாகிய வெனது மனத்தின்கண் நீக்குதற்கு அரிதாயிருந்துள்ள எவ்வகைப்பட்ட பற்றுக்களும் பின்பு சிலநாள்களிலேவிட்டு நீங்கத் திருவடியை அடைந்த வன்றே கிருபாநோக்கஞ் செய்த நமது ஆசாரியனது கிருபையிருந்ததன்மையை எக்காலத்தும் மனத்தினாலே நினைத்து வாக்கினாலே தோத்திரம் பண்ணுவாம். எ - று.

வைத்தியன் கொடுத்த மருந்தை ஒருவன் உட்கொண்ட காலத்தில் அம்மருந்து முன்பு சிறிது வியாதியைப்போக்கி அவன் சொன்ன பத்தியபாகப்படியே நிற்க அஃது உடலிலேநின்று ஊறிப் பின்பு மற்றைவியாதிகளை யெல்லாம் ஒருங்கே நீக்குதல் போல், ஆசாரியர் கிருபாநோக்கம் வைத்த காலத்தில் அக்கிருபாநோக்கம் முன்பு சிலபற்றுக்களைநீக்கி அவர் அருளிச்செய்த நன்மார்க்கத்தின்படியே நிற்க அக்கிருபை மனத்தின்கண் மாறாது நின்று மற்றைப்பற்றுக்களையும் போக்கிற்றென்பது கண்டுகொள்க. (ச)

வேதாகமச்சீரப்பு.

அரையன்வா புரைகள் வரைதரு முடங்க லதுவரக்காணின்மற்றவனா, டரையின்வாழ் பவருண் ணடுங்கியோர் ததன் வாய்ச் சாற்றிய முறைசெய்வா ரென்றார், கரையில்பே ரின்பந் தரவெமக் கிறைசொல் கட்டுரை யென்னின்வே ரென்னை, புரையுள வேதா கமமவ னெனக்கண் டிரைத்தவா புரிசுவ தல்லால்.

எ-து. இராசாவினது வாய்மொழிகள் எழுதப்பட்ட திரு முகமானது வரக்கண்டபோது அந்த இராசாவினால் ஆளப்பட்ட பூமியின்கண் வாழாநின்றோர் மனநடுக்குற்று அந்தத் திரு முகவாசகத்தை யெல்லாம் விசாரித்து அதன்கண் சொன்ன ரபிகாசமே செய்து முடிப்பாரானால் மட்டில்லாத பேரான

தத்தைத் தருதற்பொருட்டு எமக்கு இறைவனாற் கூறப்பட்ட உறுதிமொழிகளானால் வேறேயும் வார்த்தைகள் என்னையுள்ளன; வேதாகமங்களை அவ்விறைவனெனவே கண்டு அவற்றின்கண்ணே சொல்லப்பட்ட முறையே செய்து முடிப்பதல்லாமல். எ - று.

இராசாவினது திருமுகத்திற் சொன்னபடியே செய்தோர்க்கு இன்பமும் அதற்கு மாறுபாடாகச் செய்தோர்க்குத் துன்பமும் இம்மைக்கண் வருதல்போல் இறைவனது வேதாகமங்களிலே சொன்னபடியே செய்தோர்க்கு வீட்டின்பமும் அதற்கு மாறுபாடாகச் செய்தோர்க்குப் பிறவித்துன்பமும் மறுமைக்கண் வருமென்பது கண்டுகொள்க. இராசாவைக் காணாதவிடத்தும் அவன் வாய்மொழிவரைந்த திருமுகத்தை அவனெனக் காண்குதல்போல் இறைவனைக் காணாதவிடத்தும் அவன் வாய்மொழிகளாகிய வேதாகமங்களை அவ்விறைவனெனக் காணல் வேண்டுமென்று வேதாகமமவனெனக் கண்டென்றார். (டு)

மு த னூ ல்.

கற்பழ மாகப் புரிதலிற் பெரிதென் கருத்தினைத் திருத்தி வந் தாண்ட, சிற்பர னருளாற் சொற்பொரு ளறியாதேனும் வேதாகம வழியீண், நற்பவ மாதிக் துயரைமுற் றவத்தா னுணர்ந்தவர் துறவெனும் வானா, லிற்பொருந் துத*லெழுதலவா வறுத்தோரின்பவீ நறல்சொலற்கியைந்தேன்.

எ-து. கல்லைக் கனியாகச் செய்ததுபோல் மிகவும் எனது மனத்தினைச் செப்பஞ் செய்து வலியவந்து ஆட்கொண்டருளிய ஞானசாரியனது கிருபையினாலே சொல்லியல்பு பொருளியல்புகளை அறியாத யானும் வேதாகமங்களிற் கூறப்பட்ட மார்க்கத்தின்படியே இந்நூலின்கண் உற்பத்தி திதி லயங்களினால் வருந்தும்பங்களை முற்பிறவிகளிலே செய்யப்பட்ட நிட்காமிய தவத்தினாலே இப்பிறவியிலே அறிந்தோர்கள் துறவாகிய வானினாலே

இவ்வாழ்க்கையைப் பொருந்துதல் முதலிய அவாக்களைச் சேதித்து ஒப்பற்ற ஆனந்தமோக்ஷத்தை அடைதலைச் சொல்லுதற்குச் சம்மதித்தேன். எ - று.

சொற்பொருளிலக்கணத் தெரியாதிருந்தாலும் குருவினது கிருபையினாலே எல்லாம் விளங்குமாகலிற் சிற்பரனருளாலென்றும், இந்நூலைக் கற்பித்துச் சொல்லாமல் வேதாகமத்திற்சொன்ன மார்க்கத்தின்படியே சொல்லுகையினால் வேதாகமவழியென்றும், முற்சன்னங்களிலே தவம் புரிந்தவர்க்கல்லது பிறவி துன்பமென்று தோன்றாது ஆகையால் உற்பவமாதித் துயரை முற்றவத்தானுணர்ந்தவரென்றும், முன்பெரியோர்கள் வீடடைந்த மார்க்கத்தின்படியே இனிமேல் அடைவாரும் செல்லவேண்டிதலின் அவரது நடையை இவர்களுக்கு அறிவிக்கவேண்டி முற்றவத்தீா லுணர்ந்தவரின் பவீடுறல் சொலற்கியைந்தேனென்றும் கூறினார்.

(சு)

அவையடக்கியம்.

துணையில்பே ராசைக் கடலுளோர் கரையாந் துறவுவந் துறவுவந் ததற்கோர், புணையெனப் பெரியோர் வகுத்தநூல்களின்முற் போதமி லேனுமீ துரைத்த, லுணையமெய் வருந்த வயனெடு மாலன் றயர்ந்துதாழ்ந் தோடியுங்காணு, விணையிலி நடித்தல் செயமருங் கலகை யினமசைந் திடுதலி னன்றே.

எ-து. உவமை சொல்லக்கூடாத பெரிய ஆசையாகிய கடலின்கண் ஆழ்ந்துளோர்க்கு அதற்குக் கரையாகிய துறவுவந்து பொருந்தும்படி விருப்பமுற்று அக்கடலை நீந்துதற்கு ஒரு தெப்பமாகப் பெரியோர்கள் வகுத்துச் சொல்லிய நூல்களின் முன்னர் அறிவிலாத யானும் இந்நூலைச்சொல்லுதல் உள்ளம்நைய உடலம் வருந்த நான்முதலும், திருமாலும், அக்காலத்தில் அன்னரூபமாய் ஆகாசத்திலே பறந்து உயர்ந்தோடியும், பன்றிரூபமாய்ப் பூமியைக்கீண்டுதாழ்ந்தோடியும், காணாத ஒப்பற்ற

சிவன் நடனம் பண்ணுதல்செய்ய அவனது பக்கங்களில் நின்று பேய்க்கணங்கள் கூத்தாடுதல்போலும். எ - று.

ஆசையாகிய கடற்குக் கரை துறவென்பதும், அக்கடலை நீந்தி இக்கரையில் ஏறுதற்குத் தெப்பம் பெரியோர் வாக்கிய மென்பதுங் காண்க. பேய்க்கணங்கள் கூத்தாடுதல் சிவன் அனுஞ்ஞைகொண்டாகையாலும் அவனுக்குத் திருவுளப் பாங்காகையாலும் மாறுபாடாகாமையோல், இந்நூல் சொல்லியது பெரியோர் அனுஞ்ஞை கொண்டாகையாலும் அவர்க்குத் திருவுளப் பாங்காகையாலும் இது மாறுபாடாகாதெனக் கொள்க. அன்று ஏ இரண்டும் அசைசிலைகள். (எ)

கயல்விழி மனைவி யனைமுத லியவாக் கட்டது தனையென தெனவு, மியல்பதா மசுத்த மாதியா ருடற்கட் டிதனையா னென வுமவைத் தெனுமோர், மயலதா மிருளைத் துறவெனு மொளியான் மாற்றிநெஞ் சகத்தினை விளக்கக், செயலினிர் தூற்குப் பெயர்வயி ராக தீபமென றுரைத்திடப் படுமால்.

எ-து. பெண்டிர் தாய் முதலிய போகபந்தத்தினை என்ன தெனவும், அசுத்த துக்காரித்தியங்களை சகசமாயுள்ள தேக பந்தத்தினை யானெனவும், மனத்தின்கண் வைத்துக் கருதும் ஒப்பற்ற மயக்கமாகிய விருளைத் துறவாகிய ஒளியினாலே நீக்கி மனமாகிய வீட்டினை விளக்கஞ் செய்தலினால் இந்தச் சாத்திரத் துக்குப் பெயர் வைராக்கிய தீபமென்று சொல்லப்படும். எ-று.

போகதேகங்களாகிய இருவகைப் பற்றையும் என்னது யான் என்று கருதவைக்கும் மயக்கமாகிய விருளைத் துறவாகிய ஒளியினாலே மாற்றி மனமாகிய வீட்டினை விளக்கஞ்செய்தலின், இந்நூற்குக் காரணப்பெயராக வைராக்கியதீபமென்று சொல்லப்பட்ட தெனக்கொள்க. (அ)

நூலாசிரியர்பெயர்.

உருட்கறங் கூசன் மனமொடுங் கிடவென் னுணர்வுநேத் திரக்கியா னெனதா, மிருட்கெடுத் தெலாமாம் பொருட்டிகழ்த்

திருமோ ரெழில்வயி ராகதீபத்தை, மருட்கொடும் பாசக் குழிக் கண்யாம் வீழா வகையரு ளினன்மறை முடிவின், நெருட்கமை வீரசைவனெஞ் சாந்த லிங்கதே சிகன்றெருட்சுடரே.

எ-து. தேருருளும் காற்றாடியும் ஊசலும்போல் உழல் கின்ற மனது ஒடுங்கும்படி எனது உணர்வாகிய கண்ணுக்கு யானென்னும் அகங்காரமும், எனதென்னு மமகாரமும் ஆகிய மயக்கவிருளைக் கெடுத்துச் சகசீவபர மூன்றுந்தானும் விளங்கா நின்ற பரமசிவமாகிய பொருளை விளக்காநின்ற ஒப்பற்ற வைரா க்கிய தீபத்தை யாங்கள் மருட்சியினாலே கொடிய பாசமாகிய குழியினுள்ளே வீழாமல் உய்யும்படிக்குத் தந்தருளினான், வேத. முடிவாகிய தத்துவஞானத்துக்கு அமைந்த வீரசைவ மாகே சுவராகிய எம்முடைய சாந்தலிங்கதேசிகனென்னு ஞானகுரி யன். ஏ று.

வயிராக தீபமென்னு நூற்பெயர்க்கியைய உணர்வை நேத் திரமாகவும், அகங்கார மமகார மயக்கத்தை இருளாகவும், பாச த்தைக் குழியாகவும், பரமசிவத்தைப் பொருளாகவும், நூலர்சி ரியரை ஞானகுரியனாகவுஞ் சொல்லலாயிற்று. குரியன் தன தொளியைத் தீபத்தி னிடத்திலே வைத்து விளக்கஞ் செய்கின் றானென்பது நூல்வழக்க மாதலால், இந்தஞானகுரியன் வைரா கதீபத்தைத் தந்தானென்றற்குப் பொருத்தமுடைமை யறிக. நேத்திரத்துக்கெனற்பாலது நேத்திரக்கெனவிகாரமாயிற்று. ()

பாயிரமுற்றிற்று.

நூ ல்.

தோன்றியின் தழியப் படுங்கொடும் பிறப்பிற் றுன்பமே யன்றியெட்டுணையு, மூன்றிருநெஞ் சகத்தோர் திடிப்பிற் றிலையா லுண்டு போற் றிரித்துயிர்க் கெல்லாந், தான்றிகழ்த் திடுமோர் வகற்றிரு ளிருளுந் தவிர்த்துமற் றதுமுள படியே, யான்றவீ றெழுந் பவந்தவம் புரிந்தோ ரகத்தினுட் டெரிதரு மன்றே.

எ-து. உற்பத்தி திதிலயங்களை உடைய கொடிய பிறப் பின்கண்ணே துன்பமே யல்லாமல் எள்ளி னளவாயினும் மன த்தின்கண் அறிவை ஊன்றி விசாரணை பண்ணுமிடத்துச் சுகமே இல்லை. அங்ஙனம் சுகமில்லாதிருந்தும் உண்டுபோல் மாறுபடுத்தி உயிர்களுக்கெல்லாம் விளக்கும்—விசாரணையை மாற்றுகின்ற அஞ்ஞான விருள். அந்தவிருளும் நீங்கி அப்பி ரப்புத் துன்பமென்பதும் உள்ளமுறையே மாட்சிமைப்பட்ட மோட்சத்தை அடைதற்கு முற்சன்னங்களிலே தவம்பண்ணின பெரியோர்களது மனத்தின்கண்ணே தோன்றும். எ - து.

அஞ்ஞானவிருள் நீங்கினோர்க்குப் பிறப்புத் துன்பமாகத் தோன்றுதலின் அவ்விருளுடையோர்க்கு அத்துன்பத்தை இன் பமாக மாறுபடுத்தி விளக்குகின்றதெனக் கொள்க. (க0)

உடலிதுந் பவத்தோ ரைம்பெருந் துயர்மாய்ந் துறுகணத் துயரினெண் மடங்கா, லிடையுள திதிக்கட் டியரமூப்பறிவோங் கிளமையிற் பிணியுறு விடத்தும், லிடலரும் படுநோய் காமநோய் தணிப்பான் மிகு பொருடேடுத றுயரீண், டடையினு மதனைக் காக்குத றுயர்வேந்தாயினு டிகுநராற் றுயரே.

எ-து. இந்த உடலானது மாதாவினது கருப்பத்தின் கண் உற்பவியான்ற காலத்தில் ஐந்து பெரியதுன்பங்கள். அது லயமாகின்ற காலத்தில் அவ்வுற்பத்திந் துன்பத்துக்கு எட்டுப் பங்கதிகம். அவ்வுற்பத்தி காலத்தும் லயகாலத்தும் துன்பமா னால் அவற்றிற்கு இடையாயுள்ள திதி காலத்திலேதான் இன்ப

மில்லையோவெனின் அக்காலத்தும் நரைதிரை மூப்புக்களிற்ற் றுன்பம். அம்மூப்பின்றிய பாலப்பருவத்தின்கண் இன்பமில்லையோவெனின் அப்பருவத்திலும் அறியாமையிற்ற் றுன்பம். அறிவுதயமாகிய குமாரப்பருவத்திற்குண் இன்பமில்லையோவெனின் அப்பருவத்தின்கண்ணும் வாதபித்த சிலேஷ்டமங்களின் நாளுவியாதிகளிற்ற் றுன்பம். அவ்வியாதியின்றிய விடத்துத்தான். இன்பமில்லையோவெனின் விட்டு நீங்காது மாறிமாறி வருகின்ற பசிவியாதி காமவியாதிகளிற்ற் றுன்பம். அவ்வியாதிகள் வருந்தோறும் அருந்தல் பொருந்தலாகிய மருந்தினைப் புசித்துத் தணித்துக்கொண்டாற்றான் இன்பமில்லையோவெனின் அம்மருந்தினால் அவ்வியாதியைத் தணித்தற்பொருட்டு அதற்கு ஏதுவாகிய மிகுந்த திரவியத்தேதலிற்ற் றுன்பம். அத்திரவியம் வந்து பொருந்திப் காலத்துத்தான் இன்பமில்லையோவெனின் அதனை இராச மசாராக்கினிகளிற்ற் சேதம் வாராதபடி பாதுகாத்தலிற்ற் றுன்பம். அதனைப் பாதுகாக்க வல்லமையுடைய இராசாவுக்குத்தான் இன்பமில்லையோவெனின் அவனுக்கு மேலாகிய மகாராசாவிற் றுன்பமாம். ௭ - று.

உற்பவத்தில் ஐம்பெருந்துயரென்றது - கருப்பாசயப்பை உறுத்தலினாலும், அதிற்சலம் பூரித்தலினாலும், உதராக்கினி சுடுதலினாலும், பிரகுகவாயு முரித்துத் தள்ளுதலினாலும், யோனித்துவார நெருக்கத்தினாலும் மலையிருத்திக் கொண்டது போலவும், கடலின்கண் வீழ்த்தி மிதித்தல் போலவும், இருப்புக்கடத்தி லை-த்து நெருப்பாற் சுடுதல் போலவும், மலைமேல் நின்றுனைத் தலைகீழாகத் தள்ளுதல் போலவும், ஆலையிலிட்ட கரும்பு நெருக்குண்டல் போலவும், வருந்துன்பங்களை, லயகாலத்தின்கண் வருந்துன்பங்களைக் கடவுளே அறிய வல்லவனாகையால் உவமை கூறப்படாமையின், அத்துன்பத்தில் எண்மடங்கென்று ஓரளவையுடையனா. அவற்றிற்கு இடையாயுள்ள திதிகாலத்தின்கண்வரும் பாலகுமாரவிருத்தமாகிய மூவகையிடத்தும் அறியாமையினாலும் விய-சிகளிாலும் பசினோய் காமனோய்களிாலும்

அந்நோய் தணித்தற்கு ஏதுவாகத் திரவியந்தேடுதலினாலும் அதனைப் பாதுகாத்தலினாலும், நரைதிரை மூப்புக்களினாலும் துன்பங்கள் உளவானகையால் உற்பத்தி திதி லயமென்று கூறிய காலத்திரயங்களிலும் துன்பமேயன்றி இன்பமில்லையென்பது கண்டு கொள்க. கருப்பாசயமுதல் யோனித்துவார மீரூகியவைந்தும் பஞ்சபூத காரியமாதலின் அவ்வைந்தினாலும் வருந்துன்பங்களென்றுமாம். அறிவோக்கிளமையெனவே அறிவின்றிய பாலப்பருவம் வருவிக்கப்பட்டது. பசுவியாதி காமவியாதிகள் மற்றை வியாதிகள் போல் வருந்துண்டால் ஒருங்கே நீங்காது குன்ம வியாதிக்கு உவர்மண்ணீர் குடித்தால் அப்போது அடக்கிநின்று மீண்டுந் தோன்றுதல்போல் அருந்தல் பொருந்தலாகிய மருந்தினைப் புசித்தால் அப்போது அடக்கிநின்று மீண்டும் தோன்றுதலால் விடலருமென்றும், பசியும் காமமும் உதரவெரிவும் சூய்யத்தினவும் ஆகலின் நோயென்றும், கூறினார்.

உற்பவத் தைம்பெருந் துயரென்றதற்குதாரணம்: சிவதருமோத்தரம். “என்றென் றெண்ணி யிருக்குமுயி ரிடர்ப்பட்டழியு மெழில்வரைக்கீ—மொன்று மொருவன் றனைப்போலக் கருப்பாசயப்பை புறுத்துதலான்—மன்றவுத்தி மறிந்தாழ்வான் வருத்தமென்ன வருந்தியிடு—நின்றகருப்பா சயவுதக வெள்ளங் கொள்ள நிறையழிந்தே. எ-ம். அங்கியதனிற் றங்கியிடு மயோமயத்த கும்பத்திற்—றங்குமொருவன் றபனம்போற் றபனமெய் துந் தாயுதரத்—தக்கிசுடவே யழலனைய சூசியதனா லாகத் தைப்—பங்கித்திடவே படுமிடரி னிருநாற்குணிதம் பட்டழங்கும். எ-ம். கருப்பாசயமே கட்டமதா மதனினைதிகங் கடுங்காலு—முரிக்க மிகவு மோகமுற முன்னையுணர்வு மந்நிலையே—மரிக்கவாலைக் கரும்பெனவே யோனிவழியின் வலிதொலைய—நெருக்கப்பட்டு நிலமிசையே தோன்றுமுயிரு னிலையுடனே.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாறீகாண்க. மாய்ந்துறுகணத்துயரீனெண்மடங் கென்றதற்கு உதாரணம்: குறுத்திரட்டு. “பரணமாகிய பெண்டிருஞ் சுற்றமும் பண்டுதங் கையிற்றந்த—

விரணமானவை கொண்டிட விவரைவிட்டியம் பிடாதிவ
 ணேகு—மரணவேதனை யாவராலறியலா மயங்கியைம் புலனந்
 தக்—கரணம் யாவையுங் கலங்கிட வருந்துயர்கடவுளே யறிகற்
 பான்.” எ-ம். சிவதருமோத்தரம். “தனத்தினை மனைதனைத்
 தானியந்தனை—நினைத்தினி யெவரனு பவிப்பர் நீங்கு நா—ளெ
 னக்கிவை யன்னிய மாகு மேயெனா—மனத்துயர் மலியவே மாயு
 மாவியே.” எ-ம். மெய்ஞ்ஞான விளக்கம், “வந்திடுமரணத் துன்
 பமறித்துரை செய்யப் போமோ—வுந்திமேலே யும்பித்து முணர்
 வொடு பொறிகலங்கி—நந்திடா விருளே மூடி நாவுலர் தலமந்
 தென்னே—யிந்தமா விறப்பிற் றுன்பம் பவத்துன்பத் தெண்ம
 டங்கே.” எ-ம். திருக்கடைக்காப்பு. “புலனைந்தும் பொறிகல
 ங்கி நெறிமயங்கி யறிவழிந்திட்டைம் மேலுந்தி—யலமந்த போ
 காக வஞ்சேலென் றருள்செய்வா னமருங்கோயில்—வலம்வந்த
 மடவாரக ணடமாட முழுவதிர மழையென் றஞ்சிச்—சிலமந்தி
 யலமந்து மரமேறி முகில்பார்க்குந் திருவையாரே.” எ-ம். திதிக்
 கட்டுயரமென்றதற் குதாரணம்: மெய்ஞ்ஞானவிளக்கம். “நல
 மிலா மூப்புத்துன்ப நடைதளர்ந் துரைதழுத்துச்—சலமதே மிக
 வுந்தோன்றித் தண்டுகண் னாசிச்சித்தக்—கலனமே பிறந்துகண்
 டார் கார்ச்சித்தங் குமிழும் வண்ண—மலைவெலாஞ் செய்யு
 மூப்பின் வருந்துய ரந்தோபாராய். எ-ம். பிணியினால் வலியுங்
 கேடாம் பிணியினால்லமும்போருந்—துணிவெலாம் பிணியாற்ரு
 ன்றந் தொலைவில்வே தனையைச் செய்யுந்—தணிவிலா துள்ளே
 நின்று சாலவு மொறுக்கும் பொல்லாப்—பிணியதே யொக்குந்
 துன்பம் பேசிடற் பிறிதுமுண்டோ. எ-ம். மற்றும் வருவனவற்
 ருற் காண்க. (கக)

இளமையிற் பிணியற் றொருகுடை நிழற்கீ ழிருநில முழு
 வதம் புரக்கும், வளமைபெற் றுடைய மகற்குமெப் பொழுது
 வருங்கொல்கூற் றெனும்பயத் தானு, முளமிகப் பறைநின்
 றறையுமேற் புலியீ துடையரோ மற்றைய ரின்பங்—களியிகுத்
 திருப்பர் தெளிவிலா மையின்மேற் காரியங் கருதுறு நரரே.

எ-து. அறிவு உதயமாகிய குமாரப்பருவத்தின்கண் வியாதி யின்றித்திடிகாத்திரையுத் தனது ஒருவெண்கொற்றக்குடை நிழற்கண்ணே பெருமைபொருந்திய இராச்சியபாரத்தை யெல்லாம் காக்கின்ற செல்வத்தினை அடைந்ததனால் மனுஷானந்தத்தினை உடைய மகாராஜாவுக்குத்தான் இன்பமில்லையோவெனின் அவனுக்கும் எந்தக் கணப்போதிலே யமன்வந்து தேகநாசம் பண்ணுவனோவென்னும் பயத்தினாலும் சனங்கள் செய்த பாவம் இராசாவைவந்துசாரும் அப்பாவமிகுதியால் மறுமைக்கண் நிரயத்துன்பம் வருமென்று மேல்வருங் காரியவிசாரணையினால் வரும் பயத்தினாலும் மிகவும் உள்ளம் திடுக்குத் திடுக்கென்று மாறாது நின்று பறையறையுமானால் அவனொழிந்த மற்றையர் பூமியின்கண் இன்பமுமுளரோ இவர். அற்பசெல்வத்தினை யுடையோரும் மனக்களிப்பு மிகுந்திருப்பராகலின் மகா செல்வத்தினையுடைய அந்த ராஜாவுக்கு அப்பயங்களும் அவற்றால் வருந்துன்பங்களும் இல்லை மகாபோகங்களை அனுபவித்துக் கொண்டு மனக்களிப்பு மிகுத்திருப்பனென்று நீ சொல்வாயானால், விவேகம் இன்மையால் மேல்வருங் காரியவிசாரணை பண்ணாத மானுடர்க்கு மனக்களிப்பல்லது விவேகமும் விசாரணையுமுடையோர்க்குத் துன்பமேயன்றி இன்பம் 'இன்றென்று அறிவாயாக. எ - று.

கூற்றெனும் பயத்தானுமென்ற வும்மையால் விசாரணையினால் வரும்பயம் வருவிக்கப்பட்டது. உள்ளம் பறையறைதல் மிகுந்த பயமெனக்கொள்க. யாவர்க்காயினும் விவேகமுள்ள பொழுது தேகபோகந் துன்பமாய்த்தோன்று மென்பதும், அஃது இல்லாதபோது அவையின்பமாய்த் தோன்றுமென்பதுங் கண்டுகொள்க.

உளமிகப்பறைநின் றறையுமென்றதற்கு உதாரணம்: குறுந்திரட்டி. "பிறந்தவ ரிறத்தல் பிழையரிதென வறிந்தா—ருறுந்துய ரொழிந்தினிய வுண்ண நினைவாரோ—மறந்து விடயத்து மய லுற்றிடுதல் வான்மீ—திறந்த வரையுச்சி விழுவோனிட

கொளின்பம்.” எ-ம். திருவள்ளுவநாயனார், “நன்றறிவாரிற்
சுவர் திருவுடையர்—நெஞ்சத் தவல மிலர்.” எ-ம். வரும்.
மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (கஉ)

இம்மானுடப்பிறப்பின்கண் இன்பமில்லையானால் இப்பிறப்
பிற்கு மேலாய தேவப்பிறப்பிற்குள் இன்பமில்லையோவென்ற
சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

பிறப்பிறப்புடைய ராயிடை யினும்பல் பிணியைத் தணி
வில்காடாதி, யுறப்படு தலின்வா னவர்க்குமற் றென்னை யுளசுகந்
தேவின்மா னுடத்திற், சிறப்பிவை யென்றற் குறுக்கியோ
னிகளின் றீமையும் கொடியர்வீழ் நிரயத், தறப்பெருந் துயற்
முறைப்பதென் பிறப்பூ டாதலாற் றீதலா திலையே.

எ-து இத்தமானுடர்போல் உற்பத்தி லயங்களை உடை
யோராய் அவற்றுக்கு இடையாகிய திதிக்கண்ணும் பலவியாதி
களையும் கர்த்திரு சத்துருக்களினுற் பயங்கலையும் அடங்காத
காமக்குரோதாதிகளையும் அடைப்படுதலின் தேவர்களுக்கும்
இன்பமென்னையுள ஊர்த்தயோனிகளாகிய தேவகதி மானுடக
திக்கண்வருஞ் சிறப்பு இவைகளானால் குறுக்கி யோனிகளாகிய
மிருகத்தியினது துன்பங்களையும் மகாபாவிகள் வீழலுற்ற நரக
த்தியினது மிகுந்த பெரியதுன்பங்களையும் சொல்வதென்னை!
ஆகையால் பிறப்பின்கண் துன்பமேயல்லது இல்லை. எ - று.

நாற்கதியுள்ளும் அதிகமாயுள்ள தேவகதிக்கண்ணும் இங்ங
னந்துன்பமே வருமாகலின் வீடொன்றுமே இன்பமென்பதுங்
கண்டுகொள்க. குறுக்கியோனி யென்றமையால் ஊர்த்தயோனி
வருவிக்கப்பட்டது. எல்லாத் துன்பங்களினு நிரயத்துன்பம்
அதிகமாதலின் அறப்பெருந்துயரென்றார்.

வானவர்க்கு மற்றென்னையுள சுகமென்றதற்கு உதாரணம்:
பெருந்திரட்டி. “தீயவசுரர் பகையுண்டு செற்றமார்வ மிகவு
ண்டு—நோயுண்டனங்க னொண்டு நோய்கட்கெல்லார் தாயான-

காயமுண்டு கைதொழுவேண் நெருமுண்டு கற்பத்தே—மாயுந்தன்மை யுண்டானால் வானோர்க்கென்னை வளனுண்டே. எ-ம். குருடன் புகரா மார்த்தாண்டன் குட்டரோகி யாமெஞ்ஞ—புருடன் லைநோய் புரந்தரற்குப் புயத்தில்வாதந் தக்கற்குச்—சுரநோயுண்டு கயரோகஞ் சோமனுக்கு நீரிழிவு — வருணற்கிவ்வாறமரர்க்கு நோயுண்டுண்டே மருத்துவரும்.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (கக)

அரிதுபெற் றிடினும் பெற்றதின் விருப்ப மறப்பெறா தனவிரும்புயிர்க, டெரியகிற் கிலமீ தெனைமுன மடையாச் செல்வமாய்ச் சொல்பவீத் திரமா, யுரியசிற் சுகமாய் நித்தமா யொருவீ டெனதெனக் கேட்டுமற் றதனிற், பிரியமற் றினமும் முனமுறும் பொல்லாப் பிறவியே பெறவிரும் புதலே.

எ-து. யாவர்க்குங் கிடைத்தற்கரிய பொருளைப் பெற்றகாலத்தும் தாம் பெற்ற அப்பொருளை எளிதாகக்கருதி அதன்கண் விருப்பமற்றுப் பெறாதனவாகிய பொருள்கள் எளியவாயினும் அவற்றை அரியவாகக்கருதி விரும்பாநின்ற உயிர்கள்; இது என்னையோ யாமறிகிலேம்? தாம் முன்னர் அடையாத செல்வமாகச் சொல்லப்பட்ட நின்மலமாய்த் தமக்கு உரிய ஞானானந்தமாய் அழியாததாய் ஒப்பற்ற மோட்சம் உண்டென்று கேட்டிருந்தும் அதன்கண் விருப்பமற்று முன்னர்த் தாம் அடைந்ததாய் அசுத்தமாய்த் துக்கமாய் அரித்தமாயுள்ள பொல்லாத பிறவியையே இன்னமும் அடையவிரும்புதல். எ - று.

பெற்றதைச் சிறிதாக்கிப் பெறாததின்மேல் இச்சையை விரிப்பது உயிர்களுக்கு இயற்கைக் குணமாயிருக்கவும் தாம் அடைந்த பிறப்பு அசுத்தம் துக்கம் அரித்தியமென்பது கண்டிருந்தும், தாம் அடையாத வீடு சுத்தம் சுகம் நித்தியமென்பது கேட்டிருந்தும், அதனை நீங்கி இதனை அடைய விரும்புதலின்றி அதனையே உயிர்கள் விரும்புதலின், தெரியகிற்கிலமீதெனையென்றார். வீட்டின்பமுயிர்க்கு அநன்னியமாகலின் உரியசிற்சுகமென்றார்.

முனமடையாச் செல்வமாயென்றதற்கு உதாரணம்: தேவி காலோத்தரம். “ஒருபொரு ளெக்காலத்து முனதாகிச் சிறப்பு டைத்தா—யிருவினை யின்றிமேலா மின்பத்தை யளிப்பதாகும்-- பொருவிலா விதன்மேலன்பு பொருந்திடா தாருமுண்டே— திருவுலா வகன்றகல்விச் சிறந்தசான் றோர்கடாமே.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (கச)

துன்பவெம் பிறப்பி னிழிவையு மழியாச் சுகபர வீட்டியர் வினையும், பின்பவை தொலைத்தெய் தருங்கரு வியதாப் பெற்ற யிப் பிறப்பையு மிதனின், மின்புரைசிலையா மையையுமோர்ந் தனனோர் விவேகியு மெனிற்பினும் விடயத், தன்புறாவீடு புகமிக விரையா தணர்க்கணந் தரைக்கணுற் றிடுமே.

எ-க. அறித்தியமாய்த் துக்கமாயுள்ள வெவ்விய பிறப்பி னது தாழ்ச்சியினையும், நித்தியமாய் ஆனந்தமாயுள்ள மேலாகிய வீட்டினது உயர்ச்சியினையும், நெடுங்காலத்தின் பின்பு அந்த இழிந்த பிறப்பினை நீக்கி உயர்ந்த வீட்டினை அடைதற்கு அரிய ஏதுவாகப்பெற்ற பெறுதற்கரிய இந்த மானுடப்பிறப்பினையும், அங்ஙனம் பெறுதற்கரிய பிறவியாயினும் மின்போலுந் தோன்றி அழிகின்ற இக்காயத்தினது அறிதற்கரிய அவதியினையும், விசார ணைபண்ணினான் ஒரு விவேகியுமானாற் பின்னரும் பிறப்பிற்கு ஏதுவாய விஷயசுகத்தின்மேல் அன்புவைத்து வீடு அடைதற்கு ஏதுவாய துறவினை அடைந்து தவநெறிக்கண் அதிசிக்கிரமாய்ச் செல்லாது அரைக்கணப்போதாயினும் உலகவாழ்க்கையைப் பொருந்திநிற்பனோ. எ-று. பின்பவைதொலைத்தெய்த வென்ற தைப் பிறப்பை நீக்கி வீட்டையவென்று பிரித்துக்கூட்டுக. (1)

வினைப்பிறப் பொருவன் றுயரமென் றுணரின் விடயபோ கங்கணச் சுதலுந், தனக்குட லனிய முணர்தரின் மரணஞ் சார் குறிக் குளநடுங்குதலு, நினைத்திடி னிதன்பேற் றருமைமா தவங் க ணீங்கிரான் கழித்தலுந் துணிவி, லனித்தமோர்ந் திடினோர் கணமெதிர்காலத் தவதுகூறிடுதலு டிலையே.

எ - து. இருவினைக்கு ஈடாய்வரும் பிறப்பினை ஒருவன் துன்பமென்று அறிந்தானேயானால் அத்துன்பத்துக்கு ஏதுவாய விஷயபோகங்களை இச்சித்தலும் இல்லை, தனக்குக்காயம் வேறென்பது அறிந்தால் மரணக்குறி கண்டகாலத்தில் காயநீங்குமென்னும் பயத்தினால் மனநடுங்குதலும் இல்லை. இம்மானுடப்பிறவி பெறுதற்கு அருமைமென்று அறிந்தால் இப்பிறவிக்குப்பயனாகிய மோஷத்தை அடைதற்கு ஏதுவாய மகத்தாகிய தவங்களைச் செய்தல் ஒழிந்து வாழ்நாள்களை வீணாகப் போக்குதலும் இல்லை. எந்தக்கணம் இருக்குமோ எந்தக்கணம் போகுமோவென்று தெளியக்கூடாத தேக அறித்தியத்துவத்தை அறிந்தால் ஒருகணப்போதாயினும் இன்னகாலத்தில் இன்னது செய்வோமென்னு மளவுசொல்லுதலும் இல்லை. எ - று. இல்லையென்னும் வினைக்குறிப்பு மொழியைக் கடைநிலைத் தீபகமாக்கி எல்லாவற்றோடுங் கூட்டிக்கொள்க.

மரணஞ் சார்சூறிகள் நடுங்குதலுமில்லை யென்றதற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. “வில்விளங்கிய விண்ணவர் மிகுத்தவாழ்நாளா—மல்லரும்பக லென்னுமீர் வாளினு லரிந்து—கொல்லும் வெங்கொடுங் கூற்றையார் குலைவுறார்குறுகி—னல்விருந்தென வுவந்தெதிர் கொள்ளுவான் ஞானி.” மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (கசு)

கருமமொன் றியற்றப் பிறர்கையிற் கருவி கவர்ந்துளோன் பினுமவர் கொளுமுன், விரைவினெண் ணியசெய் யாதுமற்றதையே மிகச்சிறப் பித்துநோக் குதல்போற், புரையில்வீட் டின்ப மடைகுவா னதற்குப் பொருந்திய வருந்தவம் புரியா, தொரு கணமேனு நிலயிலிவ் வுடல்வைத் தொப்பனை செய்துநோக் குதலே.

எ - து. தனக்கான ஒரு தொழிலைச் செய்து முடிக்க அதனைச் செய்து முடித்தற்குரிய கருவியை அயலார்கையில் இரவல் வாங்கிவந்தவன் அக்கருவியைப் பின்னருங் கொடுத்தோர் வாங்

கிக்கொள்ளுமுன்னர்த் தான்கருதிய தொழிலைச் சீக்கிரத்திற் செய்துமுடியாது வைத்து அதனைத் தனதாகப் பாலித்து மிக வுஞ் சிறப்பித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருத்தல்போலும்; குற்றமற்ற மோஷானந்தத்தை அடையும்பொருட்டு அதற்குப் பொருந்திய அரியதவத்தினைச் செய்யாமல் ஒரு கணப்போதாயினும் நிலையில்லாத இக்காயத்தைத் தனதாகப்பாலித்து வைத்துச் செப்பஞ்செய்து பார்த்துக்கொண்டிருத்தல். ௭ - று.

தனக்குரிய தொழிலைச் செய்தற்குப் பிறர்கையிற்கருவி வாங்கிஞ் செய்வோல், தனக்குரிய தவத்தினைச் செய்தற்குக் கருவியாக இக்காயத்தைச் சிவன்கையில் வாங்கிக்கொண்டதெனவறிக.

இவ்வாழ்க்கையிலிருந்து தானங்களைக் கொடுத்துப் பிறப் பினை நீக்கக்கூடாதோவென்ற சீடனை எாக்கிக் கூறுகின்றார். ()

பவத்தனிப் பரவைக் குரவையைத் தானப் படுவையைக் கொடுகடப் பரிதா, லுவப்பொடு தவப்பாதை யினிவார் தன்றி யுண்மையித் தகவிகர் துலகோ, ரவப்பொழு தகல விருப்பதென் விருப்போ வகன்றவர்க் கருத்தலா திகளாற், நவத்தினை மறந்தார் கொல்லெனுஞ் சொல்லைத் தமதுளத் துணர்கலார் போலும்.

௭ - று. பிறவியாகிய ஒப்பற்ற விசாலம் பொருந்திய கடலினை இவ்வாழ்க்கையிலிருந்து கொடுக்கப்பட்ட தானமாகிய தெப்பத்தினாலே கடத்தற்கரிதாம்; விருப்பத்துடனே துறவின் கணின்று செய்யப்பட்ட தவமாகிய கப்பலின்மேலேறினால் லது இது சத்தியம். இந்தத் தகைமையை விட்டுநீங்கி இவ்வுலகத்தார் வீணிலே பொழுதுபோக இருப்பது என்னவிருப்பமோ! துறந்தோர்க்குப் பசி நோய் குளிர் முதலியவற்றிற்கு உண்டி மருந்து உறையுள் முதலியவதவி அவர்தவத்திற்கு விக்கினம் வராதபடி பாதுகாத்தற்பொருட்டுத் தமக்கு உரிய தவத்தினை மறந்தார் கொல்லோ இவ்வறத்தாரென்று திருவள்ளுவநாயனார்

கூறியசொல்லைத் தமது உள்ளத்தின்கண்ணே விசாரனை பண்ணுதவர்போலும். எ - று.

இல்லறமுற்றும் வழுவாது நடக்கவே குடும்பங் குற்றமாய்த் தோன்றும்; இதனாற் புறத்துறவுவரும்; இத்துறவினால் தவத்தைப் பண்ணவரும்; இத்தவத்தால் உட்டுறவு வரும்; இவ்வுட்டுறவால் மெய்யுணர்வு பிறக்கும்; இம்மெய்யுணர்வால் பிறப்புநீங்கும்; ஆகலின் தானப்படுவையைக் கொடுகடப்பரிதென்றார். ()

இவ்வாழ்க்கையே “அறமெனப்பட்ட”தென்றுத்தறவினை “அஃதும் பிறன்பழிப்ப தில்லாயினன்” நென்றுந் திருவள்ளுவநாயனார் இவ்வாழ்க்கையை அதிகமாகக் கூறியிருக்க, நீர் அதனை மறுத்துத் துறவினை அதிகமென்றும் இதன்கணின்னு வீட்டை அடையவேண்டுமென்றுங் கூறிய தென்னையென்று கேட்ட சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

ஈதலே யறமு மரித்தமா மனைத்து மிகழ்ந்துகை விடுதலே வீடு, மாதலாற்றானக் குரியவில்லி வாழ்க்கை யதனையே யறமெனக் கூறிக், கோதிலாவீட்டி னிலக்கண மிருத்தல் குறித்துமெய்யுணர்வையுந் துறவு, டோதினார் வேதந் தனைத்தமி முருவத் தொளித்தெமக் களித்தவள் ளுவரே.

எ - று. யாவர்க்குங் கொடுக்குதலே தருமமும் அரித்தியமாகிய வெல்லாவற்றினையுந் துன்பமென்றிகழ்ந்து கைவிட்டு நீங்குதலே வீடும் ஆகலின் தானங்கொடுத்தற்குரிய இவ்வாழ்க்கையை யே அறமெனக் கூறித் துறவின்கட் குற்றமற்ற மோஷ் லக்ஷணம் இருத்தலே நோக்கி மெய்ப்பொருளையறிதற்கு ஏதுவாய் ஞானங்கூறிய மெய்யுணர்வென்னும் அதிகாரத்தையும் துறவதிகாரத்தோடு சேர்த்துக் கூறினார்; வேதார்த்தங்களைத் தமிழ் மொழி ரூபத்திலே மறைத்து எமக்கருளிச்செய்த திருவள்ளுவநாயனார். எ - று.

மொழிகளுள் அருத்தமிருத்தலின் ஒளித்தென்றும், சத்தத்திற்கு உயிர் அருத்தமாகலின் உருவத்தென்றும், கூறினார்.

வேதமென்பதும் தமிழென்பதும் ஆகுபெயர். வேதந்தனைத்தமிழ் முருவத்தொளித்தென்றதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவமலை. ~~வ~~ரியமுஞ் செந்தமிழு மாராய்ந் திதனிணிது, சீரியதென் றென் றைச் செப்பரிதா - லாரியம்—வேதமுடைத்துத் தமிழ்திரு வள் றுவனா—ரோது குறட்பா வுடைத்து. எ-ம். செய்யா மொழிக் குந் திருவள்ளுவர் மொழிந்த—பொய்யா மொழிக்கும் பொரு ளொன்றே—செய்யா—வதற்குரிய ரந்தணரே யாராயி னேனை— யிதற்குரிய ரல்லாதாரில்.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (கக)

நிறந்தருந் தெய்வப் புலமைவன் றுவனாநீத்தவர் பெருமை தூன்முகப்பூந், நிறந்திட வமைத்தாங் கதுகொடில் வாழ்க்கைச் சிறுமை தூந் நினரது தெரியார்க், கறந்தவா தியற்றி னவ னினுங் கோடி யதிகமா மெனமன மறாது, துறந்துளோ னையும் பட்டணத்தெதம தடிக டொருத்தகட் டிரைதிகழ்த் திடமே.

எ - து. அறிஞராற் புகழப்படுகின்ற தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் துறந்தோரது பெருமையைச் சாத்திரமு கத்திற்கு அணியாக வைத்து அவரது பெருமையைப் பொருளாகக் கொண்டு, அதன்பின்னர் இவ்வாழ்க்கைச் சிறுமையைப் புகழ்ந்ததுபோன்று இகழ்ந்தார். அந்த றுட்பம் தெரியாதார்க்கு முப்பத்திரண்டறமும் வழுவாது செய்யும் இவ்வாழ்க்கையுடையோனிலும் கோடிபங்கு அதிகமாமென உட்டுறவு இல்லாத புறத்தறவோனையும் பட்டணத்துப் பிள்ளையாகிய எமது சுவாமிகள் தொகுத்துக்கூறிய உறுதிமொழி தானே விளக்கும். எ - று.

துறந்தோர் பெருமையெனவே துறவாதார்க்குச் சிறுமையென்பதும் அவ்வதிகாரத்தினுநுங் காண்க. கட்டுரையாற் சிறுமைபெருமை அறியப்படுதலிற் கட்டுரை திகழ்த்துமென்றார். ()

ஆனால் நீர்கூறிய துறவிலக்கணம் என்னெயென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

பிறப்பெனு முவரிச சுழியதா மெழிலார் பெண்டிராதிய வுயிர்ச சார்வுஞ், சிறப்புறு புலியா தியபொருட் சார்வுந் தீரநீக் குதறுற வவற்றி, நெப்படு மெவைநீப் பினுமறி வுடையே ரொருதம தனைபிதா வினையுந், துறப்பரேற் றுறப்போர்க் கரு நரகெனநீ சொற்றசொல் சததியமாமால்.

எ - து. பிறவியாகிய கடலுக்குச் சுழியாகிய அழகுபொருந்திய பெண்டிர் முதலிய உயிர்ச்சார்வினையும், சிறப்பினையுடைய காணிமுதலிய பொருட்சார்வினையும், ஒருக்கேவிட்டு நீக்குதல் துறவு, ஆனால் நீர் கூறிய இந்நவகசசார்வான அவற்றுட் பொருந்தியிருக்கிற எவற்றினைத்துறந்தாலும் அறிவினையுடையோர் ஒப்பற்ற தமது மாதாவினையும் பிதாவினையும் துறப்பரோ துறந்தால் என்னையோ வெனின் துறந்தோர்க்கு அரிய நரகமென்று நீ சொன்னாய் நீ சொன்னசொல் உண்மையே யாம். எ - று.

மாதாப்பிதாக்களை நீ இன்னாரென்று அறியாயென்று கூறிமேல் மாதாப்பிதாக்களாவார் இன்னாரென்று கூறுகின்றார். பெண்டிராதியவெனவே மாதாப் பிதாப் புத்திரா சகோதரர் முதலிய பந்துக்களையும், புலியாதியவெனவே தனம் தானியம் வஸ்திரம் ஆபரணம் மாடு ஆடு அடிமைமுதலியவற்றையும் வருவித்துக்கொள்.

(உக)

விடையது நிறையே தாதைமற் றவன்பான் மின்னெம தன்னையன் னவரைக், கடையரே மறந்து துறந்துதா னன்றோ கடும்பவ விடும்பையுற் றனலிவ், வடைவுணர்ந் திலேபோன் றுடலிதற் கேது வாய்வரத் தாய்பிதா வெனநெஞ், சுடைவுறா நின்றும் பவந்தொறில் வணமுற் றுளவுயிர்க் களவியா துரையே

எ - து. இடபத்திலேறி நடத்துகின்ற கடவுளே எமது பிதா அவனது பாகம் பிரியாதிருந்த மின்போல்வாளே எமது மாதா அந்தப்பிதாவையும் மாதாவையும் கடையராகிய யாம் மறந்து துறந்தல்லவோ அளவில் காலங் கடைய பிறவித்துன்பத்தை

அடைந்தனம். இத்தழு ஹைமையை அறியாய்போன்று உடம்பு தோன்றற்கு ஏதுவாய் வருகின்ற பேர்களை மாதாபிதாக்களென்று மனங்கலங்குறாரின்றும். சனனந்தோறும் இந்த முறையே மாதாபிதாக்களென்று வந்த சீவர்களுக்கு மட்டு யாது நீ சொல்வாயாக. எ - று.

உயிர்க்கு மாதாவும் பிதாவும் சத்தியும் சிவனுமென்பதும் உயிரும் சித்தியும் அவரும் சித்தியுமென்பதும் அவரை மறந்து நீங்கினோர்க்குப் பிறவித்துன்பம் வருமென்பதும், சோணிதசுக்கிலங்களினால் தேகம் உண்டாகையால் இவ்வுடம்பிற்கே மாதாபிதாக்கள் இவரென்பதும், இவ்வுடம்பும் அசித்தியும் இதற்கு ஏதுவாய் வந்தோரும் அசித்தியுமென்பதும், இவர் சனனந்தோறும் வேறுவேறாய் மாறிவருதலின் இவரைத்துறந்து தவம்புரிவோர்க்கு நிரயத்துன்ப மில்லையென்பதும் கண்டுகொள்க.

உடலிதற்கேதுவாய் வரத் தாய் பிதா வென்றதற்கு உதாரணம். “அத்தனொ டன்னைக் கன்பு செய்கின்றாரளவில் பிறப்புற்றவை யவைதோறு -மெத்தனை தாயுந்தந்தையுமுற்றாரித்தனையன்றோ விவர்களு மிக்கே.” மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க.()

உயிர்க்குத் தாய்தந்தை வேறேயிருத்தலின் உடற்குத் தாய்தந்தைகளைத் துறந்தாலும் தன்னை நம்பியிருந்த மனைவி புத்திரரைத் துறக்கலாமோவென்ற சீடனைநோக்கிக் கூறுகின்றார்.

தனதகத் தகலா திருந்துபே ரின்பந் தருதலான் மனைவியுந் தன்பா, லினிதுதித் தொருதன் வினையொழித் தசையா திருத் திவீட் டமுதருத் ததலா, லுனலருஞ் சுதனு மொருவனுக் கவ னா இதயமா யெழுந்த மெய் யுணர்வே, பினையிஃ தன்றி மனை சுத ரெனயாம் பேணிநாட் கழிப்பதும் பிழையே.

எ - து. தனது மனமாகிய வீட்டின்கண் இறையளவாயினும்விட்டு நீங்காமலிருந்து பேரின்பத்தைத் தருதலினாற் பெண்டிரும், தனதிடத்தில் இனிதாய்த் தோன்றி ஒப்பற்ற தனது தொழில்களை மாற்றி முத்தியாகிய வீட்டின்கண் அசைவற

வைத்து அம்முத்தியின்பமாகிய அமுதினைப் புசிப்பித்தலின்ரினை த்தற்கரிய புத்திரனும், ஒருபுருடனுக்கு அவனுள்ளே உதயமாய்த்தோன்றிய மெய்ஞ்ஞானமே. பின்னர் இந்த மெய்ஞ்ஞானத்தை அன்றிப் பெண்டிர் புத்திரரென்று அபிமானித்துக்கொண்டு வீணிலே வாழ்நாள்களைப் போக்குதலும் குற்றமாம். எ - று.

மனைசுதரால்வரும் இன்பம் அறித்தியமும் அற்பமு மாகலாலும் மெய்புணர்வால் வரும் இன்பம் நித்தியமும் பூரணமுமாகலாலும் இதற்கு அஃது ஒப்பன்றாயினும் ஒருபுடை ஒப்பாகக் கூறினாரென்றறிக.

ஆனால் இந்த இளமைப்பருவத்திலே இவ்வாழ்க்கையோடிருந்து இம்மையின்பத்தை அநுபவித்து முதிர்ந்த பருவத்தில் துறந்து தவத்தைப்பண்ணி வீட்டினபத்தை மறமைக்கண் அடையக் கூடாதோவென்ற சீடனைநோக்கிக் கூறுகின்றார். ()

வேண்டினுண் டாகத் துறக்கவென் றமையால் விருத்தனாய்க் கருத் தழிந் துருவங், காண்டல்செய் விழிபஞ் சடைந்துடனடுக்குங் காலம்வந் தடைவதன் முன்னர், மாண்டகற்பதனற் சாலியைப் போலு மனைவியா தியசமா தியினுற், நீண்மொனந் தம் பலவடைந் திடுதற் கெண்ணிகீத் திடுவாபுண்ணியரே.

எ - து. முத்தியின்பம் வேண்டிற் காலமுண்டாகத் துறக்கவேண்டுமென்று திருவள்ளுவநாயனார் அருளிச்செய்தமையால், வார்த்திகளுகி மனந்தடுமாறி உருவங்களைக் காணுதல் செய்யாரின்ற கண்கள் பஞ்சடைந்து உடல் நடுக்குறும் அக்காலம்வந்து பொருந்துமுன்னரே, மாட்சிமைப்பட்ட கற்பினால் அருந்ததியைப்போன்ற பெண்டிர் „முதலாகிய சார்வுகளைச் சமாதரிஷ்டையைப் பொருந்தி இக்காயத்தின்கட் பலவின்பங்களை அடைதற்குக் கருதித் துறப்பார் புண்ணியர். எ - று.

முதுமைக்காலத்தில் உள்ளம் தடுமாறுதலின் ஆசாரியன் உபதேசித்த மொழிகளை விசாரணை பண்ணக்கூடாது. விழி

பஞ்சடைதலின் ஞானசாத்திரங்களைப் பார்க்கக்கூடாது. உடல் நடுக்குறுதலின் அசைவற நிஷ்டையில் இருக்கக்கூடாது. ஆகையால் நடுக்குங்காலம் வந்தடைவதன் முன்னரென்றார். நிஷ்டை கூடி அவத்தைகள் நீங்குந்தோறும் இன்பம் வருதலின் ஈண்டு மானந்தம் பலவடைந் திடுதற்கென்றார் உடல்பொருளாவி முன்றனையும் ஆசாரியன்கையில் சத்தியமாகக் கொடுத்தலிற் புண்ணியரென்றார். இம்முன்றனையும் கொடுத்தலாவது உடல் தானென்று அபிமானித்தலின்மையும், விட்ட பொருள்களின் மேற் பற்றுதலின்மையும், சிவமன்றி ஒன்றைச் சட்டுதலின்மை யும், எனக்கொள்க.

விருத்தினுய்க் கருத்தழிந் தென்றதற்கு உதாரணம்: திவ் வியப்பிரபந்தம். “முதுகு பற்றிக் கைத்தலத்தான் முன்னொரு டேகாலான்ரி—விதிர் விதிர்ந்துக் கண்சுழன்று மேற்கிளைகொண் டிருமி—யிதுவென் னப்பர் மூத்த வானென் றினாயவ ரேசா முன்—மதுவுண் வண்டுபாடுஞ் சோலைவதிரி வணங்குதுமே. எ-ம். பண்டு காமரான வாறும் பாவையர் வாயமுத—முண்ட வாறும் வாழ்ந்தவாறு மொக்க வுரைத்திருமித்—தண்டுகாலா ஆன்றிமெள்ளத்தள்ளி நடவாமுன்--வண்டுபாடுஞ்சோலைகுழ்ந்த வதிரி வணங்குதுமே.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

நீர் துறக்க வேண்டிமென்று கூறிய மனைவியை முதிர்ந்த வயதில் துறப்பதன்றி இளமைவயதில் துறந்தால் பாவமென்ற சிஷ்டை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

இளமையின் மனையைத் துறத்தநீ தெனிற்கு னிறத்தலிற் றுறத்த லீடலவா, லளலிந் தஃதாங் குயிர்ச்செய லன்றேலா பற்சன் னியாசந்தீ ததுமெய், விளிதலாற் பழுதின் நேற்பினு மிருப்பார் விடுதநீ தடுபிணி குறித்தே, லுளையுநோ யிலரு மிறப்பதென் பிறப்போர்ந் தொழித்திடிற் பழித்திடா துலகே.

எ - து. இளமை 'வயதினையுடைய மனைவியைத் துறக்கு தல் பாவமென்பையானால், தான் அவளை அவ்விளமைக்கண்

விட்டு இறந்துபோகின்ற பாவத்தோடு துறந்து போகின்ற பாவம் சமானமன்று. ஆகையால், அங்குணம் விட்டு இறந்து போதல் அளவிலாதபாவம். இறந்துபோதல் சிவச்செயலேயன்றிச் சிவச்செயலன்றாகையால் பாவம் இன்றென்பையானால், ஆபற்சன்னியாசம் சிவச்செயலாகலின் அதற்குப் பாவம் உண்டாகவேண்டும். அச்சன்னியாசம் பண்ணிக்கொண்டவுடனே தேகநாசமாகலின் அது பாவம் இன்றென்பையாகில்; அச்சன்னியாசம் பண்ணிக்கொண்ட பின்பும் தேகநாசமின்றி யிருப்பார் விட்டுத்துறந்திருத்தல் பாவம். அத்தேகநாசம் பண்ணுகின்ற வியாதியைக்குறித்துத் துறந்தமையால் பாவம் இன்றென்பையாகில், உடலை வருத்துதல் செய்யும் நோயில்லாதாரும் இறந்து போவதென்றே, ஆகையால் பிறப்பினது அரித்தியத்துவத்தை விசாரித்துத் துறந்தால் உயர்ந்தோர் பழியார் எ-று.

விட்டிறந்தோன் மனைவிக்கு மங்களகாலத்துப் பந்திபாவாடைக்கு வரக்கூடாமையினாலும், நல்ல வஸ்திராபரணங்கந்த புட்பழுதலியவை தரிக்கக் கூடாமையினாலும், மங்கலத்தின்கண் அவனைக் கண்டபோது மங்கலியப்பெண்கள் இகழ்தலினாலும், துன்பம் வருதலின், விட்டுத் துறந்தோன்மனைவிக்கு அம்மங்கலத்திற் சிறப்புச் செய்கையாலும், நற்புடைவை முதலியவை தரித்துக்கொள்கையாலும், அவன் புருஷனைப் புகழுந்தோறும் அவனையும் புகழ்தலினாலும், இன்பம் வருதலின் இறத்தலிற்றறத்த லீடலவென்றார். அரித்திய லீவேகந்தோன்றித் துறந்தோனை இம்மைக்கண் உயர்ந்தோர் பழியாமையின் அவனுக்கு மறுமைக்கண் பிறவித்துன்பம் இன்றென்பதும், உயர்ந்தோர் பழியாரெனவே இழிந்தோர் பழிப்பாராயினும் அதனால் அவனுக்கு ஒரு குற்றம் இன்றென்பதும், 'காண்க. உலகமென்றது உயர்ந்தோரை,

(உரு)

புதல்வரைக் குடும்பத் தாங்கும்' பருவம் வந்த காலத்தில் அதற்குத் துணையாகவைத்துத் துறத்தல் நன்று; அவர்க்கு அதனைத் தாங்கும் பருவம் வருதற்கு இடையே கனவியாதி வந்த

காலத்தில் ஆபற்சன்னியாசம் பண்ணிக்கொள்ளுதல் நன்று; அங்ஙனம் துறத்தலன்றிச் சும்மாவிட்டித் துறத்தல் தீதென்ற டீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

இக்கணத் திருந்த தினிவருங் கணத்தா டிருக்குமோ மரிக் குமோ வுடலென், றக்கண மனையா திகட்கரன் றுணையா மன் றென வெணித்தற வறஞ்சார், மிக்கவ ருபற் சன்னியா சியுஞ் சார்வினுக்குரஞ் சேர்த்திவிட் டவனுந், துக்கமே வலிற்பின் பவ ரிவன் போலுந் துறவரன் றென்பதற் துணிவே.

எ - து. இந்தக்கணப் பொழுது இருந்தவுடல் இனிமேல் வரும் கணப்பொழுதிலே இருக்குமோ நாசமாமோ வென்று அறித்தியவிலேகம் தோன்றிய அந்தக்கணப்போதிலே தானே பெண்டிராகிய சார்வினுக்குச் சிவனே துணை நாம் துணை ஆன் றென்று கருதித் துறவறத்தை அடைந்த உயர்ந்தோனே ஆபற்ச ன்னியாசம் பண்ணிக்கொண்டவனும், மனைவியாதிய சார்வினு க்கு வலிய துணை சேர்த்திடுமோ, ஆவன். இவனல்லாமல் வியாதியைக்குறித்து அறித்தியம் தோன்றி ஆபற்சன்னியாசம் பண்ணிக்கொண்டவனும், மனைவியாதிய சார்வினுக்குப் புதல்வ ராதி சீவர்களைத் துணையாகச் சேர்த்திடுமோ, பின்பு துன்ப த்தை அடைதலினால் அவர்களை இவன்போலும் துறவரென்று சொல்லுவது தெளிவன்று. எ - று.

இவ்வறித்திய விலேகம் கணப்போதாயினுமாறுது உடைய னைகையாலும், சார்வினுக்கு அழிவிலாத சிவனே துணையாகச் சேர்த்திடுகையாலும், இவனே ஆபற்சந்ரியாசியென்றும், சார் வினுக்கு உரஞ்சேர்த்தி லிட்டவனென்றும், வியாதியைக்குறி த்து ஆபற்சன்னியாசம் பண்ணிக்கொண்டவன் தேகநாசயின்றி இருந்தகாலத்து மனைவி மூதலியோரை விடுத்தேனென்று பின்பு துன்பம் அடைதலினாலும், சார்வினுக்குச் சீவரைத் துணையாகச் சேர்த்திடுமோ அச்சீவர்கட்கு இடையூறு வந்தகா லத்தில் அங்ஙனம் வரலாமோவென்று பின்பு துன்பம் அடைத

லினாலும், அவர்களை இவன்போலும் துறவான்றென்பது துணிவேயென்றுங் கூறினார். அறித்திய ல்வேகந் தோன்றித் துறக்கின்ற துறவே சிறப்பென்பதும், சீவர்களுக்குச் சிவனே துணையன்றிச் சீவர்கள் துணையன்றென்பதும், கண்டுகொள்க. (உசு)

வேதம் எழுபத்தைந்து வயதுக்குமேல் சன்னியாசம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டுமென்றுகூற, நீர் அதனை மறுத்து இளமைவயதிலே துறக்கலாமென்று கூறியது என்னையென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

பிறந்தவப் பொழுதே யினியொரு தலையாப் பிறப்பறுத்திடுவமென்றெணியே, யுறைந்தனை வயிற்றிற் பினையதற் பவத்தா றெபெருந் துயரினாலுயிர்கண், மறந்துறு முறையுஞ் சுகரகன்மையு மதித்துநெஞ் சழிவினம் போல்வார்க், கறைந்திடுமலது பிறப்புணர்ந் தகல்வார்க் கவதியு மறையுமோ மறையே.

எ - து. கருப்பத்தின் நீங்கிப் பூமியின்கட்பிறந்த அந்தக் கணப்போதிலே முன்னெடுங்காலம் ஒத்துன்பத்தை மறந்து மறந்து மோசம் போனோம், அங்ஙனம் மோசம் போகாதபடி இனியொரு நியமமாகத் துறந்து ஞானசாரியனை அடைந்து வேதாகமங்களைத் தேர்ந்து தவத்தினைச் செய்து பிறப்பினை மற்திக் கொள்வோமென்று மாதாவினது கருப்பத்தின்கண் நினைத்துக் கொண்டிருந்து பின்னர் அந்த லிவேகத்தை உற்பலிக்குங்காலத்து வரும் மிகுந்த பெரியதுன்பங்களினால் சீவர்கள் மறந்திருக்கின்ற முறைமையினையும், பிண்டஞானம் அண்டத்தின்கண்ணும் மறவாதுவந்த சுகரானவர் பிதா முதலிய சார்பினைத்துறந்து தவத்தினைப் பண்ணிப் பிறப்பைமாற்றிய முறைமையினையும், சுருதியும் குருவும் கூறக்கேட்டு அறிந்திருந்தும் மனத்தின் கண் விசாரமில்லாத எம்போலிகளுக்கு இன்னவயதிலே துறக்கவேண்டுமென்று மட்டுக்கூறுமல்லது பிறப்பினது அறித்தியத்துவத்தை விசாரித்துத் துறப்போர்க்கு மட்டும் கூறுமோ வேதம். எ - று.

உற்பவத்துறு பெறுந்துயரென்றது பிரகுதவாயுமுரித்து
த்தள்ளுதலினாலும் யோனித்துவார நெருக்கத்தினாலும் வருந்
துன்பங்களே.

பிறந்தவப்பொழுதே யினியொருதலையா வென்றதற்கு
உதாரணம்: சிவதருமோத்தரம். “இறந்தேழுமனமே யினிப்பிறப்
போமென்று மிந்தமுறை யினியாம்—பிறந்தபொழுதே பிற
வாத பெருமையுடைய பிஞ்ஞகளை --யறிந்தே யவலப் பிறப்பி
றப்பை யறுத்துவிடுவோ மவனருளாற்—செறிந்தேருவன் றிரு
வடியைத் திகழ்ந்தவேதாகமந் தெருண்டே.” எ-ம். கூர்மபுரா
ணம். “ஈங்கிவை பிறழ்ந்துவரு மியாவை யவையென்னிற்.—
கோங்கமுலை மாதரொடு கூடுவதன்முன்ன—மோங்கிய சன்னாசி
யென வுற்றிடலுமாகுந்—தீங்கெறி மெய்ஞ்ஞானநெறி சிந்தை
நிலைபெற்றால், எ-ம். இல்லற முயன்றுகடன் மூன்றுமினி
தீந்தா—லல்லற மேவுமெதி யாகி யமர் கிற்பார்—முல்லை நகை
மாதர்கடி முற்றிய தினத்தி—ஒலையெதி யாகியுணர் வுற்றி
டலு மாமால்.” எ-ம். வரும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்த.()

கருப்பமா ருயிரத்துயர்பெயர்த் திடுதல் காரண பூரண
ஞானம், விருப்பமா யடையக் கடவமென் றிருக்கும் வியாசர்சே
யடைந்தது மதுவே, திருப்பியீண் டதனைத் துறவின்மீ தேற்
றிச் செப்பவென் னெனின்றிற வினவிட், டிருப்பதோர் ஞான
மெவன்கொனீத் தவரென் றிசைப்பதென் பெயர்மெய்ஞ் ஞானி
கட்கே.

எ - து. மாதாவினது கருப்பத்தின் கண் உறைந்துள்ள
உயிர்கள் அந்தத்துன்பத்தை இனிமேல் அடையாதபடி நீக்கிக்
கொள்ளுதற்கு ஏதுவாகிய பரிபூரண ஞானத்தைச் சந்தோஷ
மாகி அடையக்கடவோமென்றிருக்கும் வியாசபுத்திரராகிய சுகர்
பிண்டத்தின்கண் நினைத்துக்கொண்டிருந்து அண்டத்தின்கண்
வந்து அடைந்ததும் அந்த ஞானமே. நீர் அந்த ஞானத்தைத்
திரும்பி இங்கே துறவின்மேல் வைத்துச் சொல்வதென்னை

யென்று கேட்பாயானால், துறவினைவிட வேறாயிருப்பதொரு ஞானம் யாது? மெய்ஞ்ஞானிகளுக்குத் துறந்தோரென்று பேர் சொல்வது என்னை? நீ சொல்வாயாக. எ - று.

உட்பற்றுப் புறப்பற்றெல்லாம் துறந்த விடத்தின் ஞானமாகலின் துறவினைவிட்டிருப்பதோர் ஞானமெவன் கொலென்றார். (உஅ)

ஞானியஞ் ஞானங் கெடுத்தலாற் றறவோ நெனப்படுநவிற்றினஞ் ஞானந், தானுட வினைநா நெனுமக விருளென்றனையிஃ தெமக்குமொத் ததுவா, லானயின் மறைதேர்ந்தொருசிவ நானென் றுளத்துணிச் சயித்தவக் கணமே, யானென நவிர்த்தவ் விருளுமாய்ந் திடுமென் றிசைத்தனை யிது பழு தன்றே.

எ - று. ஞானியானவன் அஞ்ஞானநாசம் பண்ணுதலால் அவன் துறவோனென்று சொல்லப்படுவன். சொல்லுமிடத்தில் அஞ்ஞானத்தின் இலக்கணந்தான் எங்ஙனமெனின், தானல்லாத உடம்பைத் தானெனக் கருதப்பண்ணும் உள்ளிருளென்றாய் இஃது எமக்குஞ் சம்மதமாயது. குற்றமற்ற சுருதி விசாரணைபண்ணிச் சர்வமும் மித்தை; ஒப்பற்ற சிவமொன்றுமே சத்தியம்; அந்தச் சிவம் நானென்று உள்ளத்தின்கண் நிச்சயம் பண்ணின அந்தக் கணப்போதிலே உடம்பினை யானென்று கருதும் அகங்காரமும் நீங்கி அவ்வகங்காரம் கருதற்கு ஏதுவாய அஞ்ஞானவிருளும் நாசமாமென்று கூறினே. இங்ஙனம் கூறியது குற்றம். எ - று.

அஞ்ஞானவிருள் தானல்லாத உடலைத் தானெனக்கருதச் செய்தல் சுபாவமாகையால் எமக்கும் ஒத்ததுவென்றார்; நிச்சய ஞானத்தால் அவ்விருள் போகாதாகலின் இது பழுதென்றார். (உஅ)

திரிவித வுலகத் தரிதொரு ஞானி தேர்விடத் தென்றுமோ ரொன்றை, யுரைசெயிற் பிரம வித்தையொத் தரிதோ வென்று மிவ்வுலகுரைப்பதனா, லரிசொல்கீ தையிலும் பிரமசா

தகரினார்க்குள் வருத்த மென்பதனும், பெரியதோர் வருத்த மெனே மறை துணிந்தப் பிரமநா நெனவிருத் தலினே.

எ - து சொர்க்க மத்திய பாதாளமென்று மூன்றுவிதமா யுள்ள உலகத்தின்கண்ணும் விசாரிக்குமிடத்தில் ஒரு ஞானி கிடைத்தல் அரிதென்றும், ஒரோர் அரிய வித்தையினைப் பார்த் துச் சொல்லுமிடத்திற் பிரமவித்தைபோல் நதரிதோவென்றும், இவ்வுலகத்தார் வழக்கமாகச் சொல்வதனாலும், அரி கூறிய பக வற்கீதையின் கண்ணும் பிரமசாதகரினும் யாவருக்கு உள்ளன வருத்தங் கொள்வதனாலும் அவ்வித்தைபோல் அரிதும்பெரிய தோர் வருத்தமும் என்னையுள. வேதத்தை ஆராய்ந்து இரண் டென்பது இன்று பிரமம் ஒன்றேயென்று நிச்சயம்பண்ணி அந் தப்பிரமம் நானென்று இருத்தலினால். எ - று.

எவ்வகையுடைய அரியவித்தைகளும் மாயாகாரியங்களுள் அடக்கம் பிரமவித்தையொன்றுமே மாயாகாரிய காரணங்களை யெல்லாம் கடந்த வித்தையாகவின் இதனது பெருமையினையும் இதனையடைந்த ஞானியினது பெருமையினையும் வேதாகமங் கள் கூறுதலன்றி உலகத்தாரும் வழக்கமாவெடுத்துக் கூறுத லின் உலகுரைப்பதனாலென்றார். முன்னர் வேதாகம நிச்சயார்த் தம் பண்ணிக்கொண்டு பின்னர்ச் சமாதரி நிட்டைகூழிப் பெரிய வருத்தத்துடனே மாயாகாரிய காரணங்களையெல்லாம் நீத்து அரிதாகிய பிரமவித்தையை அடைந்தவனே மூவுலகத்தும் அரி யன்; அவனே பரஞானி யென்பதும், வேதநிச்சயார்த்தம் பண் ணிக்கொண்டு பிரமநானென்று இருத்தற்குப் பெரியவருத்தம் இன்மையாலும் அங்கனம் இருக்கல் யாவர்க்கும் எளிதிற் கூடு மாகலானும் இந்நிச்சயம் மாயாகாரியமாகிய மனத்தைக் கொண் டாகையாலும் இது பிரமவித்தை அன்றென்பதும், இந்நிச்சய முடையார் அபரஞானிகளென்பதும் கண்டுகொள்க.

திரிவிதவுலகத்தரிதொரு ஞானியென்றதற்கு உதாரணம்: பரமார்த்ததரிசனம். “காரண மிறந்தொன் றிற்குங் காட்சியிற்

படாத வொன்றைச்—சேர்பவர் வருத்தம் வேறு செப்பிட லாவ
தன்றா—லோர்வரி திதுதான் வாழு முயிர்களா லாவ தொன்
றே — வாரவர் பெருமை தன்னை யளவறுப் பவர்க ளையா.”
மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௩0)

வருத்தமொன் றின்றிச் சாரலாம் பிரமமென்றயன் வகுத்
தகீ தையினூ, மிரைத்த தெற்றினுக்கா யெனிற் பரஞான முணர்
பவர்க் குன்னுத லுரைத்த, னிரைத்திடு தொழில் க ளொன் றும்
வேண்டாது நீத்துவா ளாலிருத் தலினு, வருத்தமற் றதனுக்
கோர்ந்துநா நெளிதலாகநீ துணிந்தனை போலும்.

எ - து. ஒருவருத்தமும் இன்றிப் பிரமத்தை அடையலா
மென்று பிரமன் வகுத்துக் கூறிய பிரமகீதையின்கட் சொல்லி
யது என்னத்துக்காகவென்று கேட்பாயானால், பரஞானத்தனத்
அறிவோர்க்கு மனத்தால் நினைத்தலும் வாக்காற் சொல்லுதலும்
முறை வழவாது காயத்தாற் செய்யுந்தொழில் களுமாகிய இவற்
றள் ஒன்றாயினும் விரும்பாது விட்டுச் சும்மாலிருத் தலினால்.
அங்குனம் அருத்தமிருக்க அதனை அறியாது நீ இச்செய்யுளுக்கு
அருத்தம் வேதத்தை ஆராய்ந்து நிச்சயம் பண்ணிக்கொள்ளுத
லாக இங்குனம் அறிந்தாய்போலும். எ - று.

மனத்தால்நினைத்தல் கிரியாயோகம். வாக்காற் சொல்லுதல்
வேதாகமங்களை யோதி நிச்சயம்பண்ணப்பட்ட அபரஞானம்.
காயத்தால் செய்தல் சரியை கிரியைகள். இச்சரியைகிரியையோ
கங்களையும் அபரஞானத்தினையும் கடந்தது பரஞானமாகலின்
அப்பரஞானமுணர்வோர்க்கு அம்முக்கரணங்களும் அசைவி
ன்றி யிருக்கவேண்டுமாகலின் ஒன்றும் வேண்டாது வாளாலிரு
த்தலினாலென்றார். வாக்குமனம் மாயாகாரியம் இவற்றால் நிச்ச
யம்பண்ணின ஞானம் ஞானமன்றாகலின் இப்பாட்டிற்கு அரு
த்தம் ஈதன்றென்று கூறவேண்டி நீ துணிந்தனை போலுமென்
றார். முக்கரணங்களும் அசைந்தவிடத்து வருத்தமென்பதும்,

அவை அசையாது நின்றவிடத்து வருத்தம் இன்றென்பதும், கண்டிகொள்க.

வருத்தமொன்றின்றிச் சாரலாமென்றதற்கு உதாரணம்: சொருபானந்தசித்தியார் “ஆதலா ஸ்ரியு மறிவெலாக் கைவிட் டறிவினுக் கறிவதாய் நின்ற—பேதமில் பிரம மொன்றுமே காண்பான் பெறும்பெறி னின்பமாய்ப் பிறத்தல்—சாதலற் றிருக்கு மதனையோர் வருத்த மின்றியே சாரலா யிருக்க—வாதரித்தறியா ரற்பமே விரும்பி யனந்த துக்கத்திலே யமைவார்.” (௩௬)

சிறியவர் மணற்சோ றுண்டுதேக் கிடல்போற் நேர்ந்துது றெளிந்தமாந் திரத்தி, னறிதறிற் சிவமும் விடயமா மெனநீத்த கத்திரு ளாறுது வைத் தந்தோ, வுறுமகம் பிரம மெனவுரைத் திறுமாந் ஸூரதலோ ஞானமஞ் ஞானந், துறவினை யுறுது மாய மேவாயாற் சுடரெனி னிருடுமிந் திடமே.

எ - து. சிற்றிலிழைக்கின்ற சிறுபெண்கள் மணலாகிய சோற்றினை வயிறு சிறையவுண்டதுபோலுண்டு ஏப்பமிடுகின்ற துபோல் வேதத்தினை ஆராய்ந்து சிச்சயம் பண்ணிக்கொண்ட மாத்திரத்திலே அறிவினால் அறியப்படுவனவெல்லாம் விடயமா கலிற் சிவத்தினை அறியத்தொடங்கில் இதுவும் விடயமாமெ ன்று இதனை அறியும் அறிவை விட்டு உள்ளிருளாகிய அவித் தையை நீங்காது வைத்துக்கொண்டு அந்தோ அவ்விடத்துப் பொருந்தாநின்ற நான் பிரமமென்று சொல்லி இறுமாந்துகொ ண்டிருக்குதலோ ஞானம். அஞ்ஞானமானது துறவினை அடை ந்தாலன்றி நாசமாமோ. இருள்வீட்டினிடத்து இருந்துகொ ண்டு வாயினால் விளக்கென்றால் அவ்விருள் நாசமாமோ நீ சொ ல்வாயாக. எ - று.

சிறியவர் சோறல்லாத மணலைச் சோறுகப்பாலித்துத் தாம் உண்ணுகிறுந்தும் உண்டதுபோல் பாலித்துப் பிறர்காண ஏப் பமிடுகின்றதுபோல் இவரும் அபரஞானத்தைப் பரஞானமாகப் பாலித்துப் பிரமானந்தம் லபியாதிருந்தும் லபித்ததுபோல் பா

வித்துப் பிறர்க்குச் சொல்கின்றாரெனக்கொள்க. மாயாகாரியங் களாகிய எல்லாவற்றையும் துறந்து அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்க வேண்டுதலின் துறவினையுறுது மாயுமேயென்றார். (௩௨)

ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுப்பதன்றித் துறவி னால் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்கலாமோ வென்றசீடனை நோக் கித் துறவுதானே ஞானமென்று மேற்கூறுகின்றார்.

ஞானியே யெவரும் வணங்குதற் குரியோ னவிலுமா செளசமில் பெரியோன், மானிலத் தவன்ற னுடல்விடற் குகை ப்பால் வைக்க வென் டறைப்படி புரித, றுணும்வே தார்தப் பொருடுணித் திடினுஞ் சாற்றினில் வாழும் தணர்க்கின், றுன தாற் துறவு பெற்றநற்றவரே யமலவீ டடையுஞ் ஞானிகளே.

எ - து. துறவியாகிய ஞானியே யாவராலும் வணங்குதற்கு உரியோன் அவனே அசுத்தமில்லாத பெரியோன். அவன் பூமி யிங்கண் காயத்தைவிட்டு நீங்கியகாலத்தில் அதனைக் குகைக் கண் வைக்கவேண்டுமென்று வேதஞ்சொன்னபடியே செய்கு தலும்; வேதமுடிவிலே விளங்காநின்ற மெய்ப்பொருளை உணர் ற்த பரஞானிகளாயினும் இவ்வாழ்க்கையினை உடைய அந்தண ருக்கு இல்லையானபடியினாலே, துறவினை அடைந்த நல்லதவத் தினை உடையோரே நின்மலமாகிய வீட்டினை அடையும் ஞானி கள். எ - று.

துறவினோன் ஞானியல்லனாயினும் இவ்வாழ்க்கை யுடையோன் ஞானியாயினும் இவன் அவனை வணங்கவேண்டுதலின் எவரும் வணங்குதற்குரியோனென்றும், அவன் இறந்தகாலத் தில் அவனது காயத்தைக் குகைக்கண் வைத்து அதனது தலையிற் தேங்காய் உடைத்துப் புசித்துப் பின்பு மூழ்காமல் வீடுபுகு தலின் ஆசெளசமில் பெரியோனென்றும், கூறினார். இவ்வாழ்க் கையில் ஞானம் வருதல் ஏகதேசமாகையாலும், துறவின்கண் ஞானம் வருதல் வெகுவாகையாலும், துறவினை ஞானமென்றார்.

ஞானியேயெவரும் வணங்குதற் குரியோ னென்றதற்கு உதாரணம்: சமாதி. “ஒழுக்கமே புரிந்தோனாத லதனைவிட்டு டொழிந்தோனாத— லீழுக்கஞ்செய் மூர்க்கனாதல் பண்டித னாத லெண்ணில்—பழிப்பரு ஞானந்தன்னிலில் முயல்பவன் பணியத் தக்கோன்—றொழுத்தகு ஞானியென்று சொல்லவேண்டுவது முண்டோ.” பெரியோனென்றதற்குதாரணம். “பலன்கள் வேண்டிய பரிசெலாம் பலித்திடும் பரமதத்துவஞானி—நலங்கொணுமமா மந்திரஞ் செபித்திட கயந்தவனீராடுஞ்—சலங்கொடர்த்தமா மவன்றிரு மேனியே சகலதெய்வமுஞ் செவ்வாய்—மலர்ந்தவாசக மறுபிறப்பென வரும்மற்பிணி மருந்தாகும்.” குகைப்பால் வைக்கவேன்றதற்குதாரணம்: மெய்ஞ்ஞானவிளக்கம். “பிறிவிலாத பிரமபீ சனுட—லிறுதியாவனற் நீண்டிடி லெங்கனு—மறுகி விற்கிடை கோடியனலதாய்ச்—செறுவுசெய்யுமது கீதசுவமன்றோதினார். எ-ம். முன்னமே பாகமா மூரல் செய்யுநாட்—பின்னது வேவவேண் டிடுமோ பேசிடா—யன்னதே யிவ்வுட லறிவா லட்டது—பின்னினிச் சடுவது பிழையே யாகுமால்.” என வரும். மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.(௩௩)

ஞானத்திலக்கணம் யாதென்றுகேட்ட சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்

தேர்த்திடி னபரம் பரமென விரண்டாய்த் திகழ்தரு ஞான மாங் கவற்று, டோர்த்திடு மறையா தியகலை யபர முயிர்பர னெடுவிர வயிக்கக், கூர்ந்துண ருணர்வே பரமதைத் தெளியக் கூறன்மாத் திரங்கலை ஞானஞ், சார்ந்துணர் வரிதப் பரனையோர்ந்த தன்றிச் சாற்றினவ் வயிக்கமாந் தலமே.

எ - து. விசாரிக்கு மிடத்தில் ஞானந்தான், அபரஞானமென்றும் பரஞானமென்றும் இரண்டுபிரகாரமாய் விளங்காநிற்கும். அந்த அபரஞான பரஞானங்களின் இலக்கணம் யாதென்னின், அவ்விரண்டினுள்ளும் ஆராயப்பட்ட வேதாகமமுதவிய கலைகளையோதியுணர்ந்து பொருணிச்சயம் பண்ணுதல் அபரஞானம்; உயிரானது பரனுடனே கலந்து ஐக்கங்கூடுதலை துண்

ணியதாக அறியுவுறிவே பரஞானம். ஆனால் அபரஞானத்திற்
பபனில்லையோவென்னின் பரஞானத்தைத் தெளிவுபடச்சொல்
லுதன் மாத்திரமே யாம். ஆனால் அவ்வைக்கியத்தை அறியும்
நெறி யாதென்னின், பொருந்தி அறிதற்கரிது மேற்கூறிய பரணை
அறிந்தாலன்றிச் சொல்லுமிடத்தில் அந்த ஐக்கியமாகிய தலம்.
று. ஆங்கென்பது அசைவிலே, (௩௪)

ஆனால் அந்தப்பரணை அறியுநெறிதான் எங்ஙனமென்ற
சீடணை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

அடுத்தவிச் சீவன் நன்மையோர்ந் தன்றி யறியொணாப்
பரணையஞ் ஞானங், கெடுத்தலாற் சீவன் றனையுமோர்ந் தொரு
வர் கிட்டொணா நனவினிற் சுழுத்தி, யுடைத்துமற் றெவனுக்
கவன வஞ்ஞான முடைக்குமுட் கரணவா தனைக, கிடைத்திடி
னபாவ மெனப்படு நனவிற் சுழித்தியு மெளிவந்து தோன்றும்.

எ - து. இந்தவுடம்பின் கண்ணே பொருந்தியிருக்கின்ற
இச்சீவனது இயல்பை அறிந்தாலன்றி அப்பரணை அறியக்
கூடாது. ஆனால் அச்சீவனை அறியுமுறைமை எங்ஙனமென்
னின், அஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்தாலன்றிச் சீவனையும் அறிந்
தொருவரும் கிட்டக்கூடாது. ஆனால் இந்த அஞ்ஞானத்தைக்
கெடுக்கு முறைமை எங்ஙனமென்னின், நனவிற்சுழுத்தி எவனு
க்கு உடையது அவன் அவ்வஞ்ஞானத்தைக் கெடுப்பன். ஆனால்
அந்நனவிற் சுழுத்திவருநெறி எங்ஙனமென்னின், அந்தக்கரண
வாதனைகளை ஒழித்தால் அபாவமென்று சொல்லப்படும் நனவிற்
சுழுத்தியும் எளிதில் வந்து உதயமாம். எ - று. (௩௫)

ஆனால் அந்தக்கரணவாதனை பொழிக்குநெறி எங்ஙனமெ
ன்ற சீடணை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

யோக சாதனையால் வாதனை கரணக் கொழியும்வ் வியோ
கமு மிருமைத், தாகுமே கிரியை ஞானமென் பேதத் தாதனா
தியதொழில் யோக, மேகமாம் பொருடேர்ந் ததுவிது வெனுஞ்

சுட்டி மறத்தன்மற் றையதிருவகைக்கும், பொகவேண் டிடுமைம் புலன்களு மீறந்தப் புலனவா வொழித்தலாற் போமே.

எ - து. யோகசாதனையினால் அந்தக்கரணங்களுக்கு வாத னையொழியும். ஆனால் அவ்வியோகத்தின் இலக்கணம் யாதென் னின் அந்த யோகமும் கிரியை ஞானமென்னும் இரண்டு பேதத் தால் கிரியாயோகமென்றும் ஞானயோகமென்றும் இரண்டு பிரகாரமாயிருக்கும். அந்தக்கிரியாயோக ஞானயோக விலக்க ணங்க ளியாவையெனின் கிரியாயோகம் இயமம் நியமம் ஆதனம் பிரானுயாமம் பிரத்தியாகாரம் தாரணை தியானம் சமாதி என எண்வகையாய் இருக்கும். ஞானயோகம் ஏகமாயுள்ள மெய்ப் பொருளை வேதாகமங்களை ஆராய்ந்து நிச்சயம் பண்ணிக்கொ ண்டி பின்னர் ஞானநிட்டை கூடி அதுவென்றும் இதுவென் றும் கூட்டி ழுறியும் சுட்டறிவெல்லாம் இறந்து கரணம் அசை வறநிற்பல். ஆனால் இவ்வியோகத்தை அடையுமாறு எங்ஙன மென்னின், அந்த இருவகை யோகத்தினை அடைதற்கும் ஐம்பு லன்களும் இறந்து போகவேண்டும். ஆனால் இவ்வைம்புலன்க ளும் இறந்துபோம்படி செய்தற்கு உபாயம் எங்ஙனமென்னின், ஐந்தவாலினையும் ஒழித்தலினால் அப்புலன்களோந்தும் இறந்து போம் எ - று.

ஆதனாதியவெனவே இயமாதி வருவிக்கப்பட்டது. புலன் கள் ஐந்தாகையால் அவற்றின்கட்செல்லும் அவாவும் ஐந்தாயி ற்று, யோகசாதனையால் வாதனைகரணக் கொழியு மென்றத ற்கு உதாரணம்: குறுந்திரட்டு. “அண்ட மெண்டிக் கெங்க ண்ணு மடங்கசசு னியமதாகக்—கண்டுகொண் டிருக்கக் கண்ட கருத்தையு மறவே லிட்டா—லண்டமெண் டிக்கெங் கண்ணு மாய்நின்ற வானந் தததைக்—கண்டுகொண் டிருக்கும் வண்ணங் கணத்தில் வந்துதிக்குமன்றே.” மற்றும் வருவனவற்றிற்கான்க.

அந்தவவாலினை அறுக்குமாறு எங்ஙனமென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

ஐம்புல னடல்வேண்டும் விடல்வேண்டு மொருங்குவேண் டியவனைத் தையுமென், றம்பருந் பரவு மொருதமிழ் வேதமு ரைத்தலா னோரிரு வகையா, நஃபுறச சார்பை வெறுத்தவா வறுத்தைத் புலனொழித்.தொழுங்கினு டருமச், செம்பொருள் காண்ப தறிவறி யாமை சிதைத்தல்வீ டெனத்திகழ் தருமால்.

எ - து. வீடடையக கருதினான் ஐம்புலன்களையும் அடல் வேண்டுமென்றும் அவைவந்தினையும் அடிகற்கு அவற்றால் அனு பவிக்க விரும்பி வைத்த பொருள்கள் அனைத்தினையும் ஒருங்கே விடல்வேண்டுமென்றும், தேவர்களும் தோத்திரம்பண்ணுகின்ற ஒப்பற்ற தமிழவேதமாகிய திருவள்ளுவப் பயன் கூறுதலின் உயிாசசார்பு பொருட்சார்பு என்றிருவகையாயுள்ள நமது புறச சார்பினை முன்னா வெறுத்துத் துறந்து பின்பு அதன்கண் வைத்த அவாவினை அறுத்துப் பின்பு பஞ்சேத்திரியங்களுையும் விடயங்களைக் காணுந்தோ றும் எழுத்துசெல்லவொட்டாது உள் ளடக்கி இந்தமுறையே ஒவ்வொன்றாக நீத துசென்று யாவரா லும் அறிதற்கரிய அந்தச செவவிய மெய்ப்பொருளை அறிவது ஞானமெனவும் அந்த ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுப் பது வீடெனவும் விளங்குகிற்குமாகலின் ஞானமும் வீடும் இவைகளென்று அறிவாயாக. எ - று.

முன்பிருவகைச சார்பாகிய புறப்பற்றினை ஒழித்து, அதற்குமேல் அதன்கண்வைத்த அவாவினை அறுத்து, அதற்கு மேல் காணப்பட்ட விடயங்களில் எழாமல் இத்திரிய நிக்கிரகம் பண்ணி, அதற்குமேல் முன்னர் ஏறியிருந்த காரணவாதனையை ஒழித்து, அதற்குமேல் நனவிற்குமுத்தியைப்பெற்று, அதற்கு மேல் அஞ்ஞான நிவிருத்திபண்ணி, அதற்குமேல் சீவ தரிசனம் பண்ணி, அதற்குமேல் பரைதரிசனம் பண்ணி, அதற்குமேல் சிவதரிசனம்பண்ணி, அதற்குமேல் ஐக்கியம் கூடவேண்டி தலின், ஒழுங்கினுடருமச செம்பொருள் காண்பதறிவென்றார்.

விடல்வேண்டு மொருங்கு வேண்டியதனைத்து மென்றத ன்கு உதாரணம்: தேவிகாலோத்தரம். “தூக்கசுகமாசை வெறுப்

பென்று கூட்டுந் துவந்துவங்க ளிரண்டவைபோற் சொல்லப் பட்ட—மிக்கதெய்வ மடவார்க டன்மாதன்ம மெய்ப்பலன்கள் வேறு வேறுளவா மன்றே—தொக்கவுள மதுவாக்கும் பிறப்பை யாக்குந் தொடர்பெனவே துணிந்தந்தத் தொடர்பை யாக்குந்— தக்க பொருட்சார் புயிர்ச் சார்படையநீக்குந் தவத்தார்பாற் சிவம்வந்து சாநங்காணே.” மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. ()

அரம்பையுள் ளுறுதண் டெடுத்தலி னொருவ னனுபவ மாஞ்சிவ முணர்த, ளிரம்புமெய் யுணர்வத் தண்டின்மீ தொன்றி நின்றநா ரனைத்துநீக் குதல்போல், விரும்பிரு வகைப்பற்றை யுந்துறத் திருளோ வீட்டல்வீடிவற்றையே யன்றி, 'வரும்பர வுர னும் வீடின்மே றறியேம் வார்த்தை மாத் திரத்தியாம் பெறவே.

௭ - து. வாழையினது மட்டைகட்கெல்லாம் உள்ளே சேஷ மாயிருக்கின் தண்டினை எடுத்தல்போல் ஒருவன் அனுபவ மாய் மாயாகாரிய காரணங்கட்கெல்லாம் சேஷமாய் உள்ளீடாய் விளங்காநின்ற சிவத்தினை அறிதலே எங்கும் பரிபூரணமாகிய பரஞானம். அந்த வாழைத்தண்டின்மேலே பொருந்திகின்ற மட்டைகள் அனைத்தினையும் ஒவ்வொன்றாக நீக்குதல்போலத் தம்மால் விரும்பப்பட்ட உட்பற்றுப் புறப்பற்றுகிய இருவகைப் பற்றினையும் துறந்து அஞ்ஞானவிருளைக் கெடுத்தலே மோக்ஷம். இத்தப்பரஞானத்தையும் மோக்ஷத்தையும் அன்றி வார்த்தை மாத்திரத்தாற் பெறவரும் பரஞானத்தினையும் மோக்ஷத்தினை யும் வேறேநாம் அறிகிலேம். ௭ - று.

வார்த்தை மாத்திரத்தாற் பெறவரும் ஞானம் மோக்ஷம், மெ ன்றது சர்வத்தையும் பிரமமென்று அறியாதிருந்ததே அஞ்ஞா னமென்றும், சர்வத்தையும் பிரமமென்று அறிந்ததே ஞான மென்றும், இங்ஙனம் அறிந்தபோதே அஞ்ஞானங்கெடுமென் றும், கூறிக்கொண்டிருத்தலை. (௩௮

இருவகைச் சார்பா மொருபுறப் பற்று மிடையதாங் கடையு டற்பற்றும், விரிகர ணங்க ளாகுமுட் பற்று மெனத்திரி விதம்

விளங் கிடுமித், திரிவிதத் தினையும் காத்திரங் கரணஞ் சேர்த்தி
யொன் றுக்கொடுப்பற்றும், வருபுறப்பற்று மென்விரண்டாக
மதிப்பரவ் வணந்துறவையுமே.

எ - து. உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்பு என்னும் இருவகைச்
சார்பாகிய ஒரு புறப்பற்றெனவும், இடைப்பற்றாகிய கடையா
கிய உடற்பற்றெனவும், விரிந்த கரணங்களாகிய உட்பற்றென
வும், இங்ஙனம் பற்றுக்கள் மூன்றுவிதமாய் விளங்காநிற்கும்.
இம்மூவகைப் பற்றினையும் காயத்துடனே கரணத்தைச் சேர்
த்து ஒன்றாகக்கொண்டு உட்பற்றெனவும் இங்ஙனம் புறப்பற்
றெனவும் அந்தமுறைமையே துறவினையும் உட்டுறவெனவும்
புறத்துறவெனவும் இரண்டாகக் கருதிச் சொல்வர் பெரியோர்.
எ - று. காயத்தோடு கரணம் ஒற்றுமையாகலிற் காத்திரங்கர
ணஞ்சேர்த்தியென்றார். இரண்டாக மதிப்பரென்றதை இருதல
யுங் கூட்டுக.

பற்றுக்கள் திரிவிதமாய் விளங்குமென்றதற்கு உதாரணம்:
சமயாசாரம். “புத்திரர் மனையாளாகிப் புறச்சுற்றப் பற்று
நீக்கி—யித்திரன் மலவுடம்பா மிடைச்சுற்றப்பற்றும் விட்டே—
யொத்துயிர் விடாதபாச கரணவுட் சுற்று மோய்த்துத்—தத்
துவ மாயிருத்த நவத்தவர் சரிதை யையா.” மற்றும் வருவன
வற்றூற் காண்க. (௩௬)

இருவகைப் பற்றி லொருவனே ஞானி யெனப்படிற் புறப்ப
ற்றதேனு, மொருவுதலிலரு மெவணமப் பெயருக் குரியர்வே
ரொன்றுமில்லொடியிற், தருமிலை மலர்கா யெனினகப் பற்றி நவ
ர்புறப் பற்றையுந்தணவார், மருவினு மஃதோ ரொருவர் வேரன்
றீர் மலர்க்கொடி வாடுறாவகையே.

எ - து. உட்பற்றுப் புறப்பற்றாகிய இருவகைப் பற்றுக்க
ளும் இல்லாத ஒருபுருஷனை ஞானியென்று சொல்லப்படுமா
னால், புறப்பற்றினும் நீங்குதல் இல்லாதாரும் எந்தமுறைமை
யால் அந்த ஞானியென்னும் பெயருக்கு உரியராவார். ஆனால்

புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றை யொழித்தோர் ஞானிகள் அல ரோவென்னின், ஒரு வேராயினும் இல்லாத கொடியும் இலை மலர்காய்களைத் தருமானால் அகப்பற்றில்லாத தவத்தோர் புறப் பற்றினையும் விட்டுக்கொள். ஆனால் புறப்பற்றிருக்க அகப்பற் றொழித்தோர் இல்லையோவென்னில், புறப்பற்றிருக்க அகப்பற் றொழிதலை ஓரொருவர் அடைந்தாராயினும் வேரின் அன்று அறுக்கப்பட்ட மலர்க்கொடி சிறிதுபோது வாடாதிருக்குமு றைமைபோல் அகப்பற்றொழித்தோர்க்கும் புறப்பற்றுச் சில நாள் இருக்கும். எ - து.

வேரொன்று மில்கொடி இலைமலர் காய்களைக்கொடாதது போல் காரணமாகிய அகப்பற்றொழிந்தால் அதனது காரிய மாகிய புறப்பற்று இராதென்று குறிப்பாற் கூறி வேரொன்று மில்கொடியுட்காயிலை மலர்காயெனின அகப்பற்றிறவர் புறப்பற் றையுத் தணவாவென்று அவரைப்பரிசாசம் பண்ணினார். வேர ன்றீர் மலர்க்கொடி அறுத்த தருணத்திற் பச்சென்று சிறிது போது வாடாததுபோல் தோன்றிப் பின்பு உலர்ந்துபோகின்ற துபோல், அகப்பற்றொழித்த தருணத்திற் புறப்பற்றுச் சிலநாள் இருத்தல்போலத் தோன்றி நீங்குமென்பதறிக. அகப்பற்றொ ழித்தோர்க்குப் புறப்பற்றின்மேல் பிரவிருத்தி இல்லாமையால் அவர்க்கு அஃதின்மெனக்கொள்க. (௪0)

வேரறக் கொடிவா இதலினுட் பற்றை விடுக்கின்மற் றைய பற்றேனே, சோருத வியல்பா மதனையே முன்னர்த் தொலைக்க வேண் டுவதெனிற கடுமுட், சாருமோர் கொடியின் கினையனைத் தையுமுன் றறித்தொழித் தலதத னிடையா, ரோர்தனி வேர் கொள் ளரிதரி தகப்பற்றொழித்தலும் புறப்பற்ற துறவே.

எ - து. காரணமாகிய வேரற அதன் காரியமாகிய கொடி உலர்ந்து போதல்போல் காரணமாகிய அகப்பற்றின் முன்பொ ழித்தால் அதனது காரியமாகிய புறப்பற்றும் உடனே நீங்குதல் சுபாவமாகலின், அந்த உட்பற்றினையே முன்பு ஒழிக்கவேண்டு

மென்பையானால், கடிய முட்கள்பொருந்திய ஒரு கொடியினது கிளைகளைத்தையும் முன்னர் வெட்டி நீக்கினாலன்றி அதன டுவே பொருந்திய ஒப்பற்ற முதல் வேரினைப் பிடுங்கிக்கொள்ளு தல் அரிது; அதுபோல் முன்பு புறப்பற்றை ஒழித்து அகப்ப ற்றை ஒழிப்பதன்றிப் புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றினை முன்பு ஒழித்தலும் அரிது. எ - று. (சக)

ஆனால் நீர் முட்கொடியைத் திருட்டாந்தம் கூறியது என்னை அஃது இல்லாத கொடியினது வேரினை முன்பு பிடுங்கிக் கொள் ளுதல்போல் புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றை ஒழிக்கக் கூடாதோ வென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்

முள்ளில்சில் கொடிவேர் கொளலின்முற் சனகன் முதல வோ ரொருவர்மற் றொருதம், முள்ளமா சணுகா வியல்பினு னக ப்பற் றொழிப்பினு முனமெனை யுறமுகு, கள்ளநெஞ் சினர்பற் பலரும்வீ டடையுங் கதியதன் மையிற்றற வளந்த, தெள்ளி யோர் புறப்பற் றொழித்தலே முதற்கட் செப்பின ரெவர்க்கு மொப்புறவே.

எ - து. முள்ளில்லாத சில கொடியினது வேரினை முன்னர்க் கொடி தறித்தொழியாது பிடுங்கிக் கொள்ளுதல்போல், சனக ராஜா முதலிய ஓரொருவர் ஒப்பற்ற தமது உள்ளத்தின்கட் காமம் வெகுளி மயக்கமென்னு முக்குற்றங்களும் பொருந்தாத இயல்பினால் புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றினை முன்னர் ஒழித்தா ராயினும், என்னைப்போலும் முக்குற்றங்களையுமுடைய மனத்தி னர் பலரும் வீட்டினை அடையுமார்க்கம் அஃதன்றாகலின், துற வினது இலக்கணங்களையெல்லாம் அறிந்து அளவிட்ட தெளி ந்த அறிவினையுடைய திருவள்ளுவநாயனார் புறப்பற்றொழித்தே அகப்பற்றொழிக்க வேண்டுமென்று புறப்பற்றொழித்தலை அகப் பற்றொழித்தற்கு முதற்கட் கூறினார், யாவருக்கும் சம்மத மாக. எ - று.

உள்ளமாசணுகாவென்றதனால் நின்மலசித்தரென்றும் கள் ளநெஞ்சினரென்ற தன்மையால் மலின சிக்கரென்றும் அறிந்து

கொள்க. நின்மலசித்தர்கள் ஏகதேசிகளாய் எவ்வகைப்பட்ட பற்றுக்களிரீந்தாலும் அவற்றின்கண் அவாவின்றித் தெய்வகதியாய் வீட்டைதவினாலும், மலினசித்தர்கள் அனேகராகலாலும், விட்டபற்றுக்களின்மேலும் ஒரோர்.காலே அவாவுதவினாலும், அவர் வீட்டையும் மார்க்கம் யாவர்க்கும் மார்க்கமன்றென்றார். அறம்பொருளின்பம் வீடென்னும் நான்கினையும் தெளிந்தவராகலின் தெள்ளியோரென்றார். புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றொழிந்தோர்க்கும் சம்மதமாகலின் எவர்க்கு மொப்புறவென்றார். மற்றென்பதசைநிலை.

உள்ளமாசணுகாலியல்பினென்றதற்கும், கள்ளநெஞ்சினரென்றதற்கும் உதாரணம்: வாசிட்டம். “வெம்புதல் போய்த்தண் ணென்றவுன் மனதுக்கிவ் வுலகவியா பாரங்கள், செம்புதர் வேழத்தினுக் காண்குளப்படி போற்றேன்று மாற்றீனநெஞ்சுக், கம்புலி யிறொழில் சிறிதேயாயினு நீந்தரிதாகு மாவின்பாதப், பைம்புனலங் கிழக்கொதுகுக் கெல்லகரை காணாத பாவையன்றோ.” எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றார் காண்க. (1)

விடத்தகு மகப்பற் றினைமுனம் புறப்பற் றொழிப்பதெற்றினுக்கென விளம்பல், படிற்றொழுக் கினர்சம் மதமும்வா னவரும் பயிலில் வாழ்க் கையும்விடுக் குதலென், நெறித்துமைக் கறிவா சாரமோ தியசொற் கிழுக்குமா குதலின் மாசியல்பாத், துடைத்தசிந் தையர்க்கு நின்றையி லொழுக்காச் சொல்வர்முன் புறல்புறத் துறவே.

ஏ - து முன்னரகப்பற்றினை ஒழிக்கத்தகும் புறப்பற் றினை ஒழிப்பது யாதுக்கென்று சொல்லுதல் கூடாவொழுக்கத் தார்க்குச் சம்மதமும், வானவராயினும் தாம் முன்பழகிய இவ்வாழ்க்கையையும் விடுத்தல் செய்யவேண்டுமென்று எடுத்து மகாதேவர் மகாதேவிக்கு ஞானசாரங் கூறியசொல்லுக்குக் குற்றமுமாதலின், முக்குற்றங்களைபுஞ் சுபாவமாக நீத்த நின்மலசித்தர்க்கு முன்னர்ப் புறத்துறவடைதலை இகழ்ச்சியில்லா நெறியாகச்

சொல்வர் பெரியோர். எ - று ஒழுக்கமுடையாருக்குச் சம்மத மாகலாலும், ஈசர வாக்கியத்திற்கு மாறபாடினவையாலும், நின் மலசித்தர்க்கு மொழுக்காகலாலும், முன்னர்ப் புறப்பற்றொழி தலே நன்னெறியென்பது காண்க.

புறப்பற்றொழிப்ப தெற்றினுக் கென்றதற் குதாரணம்: தேவிகாலோத்தரம். “சமயாசார சங்கற்ப விகற்பமு—மமையா தாய் குலவாசார மானது—மிமையா தாரும் விடாத வில்வாழ் க்கையு—மமையார் தோளாய் விடுத லாசாரமே.” மற்றும் வரு வனவற்றற் காண்க. (சுரு)

ஒன்றிய பாச விருமொர் திடுதற் குபாயமைம் புலனொடுக் கிடுத, லொன்றல திலையென் றதுசெய்வோ னவைவேண் டனை த்துமுன் விடாதுவைத் துறுத, லென்றுமெவ் விடத்து மெனை முத லுயிர்க ளெவற்றையுங் கொலைசெய்யென் வெருட்டே, னென்றுசொல் விரதி யொருவனா டொறுங்கை யிடையினோர் படைகொளு மியல்பே.

எ - து. உயிரோடு பொருந்திய அஞ்ஞானவிருளைப் போக் குதற்கு உபாயம் பஞ்சேந்திரியங்களை நிக்கிரகம் பண்ணுதலொ ன்றுமே அன்றி வேறே உபாயமில்லையென்று அவ்வைந்தினையு நிக்கிரகம் பண்ணுவோன் அந்தப் பஞ்சேந்திரியங்களால் விரும் பப்பட்ட பொருள்களைத்தினையும் முன்விட்டு நீங்காது வைத் துக்கொண்டிருத்தல், எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் என்னைமுத லாகிய லுயிர்கள் எவற்றினையும் கொல்லுதல் செய்யென் பயப்பட டச்செய்யேனென்று ‘சொல்லாரின்ற கொல்லாவிரதி யொரு வன் எக்காலமும் கையின்கண் இடைவிடாது ஒப்பற்ற வாளா யுதம் பிடித்துக்கொள்ளு முறைமையாம். எ - று.

உயிர்களைக் கொலைசெய்யென் வெருட்டேனென்று சொல் லாரின்ற கொல்லாவிரதி அவைசெய்தற்கு ஏதுவாகிய வாளினை விடாது கையிற்கொள்ளுதலின், அவன் அவை செய்வானென் றும், அவன் கொல்லாவிரதியல்லனென்றும், அறிகுதல்போல்,

பஞ்சேந்திரியங்களை நிக்கிரகம்பண்ணத்தொடங்கினான் அவற்றால் அனுபவித்ததற்கு ஏதுவாகிய விடயங்களைக் கைவிடாதவைத்துக்கொண்டிருத்தலின் இவன், அவைகளை விரும்புவா னென்றும் இந்திரிய நிக்கிரகியல்லனென்றும் அறிந்துகொள்க.

விடயங்களை அனுபவியாது வைத்துக்கொண்டு ஞானசாத கம் பண்ணக்கூடாதோ வென்ற சீடனைநோக்கிக் கூறுகின்றார்.

சாதக தசைக்கண் விடயமே தடையாஞ் சாத்தியமானபின் புசித்தற், காதல்வைத் திடினப் பிரமவானந்தத் ததிகமோ விடயவா னந்தங், கோதில்வீட் டின்பம் பெறுகலா விடினுங் கூடுதற் கெனிற்கரி பிழைக்கிற், நீதிலோர் சிங்க மதனையே யன்றித் தேடுமோ தேரையூன் நினவே.

எ - து. ஞானசாதக தசையின்கண் விடயங்களை அதற் குத் தடைய ஆமாகலின் அவற்றினை வைத்துக்கொண்டு சாத கம் பண்ணக்கூடாது: ஆனால் அவ்விடயங்களைச் சாதகதசைக் கண் அனுபவியாது சாத்தியமான பின்பேனும் அனுபவித்ததற்கு வைத்துக்கொள்வையானால், அச்சாத்திய தசைக்கண்ணே உதய மான அந்தப் பிரமானந்தத்திலும் இந்த விடயானந்தம் அதிக மாக வேண்டுமாதலின், இந்த விடயானந்தமே போதும்; அந்தப் பிரமானந்தத்தை அடைய ஞானசாதகம் பண்ணவேண்டுகதே யில்லை: ஆனால் சாதகம்பண்ணிக்கொண்டு வருமிடத்துச் சாத்தி யம் கைகூடிக் குற்றமற்ற வீட்டின்பம் வந்து லபியாதகாலத்தா யினும் பொருந்தி அனுபவித்ததற்கு அவைகளை வைத்துக்கொள் வேனென்பையானால், யானையினை இரையாகத் தேடிச் சென்ற குற்றமில்லாத ஒப்பற்ற சிங்கம் அந்த யானை தப்பிப்போயிற்றெ ன்றால் அதனையே தேடுதலன்றி அற்பமாபுள்ள தேரையினது மாமிசத்தைத் தின்னத் தேடுமோ. எ - று.

மேலான யானையை இரையாகத் தேடிச்சென்ற சிங்கம் அந் தயானை கிடையாது போயிற்றாயினும் அதனையே தேடுதலன் றிக் கீழான தேரையூனைத் தின்னத் தேடாததுபோல், மேலான

பேரின்பத்தை அனுபவிக்கத் தொடங்கினான் அவ்விற்பம் தனக்கு லபியாது போயிற்றாயினும் அதனையே விரும்புதலன்றி கீழான விடயசுக்கத்தை விரும்பானென்பதுங் கண்டுகொள்க.

பிரமவானந்தத்திகமோ விடயவானந்தமென்றதற்கு உதாரணம்: தத்துவரத்தினாகரம். “வாக்கொடு மனமு மிறந்ததி மதூர வாரியா யொழிவற நிறைந்து — போக்கொடு வரவ தின்றிய வழுதைப் பூரண மாகவுண் டவர்தாம் — வீக்கிய கான னீரெனும் விடய மேவுற முயல்வரோ முயலி—னோக்குற மந்த ஞானியு நாயு மொத்திடும் வாசியொன் றிலதே.” எ-ம். குறுந்திராட்டு. “னாமங் காட்டுஞ் சுமெழலுண் டென்பது துய்ப்பார்க்—காமங் காட்டு மயினி யுவர்ப்பப் படியே நல்—லேமங் காட்டு ஞானி னென்ற லிவர் நெஞ்சிற் —காமங் காட்டும் பெற்றிலர் கற்றார் கலையன்றே.” எ-ம். சிங்கமதனையே யன்றித் தேடுமோ தேரையுனறின வென்றதற்கு உதாரணம்: குறுந்திராட்டு. “பாய்ந்துமா வேழமொற்றிப் பறக்குமத் தறுகண் யாளி—தேய்த்தழிவுறினுந் தேரை யிரையெனச் செல்லா தாற்போ—லாய்துநன் முத்தி யின்ப மருந்திட வுற்ற நீரார்—சாந்துயர் வரினு மொன்றித் தளர்த்தெழா தாகி விட்டார்.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற் குற் காண்க. (சுரு)

படையெழுத் தமார்க்கட் சாருமோர் வீரன் பகைஞரைச் சயங்கொளா விடினும், விடையெனப் பொருதாங் கிறத்தலே யன்றி வெந்நிட வுன்னிடா னதுபோற், கடையென விடய மிழந்துபே ரிற்பங் கருகினேன் பெறுகலா விடினு, விடையற ததைநா மிவதலான் மறந்து மெண்ணுமோ மண்ணின் வாழ்க் கையையே.

எ - து. ஆபுதமெழுத்துக்கொண்டு யுத்தகளத்திலே செல்லாநின்ற ஒப்பற்ற வீரனாவன் சத்துருக்களைச் செய்கொள்ளாதவிடத்தும், இடப்பம்போல் அச்சத்துருக்களோடு யுத்தம் பண்ணி அந்த ரணங்களத்திலே இறந்துபோதலேயன்றிப் பயந்து

முதுகுகொடுக்க நினையான். அதுபோல் இழிவென்று அறிந்து அற்பமாயுள்ள விடயானந்தத்தை இகழ்ந்து கைவிட்டுப் பேரானந்தத்தை அடையக்கருதி ஞானசாதகர் 'தொடங்கினேன் சாத்தியம் கைகூடி அவ்வின்பத்தைப் பெறுகிறுந்தானுயினும், ஷணமாயினும் இடைவிடாது அந்த இன்பத்தை எப்பொழுது அடைவேனென்று கருதுவதேயன்றி, மறந்தாயினும் தான் முன்பு இகழ்ந்து கைவிட்ட இவ்வாழ்க்கையை மீண்டும் நினைப்பானே, எ - று.

சுத்தவீரன் சுத்துருக்களோச சயங்கொள்ளாதவிடத்தும் அவர்களோடு யுத்தம்பண்ணி இறந்துபோதலேயன்றி முதுகுகொடுக்கற்கு நினையான். அதுபோல் சுத்தவிரத்தன் ஞானசாதகம் பண்ணுமிடத்தும் அஞ்ஞானநாசம் பண்ணிப் பேரின்பத்தை அடையுந்ருந்தானுயினும், அந்தச் சுத்தவாதனையோடு நின்று இறந்துபோதலேயன்றி விடயங்களை இச்சித்து இவ்வாழ்க்கையில் திரும்பாநென்பதும், யுத்தகளத்திலே வெந்திடாதிறந்தோனுக்கு மறுமைக்கண் வீரசொர்க்கவிற்பம் வருவது போல் சுத்த வாதனையோடு இறந்தோனுக்கும் மறுமைச சன்னத்திலே வீட்டிற்பம் வருமென்பதும், காண்க. (சசு)

இத்திர சாலத் தொருநகர் காண்போ ரெனத்தனு முதற்பிரபஞ்ச, நத்தினுங் கெடினும் பூரியா வாடா நன்மனச் சனக னுதியரு, மந்திரி முதலோர் மீதுபூபாரம் வைத்தொரே ஞாந்தத்துள் வதியாத், தந்தொழி லொருக்கிச் சமாதியுற் றன்றோ தவிர்த்தனர் கரணவா தனையே.

எ - து. இத்திரசால வித்தையிலே தேர் திருவிழா முதலிய மங்கலமும் அக்கினிபட்டு வேவுதல் முதலிய அமங்கலமாமாய் விளங்குகின்ற ஒருபட்டணத்தினைப் பொய்யென்று அறிந்து வினோதமாகக் காண்போர்போல், தேகாதிப் பிரபஞ்சமெல்லாம் மாயா காரியமாகிய பொய்யென்று அறிந்து அவைகள் ஆக்கமாய் விளங்கு மிடத்தும் அவற்றிற்கு நாசம் வந்தவிடத்தும் பூரிப்பு வாட்டமில்லாத நின்மலசித்தத்தினையுடைய சனக

ராசா முதலோர்களும் மந்திரிமுதலாகிய பேர்களிடத்து இராச சியபாரத்தையெல்லாம் ஒப்பித்து ஒரோகாந்தத் தானத்தில் இருந்து கொண்டு தமது இராசரீகத் தொழில்களையெல்லாம் ஒழித்து ஞானசமாதி அடைந்தல்லவோ அந்தக்கரணவாதனை யை ஒழித்தார்கள். எ - று.

சனகஞாதியருமென்ற சிறப்பும்மையால் பிரபஞ்சத்தை மெ ய்யாகக்கருதி அதன்கண்வரும் சுகதுக்கங்களினால் பூரிப்பு வாட் டங்களையுடைய மலின சித்தர்க்கு அப்பிரபஞ்சத்தோடும் கூடி யிருந்து கரணவாதனையை ஒழித்தல் கூடாதென்பதாயிற்று.

இந்திரசாலத்தொருநகர் காண்போரென வென்றதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். “வெங்காதற் பெரும்பாம்பு நெளிபுற்றாக் குடும்பபரம் வெறும்பொய் யென்றே—யிங்காசை யறீக்கி யெல்லையிலாப் பரமபதத் திருந்துவாழ்வாய்—சிங்கார கந்தர்ப்ப நகரிருந்தென் சிதைவுற்றென் றீசேன்னே—பங் கான மனைமக்கள் வாழ்ந்தாலென் கெட்டாலென் பாசமாயை.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (சஎ)

சொற்றிடின மயக்க மற்றுதித் துளவச் சுகருமொண்டாடை யைத்துறவா, வுற்றிருஞ் சமாதியுற்றகப் பற்று மொருவி வீட டைந்தனர் சனகர், முற்றவ முனிவர் நால்வரு மொருநான் முக ப்பிதா விடத்தவன் வளத்தோர், பற்றுமற் றகப்பற்றையுமுயர் சமாதி பணியொழித் தெனியவீ டடைந்தார்.

எ - று. சொல்லுமிடத்துப் பிண்டஞானத்தை மறைக்கு மயக்கவிருளின்றி உதயமாகிய அந்தச்சுகரும் ஒள்ளிய பிதா வினைத்துறந்து பெருமைபொருந்திய ஞான சமாதியை அடை ந்து மற்றை அகப்பற்றினையும் நீங்கி வீட்டினை அடைந்தார். சனகர்முதலிய தவமுனிவர் நால்வரும் ஒப்பற்ற நான்கு முகங் களையுடைய தமது பிதாவிடத்தும் அவனது செல்வத்தினிடத் தும் ஒருபற்றையினுமின்றித் துறந்து உயர்ந்த ஞானசமாதி கூடி அகப்பற்றினையும் ஒழித்துத் தாம் கருதிய வீட்டினையும் அடைந்தார்கள். எ - று.

சுகரும் சனகர் முதலிய நால்வரும் வேதாகமகலைகளையும் ஞானத்தினையும் அறிவிக்கும் வல்லமையுடைய உத்தம பிதாக்களையும் அவரது செல்வத்தினையும் விட்டுத்துறந்து ஏகாந்தஸ்தானத்திலிருந்து அகப்பற்றை யொழித்தார் என்றதனால் அகப்பற் றொழிப்பார்க்குச் சங்கமாகா தென்பது அறிந்து கொள்க. (சஅ)

தத்துவ முணர வேண்டினான் மனைமுதற் சகலமும் விடுத்துமெய்ஞ் ஞான, முத்திரை திகழ்ச சமாதியுற் றல்லான் முடியுமோ வெனவுமை முதலா, வைத்ததற் குழாத்தை யொருவிரீள் கல்லான் மரத்தி னீழலிற்சமா தியையுற், றத்தனே யுணர்த்தினெனனிற் பினும்வே றறைதனம் மிகுமட னன்றே.

எ - து. பரதத்துவத்தை அறியவிரும்பினான் மனைவிமுதலிய சகலவற்றுக்களையும் விட்டுத்துறந்து மெய்ஞ்ஞானமுத்திரைவிளங்க ஞானசமாதியை அடைந்தாலன்றி அதனை அறியாக்கூடுமோவென்று மகாதேவிமுதலாயுள்ள தனது கூட்டங் களை யெல்லாம் நீங்கி, உயர்ந்த கல்லாலமரத்தினிழற்கண் எழுந்தருளி, ஞானசமாதியை அடைந்து, மகாதேவனே அறிவித்தா னென்றால், பின்னரும் வேறே சனகராசாமுதலிய பேர்களைத் திருட்டாந்தமாக எடுத்துக்கூறுதல் நமது மிகுந்த அறியாமையல்லவோ. எ - று. மெய்ஞ்ஞானமுத்திரை மனோமௌனம், மகாதேவரினும் அறிவிப்பாரின்மையின் பினும்வேறறைதனம் மிகு மடனென்றார்.

மனைமுதற் சகலமும் விடுத்தென்றதற்கு உதாரணம்: திருமந்திரம். “விரைந்தன்று நால்வர்க்கு மெய்ப்பதி சூழ்ந்து—புரந்தகல்லா னிழற் புண்ணிடன் சொன்ன—பரந்தன்னை யோராப் பழமொழி யாள்—ருரந்தன் மையாக வொருங்கு கின்றாரே.” எ-ம். திருக்கடைக்காப்பு. “தந்தைதாய் புத்திரர் தன்னுடன் றேன்றினார் தாரமென்னும்—பந்தநீங் காதவர்க் குய்ந்துபோக் கில்லெனப் பற்றினாயே—வெந்தநீ ருடியா ராதியார் சோதியார்

வேதகீத—ரொந்தையா ஞர்தொழு தய்யலா மையல்கொண் டஞ் சனெஞ்சே.” எ-ம். தேவாரம். பழகி னுல்வரும் பண்ணெ சற்ற மும்-- விழவிடா விடின் வேண்டிய தெய்தொணு—திகழ் கொ ள்சேறையிற் செந்நெறி மேலிய—வழக னொள ரஞ்சுவ தென் னுக்கே.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (சசு)

எடுத்துள குடும்பச் சமையொடண் டொருவ னெங்ஙன ஞானவாசானே, யடுத்தவ னேவ ரெடுத்தருள் சுரக்கு மளவுநின் றுளமகிழ்ந் தன்னேன், கொடுத்தநாள் வாங்கிக் கொளும்பர மார்த்கங் கூடினுங் காலமா திகளாற், றடுத்தரை தொழிலை விடுத்தலாற் சமாதி சார்ந்தஃ துணரவும் படுமே.

எ - று. இவ்விடத்து ஒருவன் தான் சுமந்துள்ள குடும்ப பாரத்துடனே எப்படி ஞானசாரியனை அடைந்து அவனுக்குப் பூணகிருபை வருமளவும் அவனது எவற்பணிசீர்த் தொடங் கிச்செய்து நின்று அந்தஞானசாரியன் திருவுளமகிழ்ந்து ஞானோபதேசத்தை அனுக்கிரகம்பண்ணின காலத்துத் தான்பெறு வான்; காலதேச வர்த்தமானங்களினால் அந்த ஞானசாரியனை அடைந்து அங்கிரகம் பெறக்கூடுமாயினும் வாக்காற் சொல் லும் வசனங்களையும் காயத்தாற்செய்யுந் தொழில்களையும் பண் ணுது விடுத்தாலன்றி ஞானசமாதி கூடி அந்த ஞானத்தை அறிய வுங்கூடுமோ. எ - று.

ஞானசாரியரைத் தேடிச்செல்வோன் குடும்பத்தோடுஞ் செல்லக்கூடாமையின் குடும்பசகமையோடு எங்ஙன ஞானவா சானையடுத்தென்றார். சீடன் பக்குவாபக்குவங்களை அறியவே ண்டி ஒருவருடமுதல் பன்னிருவருடமளவும் பரீட்சை பார்க் குதலின் அருள் சுரக்குமளவுமென்றும், குடும்பிக்கு அவ்வளவு நிற்கக்கூடாமையின் எவரெடுத்து நின்றென்றும், கூறினார். காலதேசவர்த்தமான மென்றது அற்பகாலம். இராச கலகங் களினது சரித்திரம். அவற்றால் அவரிருக்குமிடத்தில் இவன் சென்றானாயினும் இவனிருக்குமிடத்தில் அவர் வந்தாராயினும்

தெய்வகதியாகக் கூடுதலிற் கூடினுமென்றார். குடும்பிக்கு வாக்குக்காயங்களுடங்காமையின் மனோலயம் பண்ணக் கூடாது; மனோலயம் இன்மையால் அஞ்ஞானம் நிவிருத்தியாகாது; அஞ்ஞானநிலைநாத்தி இன்மையால் ஞானேத்யமமாகாது; ஆகலின் தடுத்தரைமதாழிலை விடுத்தலாற் சமாதிசார்ந் தலே துணரவும் படுமே யென்றார். இதனாற் குடும்பிக்கு ஞானசாரியரை அடைந்து அறுக்கிரகம்பெற்ற காலத்தும் சமாதி கூடிப் பரஞானமுணரக் கூடாதென்பதுங் கண்டு கொள்க. (100)

தனித்திருந் தொருதம் மனத்தையைப் பொறிவாய்த் தடுத்தப்படுத்திஓ தெத்தை, நினைத்தெழா நின்ற தென்றுநோக்குநரே நீக்குவர் வாக்கொடு தொழிலைப், பினைத்தடை யாம்போக்குவரில்வாழ்க் கையையும் பேசசைநா டொறுமபழகுநீ, தனைத் திகுறாண் றேனும் விடாபிறர் காண்ப தன்மையா னகப்பற்றே விடுப்பார்.

எ - து. ஏகாந்தஸ்தானத்தைப் பொருந்தியிருந்து ஒப்பற்ற தமது மனத்தினைப் பஞ்சப்பொறிவழிவே சகமுகமாய்ச் செல்லாது உள்வாங்கி அகமுகப்படுத்தி இந்தமனம் என்னத்தை நினைத்துக்கொண்டு எழுகின்றதென்று அறிவினாற் பார்க்குமவரே வாக்குக்காயங்களினது தொழில்களை நினைத்துக்கொண்டு எழுகின்றதென்று அறிந்து அவ்வாக்காற் சொல்லுந் தொழில்களையும், காயத்தாற் செய்யுந் தொழில்களையும், விட்டு நீக்குவார். அவ்வாக்குக் காயங்கள் நிவிருத்தியாகலின் இவ்வாழ்க்கையைப் பாதுகாத்தற்குத் தடைவருமாகலிற் பின்னர் அந்த இவ்வாழ்க்கையையும் விட்டு நீக்குவார். வாசக ஞானமாகிய வார்த்தைகளோடு எக்காலமும் பழக்கமுடையார் விடவேண்டுமென்று கூறிய ஈதனைத்தினுள்ளும் ஒன்றாயினும் விடார் பிறர் காண்ப தன்மையால் அகப்பற்றொன்றையுமே யொழிப்பார். எ - து.

வாக்குக்காயங்கள் நிவிருத்தியான விடத்துப் புறப்பற்றைப்பாதுகாத்தற்குத் தடைவருதலாலும், அவை பிரவிருத்தி

யானவிடத்து அகப்பற்றை ஒழித்தற்குத் தடை வருதலாலும், தடையாமென்றார். புறப்பற்றேடிருந்து அகப்பற்றை ஒழிக்கத் தொடங்குதல் அவ்விருவகைக்கும் பழுதென்பதும், அகப்பற்றை ஒழிக்கத் தொடங்கினேன் புறப்பற்றை முன்னர் விலக்கி வண்டென்பதும், பிறர் காண்பதன்மையான் அகப்பற்றே விடுப் பாரென்றமையால் தமக்கென அவர்க்கு அகப்பற்றுப் போயதின்றென்பதும், காண்க. (இக)

தந்தைதாய் முதலாம் பந்தநீங் கிலர்க டாமுடி நெறியதின் றெனுஞ்சும், பந்தனா ருரையும் வேண்டியதெய்தப் படாதுசுற்ற மும்விடாவிடினெ, நென்தைவாக் கரைய ருரையுமா தியவாக் கியம்பிர மாணமாமெனக்கொள், புந்தியார் புறப்பற் றுறவகப் பற்றைப் போக்கவாய்ப் போக்குத விலரே.

எ - து. தந்தை தாய் முதலிய பந்தங்களை வகாதாகரு உய்ந்து போனெறி இன்றென்று கூறிய திருஞான சம்பந்தமூர்த் திராயனார் வாக்கியத்தையும், தாம் வேண்டியது எய்தொணுது மாதர் முதலிய சுற்றமும் விடாவிடினென்று கூறிய எந்தையா கிய திருநாவுக்கரையர் வாக்கியத்தையும், இவைமுதலிய ஆப்த வாக்கியங்களையும் பிரமாணமாகக் கொள்ளுகின்ற நன்மதியுடை யோர் புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றை ஒழிப்போமென்று வாய்ப் போக்கார். எ - று.

அவற்றிற்கு எதிர்மறையான ஆப்த வாக்கியங்களைப் பிரமா ணமாகக் கொள்ளாதார் அங்ஙனம் கூறுவரென்பது காண்க. வாய்ப்போக்குதல் செய்யாதிருந்தும் செய்தேனென்று சொல் லும் விருதாச்சொல்லென்றறிக. (இஉ)

இருவகைச் சார்புள்ளும் உயிர்ச்சார்பை விடுத்துப் பொரு ட்சார்போடிருந்து அகப்பற்றை ஒழிக்கக்கூடாதோவென்ற சீட னைநோக்கிக் கூறுகின்றார்.

விடுக்குநர் புறப்பற் றதினுயிர்ச் சார்பை விடுத்துமற் றைய பொருட்சார்பைப், பிடிக்குத லொழுக்கன் றெனினுறை யிட

மும் பேணுறதொழித்தநீ தெனவே, படிக்கணீ யுரைக்கக் கேட்டன முனைப்போற் பற்றினோக் காமையி னன்றோ, விடுக்கணென் றனைத்தும் விடுத்தனருலக மேத்துபத் திரகிரி முதலோர்.

எ - து. அகப்பற்றை ஒழிப்போர்க்கு இருவகைச் சார்பாகிய புறப்பற்றினுள் உயிர்ச்சார்பை விடுத்து மற்றைப் பொருட் சார்பைப் பிடிக்குதலும் மார்க்கமன்றென்றால் நீர் சொன்னவையெல்லாம் விடுப்பினும் இருத்தற்கு ஒரிடமாயினும் பிடியாது விடுக்குதல் குற்றமெனவே பூமியின்கண் நீ ஒருவனை சொல்லக் கேட்டு அறிந்தனம். உன்னைப்போலக் கூர்ந்து விசாரியாமையாலன்றோ பற்றுக்களியாவும் துக்கமென்று அறிந்து எல்லாப்பற்றுக்களையும் உயர்ந்தோர் தோத்திரம் பண்ணுகின்ற பத்திரகிரி ராசா முதலாயினோர் விடுத்தார்கள். எ - று,

உனைபஃபாறபற்றி நோக்காமையினன்றோ வென்றமையால், குறிப்பால் நீ அறியாமையினாலே கூறுகின்றயென்பது காண்க. பத்திரகிரி முதலாயினோரெனவே பட்டணத்துப் பிள்ளை முதலாயினோரையும் வருவித்துக் காண்க. (இரு)

பொருட்சார்பால்வரும் குற்றம் மேல்வருஞ் செய்யுளுட் கூறுகின்றார்.

துறந்தவன் பொருட்சார் புறவறி விலர்க்குத் தாயனா னாதி சாத்திரங்க, ளறைந்திதம் பேசிப் பொருள் கவர்ந் ததனா னச் சமு மிச்சையாதிகளுஞ், செறிந்துற வகத்துண் டினியவூ ணிருக்குஞ் செய்தியா னெய்சொரி தழல்போ, விறந்திடா மனவா தனைபினைத் தனதோ ரெணத்தையெவ் வணத்தினுன் முடிப்பான்.

எ - து. பொருட்சார்பு இருக்க உயிர்ச்சார்பைத் துறந்தவன் அறிவில்லாத பேர்களுக்கு ஞானசாத்திரமுதலாயவற்றைச் சொல்லி அவர்க்கு இதமான வார்த்தைகளைப் பேசிப் பொருளை வாங்கிப் புதைத்து அதனால் பயமாசை முதலியனவும் மனத்தின்

கட்பொருந்த இனிமையாகிய ஆன்களைப் புசித்திருக்கு முறைமையால் நெய்யினைச்சொரிந்த அக்கினிபோல் மனத்தினது வாதனைகள் இறந்துபோகாலாகலிற் பின்னர்த்தான் அகப்பற்றினை ஒழிக்கவேண்டுமென்று எண்ணிய எண்ணத்தினை எந்த முறைமையால் முடித்துக்கொள்வான். எ - று.

அறிவில்லார்க்கு ஞானசாத்விமுதலிய கூறுதலினாலும், பொருள் கவர்தலினாலும், அதனற் பயமாசை குரோதமுதலிய வருதலாலும், செளக்கிய போசனங்களைப் புசித்தலாலும், மனத்தின்கண் வாதனை நெய்சொரி தழல்போல் மேன்மேல் ஏறுதலிற் பொருட்சார்பு இருக்கத் துறந்தோனுக்கும் அகப்பற்றொழித்தல் கூடாதென்பது இதனற்காண்க. (இச)

பொருட்சார்பினுள் எல்லாவற்றையும் விட்டு ஒரிடம் பற்றியிருந்து தவம்பண்ணலாகாதோவென்ற சீடனைநோக்கி அவ்விடத்தால் வருங்குற்றம் கூறுகின்றார்.

பொருளறத் துறந்து பயிக்கமேற் தருந்திப் பொருந்தினுமோரிடம் பிடித்துள், வெருளறப் பனியா தியினுடற் பழகவேண்டியின் ருகுதரூலு, மிருளறத்தீப மேற்றன்முன் ரொழில் களென்றும்வேண்டிதலா னிடரு, மருளறச் சிதலை முதலுயிர்க்குறுக னுற்றலு மதன்பொருட் டாமால்.

எ - று. பொருட்சார்பினையும் விட்டுத் துறந்து பிச்சையேற்றுண்டு ஒரிடத்தைப் பற்றிக்கொண்டிருந்தா னுயினும் மனோபய நீங்கவும் பனிமுதலியவற்றுள் தேகம் பழகவும் வேண்டும் பழக்கம் இன்மையாகுதரூலும், இருள் நீங்கத் தீபமேற்றுறை முதலிய தொழில்கள் எக்காலத்தும் வேண்டிதலால் தன்பமுஞ், சீவகாருண்ணியம் இன்றிச் செல்லுமுதலிய உயிர்களுக்குத் தன்பம் செய்தலும், அவ்விடம் பிடித்தற் பொருட்டாகவரும். எ - று.

ஒரோர்காலத்து அவ்விடத்தினை நீக்கி இருள்காடு முதலிய இடத்துச்செல்லுங்கால் மனோபயம் தோன்றவிற பூரணபாவனை

மறக்கும்; பனி மழை வெய்யில் காற்று முதலியவற்றால் காயத் திற்கு வருத்தம் தோன்றலிற் சமபாவனை மறக்கும்; விளக்கிடல் அலகிடல் மெழுகல் முதலிய தொழில்கள் எக்காலமும் வேண்டுதலின் இராகத்துவேஷம் பிறக்கும்; அதனால் மனோலயம் பண்ணக்கூடாது; செல்லு கொதுகு மூடு ஏறம்பு தேள் முதலிய உயிர்களுக்குச் சீவகாருண்ணியத்தை விடுத்துத் துன்பஞ்செய்தலின் மனத்தின்கண் அழக்கேறும்; இவையெல்லாம் துறவறத்திற்குப் பங்கமாகலின் தனக்கென வோரிடம் பிடித்தலும் ஆகாதென்றார். அவ்விடம் அகாதெனவே பொதுச்சாவடி புறந்திண்ணை பாழங்கோயில் மலைமூழை மாரிழல் முதலிய இடத்தில் இருக்கவேண்டுமென்பதாயிற்று. (௫௫)

பிறிது நோய் தன்னோய் போன்றுபோற் றானேற் பெரிதுது லரிதினோர் துணர்ந்த, வறிவின னுண்டோ வாவதென்றமையா னறைதருசராசர மெவைக்குஞ், சிறிதுமோர் துயர மறவியுற் றேனுஞ் செய்யுமே மெய்யுணர் வடைவான், மறுவறு துறவைப் பொன்செய்வா ணிகர்போல் வருந்திநா டொழும்வளர்ப்பவனே.

எ - து. பிறிதோருயிர்க்கு வந்த துன்பத்தினைத் தனக்கு வந்த துன்பத்தைப்போன்று போற்றிக்கொள்ளானாகில் பெரியதாகிய சாத்திரங்களை அரிதினும் கற்றறிந்த அறிவினால் ஒருபயனாவதுண்டோவென்று திருவள்ளுவநாயனார் கூறினமையால் சொல்லப்பட்ட சராசரமாயுள்ள எல்லாவுயிர்கட்கும் சிறிதாயினும் ஒரு துன்பத்தினை மறந்தாயினும் செய்வனோ மெய்ஞ்ஞானத்தைப் பெறும்பொருட்டிக்குற்றமற்ற துறவறத்தினைப் பொந்தேடுதல் செய்யாநின்ற லாணிகர்போல் திரிகரணங்களினாலும் வருந்தித் தினந்தோறும் வளர்ப்பவன். எ - று.

கல்வியறிவிற்குப் பயன் சீவகாருண்ணியமாகலின் அறிவினானுண்டோவாவதென்றார். பொன்செய்வாணிகர், கொள்ளுதல் விற்றல் உரைத்தல் முதலியவற்றால் பொருளை வளர்த்தல்

போல், நிற்கல் இருத்தல் கிடத்தல் நடத்தல் ஓடல் முதலியவிடத்தும் உயிர்க்கொலை புரியாது துறவறத்தினை வளர்க்கவேண்டுமென்பது காண்க.

பெரிது நூலரிதிலேனாந்துணர்ந்த வறிவினாளுண்டோவாவ தென்றதற்கு உதாரணம்: ஞானசாரம், “மருளுறு மெவையு நூறி மயக்கறத் தெளிந்து ளோர்க்கு—மருளறத் துறக்க லாகா வயலொரு பொருளு மில்லாத்—தெருளினை யறிதலானுஞ் சிவ மெவ ருளமுமன்னு— மருளினை யறிதலானு மவர்செய லருள றந்தான்.” எ-ம். அருட்பிரகாசம், “உயிர்நித்த மென்றறிந்தாலு நல்லோர்பல் லுயிர்களுற்ற—துயருக்கிரங்கல்புதுமைகொல்லோ வருட்டோன்றன் முன்னாட்—செயிருற்ற தேவர் குறைகேட்டி ரங்கித் திருவுளத்து— டயர்வுற் றுகுத்தகண்ணீ ரக்கமாமணி யாய்த்தெனிலே.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

தனக்கினி யவனும் வகைசரா சரங்க ணினைகவென் றுமை க்குரைத்ததுவும், வினைக்கடல் கடந்த பாதர்முற் சிவிகை சுமந்துசென் றதுவுமோர் மேலோர், பினைக்கொல்பாம் பாதிபுறு தலஞ் செலுங்காற் பேணலிற் றமைநடர் திடும்போ, தினக்கறை யானா தியமரி யாதங் குரமுரி யாதியங் கிடுவார்.

எ - து. ஒருவன் தனக்குத் தான் இனியவனாய்த் தன்னைப் பாதுகாக்கு முறைமைபோல் சராசரங்களாயுள்ள உயிர்களைக் கருதுகவென மகாதேவிக்கு மகாதேவர் அறிவாசாரங் கூறியவதனையும், சரியை கிரியை யோகங்களுக்கு ஏதுவாகச் செய்யுந் தொழிலாகிய கடலைக் கடந்து நின்ற பாதர் முன்னர்ச் சிவிகை சுமந்துகொண்டும் உயிர்க்கொலை வாராது நடந்துசென்றவதனையும், விசாரித்து அறிந்த மேலாயினோர் பின்னர்க்கொல்லுகின்ற பாம்புமுதலிய துட்டப்பிராணிகள் உறையுயிடத்தில் போம்பொழுது தம்மைப் போற்றிக்கொள்ளுதல்போல், நடக்கும்பொழுது கூட்டமாயுள்ள செல்லுமுதலிய சரவுயிர்கள் இறவாமலும், முனைமுதலிய அசரவுயிர்கள் நாசமாகாமலும், நடப்

பார். எ - று. ஈசுவரவாக்கியத்தையும் அவர் வாக்கியத்தின்படி நடந்துகொண்ட பெரியோர்கள் சரித்திரத்தையும் அறிந்த மேலோர்களுக்கு அந்த நடை வருமென்பதறிக.

தனக்கினி யவனும் வகைசராசரங்கண்ணினை வென்றதற்கு உதாரணம் தேவிகாலோத்தரம். தனக்கினிய னும்வகையே சராசரங்க ளினைத்தினைபு—ரினைத்திகழ்வார் புகழ்வார்பா லொத்திருக்கு நீர்மையினை—மனத்துடைய னுனவவ னுமுரைத்த வாசார—மனைத்துடைய னுகவறி வெறிகமழு மைம்பாலாய். எ-ம். நடுங்காம லெவ்வுயிரு நறுக்காது துரும்பினைத்தும்—பிடுங்காது முதலெவையும் பிரசமலர் கொய்யாது—விடுங்காலா லுழ்த்துதிர்ந்த விரைமலர்க ளவையேந்நி—யடுங்காலன் றினைய ட்ட வம்புயங்க ளருசசிப்பான்.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவன வற்றும்பொண்க. (௮௭)

தமமிடத் தேனுர் தமக்கினி யவர்பா லேனு மோரிடர் வந்துசாரி, நமமவழி முறையென் றறிந்துமேழ் கடலோ ரணுவென வருகுமென் போல்வா, ரிம்முறை துயர்வே றுயிருறி னிர்க்க மினறிய தன்றியுந்தம்மால், வெம்மைய கொலையொன் றடையினு மதனு மென்பதென் மிகமுந மலர்ந்தே.

எ - று. தம்மிடத்தாயினும் தமக்கினியராயுள்ள சுற்றத்தார் முதலியோரிடத்தாயினும் ஒருதன்பம்வந்து பொருந்திற்றாயின் அதனை ஊழ்வினைப் பயனென்று அறிந்திருந்தும் சத்தசாகரமும் ஓரணுவெனறுசொல்ல நெஞ்சமெலாம் நெக்கு நெக்குருகும் எம்போலிகள் இந்தமுறையே வேறொரு உயிர் தன்பத்தினை அடையின் இரக்கமின்றி யிருப்பதல்லாமலும் தம்மால் ஒருயிர் வெவ்விதாகிய கொலையொன்று அடைந்தவிடத்து அதனுழ்வினையென்று சொல்வது என்னை மிகவு முகமலர்ந்து. எ - று

தறவறமுடையார்க்கு ஒருவிரால் ஒருயிர்க்குத் தன்பம் வந்ததாயினும் அதற்குத் தம்மை அறியாமல் தம்மால் ஒரு தன்பம்

வந்ததாயினும் இரங்கவேண்டுமேயன்றி, இரக்கமின்றியிருத்தல் பழுதென்பது காண்க. (௮௮)

இம்மையி னிகழ்ச்சி மறுமையிற் சிறுமை யெய்துமென் றுயிர்க்கொலை புரியாச், செம்மைபைங் கனக மாதினைப் பற்றித் துறவினைச் சிலரடைந்திடினுந், தம்மையொத் துயிர்க ளனைத் தையுங்காணுந் தயவுயிர் தபனிய முதல, மும்மைபு மோட்டிற் காட்டி லன்னையிற் காண்டுற வொரோர் தவர்க்கலான் முடியா.

எ - து. இம்மைக்கட் சீவர்களாற் பழிப்பும், மறுமைக்கட் பிறலித்துன்பமும், வருமென்று கருதி உயிர்களைக் கொலைசெய் யாத செம்மையினையும், பொன் மண் பெண்ணென்னு மூவகை யையும் பற்றாத துறவினையும், இந்த முறையே சிலர் அடைந்தா ராயினும் தம்மைப்போல் உயிர்களெல்லாவற்றினையும் காணும் தயவும் உயர்ந்த பொன்னாதி மூவகையினையும் ஓட்டினைப்போ லவும், காட்டினைப்போலவும், அன்னையைப்போலவும், காணந் துறவும் ஒரோர் தவருக்கல்லது கூடாது. எ - று.

இம்மை மறுமைகளைக் குறித்துக் கொலைசெய்யாது பொன் னாதி மூவகையையும் ஓடாதிசுளாகக் காண்போர் துறவுசாதகரெ ன்றும், அவ்விருவகையையும் குறியாது சுபாவமாகத் தம்மைப் போலுயிர்களைக் கண்டு பொன்னாதினை ஓடாதிசுளாகக் காண் போர் துறவுசாத்தியரென்றும் அறிக. அசசாத்தியர் அரியராக லின் ஒரோர் தவர்க்கலான் முடியாவென்றார். (௮௯)

அறைதலிற் கொல்லா நலத்தது நோன்மை யெனவரு நிறவு சாரகத்து, நிறமஃ துறவே சினமமூக் காறங் குறுமையாற் கொடுஞ்சொல் கூறுமை, புறமுறை யாமை மருவிய விரண்டாற் பொருவின்மெய் புறுதியோர்ந் துரைத்த, னிறைபெருந் தவத் தேர் வாக்கினிந் நான்கு நிகழுமென் றியம்புவர் நெடியோர்.

எ - து. உயிர்களைக் கொல்லாத நலத்தினைபுடையது தவ மென்று திருவள்ளுவநாயனார் கூறுதலின் ஒன்றினும் பற்றற்ற

துறவுபொருந்திய உள்ளத்தின்கட் சீவகாருண்ணிய நிலபெற்றிருக்கும். அது நிலபெற்றிருக்கவே அவ்வுள்ளத்தின்கண் உயிர்களிடத்துக் கோபமும் பொருமையும் பொருந்தாமையாற் கோபமின்மையாற் கொடுஞ்சொற்கூறமையும் பொருமையின்மையாற்புறங்கூறமையும் உளவாகும். பொருந்தாரின்ற இவை யிரண்டினாலும் கொடுஞ்சொல் கூறமையால் ஒப்பற்ற மெய்மை கூறலும், புறங்கூறமையால் உயிர்களுக்கு உறுதிமொழிகளை ஆராய்ந்து கூறுதலும், உளவாகுமாதலின் இவைநான்கும் நிறைந்த பெரிய தவத்சிநையுடையார் வாக்கின்கண் விளங்காநிற்குமென்று சொல்லுவர் பெரியோர். எ - று.

உள்ளத் துறவில்லாதார்க்கு அருளின்மையாற் கோபமும் பொருமையும் உடையாராகலிற் கொடுஞ்சொல் கூறுதலும், புறங்கூறுதலும், பொய்மை கூறுதலும், பயனில்சொல் கூறுதலும், ஆகிய இந்நான்கும் இவரதுவாக்கின்கண் விளங்குமென்பது காண்க. இதனால் உள்ளத்துறவுடையோரே மனம் வாக்குக் காயங்களினாலும் நன்மையுடையோரென்பதறிக்க. புறங்கூறல் பிறரைக் காணாதவிடத்து இகழ்ந்துகூறுதல். உறுதிமொழி வீட்டினை அடைதற்கு ஏதுவானமொழி. (சு0)

கான்றசோ ரதணிற் கண்டுபொய்ப் போக மனைத்தையுங்கைவிடுத்தினுந், தோன்றல கினைமெய்யெனக்கொடுமீக்கற்றுறவிருப்படையினத் துறவோன், சான்றதா யுளதன் னுளயிலையெனவுந் தற்பரா னந்தமுந் நவனைப், போன்றிரு விழிமேற் செருகியீண் டிரைக்கும் பொய்யையெவ விதத்தினுற்போக்கும்.

எ - து. கக்கினசோறுபோல் மாயாகாரியமாகிய பொய்ப் போகங்களினைத்தினையும் கண்டு துறந்தானுயினும், கானற்சலம் போற் பொய்யாய்த்தோன்றுகின்ற பிரபஞ்சத்தினை மெய்யாகக் கருதிக்கொண்டு கீர்த்தியை அடைய விருப்பமுற்றானுயின், அந்தத் துறவியானவன தனக்குள்ளே சாக்ஷியாயிருந்துள்ள தனதுள்ளமானது தற்பரானந்தம் பெற்றது இல்லை இல்லை யென்று

தனக்குக் கூறவும், தான் பிறருக்கு அந்தத் தற்பரானந்தத் தைப் பெற்றவன்போலும் இரண்டெண்களைப் மேலே செருகி இவ்விடத்துக் கட்டுறிப்பாற் கூறும் பொய்யால் வரும் பாவத் தினை எந்தமுறைமையாற் போக்குவான். ஏ - று. ஐயன்காணீ சன்னிதிமுன் பொய்யுரைத்த பாவம் தீர்க்கக்கூடாமல் இம்மைக் கண்ணே துன்பம் வருமாகலின் தேவர்க்கெல்லா மேலாய சிவ சன்னிதியில் அசத்தியங்கூறிய பாவம் தீராதென்பது அறிவிக்க எவ்விதத்தினுற் போக்குமென்றார்.

சான்றதாயுள தன்னுளமில்லையெனவு மென்றதற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. “தன்னெஞ்சற் தனக்குச்சான்றது வாகத் தத்துவ நன்குணராதே, வன்னெஞ்ச னாகிக் கூடமே புரிவோன் வஞ்சகக் கூற்றினுங் கொடியோன், பன்னுங் காலவன் நன் றெரி சனம் பரிசம் பழுதுற நிரயவே துவுமாம், புன்னெஞ்சர் லவ் னும் போய்நர கெய்திப் பூமியுள் ளளவுமே றானால்.” மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (கக)

இத்திற னருள்கைப் பிடித்தெலாம் விடுத்தோ னேவல னெருவனோ டிறினுஞ், சித்தசஞ் சலமுண் டவனெரோர் காலே செயுஞ்செயல் பிழைக்கினுட் சீற்றம்,வைத்திடப் படுத லாற்றன துடற்பால் வந்தொரு பிணியுறிற் றுணிவோ, டத்தனே யுள னென் றிருந்தவி னிருத்த லரிதனோன் றிணையுறி னதனால்.

ஏ - று. இந்தமுறைமையேவேகாருணியமொன்றுமேகைப் பிடித்துப் பற்றுக்களாயுள்ளனவெல்லாவற்றினையும் துறந்த வன் எவலாளனாகிய வொருவனுடனே கூடியிருந்தானாயினும் அவன் ஒரோர்காலத்துச் செய்யும் எவ்ற்பணிவிடைகளுள் ஒவ்வொன்று தப்பச்செய்தானாயின் உள்ளத்திற் கோபம் வைக்கப்படுதலாலும், தனது தேகத்தின்கண்ணே ஒரு வியாதிவந்தடைந் தால் அவ்வியாதியைப் போக்குதற்குச் சிவனே உளனென்று தான் துணிவோடிருத்தல்போல் அவனுக்கு ஒரு வியாதிவந்து

அடையின் அங்குனம் இருத்தல் கூடாது அதனாலும், சித்தசஞ் சலம் தோன்றும். எ - று.

சேவகாருணியத்தினாலும், பிறர் பழிப்பொன்பதனாலும், அகிலனுக்குச் சிவனே உளனென்று இருத்தல் கூடாமையால் விவகாரப்படியேவைத்தியனைத் தேடுதல் மருந்துதேடுதல் முதலியவற்றால் மனோவிசாரம் தோன்றுதலிற் சித்தசஞ்சலமுண்டென்றார். சித்தசஞ்சலம் மனோலயம் பண்ணுதற்குத் தடையாகலின் அச்சஞ்சலம் பிறத்தற்கு ஏதுவாகிய ஏவலாளனும் ஆகாதென்பது அறிக. (கஉ)

யாதியா தொருவ னீங்கியா னேத லதனிஞ லதனிஞ லிலனென், 'ரோதலா லனைத்துந் துயர்தரு மெனரீத் துயர்பரம் பொருளினைக் காட்டிற், தீதிலோர் குரவனெங்குள னெனவே தேடுமி லலைசூல் குழும், பூதல மிசையோர் துறவினே னறவு பொலிமலர் தேடும்வண் டினைப்போல்.

எ - து. யாதொன்றினை யாதொன்றினை ஒருவன் நீங்கியான் அவன் அதனால் அதனால் வருந்துன்பங்கள் இலனென்று திருவள்ளுவநாயனார் கூறுதலின் பற்றுக்களாயுள்ளன எவையும் துன்பங்களைத் தருமென்று அறிந்து துறந்து எப்பொருள்களுக்கும் மேலாயுயர்ந்த மெய்ப்பொருளினை அறிவிக்குங் குற்றமில்லாத ஒப்பற்ற ஞானஞ்சாரியன் எவ்விடத்தில் இருக்கின்றனென்று தேன் செறிந்த மலரினைத் தேடும் வண்டினைப்போல் அலைகடல் குழிந்த பூமியின்கண்ணே ஒரு துறவியானவன் தேடுவான். எ - று.

தேனிரம்பிய மலரைத் தேடும் வண்டினைப்போலச் சேவகாருணியம் ஈசுரபத்தி பாசவைராக்கியம் பிரமஞானம் என்னும் நான்கும் நிறைந்த ஞானஞ்சாரியனைத் தேடுகின்றனென்பதறிக. ஆல் அசை. நறவுபொலி மலர்தேடு வண்டினைப்போலென்றதற்கு உதாரணம்: அறிவானந்தசித்தியார். "அளிமலர் விட்டு விட்டாய்ந்து மதுவுண் டகரீரப்பிக்—களிவந் திருந்த கருத்திங்

குறரின் கவலை யென்னும்—விளிவினை விட்டுவிட் டாய்ந்து வியன்குரு மேவிரின்று — தெளிவந் துனைக் கண்டிடு மளவுங் குருத் தேடிடுமே.” (சுந)

சமரமுற் றிடாது புறந்திரி யொருவன் நனதெதி ரடைத் தரு படைக்கைக், குமரரை நோக்கி மிகுபராக் கிரமங் கூறினுந் தேறல ரதுபோ, லமர்தரத் துறவு சமாதியோதிடினு மவற்றி னுக் கயனடை யினரேற், நமரெனத் துணிவுற் றவரொடும் பழகார் தத்துவ நிலைதலைப் படுவோர்.

எ - து. யுத்தகளத்தைச் சாராது அதற்குப் புறம்பாய்த் திரிகின்ற ஒருவன் களத்தினைச் சார்ந்து தனக்கெதிரே ஆயுத பாணிகளாய் வந்துகின்ற வீரரைப்பார்த்து மிகுந்த பராக்கிரமங்களைச் சொன்னாளுயினும் அக்களத்திற் சென்று யுத்தம்பண்ணாது புறத்துகின்று கூறுதலால் அவனை வீரனென்று தெளிவுறா. அதுபோல் மனத்திற்குச் சம்மதமாய்ப் பொருந்தும்படி துறவு சமாதிகளைக் கூறினாராயினும் அவற்றிற்கு உரிய நடக்கையின்றிப் புறநடக்கையராயின் அவரை வீட்டினை அடைவித்தற்கு ஏதுவாகிய தமரென்று தெளிந்து அவர்களுடனே கூடிப்பழகார் பரத்துவநிலைமையை அடையும் நன்னெறிக்கண் விரைந்து செல்வோர். எ - று.

புறந்திரியொருவன் சமார்க்களத்துஞ் செல்லாது அதனைச் சார்வாரோடுங் கூடாது இடையே நின்று பராக்கிரமங் கூறுதலின் அவனை வீரனல்லனென்றும் பேடியென்றும் அறிகின்றது போல் அயனடையினர் துறவுசமாதிகட்கு உரிய நன்னெறியும் செல்லாது அந்நெறி செல்வாரோடுங் கூடாது இடையே நின்று அவற்றிற்கு உரிய நெறிமாத்திரங் கூடாதலின் அவரைத் துறவு சமாதியுடையரல்லென்றும் கூடாநொழுக்கமுடையவரென்றும் அறிந்துகொள்க.

அமர்தரத்துறவு சமாதி யோதிடினு மவற்றினுக் கயனடையினரேல் என்றதற்கு உதாரணம்: அனுபவசித்தி. “மறைக

ளாகம முதற்கலை முமுதையு மயலற மிகவோதிக் — குறைவி
லாவகைப் பொருடனை மதுரமாக் கூறவல் லவரேனு — நிறைவ
தாகிய பொருளினுக் குத்தகு நிலையவ ரலராகி—லறைவ தாகிய
வவழ்மொழி யாத்த வாக்கியமென வறையேமே. எ-ம். இறைக
ணன்பினை யுரைசெய்து தாமிறைந் கன்பகத் திலரேனு—
துறவு நன்மென வுரைசெய்து துறவினி னிலைமைய திலரே
னுங்—கறைக ளொன்றுள செயல்களின் மூளுறுங் கருத்தறி
கிலரேனு—மறையி னன்குறு மவர்மொழி யாத்த வாக்கியமென
வறையாதே. எ-ம். தெய்வ வாணிநந் செந்தமி ழியலிசை தெரி
ந்து பாடைகளும் பொய் —மெய்ய தாகவே பொருள்களும் விள
ங்கிட விளம்பவல் லவரேனு—மையிலா வகை மொழிவ தொன்
றவர்செயன் மருவலொன் றெனி லத்தை —யைய மூவரின்
முதல்வரே மொழியினு டாத்தவாக் கியமென்றார்.” எ-ம். மற்
றும் பருவனவற்றாற காண்க. (சூச)

நீரிடத் தன்றி யந்தரத் திடையே நிகழுமோர் மரைகொள
விரும்பார், பாரிடத் தெவரும் வினோதிகள் சாலம்பண்ணலென்
றெண்ணிமற் றதுபோற், சீருடைத் துறவு சமாதிபெற்றலகிற்
றிகழினு முயிர்க் கெலாந் தயவுங், சாரருட் குருபத்தியுமிலார்
தமையுந் தமரெனப் பழகவுந் தகுமே.

எ - து. பாரின்கணுள்ளோர் யாவரும் நீரின்கணெழுதி
ன்ற தாமரைப்பூவைக் கொய்துகொள்ள விரும்புதலேயன்றி
ஆகாயத்தின்கண் விளங்காசின்ற தாமரைப்பூவைக் கொய்து
கொள்ள விரும்பார்கள்; வினோதவித்தையினையுடையார் இந்தி
ரசாலம் பண்ணுதலென்று அறிந்து அதுபோலச் சிறப்பினையு
டைய துறவு சமாதிகளை அடைந்து உலகத்தின்கண் விளங்கா
ரின்றாராயினும் எல்லாவுயிர்களிடத்தும் காருணியமும் தாம்
அடைந்த கிருபாமூர்த்தியாகிய ஞானசாரியரிடத்துப் பத்தியும்
இல்லாதாரையும் தமரென்றுகருதி அவருடன் கூடிப் பழகவுந்
தகுமோ. எ - று.

தாமரைப்பூத் தோன்றுதற்கு இடம் நீரேயன்றி அந்தரம் இடமாகாமையால் இதன்கண் தோன்றிய பூ * பூப்போலத் தோன்றுவதேயன்றிப் பூவன்றென்றும் வினோதிகள் சாலம்ப ண்ணுதலென்றும் விரும்புது உலகர் விடுத்தல்போல், துறவு சமாதிகளுக்கு ஏதுவாகிய சேவகாருணியம் ஈசுரபத்திகளில்லாத துறவுசமாதிகள் அவைபோலத் தோன்றுவனவன்றித் துறவு சமாதிகளல்லவென்றும், அவர் அவைபோலக் காட்டுகிறாரென் றும், அறிந்து அவரோடும் பழகாது நீங்கவேண்டுமென்பது கண்டுகொள்க.

(சூடு)

இதுநெறி யெனவோ ஞார்க்கு மற்றொருவ ரேகினு மாத் தன்வாய்க் குறிக, னாதுதளிற் காணா விடத்துல கருமோ ரடி பெயர்த் திடுகலரதுபோ, லெதிரறு சமாதியாதிபெற் றுடையோ ரென்னினு முன்னவ னுரைத்த, சதுர்மறை யாக மூந்தநிச் தகரேற் றமரென லவரையுந் தகுமே.

எ - து. ஒருவன் ஓஞார்க்கு வழி ஈதென்று அழைத்துச் சென்றானுயினும் தமக்கு ஆப்தனாவுள்ளவன் வாயாற்கூறிய அடையாளங்கள் அந்நெறியிலே காணாதவிடத்து அதனை மாறு நெறியென்று கருதி உலகத்தாரும் ஓடியாயினும் பெயர்த்து வைத்திடார்கள். அதுபோல ஒப்பில்லாத சமாதி துறவு குருப த்திசேவகாருணியம் ஆகிய நான்கினையும் அடைந்தார்களாயினும் கடவுள் கூறிய நான்குவேதமும் இருபத்தெட்டித் திவ்வியாகமூ மாகிய இவற்றின் முடிவாயுள்ள வாக்கியங்களை இகழ்ந்து கூறி ஞராயின் அவரையும் தமரென்று சொல்லலும் தகுமோ தகாது. எ - து.

ஒருவன் ஓஞார்க்கு வழி ஈதென்று அழைத்துச் சென்றானு யினும் தமக்கு ஆப்தன் கூறிய அடையாளங்கள் அந்நெறியிலே காணாத விடத்து அதனை மாறுநெறியென்று ஓடியாயினும் பெயர்த்திடாத உலகர்போல் சமாதியாதியுடையோர் வீட்டை யும் நெறி கூறுங்கால் கடவுள்கூறிய வேதாசமமுடிவுவாக்கியத்

தின்படி கூறுது அதனை மறுத்துக் கூறினாராயின் இந்நெறி மாறுநெறிமென்று கருதி இவரோடும் பழகலாகாதென்பது கண்டுகொள்க. சதுர்மறையாக மாந்தமெனவே ஞானங் கூறிய வாக்கியமென்பதும், ஞானங் கூறுதற்பொருட்டுச் சரியை கிரியையோகங்களை மறுத்துக் கூறினும் ஞானங் கூறியவாக்கியங்களை மறுத்துக் கூறுதல் நெறியன்மென்பதுங்காண்க. நிர்தகர் புறச்சமயத்தோர்கள். (௯௬)

ஈங்கறை முறையிற் நேர்த்துபா ரிதன்மீ தெங்கணுந் தேடி யோரிடத்தி, னோங்கருண் முதல நான்குமோர் வடிவா யுள தென மறையினீர் றுரைக, டாங்குநா வெயிஞ்செங் குவளைமார் பொடும்பொற் சரணெடுஞ் சரணென வடைந்தோர், தீங்கொழித் தருள்வான் நிகழுமோர் குரவற் கண்டுளங் குளிர்ந்தனன் றெளிஞன்.

எ - து. இவ்விடத்துக் கூறிய முறையே ஞானஞ்சாரியனது இலக்கணமெல்லாம் உடையோன் எங்குளனென்று ஆராய்ந்து பூமியின்கண்ணே எவ்விடத்தும் தேடி ஓரிடத்தின்கண் உயர்ந்த சிவகாருணியம் ஈசுரபத்தி பாசவைராக்கியம் பிரமஞானம் என்னு நான்கும் ஒருவடிவங்கொண்டதுபோல் வேதத்தினது முடிவாயுள்ள மகாவாக்கியமே முதலியவாக்கியங்களைத் தரிக்கின்ற நாவுடனும் செங்கழுநீர்மலை விளங்காநின்ற மார்பகத்துடனும் பொன்போன்ற திருவடிகளுடனும் அத்திருவடிகளில் அடைக்கலமாய் வந்து அடைந்த பக்குவரது அஞ்ஞானமாகிய பெரல்லாங்கை நீக்கும்பொருட்டு விளங்காநின்ற ஞானஞ்சாரியனைக்கண்டு தெரிசித்து இதயமெல்லாம் குளிர்ந்தனன் அந்தவநிவுடையோன். எ - று. ஓங்கருண்முதல நான்குமோர் வடிவாயென்றதனாலும், மறையினீர் றுரைக டாங்கு நாவொடு மென்றதனாலும், ஆசாரியனது இலக்கணமெல்லாமுடையனென்பது காண்க.

சரணெனவடைந்தோர் தீங்கொழித்தருள்வா எனன்றதற்கு உதாரணம்: தத்துவராயர் நான்மணிமலை அகவல், “ஒளித்

தகு மறிவுமரக் கலனமைத்துத் துறவி—ஞமக்கூம்பு நாட்டி யேம—வருளாக் கயிற்றிற் பிறழ்வறக் கட்டிப்—பத்தி யென் னும் பாய் பூரித்து—முத்தியூரிற் றம்மை யுய்த்தருள்—சொருப னென்னு மொரு மீகாம—னருந்தவர்க் கரசின் பாதந்—திருந் தவைக் கிலர்தஞ் சென்னியின் மிசையே.” மற்றும் வருவனவற் றற்காண்க.

காரிய மாக லாற்சகம் படைக்குங் காரணன் குலாலனி லுள னென், னோரியல் பெனவேழ் கடலுமொன் றுக்கி யொப்பிடுங் கருணைய னேனும், பேரியை பிறப்புத் தனைய டைந்தவர்க்குப் பிணையுற வகைகெடப் பார்க்குங், கூரிய விழியோ னுதலி னற வுங் கொடியனு மாகுமக் குரிசில்.

எ - து. பிரபஞ்சம் மாயாகாரியமாகலின் அதற்குக் காரணமாயுள்ள மாயை சடமாகலின் இதனைக் கூரியப்படுத்தும் நிமித்தகாரணனாகிய கடவுள், கடகலச முதலாயுள்ள பாண்டங் கள் மண்ணினது காரியம் அவைக்குக் காரணமாகிய மண் சடமாகலின் இதனைக் காரியப்படுத்தும் நிமித்தகாரணனாகிய குலாலன்போல் இருக்கின்றனென்று மேலாகிய கடவுளுக்குக் கீழாகிய குலாலனை உவமைகூறுகின்ற ஒரு முறைமைபோல் உவமை கூறப்படாதாயினும் சத்தசாகரங்களையும் ஒன்றாகக் கூட்டி உவமை கூறுகின்ற கிருபாசமுத்திரமா யிருந்தானாயினும் தன்னைவந்து அடைந்த பக்குவர்க்குப் பேரும் பொருந்திய பிறப்பும் இவையேயன்றிப் பின்னர் அந்தப்பேரும் பிறப்பும் வாராதபடி நாசமாகப் பார்க்கின்ற நுண்ணியவிழிகளையுடையோனாகலின் மிகவுங் கொடிய தன்மைபினை உடையவனுமாவன் அந்த ஆசாரியன். எ - து.

கிருபாசமுத்திரத்திற்கு உவமையின்மையால் கடவுளுக்குக் குலாலனை யுவமைகூறுதல்போல் ஏழ்கடலும் ஒன்றாக்கி ஒப்பிடுங் கருணையனெனுமென்றார்; கூரியவிழியோ னென்றதனாலும், பேரியை பிறப்புத்தனை யடைந்தவர்க்குப் பிணையுறவகை

கெடப்பார்க்கு மென்றதனாலும், மாயாகாரிய காரணமெல்லாங்
கடந்த நோக்கமென்பதும், அந்நோக்கம் பெற்றோர்க்கும் அவை
கள் நீங்குமென்பதுங் காண்க. அறவுங் கொடியனுமாமென்றது
துஷணபூஷணமாகத் துதித்ததென்த. இதனுட் சீவகாருணிய
முடையனென்பதறிக. (சுஅ)

செப்பிருங் கைலைக் குருமுறை மையிற்றன் சிரமிசைச் சர
ணம்வைத் துளவோர், மெய்ப்பர னருளை நினைதொறு முளந்தீ
மெழுகுகல் லெனவுரு கிடினு, மைப்பவந் துடைத்தன் பினர்க்
குவீ டளிக்கும் வல்லப முடையமற் றொருதா, னெப்புமிக்
கிலியா கலினிறை பத்தி யுளனுமன் றாகுமவ் வும்பன்.

எ - து: யாவரும் புகழாநின்ற பெருமை பொருந்திய
கைலாச குருபரம்பரையின் வந்து தனது சிரசின்மீதே திருவடி
களைச் சூட்டிய ஒப்பற்ற ஞானசாரியனது கிருபையை நினைக்
குந்தோறும் அக்கினியிற்பட்ட மெழுகும் கல்லென்று சொல்ல
அதனினும் அதிகமாக உள்ளமெல்லாம் உருகா நின்றோரையி
னும் தன்னை அடைந்த பக்குவர்க்குக் களங்கமாயுள்ள பிறவித்
துன்பத்தைமாற்றி வீட்டினைக்கொடுக்கும் சாமர்த்தியத்தினை
உடைய ஒருதான் சமானாதிகமின்மையதாவின் ஈசுரபத்தி
யுடையனுமன்றாகுவன் அந்த ஞானசாரியன். எ - று. இதன்
கண் ஈசுரபத்தியுடையனென்பது காண்க. (சுஆ)

கருடனை நினைவோர் பார்வையாற் பிறர்பாற் கடுவொழித்
தலிற்றனை நினைவோ, ரொருவரை நோக்கி னவர்கணும் பாச
மொழித்தல் செய் துறவொடேயந் துறினு. மருண்மகட்
புணர்ந்து ஞான சந்ததிபெற் றவரொடு மகிழ்த்திருத் தலினக்,
குருபரன் தன்னைப் பின்னானே ரில்லாக் குடும்பியென் றுரைக்
கவும் படுமால்.

எ - து. கருடனைத் தியானம் பண்ணுவோர் பார்வையாற்
பிறர்மேலேறிய விடர்க்குதல்போல் தன்னைத் தியானம் பண்
னுவோர் பிறரொருவரை நோக்கின அவரிடத்தும் பாசங்களை

நீக்குதல் செய்யுந் துறவுடனே கூடியிருந்தானாயினும் சீவகாருணியமாகிய பெண்ணினைக்கூடி ஞானமாகிய புத்திரனைப்பெற்று அவரோடு எக்காலமும் மகிழ்ந்திருத்தலின் அந்த ஞானசாரியனைப் பின்னர் ஒப்பற்றகுடும்பியென்றும் சொல்லப்படும். எ-று. இதனுட் பாசவைராக்கிய முடையனென்பது காண்க. (எ௦)

குலவுசெங்குதிரோ னிருளினே யுணராக் கொள்கைபோற் றுறொருகாலஞ், சொலுமறி யாமை யறிகிலாஞானத் தோன்றலே யெனினுமத் தனயோ, னிலகுமானந்த வருவினை யணுகுட் கீந்ததற் கிணையொரு துணையின், மலவுட லவர்பாற் சுவர் தலி னிஃதோர் மடமைபெற் றுடையனு மாமால்.

எ - து. யாவராலும் கொண்டாடப்படுகின்ற செய்ய கதிரையுடைய சூரியன் இருளை அறியாத முறைமைபோல் பிரமாகி களாலும் புகழப்படுகின்ற தான் அவ்விருளுக்கு ஒப்பென்று சொல்லப்படுகிற அஞ்ஞானத்தை ஒருகாலும் அறியாத ஞானத்தினையுடைய புருஷனாயினும் அந்த நின்மலனாகிய ஞானசாரியன் தனது விளங்காரின்ற ஆனந்தசொருபத்தினைச் சீவர்களுக்குக் கொடுத்து அதற்கு ஈடாக இழிவால் தனக்கு ஓரொப்பில்லாத மலவுடலை அவர்கையில் வாங்கிக்கொள்ளாதலின் இஃதோரறியாமையை அடைந்துடையனுமாகும். எ - று.

சூரியன் தனது பிரகாசத்தினால் தனக்கு இருளின்றிப் பிறர்க்கு இருளைப்போக்குதல் போல், ஞானசாரியன் தனது ஞானத்தினால் தனக்கு அஞ்ஞானமின்றிப் பிறர்க்கு அஞ்ஞானத்தைப் போக்குவனென்பது காண்க. இதனாற் பிரமஞான முடையனென்பதறிக. (எ௧)

வதுவை நான் மறையோர் வழங்கியாத் திரையின் மற்றருந்ததியை நோக்குதலி, னிதுவுமொன் றெனத்தம் முடல்பொருளாதி யீயுமெம்போலிக டமக்கும், குதிரைகொண் டிடவன் றடைந்துட லாதி கொடுத்தவன் போற்கொடுப் பவர்க்கும்,

பொதுமையுற் றிவனோர் மானுடன் றுளாய்த் திகழும்ப் பூரண புராணன்.

எ - து. கல்யாணகாலத்தில் மறையோர் தஞ்சீர்தியாசாரவ முக்கமாய்ச் செல்கின்ற யாத்திரைபோலவும், அக்காலத்தில் கல் யாணப்பெண் அருந்ததியைப் பார்க்குதல்போலவும், இதுவும் ஒருலகாசார வழக்கமெனத் தமது உடல்பொருளாவி மூன்றி னையும் கொடுக்கும் என்போல்வார்க்கும், பாண்டியனுக்குக் குதிரை கொள்ளும்பொருட்டு அந்நாளிற் சென்று திருப்பெருந் துறையில் ஞானசாரியரை அடைந்து உடலாதி மூன்றினையும் உண்மையாகக் கொடுத்த மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் போல் உட லாதிகளை உண்மையாகக் கொடுப்போர்க்கும், பொதுமையுற்று இவ்விடத்து ஒருமனிதனாகியும், மாண இடக்கரத்தேந்திய சிவ னாகியும் விளங்காநிற்பன் அந்தப் பரிபூரணனாகிய பழையோன். எ - று.

வதுவைநான் யாத்திரைசெல்லு மறையோரும் அக்காலத் தில் அருந்ததியை நோக்குங் கல்யாணப்பெண்ணும் யாத்திரை போவதுபோலவும் அருந்ததியைநோக்குதல் போலவும் காட்டி னமாத்திரமேயன்றி யாத்திரைபோனதும், அருந்ததியைக் கண்டதும் அவர் மனத்திற்கு இல்லை; அதுபோல் உலகாசார வழக்க மாக உடலாதிகளைக் கொடுப்போரும் கொடுத்ததுபோல் காட் டினமாத்திரமேயன்றிக் கொடுத்தது இவர் மனத்திற்கு இல்லை யென்பதறிக. (எஉ)

பாரினட் டாங்கா திகளொடக் குரவற் பலதரம் வலம்வந்து பணிந்து, சீரிய துதிசெய் தனுதின மவற்றாற் றிருவுளத் தடை க்கவும் பட்டித், தூரமோடணிமை யறவிறை கருணை சுரக்கு நானளவு நின்றேவ, லாரிவன் றனக்கொப் பெனச் செய்தொண் டுரண்பெற் றறியவேண் டெழுமு தறிந்தான்.

எ - து. பூமியின்கண் அட்டாங்கமுதலிய அங்கங்களுடனே அந்த ஞானசாரியனைப் பலகாலும் வலமாகவந்து வணங்கி எக்

காலமும் தோத்திரம்பண்ணி அவ்வணக்கத் தோத்திரங்களினால் இவன் பக்குவமானென்று அறிந்து ஆசாரியனது திருவுளத்தில் அடைக்கவும் அன்புடையனாகி அவ்வாசாரியன் கோபித்தானென்று தூரத்திலும் செல்லாமற் சந்தோஷித்தானென்று சமீபத்திலும் சாராமற் சேய்மை அணிமைகளுக்கு நடுவாய் அவ்வருளி றைவன் கிருபை வைக்குநாளளவும் நின்று ஏவற்பணிவிடைக ளைச்செய்து ஒள்ளிய திருவடி தீயுடைய பெற்று வீட்டைதற்கு அறியவேண்டும் உபதேசமொழிகளெல்லாவற்றினையும் அறிந் தான். எ - று. அட்டாங்காதியெனவே பஞ்சாங்க சிட்டாங்க சிராங்கமுங்கொள்க.

தூரமோடணிமையற வென்றதற்கு உதாரணம்: திருவள னுவநாயனார். “அகலா தணுகாது தீக்காய் வார்போல்க—விகல் வேந்தர்ச் சேர்ந்தொழுகு வார்.” அட்டாங்காதிகளோடக் குரவ ற்பலதரம் வலம்வந்தென்றதற்கு உதாரணம்: சிவதருமோத்த ரம். “வலஞ்செய்து தண்டதனை மானவிதி முறைதழுவுத்—தல ந்தன்னிற் பணிந்தெழுந் தலைகரமற் றிருகன்னம்—துலங்குமுக வாய்புயங்க ளெனுமெட்டிந் தோயமயி — ரிலங்குசிரங் காமுழ ந்தா ளெனுமைத்து மிலங்குறவே” மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

(எக)

சற்குரு வருளா லையமுந் திரிவுந் தானற மறைமுடி வுணர் ந்த, பிற்குரு பாண்ருண் முச்சரண் புகுந்த பெரியங் கினமரீஇ யிருந்தொண், சொற்களி னரிய பொருள்கடேந் தவணந் தொலத்தொரு சிறிதுநாட் பின்னர்க், கற்குதலாகி யனைத்துநீ த்தென்று ஞானசா தகத்தினுள் கழிப்பான்.

எ - து. சற்குரு கடாங்கத்தினாலே ஐயமுந்திரிவு நீங்கி வே தத்தின் முடிவாகியமகா வாக்கியத்தினால் அறிகின்ற மெய்ப்பொ ருளை நிச்சயித்து அறிந்தபின் அந்த ஞானாசாரியனது திருவடிக ளைத் தனக்கு முன்னர் அடைக்கலமாகப் புகுந்த பெரியோர் கூட்டத்தினை அடைந்திருந்து ஒள்ளிய சாத்திரத்தின் மொழிக

ளினது அரியபொருள்களை அவரால் ஆராய்ந்து அறிந்து அம்முறையே சிறிதுகாலங்கழித்தபின்னர்ச் சிரவணமனனங்கள் முதலிய அனைத்தினையும் விட்டுவிட்டு எக்காலத்தும் ஏகாதஸ்தானத்திலிருந்து நிஷ்டைகூடி ஞானசாதகத்தினாலே நான்களைப் போக்கா நிற்பான். எ - று.

ஐயந்திரிவென்றவற்றுள் ஒன்றே இரண்டோவென்பது ஐயம். முன்னர் ஒன்றென்று துணிந்து இரண்டென்பதும், முன்னர் இரண்டென்று துணிந்து ஒன்றென்பதும், திரிவென்றறிக.

ஒன்சொற்களினிய பொருள்கடேர்ந்தென்றதற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. “ஒப்பிலமல னேதிவைத்த வுரையையோத லோதுவித்தல்—செப்பும் பொருளைத் திரிவுமறத் தெளிகை பிறரைத் தெளிவிக்கை—தப்பா ததனை மனத்தகத்தே தரிக்கை யெனவுந் தானெந்தாம் — வைப்பா யருந்தா மருந்தாகிசிறந்தஞான மகவினையே” மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. ()

அரும்பொறி யின்மை பழியன்றி யார்க்கு மறிவறிந் தாள் வினையின்மை, பெரும்பழி யெனலா னொருவன்வீட் டின்பம் பெறுமைகொடிகழ்கலர் பெரியோர், விரும்பலி தடையும் வகையருட் குருவான் விளங்கியு முகங்கையிற் களிபோல் வரும்படி நாளு முயன்றுற வென்போன் மதியிலார் தமையிகழ்வதலால்.

எ - து. யாவர்க்கும் அரிதாகிய செல்வம் இல்லாமை பழிப்பன்று அசெல்வத்தினை அடையும் உபாயம் அறிந்திருந்தும் அவவுபாய நெறிக்கண் முயற்சியின்மையே பெரிய பழிப்பென்று திருவள்ளுவநாயனார் கூறுதலின், ஒருவன் ஞானநிஷ்டை இடையறுது கூடுமிடத்தும் அவ்வீட்டின்பத்தினை அடையாதிருத்தலைக் குறித்து இகழார் பெரியோர், விரும்பாநின்ற அந்த ஆனந்தத்தை அடையுநெறி ஞானசாரியனால் அறிந்திருந்தும் உள்ளங்கை நெல்லிப்புழம்போல் அது வரும்படிக்கு எந்நாளும் ஞானசாதகத்தின்கண் முயற்சிப்படாத என்போலும் புத்தியில்லாநை இகழ்வதே அன்றி. எ - று.

எக்காலமுமாறுது ஞானசாதகத்தின்கண் முயலல் வேண்டு
மென்பது இதனுட்காண்க. (எடு)

பகர்தரு தொழில்க ளனைத்துமோர் சிறிது பண்ணவேண்
டுவபணி விடுத்துப், புகலூரை யடக்கித் தனியிடத் திருந்து
போற்றிசெய் தருட்குரு பதம்பின், மிகமுயன் றிதய வருத்த
மெய் தாமன் மெலிந்துகை விடுதல்செய் யாம, லகமுக மாக்கி
மனத்தைநா டொறுமோ ரைம்புல னெழித்தசை வறுப்பான்.

எ - து. சொல்லாநின்ற நித்தியகருமங்கள் அனைத்தினுள்
ஞம் இன்றியமையாது செய்யவேண்டுங் கன்மங்களில் ஒரோர்
சிறிது சீக்கிரத்திலே செய்துவிடுத்துப் புகல்கின்ற வாக்கினை
மௌனமாக்கி ஏகாந்தஸ்தானத்திலிருந்துகொண்டு கிருபாசாரி
யரது திருவடிகளைத் தோத்திரம்பண்ணிப் பின்னர் அவர் கூறிய
உபாயத்தின்படியே மனோலயம் பண்ணத்தொடங்கும்போது
அந்த உபாயநெறிக்கண் மிகவும் முயற்சிப்பட்டு மனவருத்தமும்
அடையாமல் எவ்விதத்தால் அடக்கினும் இது அடங்குவதில்லை
யென்று உள்ளம் வருந்தி அவ்வுபாய நெறியை விட்டு நீங்குதல்
செய்யாமல் பையப்பைய அம்மனத்தினைச் சகமுகமாய்ச் செல்ல
வொட்டாமல் அகமுகமாக்கி எக்காலமும் ஒப்பற்ற பஞ்சேந்திரி
யங்களையும் நிக்கிரகம்பண்ணி மனத்தினது சங்கற்பத்தை
நாசம் பண்ணுவான். எ - று.

தனித்திருந் தொருதம் மனத்தையைம் பொறிவாய்த் தடுத்
தென்ற செய்யுளுள் வாக்குக் காயங்களை அடக்கினால் அன்றி
மனமடக்கக் கூடாதென்ற முறையே இச்செய்யுட்கண்ணும்
மனமடக்குதற்கு அவை அடக்கவேண்டுமென்று கூறியவாறு
காண்க. கீழ்ப்போன செய்யுள்களுட்கூறிய முறையே புறப்பற்
றுக்களாயுள்ளனவெல்லாம் துறந்து அநாசாரியரை விட்டு நீங்கி
ஆசாரியரை வந்து அடைந்து திருவடி தீக்ஷபெற்று அவரது
உபதேசமொழிகளைக் கேட்டு அவரது திருவடியை அடைந்த
பெரியோரை அடைந்து நிஷ்டைகூடி ஞானசாதகம் பண்ணு

வோனுக்கு மேல் வருஞ் செய்யுள்களுள் ஞானசாரம் கூறுகின்றார்.

மிகமுயன்றிதய வருத்த மெய்தாமல் 'என்றதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். "மிகமுயன்று வருந்தாமற் சமமாகின்ற வேண்டுகோளான் முயல்வால் வினோதர் தன்னாற்—பகர்மனமாஞ் சிறுமகவை நிறுத்தல்வேண்டும் பலபிறப்பிற் பரிசயங்க ளகலப் பண்ணி—யகல்சுபவா தனையுதித்தான் முயற்சிபேற்ற மையுறினுஞ் சுகமடைவை யதுதீதன்று—திகழ்மனம் போய்த் தற்பதத்தைத் தெளியுமட்டுந் தேசிகனூல் சொல்வழியிற் செல்லுவாயே." எ-ம். திருமந்திரம். "உடலாங் குகையி லுணர்வாகும் பீடத்—தடலார் சமாதியிதயத்த தாக—நடமா டியகுணக நாடிய யோகி—மிடையாகா வண்ணமே சாதிக்கு மெல்லவே" எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (எசு)

உச்சியம போதின் மீதரும் பசிக்கவ் லூர்வல மாயிலந் தோறும், பிச்சைகை யிடையிற் காடி கூழேனும் பெற்றது பற்றியுள் வெறுப்போ, டிச்சையற் றருந்திப் பொருந்தவே.காந்தத் திடையினுந் தாகம்வந் தடையி, னச்சி நீருநிற் புகுந்துறா தேரியாதியி னருந்துத னன்றே.

எ - து. உச்சிக்காலத்திலே மிகுந்த அரியபசிக்கு அந்தலூரினை வலமாகச்சென்று வீடுதோறும் பிச்சையாகக் கையின்கண்ணே காடியாயினுங் கூழாயினும் கொடுத்ததைவாங்கி உள்ளத்தின்கண் அவற்றில் வெறுப்பும் விருப்புமின்றிப் புசித்து மீண்டும்போய்த் தனது ஏகாந்த ஸ்தானத்தில் இருக்கவேண்டும். யின்னரும் தண்ணாத்தாகம் வந்ததாயின் நீரினை விரும்பி ஊர்க்கட்புகாது ஏரிமுதலியவற்றுள் நீர் அருந்துதல் நன்மையாம். எ - று.

பிச்சைக்கேயன்றி நீரைக்குறித்து ஊர்க்குப் போகவேண்டாமையின் ஏரியாதியினருந்துதனன்றென்றார். ஏரியாதி யெனவே நதி மடு வாவி சுனைமுதலியவங்கொள்க.

இலந்தோறும் பிச்சைகை யிடையிலென்றதற்கு உதாரணம்: திருமந்திரம். “பரந்துல கேழும் படைத்த பிரானை—யிரந்துணி யென்பர்க ளெற்றுக் கிரக்கு—நிரந்தர மாக நினையு மடியா—நிரந்துண்டு தன்னடி யெட்டச் செய்தானே. எ-ம். பிறப்பறி யார்பல பிச்சைசெய் மாந்தர் சிறப்பொடு வேண்டிய செல்வம் பெறுவர்—மறப்பில ராகிய மாதவஞ் செய்வர்—பிறப் பினை நீக்கும் பெருமை பெற்றாரே. எ-ம். அச்சினு ணின்ற பொரு டன்னை யுள்ளுவோ—ருச்சியம் போதாக வுள்ளமாக் கோயிற்குப்—பிச்சை பிடித்துண்டு பேத மறநினைந்—திச்சை விட் டே-காந்த மேறி யிருப்பரே.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவ னவற்றாற் காண்க. (எ)

ஞானசா தகன்மற் றுதயமா தியினு ணயக்கொண மயக்க மாதலினு, மீனமார் விந்து மிகுமென வகன்றோ ரிகழ்ந்துகை விடுத்தவா தலினுந், தானிரந் தொருபோழ் தருந்திடு முணவுஞ் சமமலாற் றுழிநு மிகினு, மூனதா ருடற்க ணேயுறு மற்றைக் குறக்கமு மிகுந்திடு மன்றே

எ - து. ஞானசாதகம் பண்ணுகின்றவன் உச்சிக்காலத் தொழிந்து மற்றையதயகாலமுதலிய காலங்களின் அன்னாதி களைப் புசிக்கலாகாது: தேகமயக்கம் வருதலினாலும், இழிவினை யுடைய சுக்கிலவர்த்தனையாமென்று துறந்தோரால் இகழ்ந்து விடப்பட்டன வாகலாலும், தான் பிச்சையேற்று ஒருபோது புசிக்கின்ற புசிப்பும் எந்நாளும் ஒருசமமாகப் புசியாமல் குறைந் ததாயினும் மிகுந்ததாயினும் ஊன்பொருந்திய உடம்பின்கண் வியாதிவந்து அடையும் அன்றைக்கு நித்திரையும் மிகுந்து வரும். எ - று.

மயக்கம் வருதலினால் தேகம் ஆசனத்தின்கட் செவ்வேயி ராது. விந்து மிகுதலினால் மனத்தின்கட் காமமிகுந்து அம்மனம் அசைவற நில்லாது. வியாதிவருதலினால் சமாதிகூடத் தொடங் கவே கூடாது. உறக்கமிகுதலினால் கேவலம் வந்து அடையும்

ஆகலின் இதனுட் கூறியமுறையே செய்யவேண்டுமென்பதற்கு. உதயமாநிபவென்றதனால் சாயங்காலம் இராக்காலம் விடியற்காலமுதலியவுங் கொள்க. (எஅ)

மிகுத்திடு முனமிற் படுதழ லவிப்பான் விடுபவன் கலங்க னீர் தெளிநீர், பகுத்திடா னதுபோற் காடிசோ றேனும் பசித்த வன் புசித்திட றகு வா, னகத்தவர் மனைதோ றுமுன்றெனக் கடிசி னல்கிடென் றெருவன் வேட்டுணலா, னகத்துறு பசியும் போக் கிமற் றதுகொ டதிகமென் பயனடை வானே.

எ - து. வீட்டின்கட்பட்ட அக்கினிமிகுந்து பற்றி எரியுமு ன்னர் அவிப்பவன் அதனை அவித்தலைப் பார்க்குதலேயன்றிக் கலங்கனீரென்றும், தெளிந்தநீரென்றும், நீரினைப்பகுத்துப் பாரான். அதுபோல் உதராக்கினி மிகுவதற்கு முன்னர் இதனை அவித்தற்கு நீரென்றுகருதி நாச்சுவைவிரும்பி நன்று தீதெ ன்று பகுக்காது காடிச்சோறாயினும் நல்லசோறாயினும் பசியை யுடைய தவத்தோன் புசிக்குதல் முறைமையாம். தவத்தோர் சிரி க்க வீடுதோறுந் திரிந்து எனக்குச் சோறு கொடுப்பினென்று கேட்டு ஒருவன் நாச்சுவைவிரும்பி வாங்கி உண்டலினால் அவ் வயிற்றில் உறுபசியைப்போக்குதலும் அன்றி அங்கனம் உண் டது கொண்டு அதிகமாக வேறே யாதுபயனைப் பெறுவானே
எ - று.

பிச்சைவாங்கி உண்டலினாலும், வேட்டுண்டலினாலும் பசி போதலேயன்றி வேறுபயன் இன்மையால் அதிகமென் பயன டைவானேவென்றார். தவத்தோர்க்கு நாச்சுவைவேட்டு ஒருவ ரைப் பின்சென்று வாங்கியுணலாகாதென்பது கண்டுகொள்க.

காடிசோறேனும் பசித்தவன் புசித்திடறகுமென்றதற்கும், நகத்தவர்மனைதோ றுமுன்றென்றதற்கும், உதாரணம்: கூர்ம புராணம். “இவ்வகையையமேற்று நன்குண்போன் காடிசோ றெவற்றினை யேனுஞ்—செவ்விதி னளித்த தருந்திடல் வேண்டு மனைதொறுஞ் சென்றுசென் றற்று — வெவ்வழல் போல

வெகுண்டெம்ற் றென்றை விழைந்துநீ யளித்தியென் றருந்த—
லவ்விய மவித்த மனத்தினோர்க் காகா வென்றுநான் மறைய
றைந்திடமால்.” என வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. ()

எரிந்தெழு பசினோய் தணிக்கேவார்மருந்தென் றேற்றுண்
தொருவஞச் சுவைவேட், டருந்திடு மளவும் வருந்தியப் பின்ட்
மளித்தவர் தம்மைநோ வதுவென், னிருந்துள கிரக வாழ்க்கை
யும் பினைவந் தெய்திய துறவுமல் லதுவீண், டிரிந்துடல் வளர்
த்தி யெனத்தனை விடுத்த தெய்வத்தை நோவது மறந்தே.

எ - து. வயிற்றின்கண் எரிந்து எழுகின்ற பசுவியாதியை
மாற்றுதற்கு ஈதோர் மருந்தென்று ஏதாயினும் வந்த பிச்சையை
வாங்கி உண்ணாத ஒருவன் நாச்சுவையை விரும்பிக் காடி கூழ்
முதலிய பிச்சை வந்தவிடத்து அதனைப் புசிக்குமளவும் உள்ளம்
வருந்தி அந்தப்பிச்சை கொடுத்தோரை நோவது என்னையோ
தான்! முன்னிருந்துள்ள இவ்வாழ்க்கையுமல்லாது அதனை விட்
டுப் பின்னர் வந்து அடைந்த துறவுமல்லாது பதிதனய் வீணை
திரிந்து உடம்பை வளர்ப்பாயென்று தன்னைவிட்ட ஆழ்வி
னையை நோதல் மறந்து. எ - று.

ஒருவரைப் பின்சென்று வேட்டுண்ணாது பிச்சையேற்று
ண்ணினும் காடி கூழ்முதலிய பிச்சைகளை அருந்தும்போது உள்
ளத்தில் வெறுப்புவைத்து அருந்துதலும் தவத்தினர்க்குக் குற்ற
மென்பது காண்க. (அ0)

எய்தவ னுறமற் றேவையென் னேவ தெனவுல குரைத்தலீ
னொருதாஞ், செய்துள வினைக்குத் தக்கபே றிறைவன் சேர்க்
குத றனைமற் றென்னே, வய்தவ மறியாக் கைதவ ரைய முத
விடார் தமையுத வினரை, வைதல்வாழ்த் திடுதல் செய்துமற்
றெஞ்சான் வயிறுநாடொறும்வளர்ப் பதுவே.

எ - து. எய்தவன் இருக்க அம்பை நோவது என்னை யெ
ன்று உலகத்தார் வழக்கமாக எடுத்துச் சொல்லுதலின் ஒப்ப
ற்ற தாம் செய்துள்ள நல்வினை தீவினைகளுக்குத்தக்க சுகதுக்கங்

களைக் கடவுள் கூட்டுகிற முறைமையினை மறந்து என்னையோ வீட்டினை அடைந்து பிழைக்குந் தவத்தினைப்பண்ண அறியாத வஞ்சகர் பிச்சை கொடாதவரையும் அது கொடுத்தவரையும் வைதல் செய்தும் வாழ்த்துதல் செய்தும் தமது ஒருசாண்வயிறு நாடோறும் வளர்ப்பது. எ - று.

சிவச்செயலை மறந்து சீவச்செயலை நாடினாராகலின் உய்தவு மறியாக் கைதவரென்றும், அங்ஙனம் நாடிப்பிச்சையுதவிடா ரையும் உதவினாரையும் வைதலும் வாழ்த்துதலும் தவத்தோர் க்கு இழிவாகலின் சாண்வயிறு நாடோறும் வளர்ப்பதுவே யென் றும், கூறினார். (அக)

தன்னரு குறுசேய் சிரத்தொரங் குலியாற் றுன்புடைத் தொருவன்மீ தொருவன், சொன்னமாத் திரத்தி னவனையச சேயுந் துணிவுகொ டெழுந்தறை குதல்போன், முன்னவன் விளையாட் டாயவைந் தொழிற்கு முன்னிலை யாயசீ வரைப்பார்த், தின்னல்செய் சாப மிட்டுமாதவரு மென்கொலோ தவமிழப் பதுவே.

எ - து. ஒருவன் தனது அருகேயிருக்கின்ற சிறுபிள்ளையி னது சிரத்தில் தான் ஒருவிரலால் தெறித்துப் பிறனொருவ னைக் காட்டி அவன்மீதே சொன்னமாத் திரத்தில் அதனை அறி யாமையினால் மெய்யென்று கருதிக்கொண்டு அதனை அந்தச் சிறுபிள்ளையும் எழுந்திருந்து அறைகுதல்போல், கடவுளது திரு விளையாட்டாகிய பஞ்ச கிருத்தியத்தில் சீவர்கண் முன்னிலையா கத் தான்செய்த தீவினைகளுக்கு ஈடாகத் துன்பஞ் செய்தலை மறந்து சீவர்கள் தஞ்செயலாகச் செய்தாரென்று கருதி அவரை நோக்கித் துன்பஞ்செய்யாநின்ற சாபமிட்டு மாதவத்தினைபு டைய முனிவோரும் என்ன அறியாமையோ தாம் அருமைபாக ள்செய்த தவங்களை இழந்துபோவது. எ - று.

மாதவருமென்ற சிறப்பும்மையால் சீவச்செயலை நோக்காது சிவச்செயலை நோக்குதல் யாவர்க்கும் அரிதென்பதும், சிவச்

செயலை ளோக்குவார்க்கு இம்மையில் தவமிழ்வாமையின் மறுமையிற் பிறவித்துன்பம் இன்றென்பதும், காண்க.

சாபமிட்டு மாதவரு மென்கொலோ தவமிழப்பது என்றதற்கு உதாரணம்: அஞ்ஞவதைப்பரணி. “கோப மிக்கபோ தேவராறுவார் குறுகுவோர்தமைக் கொடிய நோய்புகுந்—சாப மிட்டுமா தவர்களா யினார் தலைமை மிக்கதற் தவமிழப்பரே” எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (அஉ)

பெண்ணைவிட்டகலா வொருவிடன் நன்னைப் பிறர்வழக்கிளிற் கொடு போகக், கண்ணைவிட்டகலாதவள்வரல் போலுங்கண்டுகொண்டேகியாக் கடுதெவ். வண்ணமா யினுஞ்சேக் கிரத்தினின் முடித்தல் வனிதைபான் மறிதான் மானப், பண்ணிய சடாதி விடுத்தறி ஞருந்தம் பசிதணித் ததைதும் பரிசே.

எ - து. அழகினால் மிகுந்துள்ள ஒரு பெண்ணைக் ‘கணப்’ போதாயினும் விட்டு நீங்காத ஒரு காமியை அவனுக்குக் கடன் கொடுக்க வேண்டிய பிறர் வந்து வழக்கினிடை அழைத்துக் கொண்டசெல்ல அவன் தனது கண்ணை விட்டு நீங்காது அந்தப் பெண் வருதல்போலும் பார்த்துக்கொண்டு சென்று அவ்விடத்து அந்தவழக்கினை எப்படியாயினும் சீக்கிரத்தில் தீர்த்துக் கொண்டு அந்தப்பெண்ணினிடத்தில் மீண்டும் வந்து கூடியிருத்தல்போல், அறிஞரும் கணமாயினும் இடைவிடாது தாம் பண்ணிய ஞானசமாதியை விட்டு நீங்கிக் காடி கூழேகாயினும் சீக்கிரத்தில் வாங்கிப் புசித்துத் தாமது பசியை மாற்றிக்கொண்டு மீண்டும் வந்து அந்த ஞானசமாதியைக் கூடுமுறைமை. எ - து.

அறிஞர் மிகவும் விரும்பி ஒருகணமாயினும் விட்டு நீங்காது ஞானசமாதியைக் கூடியிருத்தலின் பெண்ணை விட்டகலா வொருவிட நென்றும், பசியினுற் பிச்சையைக் குறித்துப் பிரார்த்த வசத்தளாய்ச் செல்லுகின்றபோது மனத்தின்கண் அந்நிஷ்டை நீங்காது செல்லுதலின் கண்ணை விட்டகலாதவள் வரல்போலுங் கண்டுகொண்டேகியென்றும், நாச்சவை விரும்

பாது காடி கூழேதாயினும் வந்ததைச் சீக்கிரத்தில் வாங்கிஉண்டு பசியைமாற்றி மீண்டும் வந்து சமாதியைக் கூடியிருத்தலின் ஆங்கஃதெவ்வண்ணமாயினுஞ் சீக்கிரத்தினின் முடித்தவ்வனி தைபான் மறிதரன் மானவென்றும், உவமை கூறினார். (அட)

நடந்துறங் கொருவன் றனைமல ரமளி நண்ணுமா புரியின் மற் றவனுங், கிடந்துறங் குவதைக் குறித்துமுன் னுறக்கம் விழித்தவா கிளக்குதல் போலுந், தொடர்ந்தொரு கணமு மிடைவிடா ஞான ரிட்டரைத் தூயதஞ் சமாதி, யடைந்தனர் விடுத்தா ரென்பரே காந்த மவர்க்கனு கூலமா தலினே.

எ - து. நடந்து செல்போது நித்திரைபண்ணும் ஒருவனைப் புட்பசயனத்திலே இருக்கும்படி செய்யில் மற்றவனும் பின்பு படுத்துகொண்டு நித்திரை பண்ணுவதைப் பார்த்து மூன்புநடந்தபோது பண்ணிய நித்திரையை விழித்துச் சென்றவாறுகச சொல்லுதல்போலும்; மனத்தால் தொடர்ந்துபற்றி ஒரு கணமாயினும் இடைவிடாத ஞானசிஷ்டாபரரை நின்மலமாகிய தமது சமாதியை அடைந்தனரென்றும், விடுத்தனரென்றும் சொல்லுவர் ஏகாந்தம் அவாகளுக்கு அனுகூலமாகலின்.

எ - று.

நடந்துறங்குவோனுக்கு மலரமளி அவ்வுறக்கத்தில் அனுகூலமாவதுபோல் நின்றல் நடத்தல் ஒடல்முதலிய காலத்தும் இடைவிடாத ஞானசிஷ்டருக்கு இருந்து நிஷ்டைகூடல் அனுகூலமென்பதும், நடந்துறங்குவோனுக்கு இடையிலே ஒரோர் நினைவுதோன்றுதலுபோல் நின்றல் நடத்தல் முதலிய காலத்தும் ஞானசிஷ்டை விடாதோர்க்கு இடையிடையே ஓரசைவுமனத்தின்கண் தோன்றுமென்பதும், காண்க.

தொடர்ந்தொரு கணமு மிடைவிடா ஞானரிட்டரென்றதற்கு உதாரணம்: திருமந்திரம். “நின்றலிருத்தல் கிடத்த னடையோடல்—பெற்ற வக்காலுந் திருவருள் பேராமற் — சற்றியன் ஞானந்தந் தானந்தந் தங்கவே — யுற்ற பிறப்பற் றெளிர்ஞான

நிட்டையே.” எ-ம். மெய்ஞ்ஞான விளக்கம். “உறங்கிடிற் பிணமேயென்ன வுணர்வுமாய்தலினாற் றுன்பம்-- பிறங்குமக்கனவாற் றோன்றும் பீருவான் மிகவுந் துன்ப — மறங்கண்மற் றோர்ச்சி முன்ன மனைத்துமாய்த் திருளேழுமி — முறங்கலிற் கொடிய துன்ப மோர்ந்திடி னில்லையன்றே. எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (அச)

நித்திரை தடைமீறிடிற் கைகால் போர்த்து நிசியிடைப் பூவணை துயில்வா, ரொத்துறு விடையிற் கிடையும்ப் பயிக்க ஐனுமெங் கனமித மென்னி, லித்தரை யோர்ரித் திரைமிகிற் பாயு மெரிகொடும் பசிமிகிற் கறியுஞ், சித்தமே வேண்டா வென் றசொல் லன்றோ தெரியுமோ வவர்க்கவை மிகலான்.

எ - து. ஞானசமாதியிலிருக்குமிடத்து நித்திரை, வந்து அடுக்கும்போது அதனை விவேகத்தால் தடுக்குமிடத்து நில்லாது தடைமீறி வருமாயின் இராக்காலத்திலே கையும் காலும் ஆகிய போர்வையைப் போர்த்துக்கொண்டு பூமியாகிய பஞ்சணையில் நித்திரைபண்ணுவார்கள். ஒவ்வாத பூமிக்கண்ணே சயனமும் அந்தப் பிச்சையுணும் அவருக்கு எப்படியிதமாயிருக்குமென்னில் இவ்வுலகத்தார் நித்திரை மிகுந்தாற் பாயும்வேண்டாவென்றும், எரியாநின்ற கொடிய பசிமிகுந்தால் கறியும் வேண்டாவென்றும், சொன்னசொல் உண்மையே யல்லவோ அவர்களுக் கு அந்த நித்திரையும் பசியுமிகுதலால் இதமன்றென்று தெரியுமோ தெரியாது. எ - று.

மிகுந்த நித்திரை வந்தவிடத்து நித்திரைபண்ணவேண்டுமென்பதும், மிகுந்த பசிவந்தவிடத்துப் புசிக்கவேண்டுமென்பதும், பகற்காலம் நித்திரைபண்ணலாகாதென்பதும், காண்க. ()

தென்பர வையினுட் கழிவட 'பரவை சேர்நுகத் துளை யினிற் செலல்போ, லொன்பதிற் றென்ப தோடுழ விலக்க முளவியோ னியும் பிழைத் தேறிப், பின்பிறப் பிதுபெற் றத

னினும் பாதி 'பிறப்புறா நாளதாக் குறரி, னின்பமீ தெனமிக் குறங்கலர் பிறவிக் கறவெரீஇ யுளந்துளங் கிடுவோர்.

எ - து. யுகாந்த காலம் வந்து ஏழ்கடலும் ஒன்றுகித் தென் கடலுட் கிடக்கின்றகழி வடகடலுட் கிடக்கின்ற நுகத் துளையின் வழியே தெய்வ கதியாகச் செல்வதுபோல் எண்பத்து நான்கு நூறாயிரம்பேதமாயுள்ள கருப்பங்கடோறும் அளவிறந்த காலம் பிறந்து பிறந்து சுழன்று அவையெல்லாம் தப்பிக்கடந்து பின்பு இந்த மானுடப்பிறவியை அரிதாகப்பெற்று இப்பிறப்பு அடைந்த நாள்களுள்ளும் பாதிநாள் பிறப்படையாத நாளாக நித்திரை பண்ணிப் போக்குவார்போல் இந்த நித்திரையை இன்பமென்று கருதி மிகுந்த நித்திரைபண்ணார்கள் பிறவித் தன்பத்திற்கு மிகவும் பயந்து உள்ள நடுக்குறுவோர். எ - று.

பெறுதற்கரிய மானுடப்பிறவி பெற்றும் ஞானசமாதி கூடு தல் மிகவுந் துல்லபமாகலின் இப்பிறப்பு அடைந்த நாள்களைச் சமாதிக்கூடிக் கழித்தலேயன்றி வீணாக்களாகக் கழிக்கலாகா தென்பது காண்க. (அக்)

அறவுநித் திரையைத் துறந்திடி னுடற்க ணடைதரும பிணிகண்மற்றதனாற், குறைதலு மிகலு மின்றியோர் சமமாக் கொண்டுகண் டெயின்றுபின் விழிக்கி, லுறுசுகா தனத்தி லெழு துசித் திரமொத் துறைருவ ரிறைதலை கழுத்தான், செறியுடல் வாங்கா தோங்கநே ரவர்பாற் சேருமோ காமநோய் சிறிதும்.

எ - து. மிகவும் நித்திரையைத் துறந்தால் தேகத்தின் கண் வியாதிகள் வந்து பொருந்தும் அதனாற் குறைதலுமின்றி மிகுதலுமின்றி ஒரு சமமாகக் கொண்டு நித்திரைபண்ணிப் பின்னர் விழிக்குமிடத்துப் பொருந்திய சுகாதனத்திலே இறை யளவாயினும் தலையும், கழுத்தும், ஊன்செறிந்தவுடலும், வளை யாது நேரே ஓங்க எழுதிய சித்திரம்போல் இருப்பார்; அவரி டத்து வந்தடையுமோ காமவியாதி சிறிதாயினும். எ - று.

சுகாதனமென்றது தமக்குக் கைவந்த பத்மாதன முதலிய ஆதனங்களை, இதனுட்கூறிய இலக்கணத்தோடும் ஆதனங்கட்டிச் சமாதியில் இருப்போர்க்குக் காமம் வந்தடையாதென்பது காண்க.

குறைதலுமிகலு மின்றியோர் சமமாக்கொண்டு கண்டியின் நென்றதற்கு உதாரணம்: பரமார்த்ததரிசனம். எண்டிகழு மியோகத்தை யிப்பரிசி நெப்பொழுதுங்—கொண்டு பயில்வார் கடைக்கா லென்னையே கூடுவரா—லுண்டியினின் மிகுவாளுண் றெப்பார் மிக்குறங்குவார் -கண்டியிலையறத் துறப்பா ரவர்க்கி துகை வாராதால்.” எ - ம், தத்துவராயர் அமிர்தசாரம், “செவ் வே யுடலுஞ் சிரமுங் கழுத்துமுற—வெவ்வா தனத்தி லிருந்த வர்க்குங்-கைவந்தால்—வாத முதனோய் நலியாமதி யுடையோ— ராதன மென்ப தது.” எ-ம், வரும், மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. (அஎ)

உறக்கமும் பசியு மிகுந்திடிற் காமமுற்றிடா தற்றபோழ் துள்ள, மிறக்கு மொண்சமாதி யடைதல் னடையா விடையிலு மடுபவத் துயரை, மறக்கலா மையினு லச்சமும் வீட்டை மதித் தலா லிச்சையு முடலை, வெறுக்குநிக் கிரகத்தாற் களிப்பறலு மேவலான் மேவிடா ததுவே.

எ - து. நித்திரை மிகுந்த காலத்தும் பசி மிகுந்த காலத் தும் காமம் வந்து பொருந்தாது. அந்த நித்திரை பசி இல்லாத காலத்தும் ஒன்றிய ஞானசமாதி கூடுதலின் உள்ளமிறந்துபோ மாகலின் அஃது அடையாது. அந்நித்திரை பசி சமாதிகளுக்கு இடையிடையே காமந் தோன்றாதோவென்னின் அவ்விடை யிலும் வருத்தாரின்ற பிறவித் துன்பத்தை மறவாமையால் பய மும், வீட்டின்பத்தை என்னைக்கு அடைவோமோவென்று அதனைக் கருதுதலால் ஆசையும், அன்னபாளுதிகளை ஒறுத்தல் முதலியவற்றால் உடலை வெறுக்கு நிக்கிரகத்தால் மனச்செருக் கின்றி யிருத்தலும் பொருந்துதலாற் காமநோய் பொருந் தாது. எ - று.

நித்திரை மிகுந்தவிடத்தும், சமாதிகூடுமிடத்தும், மனம் இறத்தலினாலும், பசிமிகுந்தவிடத்தும், உடலெரிக்கிரகிக்குமிடத்தும் மனக்களிப்பு அறுதலினாலும், பிறவித்துன்பத்தை நினைக்குமிடத்தும், வீட்டின்பத்தை நினைக்குமிடத்தும் பயமும் ஆசையும், தோன்றலாலும், காமமேவுதற்கு இடமின்மையால் மேவிடாததுவே யென்றார். இவை இரண்டுபாட்டாலும் காமம் அடையாதிருத்தற்கு உபாயங் கூறினார்.

அடுபவத்துயரை மறக்கலாமையினு னென்றதற்கு உதாரணம்: காசிகாண்டம். “கருவிடை யழுந்துந் துன்பமு நிலத்தின் கண்ணுற்றிற் கொடிய வெந்நோயான்—மருவுவெந் துயரு நரை திரையெய்தி’வருந்திடுந் துன்பமுக் கூற்றா—ஊருவினை யொருவுந் துன்பமு மீட்டுங் கருக்குழி யொன்றுறு துயரும் — வெருவா வெண்ணி யின்பவீ டதனின் மேவநன் குணர்தலே வேண்டம்.” எ-ம். சிவத்ருமோத்தரம். “பொற்கடத்தின் மலம் பொருந்திற் புல்லியரும் பொருணசையா—லக்கடத்தைப் பற்றியிடா ரங்கையினு லவனிதனின்—மக்கடம துடலினைத்தா மலபாண்ட மெனவறிந்து—மெக்கணக்கா லிகழாதே யருவருப்பற்றிருக்கின்றார்.” எ-ம் வருடம். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

எங்குள புணன்மற் றிதுகழீஇ யிடுதற் கென்றுகா லிடைப் படு மசுத்தக், கங்குடல்குலையு மொருமகன் மலம்புக் காடவு நாடுமே யதுபோற், பொங்குபுன் மலவூன் பொதியீதென் றெழிப்ப லெனவரு வருத்துடல் பொறுகருந், துங்கமா தவற்கு மெங்குன் மடவார்த் தோயவு நேயமுட் டோன்றும்.

எ - து. எவ்விடத்தில் உள்ளது நீர் இதுனைக் கழுவுதற்கென்று காலினிடத்துப்பட்ட அசுத்தத்திற்கு அவ்வசுத்தம்பட்ட அவ்விடத்திலே தானே மனம்பொறுது உடல் நடுக்குறும் ஒரு சுத்தபுருஷனைவன் மலங்களே நிறைந்துள்ள தடாகம் புகுந்து மூழ்கவும் நினைப்போ! அவன்போல் உள்ளே நிறைந்த புல்லிய மலங்கள் புறத்திலே நவத்துவாரங்களிலும் கசிந்தொழுகாநின்ற

மாயிசுச் சுமையாகிய இதனை என்றைக்கு நீக்குவேனென்று உள்ளத்தில் அருவருப்புடனே உடலைத் தாங்காநின்ற உயர்ச்சிபொருந்திய மாதவத்தினையுடையவனுக்கும் எப்படி மடவாரைக் கூடவும் அன்பு மனத்தின்கண் தோன்றும். எ - று.

காலிற்படும் அசுத்தத்திற்கு உடல்குலைந்து நீர்தேடும் ஒரு மகன் மலதடாகத்தில் மூழ்க நினையாமைபோல் உடலை மலப் பொதியென்று அறிந்து இதனை என்றைக்கு நீக்கிக்கொள்வேனென்று மனத்தில் அருவருப்புற்று இதனை நீக்குதற்கு ஏதுவாகிய வீட்டினைக் கருதுமாதவன் அசுத்தமீதசுத்தமாய் வருமாதர் கூட்டுறவினை நினையானென்பது காண்க. (அக)

அருந்தவம் புரிவோ ரெதிரூரு வசிதா னாதிய மாதர்வந்துள்ளம், வருந்திரின் றியாது புரியினு நோக்கார் மற்றிவ ணுற்றமா தரையும், பொருந்துமோர் வெளின்மீ தேறவிட்டுளநாய் போனனி நோக்குமென் போல்வா, ரிருந்துள விடத்தாய் கவரவரின் விழியோ டென்படுமோ பதைத் திதயம்.

எ - து. அரிய தவத்தினைப் பண்ணாநின்ற பெரியோர் முன்னர் ஊர்வசி முதலிய அரம்பைமாதர்வந்து எங்களுபசாரப் பணி விடைகளைக் கைக்கொண்டருளித் தேவரீர் எங்கண்மீது காருணியம் வைக்கவேண்டுமென்றுகூறி உள்ளம் வருந்திநின்று யாது செய்தாராயினும் அவ்வுபசாரப்பணிவிடைகளைக்குறித்தாயினும் அவரைப்பாரார். அபர் நீங்கலாகிய இந்நிலத்துள்ள மாதரையும் பொருந்தாநின்ற ஓரணிலை மரத்தின்மீதே ஏறவிட்டுள்ள நாய் அதனைப் பார்த்தலினாலே தனக்குப் பயன் இன்றாயிருந்தும் பார்த்தல்போல் அவரைப் பார்த்தலினாலே தமக்குப் பயனின்றாயிருந்தும் மிகவும் பாராநின்ற என்போல்வார் இருந்த விடத்தில் அந்த அரம்பைமாதர் வந்தாராயின் கண்ணுடனே மனமும் பதைபதைத்து என்ன பாடுபடுமோ யாம் அறியேம். எ - று.

வெளின்மீதேற விட்டுள நாய்போனனி நோக்குமென்றார் 'அணிலேற விட்ட நாய்போலேன் பார்க்கின்றாய்' என்பது

ஒருலகவழக்கச் சொல்லாகலின். விழிபதைத்தல் காம விரும்பினாலே பிறழ்ந்து நோக்குதல். (க௦)

பெற்றதாய் முதலோர்ப் புரையமா தரையெண் பெருந்துறவனுடன்துளோன் நவமுஞ், சிற்றொரு மினைத்தன் மனையென வினோதத் திறத்துரைப் பினுமுனங் கிரகத், துற்றநா டனது மகடனை யவண முரைத் திடா மையிற்பழு தென்றும், பொற்றொடியவர்தோ டமுவவும் விழைதல் புரியினென் னுங்கொலவ்வறமே.

எ - து. தன்னைப் பெற்றதாய் முதலானோரைப் போல மாதர்களையெல்லாம் கருதாநின்ற பெரிய துறவினை அடைந்தவன் தவழ்கின்ற சிறியவொரு பெண்ணினைத் தனது மனைவியென்று வினோதமுறைமையாற் சொல்லினும் முன்னம் இவ்வாழ்க்கையிலிருந்தகாலத்துத் தனது மகளை அங்ஙனம் சொல்லா மையினால் அங்ஙனம் சொல்லுவதும் குற்றமாமென்றால், பொன்னுலாகிய தொடியினையுடையாரது தோளினை அணையவும் மனத்தின்கண் விரும்புதல் செய்யின் அத்துறவறத்தினை எதனோடு சேர்த்தலாகும். எ - று.

துறவறத்திற்கு மகளிரை விழைதல் மிகவுமாகாமையால் அத்துறவறம் போயதாய்வைத்தும் அதனைப் பிரமசரியம் இவ்வாழ்க்கை வானப்பிரத்தமென்னும் இவைகளோடும் சேர்த்தலாகாமையால் என்னுங்கொலவ்வறமேயென்றார். (க௧)

சிறந்தகற் புடைய மாதரும் பரத்தை யருமலாத் தெரிவையர் புவிமேற், பிறந்தநாட் பிறந்தான் போலுநெஞ் சகத்தைப் பிரிநடை யுரியனா மொருவ, னிறந்ததன்னிச்சை யெவணமவண்ண மிகத்திலுஞ் செபப்படா துடலைத், துறந்தகாலையிலுநாகில்வீழ்த் தியம துதுவர் வருத்தலி னன்றே.

எ - து. மகளிர் இலக்கணமெல்லாம் சிறந்துள்ள கற்புடைய மாதரும் வேசை மாதரும் அல்லாத வியபிசார மாதர் புவிபின்

கண்ணே பிறந்த நாளிலே பிறந்தவன் போலும்; நெஞ்சகத் திலே வஞ்சகத்தை வைத்துக்கொண்டு தவத்தோர் நடைபோல் வாக்குக் காயங்களில் நெஞ்சகத்தைப் பிரிந்து பிறர்க்குக் காட்டு நடைக்கு உரியனாகிய ஒருவன் தனது மிகுந்த ஆசையெப்படியோ அப்படி இம்மையிலும் செய்யக்கூடாத படியினாலும், உடம்பினை நீங்கிய மறுமைநகரத்திலும் யமனாதுவர் நரகத்தில் வீழ்த்தி வருத்தலினாலும். எ - று.

கற்புடைய மகளிருக்கு இம்மை மறுமைகளிலும் இன்பம். பரத்தையருக்கு இம்மையில் இன்பம். வியபிசாரமாதருக்கு இம்மை மறுமைகளிலும் துன்பம். அவர்போலச் சுத்த தவத் தினர்க்கு ரிராசை முதலியவற்றால் இம்மையிலும் தபோபலத் தால் மறுமையிலும் இன்பமென்பதும், இவ்வாழ்வானுக்கு இம்மையில் இன்பமென்பதும், கூடாவொழுக்கம் உடையோனுக்கு இம்மை மறுமைகளிலும் துன்பமென்பதும், கர்ணக. வியபிசார மாதர் தன்மைபோல் நெஞ்சகத்தைப் பிரிநடையுடையோன் தன்மையுமிருத்தலிற் பரத்தையருமலாத் தெரிவையர் புவிமேற் பிறந்தநாட் பிறந்தான்போலுமென்றார். எங்குளபுனம்மற்றெ ன்பது முதல் இந்நான்கு பாட்டாலும் தவத்தோர்கள் மனம் விழிமெய்களினால் மகளிரை நினைக்கலாகாதென்றும், பார்க்கலா காதென்றும், கூடலாகாதென்றும் கூறியவாறு காண்க. (கஉ)

மைப்படு விழியா ரின்பமோர் முள்ளி மலரின்வாய்த் தேனையொப் பெணக்கண், டொப்பில் பேரின்பம் வேண்டி னோன் வேண்டி யுலகர்வே றெவைகொடுத்திடினுந், துய்ப்ப மற்றுடுப்ப விரண்டுமே யன்றித் தொடுவனோ பிறிதிவற் றினுக் கூர், குப்பைசா ரிடம்புக் கிடுதலி னவற்றைக் குறித்தொரோ ரிடம்புகா மையினே.

எ - து. மைப்பொருந்திய கண்ணினையுடைய மாதரால்வரும் இன்பம் ஒரு முள்ளி மலரின் கணுள்ள தேனுக்குச் சமானமெ ன்று கண்டு துறந்து ஒப்பற்ற பேரின்பத்தை அடையவிரும்பி

னோன் உலகத்தார் தன்னை வேண்டிக்கொண்டு வேறே எவற்றினைக் கொடுத்தாராயினும் உண்பனவும் உடுப்பனவுமாகிய இரண்டுமேயன்றிப் பிறிதொன்றினையும் கையினாலும் தீண்டுவனோ! ஆனால் இவையிரண்டையும் வாங்கலாமோ வென்னில், இவற்றினைக் குறித்து ஊரினிடத்தும், குப்பைசாரிடத்தும், செல்லுகையால் இவைவாங்கிக் கொள்ளலாகும்; மற்றையவற்றினைக் குறித்து ஓரிடத்திலே செல்லாமையால் அவற்றினை வாங்கலாகாது. எ - று.

இவ்வாழ்க்கையின்பத்தை அற்பமெனத் துறந்து பேரானந்தத்தை அடையத்தொடங்கினோன் தன்னைப் பிறர் வந்து பின் சென்று எவற்றினைக்கொடுப்பினும் உண்பனவும் உடுப்பனவுமன்றிப் பிறிதொன்றினையும் அங்கீகரிக்கலாகாதென்பது கண்டு கொள்க.

மைப்படுவிழியாரின்பமோர் முள்ளிமலரின் வாய்த்தேனை யொப்பெனக்கண் டென்றதற்கு உதாரணம்: அனந்தபோதம். “கள்ளக்கோலக் கருங்குழன் மாதர்பான் — முள்ளித்தேனை முனிந்துயர் முத்தியாம் — வெள்ளத்தேனை விரும்பும் விடாயினு—னெள்ளிற்போது பிராதுட னேகினான்” எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௧௬)

தனைநனி யிரந்து வருந்திமற் றொருவன் சந்தன மாகிய பூசி, யினமலர் மாலை புனையினு முனியா விழுத்துவை தடித்து தைத் துடலிற், பினைமல மாதி பூசினு மன்றோன் பிரியமப் பிரியமொன் றின்றி, வினைவழி முனைவ னைந்தொழில் புரியும் விதத்தையே நோக்கியுண் மகிழும்

எ - று. பிறனொருவன் வந்து தன்னை மிகவும் வருந்தி வேண்டிக்கொண்டு சந்தனமுதலிய பூசி நானாவாயுள்ள மலர்களினால் இயற்றப்பட்ட மாலைனைத் தரித்தானாயினும், அவையன்றிக் கோபித்து இழுத்து வைது அடித்து உதைத்து உடம்பின் கண்ணே பின்னர் மலமுதலியவற்றைப் பூசினாயினும், அந்தத்

தவத்தினோன் நன்று செய்தானென்றும், தீது செய்தானென்றும் கருதி, விருப்பும் வெறுப்பும் சிறிதாயினும் இல்லாமல் தனது நல்வினை தீவினைகளுக்கு ஈடாக அவன் அவன் அது முன்னிலையாகச் சுக துக்கங்களை ஊட்டுதற்கு இறைவன் செய்யும் பஞ்சகிருத்தியமென்று அறிந்து, அப்பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்யும் விதத்தையே பார்த்து, உள்ளே மகிழ்ந்திருப்பான். எ - று.

ஒருவன் சந்தனமாதிய பூசி யினமலர்மாலை புனையினு முனியா விழுத்துவை தடித்துதைத் துடலிற் பினைமலமாதி பூசினுமென்றதற்கு உதாரணம்: “வையினும் வாழ்த்தினு மலர்கொடேத்தினும்—வெய்யவரா விடைவீழ தூக்கினு—மெய்யினு மெறியினு மியாது செய்யினு—நைவொடு மகிழ்வில ஞானி சீலமே.” எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (கச)

தந்தைதாய் பலமா தியகொடுத்திடவுந் தக்கைபுண் செவியினுக்கிடவு, மைந்தவா வெனலுங் குதித்தெழுந்தோடி வருதல்போ குதல்செயு மகவி, னைந்தொழில் புரியு மெந்தையூழ் வழியீந் தருள்சுகமாதிய வருங்காற், சிந்தையுள் விழைந்து முற் செலா ரழிந்து பிற்செலார் மாசறத் தெளிந்தோர்.

எ - று. தந்தையும் தாயும் முப்பழ முதலிய பழங்களைக் கொடுக்கவும், புண்பொருந்திய செவிக்குத் தக்கையிடவும், மைந்தவாவென்று அழைத்தவுடனே குதித்தெழுந்தோடிவருதலும், குதித்தெழுந்தோடிப்போகுதலும், செய்யும் பிள்ளைபோல் பஞ்சகிருத்தியங்களையும் பண்ணுகின்ற எமது தந்தையாகிய இறைவன் ஊழ்வினைப்படியே கொடுத்தருளிய சுகதுக்கங்கள் வருமிடத்துச் சுகமென்று மனத்தின்கண் விரும்பி முன்சென்று பற்றார்; துன்பமென்று மனத்தீடழிந்து பிழ்சென்றிடையார்; முக்குற்றங்களும் அற வேதாகமங்களைத் தெளிந்த பெரியோர். எ - று.

இவை யிரண்டுபாட்டாலும் தவத்தினர் சீவர்கண் முன்னிலையாகச் சுக துக்கங்கள் வந்தவிடத்து அச்சேவச்செயலாக

நாடாது சிவச்செயலாக நாடி விருப்பு வெறுப்பின்றிச் சமபாவ னையோடு இருக்கவேண்டுமென்று கூறியவாறு காண்க. (கரு)

இத்தரை யிடைப்பா முயவா லயமற றிருண்மிகு முடுக் கரா திகளிற், சுத்தமெய்த் தவரெப் பொழுதடைந் துறினுந் தோன்றுற தச்சமங் கவர்பா, லத்தனிவ் வுடலைப் புரக்குஞான் றழிப்பா ரிலைபவனேபினு மழிக்கின், வைத்திவண் புரப்பா ரிலை யெனுந் துணிவு மனத்தினு ளிருத்தலி னன்றே.

எ - து. இந்தப் பூமியின்கண்ணே பாழங்கோயில் இருண் மிகுந்த மலைக்கெவிமுதலிய இடங்களிலே பரிசுத்தமாகிய சத்திய தவத்தோர், எக்காலத்திலே சென்றிருந்தாராயினும், அவ்விடத் திலே பாம்புமுதலியவற்றால் துன்பம் வருமென்று அவரது மன த்தின்கண்ணே பயம் தோன்றுது; இறைவன் தான்படைத்த இவ்வுடலைக் காக்குநாளில் அழிப்பார் ஒருவரும் இல்லை படை த்துக் காக்கும் அவனே பின்னரும் அழிக்குமிடத்தில் இங்ஙிலத் தின்கண் வைத்துக் காப்பார் ஒருவரும் இல்லை என்னும் நிச்ச யம அவரது மனத்தின்கண்ணே இருத்தலினால். எ - று.

இதனுள்ளே பாழங்கோயில் முதலிய விடங்களிலே ஏகாந் தமாயிருக்கும்போது இராக்காலங்களிலும் சிவசெயலை நாடிப் பயப்படாதிருக்கவேண்டுமென்று கூறியவாறு காண்க. (கரு)

ஊனையோம் புதல்கை விடுத்தனை யுவப்பா ருணர்வரென் றுளுடை நம்பி, தானுரைத் தமையா னுடல்விழைந் திடினத் தத்துவ நிலையுங்கை தவறி, யீனமார் பிறப்புந் றிடுவனைந் தொழிற்கு மிறையதி காரியென் றெண்ணு, ஞானமொன் றினையே தொடருமோர் புருட னண்ணுவன பரகதி திண்ணம்.

எ - து. ஊன்பொருந்திய உடம்பினைப் பாதுகாத்தல் கைவிட்டு உனது திருவடியை விரும்புவார் அதனை அறிவாரெ ன்று என்னை ஆளாகவுடைய சுந்தரப்பெருமானையார் ஒதின மையால், தான் உடலைப் பாதுகாத்தற்கு விரும்பிடிந் அந்தப்

பரதத்துவ நிலைமையை அறியும் அறிவும் தன்னைவிட்டு நீங்கித் தன்னால் உடலைப், பாதுகாக்கக் கூடாமையால் 'அவ்வுடலும் நீங்கி மறுமைக்கண் இழிவுபொருந்திய பிறப்பினையும் அடைவ னுதலின் பஞ்சகிருத்தியத்துக்கும் இறைவனே அதிகாரியெ ன்று அறிந்து இவ்வுடலை அவ்விறைவன் வசமாக ஒப்பித்து, ஞானமொன்றையுமே விடாது பற்றும் ஒரு புருஷன் பரகதி யினை அடைவான் இது உண்மையாம். எ - று.

ஊனையோம்புதல் கைவிடுத்துனை யுடப்பாருணர்வ ரென்ற தற்கு உதாரணம்: தேவாரம். “தேனைக்காவல் கொண்டிவிண்ட கொன்றைச் செழுந்தாராய்—வானைக்காவல் கொண்டின்றா ரறியா நெறியானே—யானைக்காவி லரணேபரணே யண்ணாமலை யானே—பூனைக்காவல் கைவிட்டுன்னை யுகப்பா ருணர்வாரே.” எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (க௭)

உள்ள துண்டாமற் நிலத்தின் நெனவெண் காடரோ திடுதலி னுறுமூழ், தன்னொணு மையினெவ் விதத்தினு றுழை ந்து தவம்புரி காலையு னுயிரை, விள்ளல் செய்திடினு ஞானசா தகனுண் மேவுமவ் வாதனை யொடும்போய்த், தெள்ளிய போக முண்டுமீண் டடைவன் சிவமதுற் பவமதொன் நிரண்டில்.

எ - தி. உள்ளது ஒளிப்பினும் உண்டாம் இல்லது ஒரு காலத்தும் இல்லையென்று திருவெண்காட நாயனார் ஒதுதலி னாலே பொருந்தாநின்ற ஊழ்வினையை யாவராலும் தள்ளக்கூ டாமையால் தான் தவத்தினைப் பண்ணுங்காலத்தில் அந்தஆழ் வினை எந்த விதத்தாலாயினும் வந்து பொருந்தித் தன்னுடம்பி னையும் உயிரினையும் வேறாக்குதல் செய்தாலும் ஞானசாதகனா னவன் தன்னுள்ளத்தின்கண் மேலிய் அந்தச்சுத்த வாதனைபு டனே ஊர்த்தலோகங்களிலே சென்றிருந்து சுத்தபோகங்களை அனுபவித்துப் பின்னர் மீண்டும் பூமியின்கண் வந்து ஒருசன னம் இரண்டு சனனத்திலே பரிபூரண ஞானத்தைப் பெற்றுச் சிவத்தினை அடைவான். எ - று. (க௮)

அருந்தவ விலக்கிவ் வுடற்பரிப் பதுதா னச்சமா திகடரு மூலர், திருத்தாருஞ் சிந்தை சிவன்கணே யாவர் வரினுமென் றமையிற் பேதிப்பான், பொருந்தினும் வாறோ ரெதிர்முதிர் கொலை வெம்புதமா தியவளைந் திடினு, யிருந்ததஞ் சமாதி நிலை குலை யாதோ ரெண்ணிய வெண்ணியாங் கடைவர்.

எ - து. அரிதாகிய தவத்தினுக்கு மாறுபாடு இவ்வுடம்பி னைத் தாம் பாதுகாக்குதல் அதனால் பயம் ஆசை அபிமானம் முதலியன மனத்தின்கண் உண்டாமாதலில் தவத்தினுக்கு இடையூறு செய்தற்கு யாவர் வந்தாராயினும் நமது சிந்தை சிவ னது திருவடியின்கண்ணே திருந்தாநிற்குமென்று திருமூலநாய னார் கூறினமையால், மனத்தினைப் பேதிக்கும்பொருட்டுத் தமது எதிரே தேவர்கள் வந்தாராயினும், முதிர்ந்த கொலை யினைக் செய்கின்ற வெவ்லிய பூதங்கண் முதலியவை வளைந்து கொண்டனவாயினும், தாயிருந்த சமாதி நிலைமை வழுவாதிருந் தோர் தாம் எண்ணிய வீட்டின்பத்தினை எண்ணியவாறே அடைகுவார். எ - று.

இத்தரையென்னும் பாட்டுமுதல் இந்நான்குபாட்டாலும் தவத்தினோர்கள் தாம் உடம்பினைப் பாதுகாத்தல் கைவிட்டு இவ்வுடம்பினைப் படைத்த இறைவனே காத்தலும் அழித்தலும் செய்வான் அவனையன்றிப் பிறரொருவராலும் காத்தல் அழித் தல் செய்யக்கூடாதென்று அறிந்து அவ்விறைவன் செயலேநா டிப் பயமாதிகளின்றி ஞானசமாதி கூடவேண்டுமென்று கூறிய வாறு காண்க.

அருந்தவ விலக்கிவ் வுடற்பரிப்பதுதா னென்றதற்கு உதா ரணம்: தேவாரம். “நந்தூடம்பினைப் பெற்றவள் பங்கினன்— றென்கடம்பைத் திருக்கரக் கோயிலான்—றன்கடன்னடியேனை யுந் தாங்குத—லென்கடன்பணி செய்து கிடப்பதே.” எ-ம். திருத்தாருஞ்சிந்தை சிவன்கணே யாவர்வரினு மென்றதற்கு உதா ரணம்: திருமந்திரம். “இருந்து வருந்தி யெழிற்றவஞ்செய்யும்—

பெருந்தன்மை யாளரைப் பேதிக்க வென்றே—யிருந்திந்திரனே யெவரே வரினுந்—திருந்துநஞ் சிந்தை சிவனவண் பாலே.” எ-ம். சமாதிரிலை குலையாதோர் எண்ணியவெண்ணியாக் கடை வறென்றதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம், “எனக்கீதென்னு முணர்வுடைமை யிடர்விட்டகலா துணர்வின்மை—யனர்த்தமி ல்லாவீடளிக்கு மாசையேதிங் கதுசெய்வாய்—சனிப்பில்சிவ மெங் கணுமுளது சாந்தஞ்சுபஞ்சித் துருவென்னுங்—கனத்த விந்த வொருநினைவே கருமத்தியாக மிராகவனே.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (ககூ)

தேவர்மா முனிவ ரசுரர்வா ளரக்கர் சித்தர்லித் தியாதார் முதலோர், யாவரும் விரும்பிச் சித்திபுத் திகளுமெட்டுணை யச்சமா தியவுண், மேவுற தகற்றித் தவம்புரிந் தடைந்தான் மேலதா மூலபண் டார, மோவற வவையே குடிகொளென் போனெஞ் சுடையரா லடையவும் படுமே.

எ - து. தேவர்களும் மகத்தாகிய முனிவர்களும் அசுரர்களும் இராக்கதர்களும் சித்தர்களும் வித்தியாதாரருமென்று சொல்லாரின்ற இவர்கள் முதலியவர்களும் அஷ்டமரசித்திகளையும் மேலாகிய ஊர்த்தபோகங்களையும் விரும்புங்காலப் பயம் ஆசை கோபம் அபிமானம் முதலியவை என்மாத் திரமாயினும் மனத்தின்கட் பொருந்தாது மாற்றித் தவத்தினைப் பண்ணி அவற்றினை அடைந்தாரானால், அந்தச் சித்தி புத்திகளுக்கு மேலாயுள்ள வீட்டின்பமாகிய மூலபண்டாரத்தினை அந்தப்பயமுதலியவை தாமே விட்டு நீங்காது குடிகொண்டிருக்கின்ற என்போலும் மனத்தினை யுடையவரால் அடையவுங் கூடுமோ. எ - று.()

ஒருவனுக் கிருளற் றுரியசிற் சொரூப முள்ளவா விளங்கினன் றறுமிப், பருவர லுருவப் பற்றுமற் றதுநேர் படுமள விறை புரி தருமைங், கருமமெவ் விடத்துங் கண்டிதற் செயலைக் கைவிடுத் தச்சமா தியவுண், மருவுற தகற்றித் தவஞ்செயல் வழக்கால் வாழியெங் குரவனீ யீழி.

எ - து. ஒருபுருஷனுக்கு அஞ்ஞானவருட்டி நீங்கித் தனக் குரிய ஞானசொரூபம் உள்ளபடியே விளங்குமாயின் இந்தத் துன்பம் செய்யாநின்ற தேகப்பற்று அன்றைக்கு நீங்கும். அந்த ஞானசொரூபம் தனக்கு நேராய்வந்து லபிக்குமளவும் இறை வன் செய்யாநின்ற பஞ்சகிருத்தியங்களை எவ்விடத்திலும் பார் த்துச் சீவச்செயலை விட்டுநீங்கிப் பயமுதலிய துர்க்குணங்கள் மனத்தின்கண்ணே பொருந்தாது மாற்றித் தவத்தினைச் செய் வதே முறைமையாம். எமது ஞானாசாரியன் நீழிகாலமும் வாழ் க்கடவன். எ - று. (௧௦௧)

வைராக்கியதீபவுரை

முற்றுப்பெற்றது.

உருவுகண் டெள்ளா துளந்தே
பொருணலந் தேராழு னுந்தி பற
புன்சொல்கண் டெள்ளாரென் றுந்தி ப

எ - து. ஒருவனது வடிவில்கண்ணே குறை உண்டாயினும் அதனை நோக்கி இகழாது உள்ளத்தின்கண் உள்ள சிறப்பினை விசாரியா நிற்கிற உத்தமராயினோர் யாதொரு தூலினைக் காணுமிடத்தும் அதன்கண் உண்டாகிய பொருளினது நன்மையைத் தேருதலின்முன்பே சொல்லின்கண்ணே குறை உண்டாயினும் அதனை நோக்கி இகழார். எ - று. சொல்லினது கருத்துப் பொருளாமாதலினெனக் கொள்க.

இந்நூற்குச் சொல்லின்கண்ணே குறை உண்டாயினும், பொருள் சுருதி குரு சுவானுபவசித்தமாகலின், குற்றம் உண்டாகாதென்பது துணிவு. (நட)

இந்நூலில் வீட்டுநெறி கூறுவான் றொடங்கி முதற்கண் அவ்வீட்டினது சிறப்புக் கூறுகின்றார்.

அறம்பொரு ளின்பம்வீ டாயவோர் நான்கிற்
சிறந்த பயன்வீடென் றுந்தி பற
தேரின்வீ டேயெலா முந்தி பற.

எ - து. தருமம் அருத்தம் காமம் மோஷம் என்று அறிவுடையோர் அடையும் பயன்களாய் எல்லாநூல்களாலும் சொல்லப்படுமவையாகிய நான்கனுள்ளும், வீடுநிரதிசயமாதலால் சிறந்த பயனை உடையது. அல்தன்றியும், தருமாதிகளுக்கு உள்ள இலக்கணங்களும் வீட்டிற்கே உளவாகலின் மாசறத் தேருங்காலை அந்நூல்வகைப் பயன்களும் அவ்வீடேயாகும். எ - று. ()

அஃது எங்ஙனமெனில்.

தாங்குபற் றற்ற சகலத் தியாகத்தி
னோக்கு தருமமே துந்தி பற
உள்ளது வீட்டிற்குத் துந்தி பற.

எ - து. ஒன்றிலும் தாக்கற்றுடைய சர்வசங்கபரித்தியா கத்தினும் உயர்ந்த தருமமே இல்லை; தருமமாவது பெரும்பான் மையும் தானந்தவமென்கின்ற இரண்டின் கண்ணே அடங்குத லிங். மேலாய சிவத்தினிடத்தே உடல் பொருள் ஆவி மூன் றையும் சத்தியமாக ஒப்பித்து எவ்விடத்தும் தனது சுதந்திரத் துவம் தோன்றாமை நின்றலின் இதற்கு மேலாகிய தானமும் இல்லை. அங்ஙனம் அது தோன்றாமல் நிற்போர்க்குச் சிவமே. யொழியத் தானும் பிறரும் தோன்றாமையின் யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார் என்னும் இதாகிதங்களிலே சிறிதும் உண்டா காமையின் இதற்கு மேலாகிய தவமும் இல்லை. இவை வீட்டிற்கு உரியவாகலின், வீடே அறமும். எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவாசகம். “அன்றே யென்ற னையுமுடலு முடைமை யெல்லாமுங்—குன்றே யனையா யென் னையாட் கொண்டபோதே கொண்டிலையோ—வின்றோ ரிடை யுறெனக்குண்டோ வெண்டோண் முக்க ணெம்மானே—நன் றேசெய்வாய் பிழைசெய்வாய் நாளுே விதற்கு நாயகமே” எ-ம். அருட்பிரகாசம். “நிறைந்த பொருளொ டியாக்கைதம் மாலியை நீடருளா—னுறைந்த குருகரத் தேதத்தஞ் செய்தவற் றென்ற னையு—மறந்து மியானென தென்னா திறைகழன் மன்னிரிற் குஞ்—சிறந்த சகலத் தியாகரி னோரறஞ் செய்தவரே.” எ-ம். பரிபூரணசித்தி. “சகமென வுடலமென்னத் தகுகரணங்க ளென்ன--வகமென விதமதென்ன வழிவில்போ கங்களென்ன-- வகைபட வுயிர்கட் காதன் மாயையம் மாயை நீக்கிப்—புகலரு முத்திசேரு மவர்கள் புண்ணியத்தி னோரே.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (ரு)

பொன்றூப் பொருளே பொருளென்பர் நல்லோர
தன்றிப் பொருளியா துந்தி பற
அல்லன மாயைமுன் றுந்தி பற.

எ - து. அழிவற்றபொருளே பொருளென்று கூறவர் நல் லோர். முத்தியே நித்தியமாதலின், அஃதன்றிப் பொருளே

இல்லை. மற்றையவெவையும் அநித்தியமாகிய மாயாகாரியங்கள். எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருக்கடைக்காப்பு. “செல்வ நெடு மாடஞ்சென்றுசே னேணங்கிச்—செல்வ மதிதோயச்செல்வ றுயர் கின்ற—செல்வார்வாழ் தில்லைச் சிற்றம் பலமேய—செல்வன் கழ லேத்துஞ் செல்வஞ் செல்வமே.” எ-ம். திருவாசகம். “கால முண் டாகவே காதல்செய் துய்மின் கருதரிய — ஞாலமுண் டானெடு நான்முகன் வானவர் நண்ணரிய—வாலமுண் டானெ டுங்கள் பாண்டிப் பிரான்றன் னடியவர்க்கு—பூலபண் டாரம் வழங்குகின் றுன்வந்து முந்துமினே.” அன்றியும், “ஒடுங் கவர் தியு மேயுற வென்றிட் டிள்கசிந்து—தேடும் பொருளுஞ் சிவன் கழலே யெனத் தெளிந்து—கூடு முயிருங் குமண்டை யிடக் குனித்தடியே—ஓடுங் குலாத் தில்லை யாண்டானைக் கொண் டன்றே.” எ-ம். அஞ்ஞவதைப்பரணி. “என்றும் பொருவரிய வின்பப் பொருளுடையார்—பொன்றும் பொருளும் பொருளா கப் போற்றுவுரோ.” எ-ம். மோகவதைப்பரணி. “கொழுங்க னலோ வலிப்பதுவுங் கோபமெனுங் கெழுங்கனலே—வழங்கு வது மழிபொருளோ மறைதேடும் வான்பொருளே.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

பூரண மும்மாம் பொருவிலா னந்தக்கு

நேரியா தின்பம்வே றந்தி பற

நீங்காச சுகமதே யுந்தி பற.

எ - று. முற்கூறிய சித்தியத்துவமுமல்லாமல் பரிபூரணமு மாயிருந்துள்ள ஒப்பற்ற நிரதிசயானந்தமே ஆனந்தம் அல்லது அதற்கு இணையாய் வேறே ஒரு இன்பமும் இல்லை. நித்தியமா கையால் காலத்தினாலும், பூரணமாகையால் தேசத்தினாலும், நீக் கமற்றுள்ளதாயிருக்கிற சுகமும் அதுவே. எ - று.

மற்றுள்ள மாயாபோசங்களெல்லாம் தோற்றமுடையனவா கையால் நாசமும், நாசத்தை அடைவதற்குமுன்னும் பரிச்சின்ன

மாகையால் நீக்கமும், நீக்குதற்குமுன்னும் பலவாய் உயர்ச்சி தர்ழ்ச்சியுடையனவாகையால் ஒன்றுக்கொன்று அதிசயமும், உடையனவாம்: ஆதலின், அவை துக்கமேயன்றிச் சுகமல்லவென்பது கருத்து.

இ - ம். திருக்கடைக்காப்பு. “நிறைவெண் கொடிமாட நெற்றிநேர் தீண்டப் பிறைவந் திறைதாக்கும் பேரம்ப லந்தில் லைச்—சிறைவண் டறையோவாச சிற்றம் பலமேய—லிறைவன் கழலேத்து மின்ப மின்பமே.” எ-ம். திருவாசகம். “நினைத்தனை யுள்ளதோர் பூவினிற்றே னுண்ணுதே—நினைத்தொறுங் காண் டொறும் பேசுந்தோறு மெப்போது--மனைத்தெலும் புண்ணெக வானந்தத் தேன்சொரியுங் குனிப்புடை யானுக்கே சென்று தாய் கோத்தும்பீ.” எ-ம். சிவானந்தமலை. “துன்பமயக் காகி யுபொய்த் துட்டபந்த நோயதனை—யின்பமெனக் கொண்டிக் கிழந்தேனை - யன்பிலெழுந்—தோவாத மெய்யுணர்வா யுள்ளே நின் னுள்ளருக்குந்—தாவாவா னந்தந்தனை.” எ-ம். கலிமடல். “அருநான் மறைநூலொ டாகுமநான் மற்று முரைசான்ற நூலெல்லா மோதுகின்ற தோரிந் - பொருணான்கே யந்நான்கும் பொய்மையற மெய்மை தெரிவார் தெரியுங்காற் நீங்கொன்று மேவா சிருபா திகமென்றே நேரே தருமப் பொருளா வது மென்றும் பொன்னுப் பொருளே யிரியாத வின்பமே யின்ப ஞ்சென நெய்தற்—கரிதாய வ்டி மதுவேயாய் நின்ற - லுரையா டுவ தெல்லா மொன்றாய வின்பப் - பெருமானே யல்லவோ பேதமாய் வேறே—பொருணடி நின்னு புலம்புவோர்க் கந்தப்— பரமானந்தத்தைப் பசரப் படுகே.” எ-ம். வரும். மற்றும் வரு வனவற்றிற்காண்க

(எ)

ஆதலாற் பெற்ற வறிவாற் பெறம்பய

னோதும்வீ டேயென வந்தீ பற

உண்மைநூல் யாவுமென் றந்தீ பற.

எ - து. சர்வசங்க பரித்தியாகத்தின் எய்துவதாய் நித்திய பூரண நிரதிசயானந்தத்தையுடையதியாது அதுவே வீடுமாத

லின் ஒருவன் பெறுதற்கரிய பிறவியையும், அதிலும் பெறுதற்கரிய தண்ணூலுணர்வையும், பெற்றகாலையின் அங்குனம் பெற்ற வறிவாற் பெறும்பயனாவது வீடொன்றுமேயெனக் கூறுநிற்கும் அவர்கற்ற யதார்த்தமாகிய வேதாதிதூல்களனைத்தும். எ - று.

இ - ம். தேவிகாலோத்தரம். “பிறந்து பெற்ற வறிவாற் பெறும்பய—னிறைந்த நீர்முகி னீங்கிய வானென—வறிந்து தம்மை யமல வியாபகஞ்—செறிந்து நல்ல தியானத் திருத்தலே.” எ-ம். திருவள்ளுவநாயனார். “கற்றதன லாய பயனெனக் கொல் வாலறிவ—னற்று டொழாஅ ரெனின்.” எ-ம். திருமந்திரம். “முன்னைப் பிறவியிற் செய்த முதுதவம்—பின்னைப் பிறவியிற் பெற்று லறியலாந்—தன்னை யறிவ தறிவாமலி தன்றிப்—பின்னை யறிவது பேயறி வாமே.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

(௨)

மேல் வீட்டினைச் சாதித்தற்கு ஏதுகூறுகின்றார்.

வீடுஞ் சாந்தன் றி மேவொணு தாகையாற்

கூடுவோ னந்தவாழ் வுந்தீ பற

கோதின்மெய்ஞ் ஞானியென் றுந்தீ பற.

எ - து. முத்திசாதனமாகிய சரியாதிநான்கனுள் ஞான மொன்றுமே முத்திசாதனமாம் மற்றையமூன்றும் ஞானத்திற்குச் சாதனமன்றி முத்திக்குச் சாதனமாகாமையால், அந்தமுத்தியாகிய பேரானந்தவாழ்வைக் கூடுமவன் குற்றமற்ற மெய்யுணர்வையுடையோனே, மற்றையர் அல்லர். எ - று. குற்றமாவது ஐயந்திரிபெனக்கொள்க.

இ - ம். சிவஞானசித்தியார். “ஞானத்தால் வீடென்றே நான்மறைகள் புராண நல்லவாகமஞ், சொல்ல வல்லவா மென்னு—முனத்தா ரென்கடவா ரஞ்ஞா னத்தா லுறுவதுதான் பந்தமுயர் மெய்ஞ்ஞா னந்தா—ஞானத்தா லதுபோவ தலர்கதிர்மு னிருள்போ லஞ்ஞான மறப் பந்தமறு முத்தியாகு—மீனத்தார் ஞானக்க ளல்லா ஞான மிறைவனடி ஞானமே ஞான

மென்பர்.” எ-ம். திருமந்திரம். “ஞானத்தின் மிக்க தவநெறி நாட்டில்லை—ஞானத்தின் மிக்க சமயமு நன்றன்று—ஞானத்தின் மிக்கவை நன்முத்தி நல்காவான்—ஞானத்தின் மிக்கார் நரரிஷ்மிக் காரே.” எ-ம். பிரபுலிங்கலீலை. “உரைசெயிற் பரம ஞான மொன்றுமே முத்திக் கேது—சரியைநற் கிரியை யோகந் தாமொரு மூன்று ஞான—மருவுதற் கேது வென்றே மறைபுகன் றுரைக்கு மிந்தக்—கருவியைப் பொருளென் றெண்ணிக் களிப்பவர் கயவ ரன்றே.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (௧)

மெய்புணர்வுடையோனது இலக்கணம் யாதெனின்.

யானென தென்செருக் கீர்த்த மகனேமெய்ஞ்
ஞானியென் றேதிய வுந்தி பற
நான்மறை யாதிய வுந்தி பற.

எ - து. யானென்றும் எனதென்றும் இந்நிலைக்கட் கூறப் படுவதாகிய மயக்கத்தினை அறுத்துள்ள புருஷன் யாவன் அவனை மெய்புணர்வுடையோனென்று கூறாநிற்கும் வேதமுதலிய பலகலைகளும். எ - று.

இ - ம். திருவள்ளுவநாயனார். “யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்—குயர்ந்த வுலகம் புகும்.” எ-ம். திருவாய்மொழி. “நீர்நாம தென்றிவை—வேர்முதன் மாய்த்திறை—சேர்மி னுயிர்க்கது—நேர்நிறை யில்லை.” எ-ம். பிரபுலிங்கலீலை. “யானென தென்ப திருந்திடு காறு—ஞான முறானது நண்ணில னாயிற்—றானிலை யாத சகந்திகழ் கிற்குந்—தீனமிலாத சிவந்திகழாதே.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (௧0)

யாதினையாதினையானென தென்பதென்னின்.

தேகாதி நான்கனுட் டேக கரணங்க
ளாகு மியானென்ப துந்தி பற
வலமற் றெனதென்ப துந்தி பற.

எ - து. இந்நிலைக்கண் உயிர்களுக்கு மாயையினுண்டாகிய தனுக்ரண புவன போகங்கள் நான்கினுள்ளும் தனுக்ரணங்கள் யானென்றும், புவனபோகங்கள் எனதென்றும், சொல்லப்படும். எ - று.

தனுவென்றது தேகத்தை. கரணமென்றது அந்தக்கரண புறக்கரணங்களை, புவனமென்றது பூ பூதராகிப் பிரபஞ்சத்தை. போகமென்றது சத்தாதிவிடயங்களை. இவற்றுள் கரணங்கள் தனுவுக்கு அபேதமாயும், புவனங்கள் போகத்துக்கு அபேதமாயும், நிற்கையால், தேகபோகமென்றிரண்டாகவும் சொல்லப்படுமெனக் கொள்க. (௧௧)

தனுக்ரணங்கள் ஸ்தூலமாய் அசித்தாய் அநித்தியமாய் உள்ளன; ஆன்மா குக்குமமாய்ச் சித்தாய் நித்தியமாய் உள்ளது; இவைகள் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபாடாதலின், உயிர்களுக்குத் தனுக்ரணங்களை யானென்னும் ஐக்கியாத்தியாசம் எங்ஙனம் கூடிற்றென்னில்.

அழிதேக மன்னுயிர்க் கன்னிய மேயேனும்
பழமோகத் தால்யானென் றுந்தி பற
பற்றுமை யொற்றுமை யுந்தி பற.

எ - து. அநித்தியமாகிய சரீரம் நிலைபேறுடைய உயிர்களுக்கு விசாதியமேயாயினும் உயிர்கள் உள்ளவன்றே உண்டாய் அநாதியாயிருந்துள்ள அஞ்ஞான சம்பந்தத்தினாலே சிறியவிளக்கமாய் நிற்கின்ற தனுவாதிகளைத் தானென்று அபிமானித்த பிராந்தியே ஐக்கியம். எ - று. (௧௨)

ஒருவனுக்குத் தேகத்தை நானென்னும் அகப்பற்றுகிய அகங்காரப் பிராந்தியை நீக்குதற்கு உபாயம் யாதென்னின்,

விற்கா ரழல்போலு மின்னாற்பொன் னாதி
புறுகாறு மந்தமை யுந்தி பற
உள்ளக்கண் மாறுதென் றுந்தி பற.

எ - து. புறப்பற்றுகிய பெண் பொன் முதலிய பொருள் கள் சூழ்ந்துள்ளவளவும் முற்கூறப்பட்ட அகப்பற்றானது விற குபெற்ற தழல்போல் முறுகுவதல்லது ஆத்தமாலிடத்து நீங் காது. எ - று.

இ - ம். தேவிகாலோத்தரம். “மூண்ட பற்றி முழங்கி யெழு ங்கன—லீண்டு காட்ட மிலதே விலதாருந் - தீண்டு மப்பொரு ளின்றெனிற் சித்தமு—மாண்டு தோற்ற மிலதாய் மடிந்திடும்.” எ-ம். திருவள்ளுவர். “அடல்வேண்டு மைந்தன் புலத்தை விடல் வேண்டும் -வேண்டிய வெல்லா மொருங்கு” எ-ம். வரும். மற் றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (கக.)

வேபுனைக் களையிற் கொடிமுதலிய வாடுதல்போலும் யானென்னும் அகப்பற்றை முன்பு நீக்கின் அதன் சார்பாகிய புறப்பற்றுத்தானே நீங்கிவிடும். இஃது ஒழிந்து புறப்பற்றை முன்பு நீக்கின் அதனால் அகப்பற்று ஒழியுமென்பது விருத்தமா கையால் அது கூடாதென்னின்.

நீக்காமுற் சூழ்காடு நீடெயிற் கொள்ளொணு

போக்கார் புறப்பற்றே லுத்தி பற

போமே யகப்பற்றென் றுத்தி பற.

எ - து. சூழ்ந்துள்ள காட்டை வெட்டி வெளிசெய்யாவிட த்து நிலைபெற்று நடுகின்ற எயிலைக்கவருதல் கூடாது: அது போல் எனதென்னும் புறப்பற்றை நீக்காராயின் யானென்னும் அகப்பற்று ஒழியாது. எ - று.

இ - ம். அஞ்ஞவதைப்பரணி. “சுற்றமொ டிற்ற துவந்துவ மெல்லா—மற்றவர் தம்மொடு மற்றவர் தாமே.” எ-ம். “கதறிய வாழியாறி யாடுதல் கருதினார் யாவர்தா மியாவையு—முதறிய ருத போது நாடொறு மொழுக விடாத வாரவாரமே.” எ-ம். “கழிய நிலாதபோது சேருது கழுவி யிலாப மேதி யாவையு— மொழிய நிலாதபோது மாசற வுதற வொணுது பாச மூடுமே.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (கச)

ஒருவன் புறப்பற்று நீக்கியமாத் திரத்து அவனுக்கு அகப்பற்று ஒழியுமோவெனின்.

புறப்பற் றெலாந் தூரப் போக்கிமீட் டெண்ணு
துறப்பற்றின் மெய்யுணர் வுந்தீ பற
ஒடு மகப்பற்றென் றுந்தீ பற.

எ - து. எனதென்னும் பொருள்களனைத்தையும் ஒரு சற் று ம தாக்கர்து தூரத்திலே போவனவாகக் கைவிட்டு அவ்வா சனையும் மனத்தின்கண்ணே தோன்றாமலொழித்துத் தன்னு ண்மைக்கண் முறுகப்பற்றி நிற்கின், சுவிடுந்தோன்றாமல் நீக்கும் அகப்பற்று. எ - று. தூரப்போக்கியென்றது விட்டபொருளி னது நாமருபங்கள் மீண்டும் தனத்திரியங்களுக்கு விட மமாக் காமையெனக்கொள்க

புறப்பற்றெல்லாம் நீக்கவேண்டுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர், “இயல்பாகு நோன்பிற்கொன் றின்மை யுடை மை—மயலாகு மற்றும் பெயர்த்து.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. அவற்றினைத் தூரப்போக்கி மீண்டும் அவ்வாசனையும் தோன்றாமை அடக்கவேண்டுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: ஒழிவி லொடுக்கம். “கரையடுக்க வந்தாற் றிரையலைக்குங் கப்பல்— பொருளடுத்தாற் றேன்றும் பொய்ப்போதம் - விருதினவன்— வெற்றிக் குழிசுதித்தோன் போல்வேண்டும் விட்டதுபின்— பற்றுமதிற் சிக்கென நிற்பாய்.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. மெய்யுணர்வின் கண் முறுகப்பற்றி நிற்கின் அகப்பற் றெழியு மென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர், “பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப் — பற்றுக் பற்று வுடற்கு.” எ-ம். தேவாரம், “விறகிற்றீயினன் பாலிற் படுநெய்போன்— மறைய நின்றளன் மாமணிச சோதியா—ஹுவு கோனட் டெணர் வுகயிற்றினன்—முறுக வாங்கிக் கடையமுன் னிற்குமே.” எ-ம். ஞானவாசிபட்டம், “மோக வற்சநா பிக்கொடி முளைத்தெழு மூல ன்—சோகமாசுண யிருந்தர சாள்வதோர் குழ—லாக மேழுதல்

யானென தென்னு மஞ்ஞான — மேகமாகிய பராபரந் தோன்
றினா லிறக்கும்.” எ-ம். சிவஞானசித்தியார், “யான்செய்தேன்
பிறர்செய்தா ரென்னதியா னென்னு மிக்கேரணை ஞானவெரி
யால் வெதுப்பி ரியிர்த்துத்—தான்செவ்வே நின்றிடவத் தத்து
வன்றா னேரே தனையளித்து முன்னிற்கும் வினையொளித்திட
டோடு—நான்செய்தே னெனுமவர்க்குத் தானங்கின்றி நண்ணு
விக்கும் போகத்தைப் பண்ணுவிக்குங் கன்ம — மூன்செய்யா
ஞானந்தா னுதிப்பி னல்லா லொருவருக்கும் யானெனதிங்
கொழியாதன்றே.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றார் காண்க. ()

அகப்பற்றை ஒழித்தற்கு மெய்யுணர்வே காரணமாயின்
அதனை எவ்விதத்தாலும் சாதித்தல் வேண்டுமென்னுது முன்பு
புறப்பற்றை நீக்கிப் பின்பு சாதித்தல் வேண்டுமென்பானே
னெனின்.

வேண்டா துறத்தலே மெய்யுணர் வென்பதொன்
நீண்டிடை யூறதற் றுந்தீ பற
எய்துமே வில்லையென் றுந்தீ பற.

எ - து. மெய்யுணர் வென்பது ஒரு பரமகேவலப்பொ
ருள்; இவ்விடத்து இல்வாழ்க்கையோடு கூடியிருக்கவும் ஓரிடை
யூறின்றி ஒருவனாலே சாதிக்கப்படுமாயின், அவன் இல்வாழ்க்
கையைத் துறக்கவே வேண்டாம். எ - று. (௧௬)

ஆயின், இல்வாழ்க்கையை நீங்காவிடத்து மெய்யுணர்வு
இடையூறின்றித் தலைக்கூடாதோவெனின்.

குடும்பபா ரந்தலைக் கொண்டவர்க் கல்லல்
விடும்பரி சின்மையா லுந்தீ பற
மெய்யுணர் வெங்கினு முந்தீ பற.

எ - து. தாய் தந்தைமனை மக்கள் சுற்றமென்னுங் குடும்ப
த்தைத் தனதென்றும், அவற்றினைத் தாக்கும் அதிகாரமுடை
யோன் தானென்றும், அபிமானம்பூண்ட ஒருவன் அக்குழாக்

களோடும் கூடி நுகர்தற்கு விஷய சுகங்களைத் தேடுதலாலும், அவை பொருளினுலன்றி வாராமையின் அப்பொருளைத் தேடற்கு முயலுதலாலும், அங்ஙனம் முயலுமிடத்து அவற்றிற்கு வரும் இடையூறுகளை நீக்கவேண்டுதலாலும், அவ்வாறு கூட்டப்பட்ட பொருளுக்குப் 'பிறரால் அழிவு வாராமல் காத்தலாலும், அப்பொருளினைக் காலதேசங்களிற்று நுகருதலாலும், அக்காலையில் தமது குழாங்களுக்கும் தமக்கும் வரும் தாபத்திரயங்களை நோக்கி வருந்துதலாலும், இவை முதலிய அல்லல்கள் அனந்தம் இடையறாது சூழ்தலின், அவற்றினை நீக்கிச் சற்குருவை அடைந்து நித்தியாநித்தியப் பொருள்களைக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிகுதலே கூடாது கூடினும், தன்னுண்மைக் கண் ஒருகணமேனும் நிட்டாபரணம்ச் சித்தசலனம் அற்று இருத்தல் கூடாது. அஃது ஒருகாலையிற் கூடினும், கூடியவுணர்வு முதிர்வளவில் ஒரோரிடையூறுகளால் சித்தசலனம் பிறந்து மெய்யுணர்வு நீங்கிவிடும். அது நீங்கவே, அகப்பற்றும் அவனுக்கு நீங்காது. ஏ - று.

இ - ம். திருவள்ளுவர். “பற்றி விடாஅ விடும்பைகள் பற்றினைப்—பற்றி விடாஅ தவர்க்கு.” ஏ-ம். திருக்கடைக்காப்பு. “தந்தைதாய் தன்னுடன் ரேன்றினார் புத்திரர் தாரமென்னும்--பந்தநீவு காதவர்க் குய்ந்துபோக கில்லெனப் பற்றினாயே—வெந்தநீ ருடியா ராதியார் சோதியார் வேதகீத—ரொந்தையா ரார் தொழு துய்யலா மையல்வொண் டஞ்சனெனஞ்சே.” ஏ-ம். தேவாரம். “பழகினல் வரும் பண்டிள சுற்றமும்—விழவி டாவிழன் வேண்டிய தெய்தொணு—திகழ்கொள் சேறையுட் செந்நெறி மேவிய—வழக னொள ரஞ்சுவ தென்னுக்கே.” அன்றியும், “அருத்த மும்மனை யாளொடு மக்தரும்—பொருத்த மில்லை பொல் லாதது போகட்டுங்—கருத்தன் கண்ணுத லண்ணல் காட்டுப்பள்ளித்—திருத்தன் சேவடியைச்சென்று சேர்மினே.” ஏ-ம். திருப்பாட்டு. “பதியஞ்சுற்றமும் பெற்ற மக்களும் பண்டையார்நல்ல பெண்டிரு—சிதியு மிம்மனை வாழும வாழ்க்கை நினைப்

பொழிமட நெஞ்சமே—மதியஞ் சேர்ச்சடைக் கங்கை யானிட மகிழ மல்லிகை சண்பகம்—புதிய பூமலர்ந் தெல்லி னொறும் புற ம்ப யந்தொழப் போதுமே.” எ-ம், திருவாசகம். “தாமே தமக் குக் சுற்றமுந் தாமேதமக்கு விதிவுகையும்—யாமா ரெமதார் பாசமா ரென்ன மாய மிவை போகக்—தோமான் பண்டைத் தொண்டரொடு மவன்றன் குறிப்பே குறிக்கொண்டு—போமா றமைமின் பொய்கீர்கிப் புயங்க னுள்வான் பொன்னடிக்கே.” எ-ம். பட்டணத்துப்பிள்ளையார். “திருவடி பிடித்து வெருவரல் விட்டு—மக்களு மனையு மொக்கலுந் திருவும்—பொருளென ரினையாதுன் னருளினை ரினைந்து.” எ-ம். கந்தரனுபூதி. “வளை பட் டகைமா தொடுமக் களெனுந்—தளைபட் டழிய்த் தகுமோ தகுமோ—இளைபட் டெழுரு ருமுகு கிரியுந்—துளைபட் டிரு வத் தொடுமவே லவனை.” எ-ம். திருவாய்மொழி. “கொண்ட பெணடா மக்க னுற்றார் சுற்றத்தவர் பிறருங்—கண்டதோடு பட் டதல்லாற் காதன்மற் றியாதுமிலை—யெண்டிசையுங் கீழுமேலு முற்றவு முண்டபிரான்—ரெண்ட ரோமா யுய்யி னல்லாலில்லை கண்டீர் துணையே.” எ-ம். தத்துவராயர். “தந்தையொடு தர்ய மைந்தர் முன்பினுடன் வந்தார் தாரமொடு பேரர்மிகு கூருமுற வாகும்—பந்தமென வேவந்த தொந்தமிவை யொன்றிற் பட்ட தல காணுமிவை விட்டுவிடுநேரா—வந்தமுத ருனன்றி யென் றுமுள தானே யண்டமுத லாயன்றி ரின்ற பொருணுமா—விந்த வுல கேவந்து தந்தருளுமாறு தெந்தைசொரு பானந்த னென்று மொழியீரே.” எ-ம். சிவதருமோத்தரம். “மண்ணினுந் தனத் தினு மனைக்கு வாய்த்தநற்—பெண்ணினு மகவினும் பெரியபே ரினுந்—துண்ணென விழைவினைத் துறந்த னாயரே—விண்ணி னுமின்புடன் விளங்கி மேவுவார்.” எ-ம். ஞானவாசிபட்டம். “தாச தன மிகுமென்னிற் றனையாகு மப்பாசந் தளைத்துக் கொண்டா-- லாரதனையறுத்தகலும் விரகுடையா ரறிவிலா ராசைவிஞ்சிக்— கூரிதய மப்போகத் துழன்றுழக்குங் கொடுத்துயரைக் குறித்த போதே—தீரதையா மறிஞருக்கு விரத்திபுள தாய்ச்சித்தந் தெளி

யுமன்றே.” எ-ம். பரமார்த்ததரிசனம். “இறவா வகைதன் னுள் ளத்தை யடக்கு மவனே தனக்கென்று—முறவாயுள்ளா னல்லா தார் தமக்கே பன்கயா யொழுசுவார்—துறவா தொழுகுந் துவந் துவங்க றெந்தோன் றினையே தொடர்ந்த வன்பான் — மறவா தெழுந்த மெய்யறிவிம் மாயை மறைக்க மறையாதால்.” எ-ம். அமுதசாரம். “மடம்படுமிப் பிறவி மாற்ற நினைவார்க்—குடம்பு மிகையென் றுணர்வுற் - நடங்கத்—துறவா மனிதர்க் கெளித ன்றோ துஞ்சிப்—பிறவா நெறியைப் பெற.” எ-ம். ஞானசூரி யன். “உடலை யொண்பொரு ளினையுல கியல்பினை யுயர்குல நெறிதன்னை — யடையு மைந்தர்தாய் தந்தைநன் மனையென வறைதரு மவர்தம்மை—விடவி கழந்திறை கழலினை மருவிய விமலர்தங் களையெல்லா—முடைய நன்குறு மொழிமறை முனி வர்க ளுரைப்பராத் தர்களென்றே.” எ-ம். நாலடி. “துன்பம் பலநா ளுழந்து மொருநாளே—யின்பமே காமுழுவ ரேழையா - ரின்ப—மிடைதெரிந் தின்னாமை நோக்கி மனையா --றடைவொ ழிந்தா ரான்ற மைந்தார்.” எ-ம். சிவானந்தமலை. “உடம்பு மனைவிமக வுற்றாரோ றேர்கே—ளடைந்த தனம் வீட்டிமை காணி - தொடர்ந்தவிவை — யென்னவெனுஞ் சொன்னினைவு போனா லிறையருளான்—மன்னிய வனைப்பெறுமான் மா.” எ-ம். ஒழிவிலொடுக்கம். “நாடுநகர் வீடுடையா டாய்தந்தை நட் புமக்கண்—மாடுகுலம் பொன்னுடன்பின் வா தனைகள்—கூடத்— தொடுத்தவலைக் கண்ணித் தொடக்கிதை யிப்போது—விடப்பெ றுவா ரேன்பிறப்பார் மேல்.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற் றுற்காண்க.

(கௌ)

ஆயிற் குடும்பசகிதராய் நின்று மெய்யுணர்வடைந்தோர்கள் இலரோவெனின்.

கற்றழிஇ முந்நீர் கடந்தோரு முண்மையா
னிற்றழிஇ மெய்யுணர் வுந்தீ பற
ஏய்ந்தோரு மில்லெனா ருந்தீ பற.

எ - து. கல்லைப் புணையாகத் தழுவிக்கொண்டு சமுத்திரத் தைக்கடந்தோரும் ஒருவருண்டாகையால், மனைவாழ்க்கையை த்தழுவி ரின்றுகொண்டு மெய்யுணர்வை அடைந்தோரையும் இல்லையென்று சொல்லார்கள் பெரியோர்கள். எ - று.

எனவே அந்நிலைக்கண் மெய்யுணர்வை அடைதல் அரி தென்றது எனக்கொள்க. அங்குனங் கடல்கடந்தவர் அப்ப மூர்த்திகள். (௧௮)

ஆயின் எல்லார்க்குந் துறவடைகுதல் கூடுமோவெனின்.

எல்லோர்க்குங் காலன் றுறவீவ னீயாமு
எல்லோர் துறப்பர்தா முந்தீ பற
நன்றறி வார்களென் றுந்தீ பற.

எ - து. ஆண் பெண் அலியென்று கூறப்பட்ட அனைவர்க் கும் யாமன் சடிகியிலே பற்றொழிவு கொடாரிற் பன்; அவன் வந்து சீரீக்கஞ் செய்வதற்கு முன்னம் தாமே அச்சீரத்தின் கண்ணே பற்றொழிந்து அதன் சார்பாகிய புறப்பற்றையும் கைவிட்டு மெய்யுணர்வடைவோரே நன்மையினைபுடையராவர். அவரேதமக்கு உறுதியாயின அறிவார். எ - று.

இ-ம். சித்தாந்தஊணம். “எல்லோர்க்குங் காலன் றுற வீவ னீத்தபிற்கேள்—பல்லோரு மாய்ந்தமனைப் பாலுடிலை- யொல்லையினில்—வைப்பர் சமாதியிந்த வாறவர்செ யாமுன லோ—ரப்பரிசே தாம்புரிவ ரால்.” எ-ம். வரும். மற்றும் வரு வனவற்றாற் காண்க. (௧௯)

துறவடைந்தோர் அடைந்த மாத் திரத்திற்செய்யும் கருமம் யாதென்னின்.

இருமையுண் மைவல்லோர்க் கிம்மெய்கொண் டம்மெய்
விரவினாய்ந் தெய்தலே யுந்தீ பற
வேலையா சானையுந் றுந்தீ பற.

எ - து. ஒரு மெய்யென்னும் பெயரினையுடைய சரீரத்தினை அசுத்தமும் அஃது அளவற்ற துக்கத்தோடும் அவதி அறிதற்கு அரிய அரித்தியத்தோடும் கூடியிருத்தலையும் மற்றுமொரு மெய்யென்னுமியல்பினையுடைய வீட்டினது பரிசுத்தமும் அதனை நிரதிசயானந்தமும் நித்தியத்தன்மையும் அந்த வீட்டினை அடைவதற்கு இந்தச்சரீரம் இன்றியமையாமையும், சென்மாந்தரத்திலேசெய்த தபோபலத்தால் இந்தச் சரீரம்பெற்ற அருமையும், பிரத்தியட்சுத்தினாலும் வாக்கியத்தினாலும் கண்டும், கேட்டும், அறிந்துளோர்க்கு இந்தச்சரீரம் நீங்குவதற்கு முன்பே அநாசாரியனை நீங்கி ஞானாசாரியனை அடைந்து அதிசீக்கிரத்தில் வீட்டு நெறியை விசாரித்து நிட்டை கூடுதலே கருமம். எ - று.

இந்தத்தேகம் அசுத்தமும், துக்கமும், நிலையாமையும், உடையதென்பது பிரத்தியக்ஷமாயினும், பெத்தான்மாக்கணிமித்தம் புராதனர் கூறியிருத்தலின் வாக்கியப்பிரமாணமும் காட்டுதும்.

தேகமிழிவுடையதென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருக்கடைக் காப்பு. “என்பிறைக்கழி நிரைத்திறைச்சி மண்சவரெறிந்திது நம் மில்லம்—புண்புலா னுறுதோல் போர்த்துப் பொல்லாமையான் முகடு கொண்டு—முன்பெலா மொன்பது வாசலார் குரம்பையின் மூழ்கிடாதே—யன்பனாருர்தொழு துய்யலாமையல்கொண்டஞ்சனெஞ்சே.” எ-ம். திருப்பாட்டு. “உதிரநீ நிறைச்சிக் குப்பை யெடுத்தது மலர்க்குக் கைம்மேல்—வருவதோர் மாயக் கூரை வாழ்வதோர் வாழ்வு வேண்டேன்—கரியமா லயனுந் தேடிச் சூழலினை காண மாட்டா—வரியனும் நின்ற வாளு ர்ப்பனே யஞ்சி னேனே.” எ-ம். திருவாசகம். “பொத்தை யூன்சுவர் புழுப்பொதிந் துளுத்தசும் பொழுதியு பொய்க்குரை—யித்தை மெய்யெனக் கருதிநின் றிடர்க்கடற் சுழித்தலைப் படுவேனை—முத்து மாமணி மாணிக்க வயிரத்த பவளத்தின் முழுச்சோதி—யத்த னுண்டுதன் னடியரிற் கூட்டிய வதிசயங் கண்டாமே.” எ-ம். சிவதருமோத்தரம். பொற்கடத்துண் மலம்பொ

ருந்திற் புல்லியரும் ! பொருணசையா—லக்கடத்தைப் பற்றி யெடா ரங்கையினு லவனிதனின்—மக்கடம துடலினைத்தா மலபாண்ட மெனவறிந்து—மெக்கணக்கா லிகழாதே யருவரு ப்டிற் றிருக்கின்றார். எ-ம். “அடுத்தவை யூத்தை யாக்கு முடம் பைநல் லறிவாற்றோலே—விடுத்துளே வேறு வேறு நரம்பினோ டிறைச்சி யென்பாற்—ரொடுத்தவம் மாலே தன்னைத் தாய்தி ன்மை நோக்கித் துன்ப—மெடுத்தவிக் காமபாச மெறிகிலா ரென்னே யென்னே.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

தேசம் துன்பமுடையதென்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவானந்தமாலே. “இருவசுகயா மாண்மிகமிக் காயத்தி னெஞ்சின்—வருமவைதா னோதக்கேண் மாணப்-பொருவரிய—குன்மமதிசா ரம் வெப்பஞ் கொடுஞ்சூலை—யன்னபிற வின்னங்கே ளாய்.” அன்றியும், “மக்களொடு துட்ட மிருகம்பேய் வன்பசுநற்—பக்கி பறிப் போரசுரா பற்பலவுந் - தொக்கிலுறல்—சோகமருயை யபிமான மாற்சரிய—மாகுபல யுள்ளுறுகோ யாம்.” அன்றியும், “சீதமுடன் வெம்மை செறிந்து மிகச்சலிக்கும்—வாத மழைத்தி த்து வானிலிடி - தீதிற்—கௌரியொரு பாகன் கருணையினு லாகும் பெளதிகமீ தென்றே பகர்.” அன்றியும், “கருவா யுத ரத்திற் கட்டுண்டன் மண்ணி—லுருவாகி யுற்பவித்த லோங்க - நரைதிரைதான்—மைவிரவஞ் ஞான மரணநர கஞ்சனன்—தெய்விக மீதென்றே தெளி.” எ-ம். சிவதருமோத்தரம். “அன்னைதன் வயிற்றிடை யனேக துன்பமே—பின்னையும் பிற ப்புழிப் பெரிது துன்பமே—தன்னைய ரறவுரை தரிக்கத் தாடையோர் - சொன்னவில் குரவனுஞ் சுளியத் துன்பமே.” அன்றியும், “காலையு மலத்தினுற் கடிது துன்பமே—சாலவும் பசியினுற் றளர்வ ருச்சியின்—மாலையிற் காமமு மலியவாடுவர்—வேலை கடுமாறுமிடர் விளையும் லிஞ்சியே.” எ-ம். தத்துவாமிர்தம். “பிணிகளுக் கவலையும் பேசி னேழ்கட—லணைதரு மணலினு மனந்தகோடியா—லணைதரும் பிறவியி லிடரலாதொரு—

கணமது மிலதெனக் கண்டு நொந்தனன்.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

தேகமரித்தியமென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். “நெருந லுளனொருவ னின்றில்லை யென்னும்—பெருமை யுடைத்திவ் வுலகு.” எ-ம். திருக்கடைக்காப்பு. “தந்தையார் போயினார் தாயரும் போயினார் தாழும் போவார்—கொந்தவேல் கொண்டொரு சுற்றத்தார் பார்க்கின்றார் கொண்டிபோவா—ரெந்த நாள் வாழ்வதற் கேமனம் வைத்தியா லேழைநெஞ்சே—யந்தனா னுந்தொழு துய்யலா மையல்கொண் டஞ்ச நெஞ்சே.” எ-ம். தேவாரம். “நடலை வாழ்வுகொண் டென்செய்தீர் நாணிலீர்—சுடலை சேர்வது சொற்பிர மாணமே—கடலி னஞ்சமு துண்டவர் கைவிட்டா—லுடலி னார்கிடந் தூர்முனி பண்டமே ” எ-ம். திருப்பாட்டு. “பரிந்த சுற்றமு மற்றும்வன் றுணையும் பலருக் கண்டழு தெழுவயி ருடலைப்—பிரிந்து போயிற்று நிசசய மறிந்தாற்பேதை வாழ்வெனும் பிணக்கினைத் தவிர்ந்து—கருத்த டங்கணி பங்களை யுயிரைக் கால காலனைக் கடவுளை விரும்பிச்—செருந்தி பொன்மலர் திருத்தினை நகருட் சிவக்கொழுந்தினைச் சென்றடை மின்னே ” எ-ம் கந்தரனுபூதி. “கூகாவென வெண்கிளை கூடியழப்—போகாவகை மெய்ப்பொருள் பேசியவா—நாகா சலவே லவநா லுகலித்—தியாகா சுரலோக சிகாமணியே.” எ-ம். கந்தரலங்காரம். “கூர்கொண்ட வேலனைப் போற்றாம லேற்றற்கொண் டாடுவிற்காள்—போர்கொண்ட காலனு மைக் கொண்டு போமன்று பூண்பனவுந் —தார்கொண்ட மாதரு மாளிகை யும்பணச் சாளிகையு—மார்கொண்டு போவரை யோகெடு வீர்தும் மறிவின்மையே.” எ-ம். பட்டணத்துப்பிள்ளையார்பாடல். “வினைப்போக மேயொரு தேகங்கண் டாய்வினை தானொழிந்தாற்—றினைப்போ தளவுநில் லாதுகண்டாய் சிவன் பாத நினை—நினைப்போரைமேவு நினையாரை நீங்கிந்நெ றியினின்று— லுனைப்போ லொருவருண் டோமன மேயெனக் குற்றவரே.” எ-ம். திருவாய்மொழி. “மின்னி னிலையிலிம்—மன்னுயி ராக்

கைக—என்னு மிடத்திறை—யுன்னு மினீரே.” ஞானவாசிட
டம். “நிதியுமர சுஞ்செயலு மிவ்வுடம்பும் வேண்டுவது நிற்கி
னன்றோ—விதியில் வருங் காலனாவை யெல்லாஞ் சிலநாளில்
வீத்து போகு—முதிரமொடு தசையுடைத் தாயுடை வதியல்
பாய்த்தாழ்ந்தோ ருயர்ந்தோ ரொத்த—வதிகசரா மரணமுறுந்
தரமறியா ரிவ்வுடலி னழகென் கொல்லோ.” எ-ம். நாலடியார்.
“புன்னுனிமே னீர்போ னிலையாமை யென்றெண்ணி—யின்னி
னியே செய்க வறவினை - யின்னினியே—சின்ரு னிருந்தான்
கிடந்தான்றன் கேளறச்—சென்றா னெனப்படுத லால்.” எ-ம்.
சிவஞானசித்தியார். “கருவினு ளழிவ தாயுங் கழிந்திடா தழிவ
தாயும்—பரிணமித் தழிவ தாயும் பாலனா யழிவ தாயுந்—தரு
ணனா யழிவ தாயுந் தானரைத் தழிவதாயு—முருவமே யழிலே
யானா லுள்ளபோ தேபாருய்ய.” எ-ம். தத்துவராயர். “கொட்
டாவி கொண்ட வர் விட்டா ருயிரென்று கூடகின்று—கட்டார்
கள் சுட்டி நடக்கும் வகையிது கண்டு கண்டு—மொட்டா தென்
னெஞ்ச மொருகாலி தென்னென் றுணர வும்பர்க்—கெட்டா
தவனென்னை யானுடை யானருளில் லவர்க்கே.” எ-ம். ஒழிவி
லொடுக்கம். தேடப் படும் பொருளைச் சிக்குண வாசப்பு தைத்
துக்—கோடிக்கொரு சிமிடங் கொள்ளுகினுங் - கூடாத—வா
ணளை வீண்கழிக்கு மாணுடரைப் போன்மயக்கம்—பூணர்பொய்
கண்டு துறப்போர்.” எ-ம் வரும். மற்றும் வருவனவற்றார்
காண்க

வீடு சுத்தமாய் நித்தமாய்ச் சுதமாயிருக்குமென்பதற்குப்
பிரமாணம்: தேவிகாலோத்தரம். “ஒருபொரு ளெக்காலத்து
முளதாகி சிறப்புடைத்தா—யிருவினை யின்றிமேலா பின்பத்
தை யளிப்பதாகும் - பொருவினா விதன்மேலன்பு பொருந்திடா
தாருமுண்டோ—திருவுலா வகன்றகல்வி சிறந்தசான் றோர்க
டாமே.” எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றார் காண்க.

அத்தன்மையவீடடைதற்கு இத்தேகபின்றியமையாதென்
பதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். “அழியு மாக்கைகொ

டேயழி யாப்பதங்—கெழுமு வார்பெற்ற தேநல்ல கேள்வியு—
மழியு மாக்கை தனையழி யாதென—விழுவ ரேநர சுக்குழி வெய்
யரே.” எ-ம். பிரபுலிங்கலீலை. “எய்தற் கரிய யாக்கைதனக் கெய்
திற் றென்ற லதுகொண்டு—செய்தற் கரிய வறங்கன்பல டெய்
துதுயர்கூர் பிறவியினின்—றுய்தற் கொருமை பெறவெண்ணு
துழல்வோ னுடம்பு பொற்கலத்திற்—பெய்தற் குரிய பால்கமரி
ற்பெய்வ தொக்கு மென்பரால்.” எ-ம். நாலடியார். “அரும்பெ
றல் யாக்கையைப் பெற்ற பயத்தாற்—பெரும்பயனு மாற்றவே
கொள்க - கரும்பூர்த்—சாறுபோற் சாலவும் பின்னுதவி மற்ற
தன்—கோதுபோற் போகு முடம்பு.” எ-ம். சித்தாந்தகரணம்.
“மந்திரவாட் பெற்றும் பகைவெல்லான் மற்றதுகொண்— டந்
தோதன் மெய்யை யரிந்தான்போன் - நிந்தவுடற்—கொண்டு
முத்திசெல்லங் குறிப்பின்றிச் சிற்றின்பங்—கண்டுவினைக் கா
ளாக் கணக்கு.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனஹ்ருற்காண்க.

இச்சீரம் பெறுதற்கரிய தென்பதற்குப் பிரமாணம்: திரு
மந்திரம். “இக்காய நீக்கி யினியொரு காயத்திற்—புக்குப் பிற
வாமற் போம்பழி தேடுமி—னெக்காலத் திவ்வுடல் வந்தெமக்
கானதென்—றக்கால யுன்ன வருள்பெற லாமே.” எ-ம். அறி
வானந்த சித்தியார். “தேறிற் சதுரயுகமிரண் டாயிர நாட்டிங்க
ளாண் -டோரிலேஞ் னூற்றின யன்மாண் டொந்தமு முற்றுத்
தென்பாற்—சேருறுகத னுளையில்வட பாற்கழி செல்லெளிது—
சாரும் பிறப்பொழித் திம்மா னுடத்திற் சணிக்கரிதே.” எ-ம்.
சிவஞானசித்தியார். “அண்டசஞ் சுவேத சங்க ளுர்பிச்சஞ்ச
ராயு சத்தோ—டெண்டரு நாலெண் பத்து நான்குநூ ருயி
ரத்தா—னுண்டுபல் யோனி யெல்லா மொழித்துமா னுடத் துதி
த்தல்—கண்டிடிற் கடலைக் கையா னீந்தினன் காரியங்காண்.”
எ-ம். அனந்தபோதம். “சனித்திடுஞ் சராசரத்தின் ருன்மிக
வரிய தொன்றே—மனித்தரா யறிவுண்டாகை மற்றதி னரிய
தொன்று--மனித்தமி றன்னை யாயு மறிவதி னரிய தையா—
வினித்தமா மின்பங் காண்பா ரியாரினு மரிய ரன்றே.” எ-ம்.

ஞானவாசிட்டம். “எறியுங் கடலி னுதத் துளையி லியாமைக் கழுத்துப் புருவதுபோற்—பொறிவெம் பிறவி யனேகத்தாற் புருடன் விவேகி யெனப்பிறந்து—முறியும் பிறவிப் பயனிலலிம் மோக மமையுஞ் செய்தொழிலாற்—செறிவ் தென்னே யிவற் றுலே தினங்களெல்லாஞ் சென்றிடுமால்.” எ-ம். திருக்கடைக் காப்பு. “நீநாளு நன்னெஞ்சே நினைகண்டா யாரறிவார்—சாநா ளும் வாழ்நாளுஞ் சாய்க்காட்டெம் பெருமாற்கே—பூநாளுந் தலைசுமப்பப் புகழ்நாளுஞ் செவிகேட்ப—நாநாளு நவின்மேத் தப் பெறலாமோ நல்வினையே,” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவன வற்றாற் காண்க.

அநாதாரியினை நீங்கியென்பதற்குப் பிரமாணம்: சித்தாந்த தீபிகை. “வேதிய ராதி நான்காம வெவவேறு மனுலோ மத் தாற்—சாதிதான் சொல்லி னிற்கு சடசன்மா வாகி னுட்கேள்—கோதிலா ஞாநு மின்றேற் குருவலன் பாச பத்தஞ்—சேதியா வீட்டைக் காட்டுந் தெளிவில னாகி லன்றே.” எ-ம். மெய்ம் மொழி. “ஆர்த்தன பிறவித் துன்ப மறுத்தறி வுலகின் மிக்க—மூத்தவர் போனடித்து மூடமா மனிதரெல்லாந்—தீர்த்திடார் தவகுற் றத்தைச சிலர்குற்றந் தீர்க்கும் வண்ணம்—பேர்த்தடி யிடமாட் டாதான் பிறர்க்குன்று கோலா மாகுகே.” எ-ம். அமு தசாரம். “துயிறபுணர்ப்பாற் கர்ப்பந் தொடுகடலீ ராமை—மயிர்ப்படா மின்மினியின் வன்னி - முயற்கோ—டெருத்திற் பான் மெய்யுனர் வில்லாதான் பண்ணுங்—குருத்துவமு றேரா கக் கொள்.” எ-ம். அறிவானந்தசித்தியார். “அளிமலர் விட்டு விட் டாய்ந்து மதுவுண் டகரிரம்பிக்—களிவந் திருந்த கருத்திங் குறாநின் கவலையென்னும்—விளிவினை விட்டுவிட் டாய்ந்து விய ன்குரு மேவிநின்று—தெளிவந் துனைக்கண் டிடுமள வுங்குருத் தேடிடுமே.” எ-ம். அருடீபிரகாசம். “மெய்ம்மண மன்றிமுன் சிற்றிலின் கண்ணொரு மெல்லியலைப்—பொய்ம்மணஞ் செய் தோன் பதியன் நவட்கெனல் போலுமிறை—செம்மைநெறி யறி விப்பான் குருவன்றித் தேர்த்து தம்மி—னம்மய நீர்க்கறி யார்

குரு வோபிறர்க் காய்ந்திடினே.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவன வற்றாற்காண்க.

ஞானசாரியனையடைவதற்குப் பிரமாணம்: மெய்ம்மொழி. “பிறித்திடக் கடைந்த வெண்ணெய்பின்புமோரதனைக் கூடிச்—செறிந்திடா வாறுபோலத் தேகமுந் தேகிதானும்—பிறித்திடப் பார்த்த பின்புபெயர்த்ததி னிற்பினுங்கேள்—செறிந்திடா வாறு செய்யுந் தேசிகன் நேசிகன்றான.” எ-ம். மெய்ஞ்ஞானவிளக் கம் “கரையறு பிறவிலெவங் ஈடலு னேவிழுந்—தயர்வுறு துயரு முந் தவரை போவென—விரைவொடு வினைகெட நோக்கி வேத கக்—கரையினே யருள்பவன் கருணை நனகுரு.” எ-ம். உண்மை நிலயம். “சிறுபுலக் கிருங்கு லப்பேர் செப்பலின் மெய்ப்பேர் கொண்டிக்—கிறமுடற் குறைபார்த் தஞ்சி யெதார்த்தமா யிரு த்த லாலே—பெறமொரு மெய்ப்பேர்கொண்ட பேரினப வீடு காண்பார்—குறைவறத் தேர்த்துஞானக் குரவர்தா ளடைந்துய் வாரால்.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க. (உ0)

அங்ஙனம் அடைந்த அதிபக்குவமுடைய சீஷருக்குச் சிவமே குருவடிவமாய் வந்து அனுக்கிரகம் பண்ணுமென்று மேற்கூறுகின்றார்.

மாய்க்கு நோய்க் கன்றே மருந்திடு வாரின்மா

நேய்க்குமோர் பக்குவற் குந்தி பற

தேசிக னுய்ச்சிவ முந்தி பற.

எ - து. இவ்வுலகின்கண்ணே வைத்தியராயினோர் இந்நோ ய்க்கு இத்தனை தினத்தின்மேல் ஓளவுதம் கொடுக்கவேண்டுமெ ன்று நியமம் இருப்பினும் அந்த அவதிக்கு உட்பட்ட ஒருதினத் தின்கண்ணே நாலிழுதல் முதலிய அசாதத்தியங்களைக் காட்டுமா யின் அந்நோய்க்கு அக்கணமே மருந்துகொடுத்துத் தீர்ப்பது போலப் பவரோக வைத்தியராகிய ஆசாரியர் சீஷருக்கு உபதே சிக்கு முறைமை அவரவர் வருணத்திற்கு ஏற்கச் சோதிக்குங் காலங்களும் அவற்றுள்ளும் உயர்ந்த பக்குவருக்கு ஒருவருஷ

மளவாயினும் சோதிக்கவேண்டுமென்பன உளவாயினும், பரம சிவமே குருவடிவமாகி எழுந்தருளிவந்து அநாசாரம் சற்றுமின்றி ஆசாரங்களனைத்தையும் இயல்பாயுடைய, அதிதீவிரபக்குவமுடையோனுக்கு வந்தவுடனே அனுக்கிரகம் செய்து பிறவிச் செருக்கை அழிக்கும். ஏ - று.

அவ்வாறவருணத்திற்கு ஏற்கச் சீஷரைச் சோதித்தலென்பதற்குப் பிரமாணம்: சைவசமயநெறி. “பண்ணிக தீக்கையனைப் பக்குவம் பார்த்தா நிரண்டு—எண்ணு மும்மூன் றுறின் மூன் றின்.” அன்றியும், “சூத்திர ராதியர்க்குச் சொன்ன முறை யாலாண்டு—பாத்தே யனுக்கிரகம் பண்.” ஏ-ம், வரும், மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

உவரினும் பக்குவமுயர்த்தோர்க்கு ஒருவருஷமளவாயினும் சோதிக்கவேண்டுமென்பதற்குப்பிரமாணம்: சிவநெறிப் பிரகாசம். “தேசிகரு மாணவர்கள் செய்தியுணர்ந்திடவே சிறியோரைப் பெரியோர்செய் தொழிலதனிற் செறித்து—மேசிலராய் பெரியோரை யீனமாந் தொழிற்கே யிசைத்து மடித்துமவைது மில்வாறு செயவுங்—கூசியிடா திட்டபணி செய்துகுரு பத்தி குறைவிலராய் நம்பினராய்த் துரோகமின்றி —மாசிலராய் மன வாக்குக் காயத்தாற் குருவின் வாக்கியபால னஞ்செய்யு மதி மாணு மாயே.” அன்றியும், “ஆதரவுஞ் சாந்தியுநற் பொறுமை தானுமசத்தியமில் லாவுரையுமாசாரந் தவமுந்—தீதான செயன் மறந்து நன்றியறிந் திடலுஞ் சிவாகமத்தைக் கேட்டதனைத் தெளித றுணர்—போதலறப் பொறிவழியி னிற்ற லாதிப் புக ன்றுடைய நற்குணங்கள் பொருந்திமேலு — மோதலுறுங் குணங் குற்றஞ் சோதித் தோர் வருடமுறுங் குணத்தி னளவாகத் தீக்கைசெய்வ ருயர்தோர்.” ஏ-ம் அருட்பிரகாசம். “குரு பரனுக் கவனெஞ்சகம் பூரலனு கூலத்தனாய்க்—கரசா னாதியி னேவல்செய் தேதினங் கட்கிமைபோ—லுரிய மனைமுதல்யா வையுங் காத்துண்மை யாயொருதற்—பரமிவ னேயெனக்

காண்பான்சற் சீடன் பகர்ந்திடினே.” அன்றியும், “தேசிகன் பாற்பற் பலதீக்குணங்கள் செறியினும—பாசடி பிராந்திக் கிவைதோற்றியவீறை பாலிலையென்-ருசறுபத்திய னோர்ந்தெவ் விதத்து மவனருளைத்—தேசங் குலவ வளர்ப்போன் சற்சீடன் றெரிந்திடினே.” அன்றியும், “பூரணமாய சிவனெம் பிறவியைப் போக்குதற்கித்—காரணி மேற்குருவாய்வந் திடிலவன் றன்னெதிர்யா—மோரணு வென்னப்பொய் தானுமென் னாகுமென் றுண்மைகளக்—காரண னோடுரைப் பாணேசற் சீடன் கருதிடிலே.” அன்றியும், “லிடையேறி நீசன் வரினமு டருமவன் வேண்டியதைப்—படிமீ தளிப்பர் குருவே சிவமொன்ப் பாவனேமுற்—முடையார்க டத்த முடலாலி யீர்திறை யுண்மை பெறத்—தடையா துளதிக் குளதேல பக்குவர் தாமவரே.” எ-ம். ஞானவாசிட்டம். “இயற்கைகுணஞ் சோதித்து முன்னே பின்னே யாவையுமாம் பிரமநீ யென்னல் வேண்டும்—வியப்புறவா சையினுமல்வார்க் கிவ்வா னோதின் மீளாத தீநாகில் வீழ்த்த தாகுந்—தியக்குறுபோ கத்தாசை தீர்த்துபுந்தி தெளிந்த வுணப் போல்வார்க்கே திகழத் தோன்று—மயக்கமற வுணர்த்தவல்ல குருவைக் கிட்டா வருந்தியுந்தன் பிறப்பறுக்கு மகனுமாங்கே” அன்றியும், “சகப்பேர் பெறுமில் வாதனைதான் றவிரி லழியாச சாந்தியதா—மகப்பா வனையி ல்சசகத்தி லலகைத் தேரா நீர்தன்னி—லுக்கப்பா மறுதி யுள்ளோர்க ளுபதேசிகக வொண்ணுதோர்—மிகப்பா விகளாஞ் சீசியென் றிகழ்வா ரவரை மெய்யுணர்ந்தோர்.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

அதிதிவிர பக்குவமுடையோர்க்கு உடனே அனுக்கிரகம் பண்ணுதலுண்டென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவாதவூரடிகள் புராணம். “வந்துநான் வறுமையுற்றேன் மாற்றென திலம்பா டென்று—சிந்தையா குலமுற்றன்றைச் செழும்பொரு ளீதல் செய்வா—ரிந்தநா ளளிக்க வேண்டுமெனவிதி யின்மையாலே—யந்தநா ளிந்தா ளாக வடிமைகொண்டருள வெண்ணி.” எ-ம்.

ஒழிவிலொடுக்கம். “அதிபக்குவத்தோர்க் கணுக்கிரகஞ் செய்யும்—புதுமைக்குச் சாத்திரங்கள் போதா - வதுவென்னுப் — பேறே யனந்த பிரகாரம் தந்தானும்—வேறே யனந்த விதம்.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

சிவமே குருவாய் வந்ததென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவாசகம். “அருபரத் தொருவ னவனியில் வந்து—குருபர னாகி யருளிய பெருமையைச்—சிறுமையென் றிகழாதே.” எ-ம். “சிவனென யானுந் தேறினன் காண்க—வவனெனை யாட் கொண் டருளினன் காண்க.” எ-ம். திருவாய்மொழி. “துயரில் சுடரொளி தன்னுடைச சோதி ரின்றவண்ண நிற்கவே—துயரின்மலியு ளுளிதா பிறவியிற் றேன்றிக் கண்காண வந்து—துயரங்கள் செய்துதன் றெய்வலிலே யுலகிற் புகவுய்க்கு மம்மான்—துயரபுலிச்சீர்க் கண்ணன் மாயன் புகழ்துற்ற யானோர் துன்பமி லேனே” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றற்காண்க. (௨.௧)

குருவாக்கியமும் சுருதியும் சுவானுபவமும் ஒத்திருக்கவேண்டுமென்று மேற்கூறுகின்றார்.

ஆன்றவா சான்சொன்மெய்ந் தூறன் னனுபவ
மூன்றுமாந் சாந்தணி வுந்தீ பற
முத்தி நெறியதென் றுந்தீ பற.

எ - து. அமைவுபெற்ற ஞானசாரியர் வாக்கியமும், உண்மைநூலாகிய சுருதியும், விசாரிக்குந் தன்னுடைய சுவானுபவமும், ஆகிய இம் மூன்றும் ஒன்றுகொன்று மாறுபடாமல் ஒரு தன்மையாகிய அவ்விடத்துண்டாகிய நிச்சயமே வீட்டுநெறி. எ - று.

இ-ம். ஞானவாசிட்டும். “ஆசான் மொழியா னுற்பொருளா லன்றிப் பெறவு மரிதாருந்—தேசார் குருதான் மாணக்கன் சிறந்த விம்ம வரவகூடிந்—பாசா தீதப் பதமெய்தும் பன்னு னைங்கா விக் கூட்ட — மேசா வுணர்வைத் தரும்

பகற்போ தெல்லாத் தொழிலுந் தருவதுபோல்.” எ-ம். ஞான குரியன். “ஒன்றோடொன் ரெவ்வா வறிவுக ணென்தும் பொரு டனி னியல்புவே ருகா—வொன்றவப் பொருளி னியல்பினு லறிபு மறிவன்றோ வுண்மையா மறிவஃ—தின்றியப் பொருளை யுளதெனு முளதை யிலதெனு முணர்வினை யொழித்து- முன் றிகழ் குருவோ டளவைதன் நேர்ச்சி மூன்றினு லறிவது மார்க் கம்.” எ-ம். வரும். (உஉ)

குருவாக்கியம்போல் ஒருபடித்தன்றிச் சுருதி நானாவழிகற் பித்தலால் எங்ஙனம் ஒக்கு மென்பதற்கு மேல் உத்தரம் கூறு கின்றார்.

வேதம்பல் பக்குவ மோர்ந்தொரு வீட்டினுக்
கோதும்பல் லாற்றாறு முந்தி பற
உண்மைகண் டார்க்கேக முந்தி பற.

எ - து. ஒப்பற்ற வீட்டிற்கு மார்க்கம் ஒருவிதம் அன்றிப் பலவிதமாக வேதம் கூறாநிற்பதும் ஆன்மாக்களது கன்மத்தள வில் உண்டாகிய பருவபேதத்தை ஞானமயனாகிய பகவான் அறிந்து அம்மார்க்கங்களினது கருமகாண்டங்களை அங்குனங் கூறி ஞானகாண்டங்களினெல்லாம் தற்போத நீக்கமே கூறுத லின் உள்ளபடி தேர்வார்க்கு மார்க்காந்தரங்களெல்லாம் அபே தமாதலிற் சுருதிநெறி ஒன்றே. எ - று.

இ-ம். திருமந்திரம். “ஒன்றதே பேரூர் வழியா நதற்குள்— தென்றதே போலு மிருமுச சமயங்க—ணன்றிது தீதிது வென் றுரை மாந்தர்கள்— குன்று குரைத்தெழு நாயையொத் தாரே.” அன்றியும், “ஒத்த சமயங்க ளோராறு வைத்திடு—மத்த னொரு வனா மென்ப தறிந்தில—ரத்த னொருவனா மென்ப தறிந்திடின— முத்தி வினைக்கு முதல்வனு மாமே.” அன்றியும், “முதலொன்றா மானை முதகுடன் வாலுந்—திதமுறு கொம்பு செவிதுதிக் கைகான்—மதிபுட னந்தகர் வகைவகை பார்த்தே—யதுகூற லொக்குமாறு சமயமே.” எ-ம். திருவாசகம். “சமயவாதிக டத்த

மதங்களே—யமைவதாக வரற்றி மலைந்தனர்” அன்றியும், “இரு முச் சமயத் தொருபேய்த் தேரினே—நீர்நசை தாவரு நெடுங் கண் மான்கண்ந்—தவப்பெரு வாயிடைப் பருகித் தளர்வொடு-- மவப்பெருந் தாப நீங்கா தசைந்தன.” எ-ம். அஞ்ஞவதைப் பரணி. “தலைபலவாய்ப் பெயர்பலவா நதிகளெல்லாஞ் சாகரத்தி லொருநீராந் தன்மைபோலப்—பலபலவாய்ச் சொல்லுநெறி யெல்லாஞ் சொல்லப் பட்டதொரு பொருளினையாம் பணிதல் செய்வாம்.” அன்றியும், “அழியாத வீடென்னும் பழைய ஐர் கண் டறியாதா ரதுகாண வேண்டி யாறு—வழியாகுஞ் சமயங் கள் கொண்டதம்மின் வழக்குப்பே சுஞ்சழக்குமாழ்க வன்றே?” எ-ம். பட்டணத்துப்பிள்ளையார். “அன்றென்று மாமென்று மாறு சமயங்க—ளொன்றோடொன் றெவ்வா துரைத்தாலு - மென்று—மொருதனையே நோக்குவா ருள்ளத் திருக்கு—மரு தனையே நோக் வரும்.” எ-ம். அமுதசாரம். “உரைத்த துரையா துரைக்குஞ் சமயம்—பரத்தை யறிவுற்ற பான்மை - மரத்தி - நவயவத்தி லோரொன் றறிந்தார் மரமா—வவயவத் தைக் கொண்ட வாரும்.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (உரு)

கற்பனையாகிய சாதிசமயங்களைப் போலும், அழிவற்றதா யிருந்துள்ள ஞானமார்க்கமே ஞானிகள்செல்லும் வழியென்று மேற்கூறுகின்றார்.

சாதி சமயங்க டம்மின்மா ளாதமெய்ப்
போதமா மோர்சுரத் துந்தி பற
போயினார் மீளாரென் றுந்தி பற.

எ - த. அவரவர் கர்ழபக்குவத்துக்கு ஏதுவாகச் சர்வஞ் ஞானலே கற்பிக்கப்பட்டிருந்துள்ள சாதிமார்க்கமும் அதற்கு உத்தரமாகிய சமயமார்க்கமும்போல் முடிவதன்றி யதார்த்தமா யிருந்துள்ள ஞானவழியை அடைந்தோரே பிறப்பின்கண் மீளா தவர். எ - று. (உச)

சாதிசமயங்கள் கற்பனையாய் அழியுமோவென்பாரைப் பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

வருண நெறிசார் மதத்தம் மதமெய்ப்

பொருளுணர் லுடிறு முந்தி பற

பொன்றாத தொன்றேயென் றந்தி பற.

எ - து. ஒருவன் குலாசார சங்கற்பம் அவனால் அனுசரிக்கப் படுவதாகிய ஒருசமய முதிர்ச்சியின்கண்ணே கெடும். அச்சமயாசாரசங்கற்பம் அவனது பக்குவத்தின்கண்ணே தோன்றிய மெய்யுணர்வினாலே கெடும். அந்த மெய்யுணர்வொன்றினாலே முத்தி சித்தித்தலால் அதுவே நித்தியமார்க்கம். எ - து.

சாதிசங்கற்பஞ் சமய முதிர்ச்சியாற் கெடுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: தேவசாரம். “எவரேனுந் தாமாக விலாடத் திட்ட திருநீறுஞ் சாதனமுங் கண்டா லுள்கி - யுவராதே யவரவரைக் கண்டபோது முகந்தடிமைத் திறநினந்திக் குவந்துநோக்கி-- யவர்தேவ ரிவர்தேவ ரென்று சொல்லி யிரண்டாட்டா தொழிந் தீசன் நிறமே பேணித்—கவராதே தொழமுடியார் நெஞ்சி னுள்ளே கன்றப்பூர் நடுதறியைக் காணலாமே.” எ-ம். பிரமோத்தரகாண்டம். “எள்ளற் படுகீழ் மக்களெனு மிழிந்த குலத்தோரானாலும்—வள்ளற் பரமன் றிருநீறு மணியு மணிந்த மாண்பினரை—யுள்ளத் துள்ளே யிருபோது முணர்ந்து தெருண்டு சிவனெனவே—கொள்ளத்தகைய வறிவினரே பிறவிக் கடலிற் குளியாதார்.” எ-ம். திருவாய்மொழி. “குலத்தாங்கு சாதிகணுல லுங் கீழிழிந் தெத்தனை —நலந்தா னிலாத சண்டாள சண்டாள ர்க ளாகிலும்—வலந்தாங்கு சக்கரத் தண்ணன் மணிவண்ணற் காளென்றுள்—கலந்தா ரடியார்தம் மடியாரெம் மடிகளே.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றிற் காண்க.

சாதிசமயம் என்னுமிருவகைச் சங்கற்பமும் மெய்யுணர்விற் கெடுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: அமுதசாரம். “எந்தக் குலனாயென் னெந்தக் கவியாயென் —னெந்தச் சமயத் தெவரா

யென்-சிற்தைத்—துறவிதருஞ் சொல்லே துய்தாவ தல்லாற்—
 பிறவிதருஞ் சொல்லே பிற.” எ-ம். அனுபூதிரிலயம். “அறுவ
 கைச் சமயத், தறையுமெப் பொருளு மறுபத்து நாலுநற் கலைபு—
 மறுவறப் பயின்று மாசறத் திகழு மதிஞரா ம்வர்களே யெனி
 னுங்—குறைவறத் தன்னைக் கொடுத்திடுங் குரவன் குரைகழற்
 புனைந்தவ ரன்றேற்—பறையர்மற் றவரே பறையரே யெனினு
 மருளுடை யவர்பரம் பரரே.” எ-ம். தத்துவசரிதை. “செந்து
 கில் புனைவார் சீவரந் தரிப்பார் திரிதண்டோ டொருதண்டு பிடி
 ப்பார்—தந்தமுத் திரைகள் பலபல தரிப்பார் தவமெனத் தம்மு
 டம் பொறுப்பார்—முந்துகாய் கிழங்கோ டிலையின் றிடுவார்
 மோனமென் பார்க்க றிடுவா—ரிந்தவா குலத்தா லீசன்மே விடு
 மோ விவர்துய ருறுவதே னந்தோ.” எ-ம். போதரத்நாகரம்.
 “சடையினைப் பரித்துந் தலையினைப் பறித்துஞ் சீவரந் தாதுநற்
 கலிங்க—முடையெனப் புனைந்து முடைகளைத் தவிர்த்து மூணு
 றக் கங்களைத் துறந்தும்—படியுநற் சருகும் வாயுவு மயின்றும்
 பாரொடு கல்லிடைத் துயின்று—மிடையதற் றுழலு மிவைய
 ருட் சொருபன் மெய்யருட் பெருதவர்க் கியல்பே.” எ-ம். உண்
 மைநிலயம். “குலநல முடையோ ரெவரவ ருயர்ந்தோர் குவல
 யத் தவர்க்கத்தின்றேனு—நலமுனோர் சமயர்க் கவரவர் மேலா
 நவினெறி வழாரெவ ரவரே—புலகிலெக் குலமெச் சமயமா யினு
 மென் னொருதம துண்மையை யுணர்ந்தித்—பிலகுதத் துவளு
 னிகளெவ ரவரே யெனப்படு மவர்கண்ணா னிகட்கே.” எ-ம்.
 வரும், மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (உரு)

முற்கூறிய விருவகைச் சங்கற்பமும் எம்முடைய மார்க்கத்
 தால் வாதிக்கப்படுதலின் இதுவே ஞானமார்க்கமென்னுஞ் சம
 யிகளைப் பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

ஒன்றொடொன் றெவ்வா மதங்களொன் றென்றிற்ற
 பொன்றுவ தில்லையே லுந்தீ பற
 பொய்யென்ப தெத்தைநா முந்தீ பற.

எ - து. ஒன்றுக்கொன்று மாறுபடுதலையுடைய சமயங்க ளெல்லாம் ஒன்றிடுஞ்ஞென்று கெடுதலில்லையாயின் அவற்றுள் யாதுசத்தியநெறியென்றும்மற்றியாது அசத்திய நெறியென்றும் நம்மாலே கூறப்படும். எ - று. (உக)

எம்முடைய சமய புராதனரால் அம்மார்க்கங்கள் முன்செ யிக்கப்பட்டுள வென்பாரைப்பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

தோல்வியும் வெற்றியுஞ் சொன்மதங்கட் கெலாங்
காலபே தத்தினுண் டிந்தீ பற
கருத்தன் செயலதென் றுந்தீ பற.

எ - து. இக்காலத்தில் இதனால் அது தோல்வி அடைந்த தென்றும், அக்காலத்தில் அதனால் இதுதோல்வி அடைந்ததெ ன்றும், சமயங்களாரும் காலபேதங்களின் ஒன்றுக்கொன்று வெற்றி தோல்வி அடைதல் உண்டாதலின் அவற்றினை நிறுவிய ஒருபரனது இச்சையால் தெய்வத்தன்மை கொண்டு எக்காலத் தில் எதை உயர்த்தி எதைத் தாழ்த்தல் வேண்டுமோ அதை அங் கனம் செய்குவது ஒழிந்து மற்றோர் காலத்தினுள்ளே ஒருமத த்தை ஒருவராலும் வாக்குவாதத்தினாலே செய்க்குதல் கூடாது. எ - று.

இ-ம். உண்மைநிலயம். “இறைவரின் முலைப்பா லயின்ற சீகாழிக் கிறைவனு மிறைவனைப்பரிமே—னறைமலர்ப் பொழில் சூழ் மதுரையம் பதியி னடத்திய வொருபெருந் தவனும்—புறநி லைச் சமண மாதியைச் செயித்தார் பொருந்து தெய்வி கத்தெளி லெவரோ—மறைசொல்சட் சமயத் தொன்றுகொண் டொன் றை வாக்குவா தத்தில் வெல்பவரே.” எனவரும். மற்றும் வரு வன வற்றிற்காண்க. (உஎ)

ஒருமதங்கொண்டு ஒருமதத்தை வாக்குவாதத்தினாலும் வெ ன்றது உண்டென்பாரைப் பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

வாதிச டங்களுக் கல்லான் மதங்களுக்
கோதார் வலியின்மை யுந்தீ பற
ஒதியுணர்ந்தோரென் றுந்தீ பற.

எ - து. முன்னேநாள் அசசமயி இச்சமயியை வாதில்வெ
ன்று மனோரதம் அடைந்தானாயின் பின்னேநாள் இச்சமயத்திலே
பின்னும் ஒருவன் அவனை மனோதுக்கம் அடையும்படி வாதித்து
வெல்லுதலின் அவனவன் கற்ற கல்விவலியினாலும், யுத்தி புத்தி
வலியினாலும் வெற்றிதோல்வி அடைந்தாராதலின் வாததூர்ப்பல
மொழிந்து மததூர்ப்பலம் இல்லையென்று கூறுவார் எல்லாக்கலை
களும் ஒதியுணர்ந்த பெரியோர். எ - று. (உஅ)

மததூர்ப்பலம் இல்லையென்பதற்கு மேற் பொருந்துமாற்றா
னும் கூறுகின்றார்.

ஆறுளு மோரா றவாதித மென்கைதீ
தாறும் விளங்கலா னுந்தீ பற
அளவி லாவைகொ டுந்தீ பற.

7 - து. அறுவகைச சமயங்களில் இச்சமயமே அவாதிதார்
த்தம் மற்றையவனைத்தும் இதனால் வாதிக்கப்படுமென்று கூறு
தலே கூடாது; கூறுமாயின், அனைத்தையும் வாதிதஞ்செய்த
சமயமே பரமாய் விளங்கல் வேண்டும்; அது இன்றி எண்ணிற
ந்த ஏது திட்டாந்தக்கரோடுங் கூடி ஆறும் தனித்தனியே விள
ங்கலின், யாது அவாதிதமும் யாதுவாதிதமும்! எ - று.

அளவிலளவைகளென்றது அவரவர் கோட்பாட்டினது
அளவினுக்கு ஏற்ற அளவைகளென்றமாம். (உக)

சகலமுந்தேரினுந் தத்த மதநெஞ்
சகலா தூரத்தலி னுந்தீ பற
அபல மியாதென்ப துந்தீ பற.

எ - து. எச்சமயத்தின்கணின் றுள யாவரும் வேதாகமமா
திய நூல்களும் மற்றைச் சமயநூல்களும் கசடறக்கற்றுணர்ந்

தோரேயாயினும் இதுவே ஞானசமயமென்று ஒருசமயத்தையே அடையாது தத்தஞ்சமயமே ஞானசமயமென்று நூபித்தற்கு ஏது திட்டாந்தங்கள் மிகவும் மனத்தின்கண் வலிதலின், வலியின்மைச் சமயம் யாது! எ - று. (௩௦)

எல்லாச்சமயத்தையும் மெய்ஞ்ஞானிகளாயினோர் விட்டு நீங்குவாரென்று மேற் கூறுகின்றார்.

எல்லாச் சமயத் தியல்பு மறிந்தவர்
நில்லா ரவற்றாடென் றுந்தீ பற
நீங்கிற் பழியாதென் றுந்தீ பற.

எ - று. சகலசமயத்தினுண்மையும் உள்ளபடி அறிந்து அவற்றின் முடிவுகண்ட ஞானிகள் எச்சமயாபிமானமும் பற்றி நிற்பதே இல்லை நீங்கிவிடுவார். அங்குனம் நீங்கியதுகொண்டு அவரடையும் தாழ்வு யாது! எ - று. (௩௧)

ஞானிகள் சமயாசாரங்களை நீங்குவராதலின் அவர்க்கு அத னுல்வருந் தாழ்வொன்றும் இல்லையென்று மேல்வருஞ் செய்யுள் இரண்டாலும் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார்.

உயர்ந்த நெறியீதென் றென்றைவிட் டொன்றை
யியைந்திடு வோனுமுண் டிந்தீ பற
ஏத மடையானென் றுந்தீ பற.

எ - று. தன்சமயத்தின்கண் இழிவும் பிறிதொரு சமயத் தின்கண் உயர்வும் கன்மபாகத்தினளவின் ஒருவனுக்குத் தோன் றுகையால், தான் முன்புநின்ற நெறியைநீங்கி உயர்வுதோன் றிய நெறியை அடையாநிற்பன். அதனால் அவனுக்குப் பின்பு அடைந்துளமதத்தில் உண்டாகிய நன்மை அடைகுவது ஒழி ந்து, முன்புநின்றள மதத்திற் கூறிய பதிதத்தன்மை அடை யான். மேற்சங்கை: யாவனொருவன் யாதொரு மதத்தின்கண் நின்றாயினும் அதனைநீங்கி எம்முடைய மதத்தின்கண் வந்தான யின் அவனை பரமமுத்தனென்றும், எம்முடைய மதத்தின்கண்

நின்றவன் மற்றொருசமயியுடன் நட்புற்றுக் கூடியிருந்தானேயா யினும் அவனே பதிதன் அவனே அதிபாதகனென்றும், பகவா னது வாக்கியமாகிய வேதங்களும், வியாசரார்ற் கூறப்பட்டுள்ள புராணங்களும், எம்முடைய மதத்தின்கட் புராதனரது வாக்கி யமும் உண்டென்பாரும் உளர். அஃதெத்தாலெனில் மேலுத்த ரம்: மற்றொரு சமயத்திற்கும் ஒருவன் வந்து கூடினும் நீங்கி னும் அங்ஙனம் முத்தத்துவமும் பதிதத்துவமும் உண்டென்று வேதபுராணவாக்கியங்களும் அச்சமயபுராதனவாக்கியமும் இரு த்தலின் அது கூடாது; ஆயின் அச்சமயங்கட்குக் கூறியவாக்கி யங்கள் அயதார்த்தமோவென்னில், அயதார்த்தமும் அன்று. யதார்த்தமேயென்றால், அவ்வாக்கியங்களுக்குத் தாற்பரியம் எதெனில் ஒருசமயத்தின்கணினீரேன் அச்சமயமே உயர்ச்சி யென்றும் மற்றையவை தாழ்வென்றும் மனதினிச்சயார்த்தம் பிறத்திருக்கவும், புகழ்பொருளாகிய முன்னிலையினான் மற்றொரு சமயத்தை அடைந்தானேயாயின் அச்சமயத்திற் கூறியமுத் தியை அடையாது முன்புரின்ற சமயத்திற்கூறியபதிதத்தன்மை அடைந்து நரகில் தாழ்குவன். இஃதன்றி முன்பு நின்றன சம யம் தாழ்வென்றும் பின்பு செல்லவேண்டிய சமயம் உயர்வென் றும் ரிச்சயார்த்தம்பிறந்து சென்றானேயாயின், அச்சமயத்திற் கூறிய நன்கு அடைகுவதன்றி முன்பு நின்றன சமயத்திற்கூறிய பதிதத்தன்மை அடையான்; இங்ஙனமாதலின், உயர்ந்தநெறி ஈதென்னும் துணிவுடைமையாற் பின்பு ஒருநெறியை அடைந்து ஒருதாழ்வு அடைகுதலிலன். எ - று. (௩௨)

ஆதலான் மேலா நெறியடைந் தோர்க்கொரு
சாதி சமயமே துந்தி பற
சங்கற்ப நாசரென் றுந்தி பற.

எ - று. ஒருசமயத்தைவிட்டு ஒருசமயத்தை அடைந்தோ னுக்கும் துணிவுடைமையான் இங்ஙனமாதலின், எல்லாச்சமயத் தினுண்மைகளும் அறிந்து அவற்றினுக்கெல்லாம் மேலாகிய ஒரு

சன்மார்க்கத்தை அடைந்துள்ளவராதலின் ஞானிகளாயினோர் க்கு உலகாசார குலாசார சமயாசாரங்களும் இல்லை; அன்றோர் சர்வசங்கற்பமும் ஒருக்கே இறந்துடையராதலின். எ-று.

இச்செய்யுளிரண்டிற்கும் பிரமாணம்: திருப்பனாவல். “ஊல குய ரியவென் றேதிரு மூன்று—ளேந்தையு நீங்கி யிந்தநன் னெறியு—ஒற்றோர் பவமற் றேரிகிம் தொரிஇப்—பிறிதொரு நெறி சார் பேதையெஞ் ஞான்று—முய்குவ திலையெனச் சைவமாதி—யறுவித சமயத் தவருந் தனித்தனி—சுருதி புராணந் தொல் லோர் நல்லுரை—காட்டிப் புவிப்பா னாட்டிய வதனா—னின்ற வோர் நிலைநீத் தொன்றையீண் டடைந்தோன்—றன்னெஞ் சிடையே தான்முத னின்ற—வந்நிலை பெரிதென் றறிந்துமஞ் சாது—குறுகின்மண் ணாதி குறித்தொரு நெறியை—யடைகுவ னிரயத் திடையகி தன்றிச்—சென்னெறி பெரிதெனத் தேர்ந் துகொ டேகி—னந்நெறிக் குளபே நவனுமெய் துதலான்— மூலிரு சமய முடிவையு முணர்ந்திட்—டேறிய ஞானி சிலுகுவை யெனக்கொண்—டச்சம யச்சார் பனைத்தையு—மிச்சகத் திடையீத் திடிலெவன் பழியே” எ-ம். தேவிகாலோத்தரம் “சமயா சாரசங் கற்ப விகற்பமு—மமையா தாங்குல வாசார மானது— மிமையா தாரும் விடாதலில் வாழ்க்கையு—மமையார் தோளாய் விடுதலா சாரமே.” எ-ம். திருமந்திரம். “ஆறு சமயமுங் கண்டிலர் கண்டில—ராறுசம யப்பொருளு மவனலன்—தேறுமின் தேறித் தெளிவின் றெளிந்தபின்—மாறுத லின்றி மனைபுக லாமே.” அன்றியும், “சிவமல்ல தில்லை யறையோ சிவமான்—தவமல்ல தில்லை தலைப்படு வோர்கட்—கவமல்ல தில்லை யறுசம யங்க—டவமல்ல நந்திதான் சார்ந்துய்மி னீரே. எ-ம். திருவாய்மொழி. “யாவரு மெவையுந் தானா யவரவர் சமயந் தோறுந்—தோய்விலன் புலனைந் திற்குஞ் சொலப்படா னுணர்வின் மூர்த்தி—யாவிசேருயிரி னுன்ன லாதுமோர் பற்றிலாத—பாவனை யதனைக்கூடி லவனையுங் கூடலாமே.” எ-ம். அஞ்ஞவதைப் பரணி. “தமர்பிற ரற்றார் சமயமு மற்றார் சகலியல் பற்றார்

தமையொழி பற்று—ரமர்விட மற்று ரதமற மற்று ரநிவயர்
வற்று ரவடி யாரே” எ-ம். தத்துவராயர். “இலனென் நினைச்
சென் நிரக்கின்றி லேனிக் கியாவரையுங்—ருலனென்று கோத்
திர சாத்திரக் கத்துகள் கூறுகிலே—னலம்வந்து மற்றை யறுசம
யத்தினுமாயகிலேன்—றலம்வந்த தத்துவ னுரெம்மையேயின்று
சார்ந்தனரே.” எ-ம். ஞானவாசிட்டம். “தவமகந் தீர்த்தஞ்
சேவை யருச்சினை தான மானி—யவமயக் கத்தா னீணன் விலங்
குபோ வவலத் தாழ்வார்—பவமுறு மிவற்றை விட்டுப் பரிசுத்த
பரம போகங்—கவர்வறப் பற்றி யெல்லாக் காதலு நீங்கி நிற்பாய்.” எ-ம். ஞானசித்தி. “தீர்த்த மர்ச்சினை யத்துவா மந்திரஞ்
செடியுடற் நிதிசெப்பு—மார்த்த சாதிபே தத்துட னனைவனா
லலைதரு மீகுதர்க்கம்—பார்த்திடார்மிகு குருபர னருளிநுற் பர
ம்பர மதுகாண்பா—ரோர்த்திடாதவ ளவையவை பொருளென
வுழலுவ ருலகெல்லாம்.” எ-ம். சிவஞானசித்தி. “ஞாலம்கின்
ஞானசிட்டை யுடையோருக்கு நன்மையொடு தீமையிலைநாடுவ
தொன் லில்லை—சீலமிலை தவமில்லை விரதமொடாச் சிரமச் செய
லில்லை சியானமிலை சித்தமலமில்லை—கோலமிலை புலனில்லை கர
ணமில்லை குணமில்லைகுறியில்லை குலமு மில்லை—பாலருட னுன்
மத்தர் பிசாசர்குண மருவிப் பாடலினோ டாடலிவை பயின்றிம
னும் பயில்வர்.” எ-ம் ஒழிவிலொடுக்கம் “சிந்தை பயமிலசை
சீல மருவருப்ப—கந்தைவிடுஞ் சாந்திகுல மாசார - மிந்தவழி—
யெட்டுஞ் சிவயோகிக் கில்லையென மாமறைக—டட்டும் பெரு
முரசந் தான்.” அன்றியும், காமாதி விட்டுக் கரமே கலமா
கிப்—பூமீதே கைகலைப் போர்த்துறங்கி - நாமகுண—சாதி
கருமமெனும் வாதனையிற் றுக்கற்றார்—கேது சமயமென
லாம்.” எ-ம். திருவாசகம். “புல்வரம் பாய பலதுறை பிழைத்
தும்.” எ-ம். சித்தாந்தபுரணம். “ஒங்கி வருரீர்க் கதிமீ துளசி
றைக—டேங்கி நதிசேர் திறமைபோன் - றுங்குப்—பருவத்துக்
கேற்றநெறி பற்றியவை யெல்லா—மொருவியுயிர் முத்தியுறும்.”
எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றற்காண்க (௩௩)

இத்தன்மைப்பட்ட ஞானிகளாயினோர் ஓரோரிடத்திலே சமயாதி சங்கற்பங்களோடும் கூடி நிற்பினும் அவர்க்கு அஃது இல்லையென்று மேற் கூறுகின்றார்.

நீங்கா தெவற்றொடு நின்றாலு நெஞ்சிடைத்
தாங்கான்மெய்ஞ் ஞானியென் றந்தீ பற
சலமரை யாதியொத் துந்தீ பற.

எ - து. மெய்ஞ்ஞானிகளாயினோர் முற்கூறிய சமயாதி சங்கற்பங்களோடு கூடி நிற்பினும் மனத்தின்கட் பற்றொழிந்து இருப்பா: அஃது எங்குனமென்னின், தாமரையும் சலமும் புளியம்பழமும் ஒடும முதலிய கூடி இருத்தல் போன்று. எ-று. எவற்றொடு நின்றாலுமென்ற உமமையால் சில்லாரென்பதே துணிவு.

இ-ம் அமுதசாரம். “அருந்தல் பொருந்த லவையொக்கு மேனும்—பெருந்தகையோ ருள்ளம் பிறிதே - திருந்து—மனத்தின்வே நேபதியு மைந்தனும் மாதின் - நனத்தின்வே நல்லவே தான்.” எ-ம். சிவதருமோத்தரம். “மனத்துமய லுற்றனனே மனைவிதனைத் தழுவியவன்—நனக்குமக டனைத்தழுவித் தங்கினனோ வங்குமயன்—முனைப்பயனை யருந்திடினுந் தெருண்டார்கள் மோகமலை - வினைப்பயனை வியந்தருத்தி மற் றையரே வினைவிளைப்பாரா.” எ-ம். அருட்பிரகாசம். “கடையே கிக் காமநுகர்வா னொருகன்னி காக்குஞ் சுற்றத் — தடையால் வருந்தி யுறவின்பி ராரததத் தாலெவற்றி—னிடெஞான வானந்தம் பெற்றோ ரிருந்தும்பற் றின்றியெல்லா—முடையான் நிருவடிக் கீழே மனம்வைத் துறங்குவரே.” அன்றியும், “சங்கழனீ ருக் கவியினு மோரிடத் தின்மிகுத்த—வோங்கழற் கீர யிலையென்னை போலெவ் வுபாதியையு—நீங்கினர்க் கன்றின் கின்றினு மோரொரு நீடறிஞர்க்—காங்கவைஞுழினுந் தாழ்விலென்றோது வராய்தவரே.” எ-ம். நீதிசாரம். நிற் கழற்கொடியு நீர்த் தாமரை யிலையுஞ் — சேற்றிற் கிடந்த சிறுபுழுவுஞ்-சாற்றுங் கான்—மண்ணிற் ர்பனியமு மாஞானி கண்மனமு — மெண்

ணிக்கொள்ளுந் திவை.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றூற்
காண்க. (௩௪)

இத்தன்மைப்பட்ட ஞானிகளது அனுபவ நிச்சயார்த்தம்
மேற்கூறுகின்றார்.

ஆறு நெறிக்கு மவியோத போதமே
தேறுமெய்ஞ் ஞானியென் றுந்தி பற
சித்தாந்த மாகும துந்தி பற.

எ - து. ஒன்றுக்கொன்று விரோத நீங்காத அறுவகைச்
சமயத்திற்கும் அவிரோதமாய் அவற்றிற்கெல்லாம் முடிவாயிரு
ப்பதொரு ஞானம் யாது அதுவே தத்துவ ஞானிகளது துணிவு:
அதுவே சித்தாந்தமென்று சொல்லப்படும். எ - று. சித்தாந்த
மென்றது முடிந்த பொருளைனக்கொள்க.

இ-ம். ஞானஞ்ரியன். “அறைந்தவெச சமயக்கலையினு மெடு
த்துக் காட்டலா யருமறை முடிவிற—சிறந்தநற் பொருளாய்ச்
சிவனரி யயனாற் செப்பிய வருத்தமுமாகித்—துறந்துமற் றவிரோ
தத்தையே துணிந்தோர் சொல்லிடம் பெறுநுமா மொன்றை—
நிறைந்தகைத் தலத்தின் மணியென காட்டு நீதிசன் மார்க்க
த்தி னியல்பே.” அன்றியும், “செய்ததே தவமாய்ச் செறிவது
விடுவதின்றியே சகலசங் கறபப்—பொய்யதா மொழுக்கப் புலை
மைய தறவே போதமா மெய்யொழுக் துவாய்க்—கையிலா
மலக மென்னவே வீட்டைக் காட்டவும் வல்லதே ததுவே—
மெய்யதாம வேத வேதனமல்லா தவற்றயல் வேதன மறியே.”
எ-ம். திருவள்ளுவர். “எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்
பொருண்—மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.” எ-ம். அவிரோத
போதம். “எடுத்தவெம் மதமெந் தூல்கள் யாவையுந் தமதா
வங்கு—வடித்தநற் பொருளே கொண்டு வளம்பட மகிழ்வ தல்
லாற்—படித்தொரு பெருளைப் பற்றிப் பாங்கினு லதிலொ துங்
கிப்—பிடித்தது பிடித்துக் காதும் பேதைமை பெரியோர்க்கின்
றே.” எ-ம். அருட்பிரகாசம். ஓரோர் சமயத் துயிராய்ச் சில

பல வுண்டெசொன்னா — மாராயின் முத்தியென் றேயெனி
னெங்கு மடைவிரும்பித்—தேராம லெம்மத மிம்மத மென்
றொன்றிற் சிக்கியிந்தப்—பார்மீ துழல்வதென் னீர்தெளிந்
தோர்செயும் பண்பி தன்றே.” எ-ம். மோகவதைப்பரணி.

கூறுபல பேருடைய வாறுபல வும்போய்க் கோத்தபர வைக்க
றொரு நீத்தமெனு மாபோல்—வேறுபல வானசம யங்கண்முடி
விற்போய் வேறற வடைந்தவது வேதநெறி வீடே.” எ-ம்.
அழுதசாரம். “இந்நெறி யிந்நெறியென் றெம்மார்க்க மும்ப
கர்க — உந்நெறியெல்லா மறிந்தவறி - வெந்நெறியா—லெய்தல
மந்தநெறி யென்றறைந்த தேவேத—மெய்தலா வீட்டி னெறி.”
அன்றியும், “எய்த வெளிதா மிறையரு ளில்லையே—லெய்த
வரிதா மியாவர்க்கு - மெய்தெளிந்தா—லெம்மார்க்கத் தோடு
மிகலற் றிருக்குமதே - சன்மார்க்க மாகுநெறி தான் ” எ-ம்.
வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௩௫)

வேதமுடிவும் சமயங்களினது துணியும் இதுவென்று மேற்
கூறுகின்றார்.

சுருதிகள் சொல்பல் சமயத் துணியும்ப

பரசீவ பந்தமென் றுந்தி பற

பகர்நாமம் வேறுவே றுந்தி பற.

எ - து வேதங்களிலே சொல்லப்பட்ட பலவித சமயங்க
ளினது துணியும் யாதென்னில் பரசீவ பந்தமென்னு மூவகைப்
பொருளையும் உணர்த்துதல். சமயிகள் அவற்றிற்குத் தத்தங்
கோட்பாட்டால் கூறாநிற்கும் பரிபாஷை நாமங்கள் வெவ்
வேறு. எ - று. (௩௬)

இங்ஙனம் கூறிய முப்பொருளையும் இன்றென்பாரும் உள
ராகலின், அதுபற்றி முதற்கட் பரமுண்டென்று மேற்கூறு
கின்றார்.

நிருமல பூரண நித்தாதி நீங்கா
வொருபாடு தானுள துந்தி பற
உலகங்க டோற்றலா னுந்தி பற.

எ - து. நிருமலம் பூரணம் நித்தம் அதிசூக்தமம் சச்சிதா
நத்தம் என்று கூறும் இவை முதலிய குணங்களைச் சொருபவி
ணைமாகவுடைய ஒரு பரம்பொருளுண்டு; அதினிடத்து நின்
றும் சுராசரப் பிரபஞ்சங்கள் உற்பவித்தலின். எ - று.

இது அநீசுவாதிகளை மறுத்தது. உது எங்ஙனமென்னில்,
ஒருவன் ஒருத்தி ஒன்று என்னும் பிரபஞ்சமானது ஒரு கர்த்
காவையுடையது, தோன்றியின் றழியுங்காரியமாதலின்: எங்ங
ம் கடம்போல். அஃதொக்கும்; மாதாபிதாக்கள் காரணமெ
ன் அன்றோர் புத்திரோற்பத்தி வேண்டிய காலத்து உண்
டாகாமையினாலும், வேண்டாத காலத்து உண்டாகுதலாலும்,
ஆணிச்சிக்கப் பெண்ணாகுதலாலும், பெண்ணிச்சிக்க ஆணாகுத
லாலும், இருவகையிச்சையும் அனறியிலே அலியாயும் குருபியா
யும் தோன்றுதலினாலும், உற்பத்தியானதும் ஆகாததும் உடனே
உணரப்படாமையினாலும், ஒருவர் பண்ணக்காணாதிருக்கவும்
மாதாவுதரத்தில் மாதங்கடோறும் உருவாய் வளர்ந்து கருப்பாச
யமுதலிய துன்பங்களுக்கு இறவாது இங்ஙனம் தோன்றுதலா
லும், கடோற்பத்திக்குத் தண்டசக்கராதிகள்போல் மாதாபிதா
க்கள் சுதந்தரமின்மையாலும், அஃதன்றியும் உற்பிச்சத்தோற்ற
ங்கள் மாதாபிதாக்கள் சையோகம் இன்றியே வித்துக்கார
ணமாக உண்டாயினாலும், அன்றோர் காரணமென்பது
கூடாது.

அஃதொக்கும்; சுக்கிலம் காரணமாய்த் தேகங்கள் உண்
டாதலின் உத்தரோத்தரீரங்களுக்குப் பூர்வசரீரபீசம் காரண
மெனின்; பரம்பின்வாயிலே கல்லும் கல்லின்வாயிலே தேரை
யும் நராகிதேகங்களிலே தோன்றிய புழு முதலியவைகளும்
மரங்களில் தோன்றும் கிருமி கீடம் புல்லுருவி முதலானவைக

ளும் காளான் முதலியவையும் சிலத்திற் சவுத்திற்றேன்று மியாதி வடிவங்களும் ஆகிய சுவேதசத்தோற்றங்களுக்கூப் சரீரபீசம் காரணம் அல்லாமையால் வித்தே காரணமென் கூடாது. சுவேதசத்தோற்றங்களும் பூ பூதராதி பிரபஞ்சத் த் தன் றும் உற்பவிக் கையால் அவையே சரீரோற்பத்திக்குக் கா மெனின்; சுவேதசோற்பத்திக்குச் சராசரவுருவமிரண்டும் கா மாகையினாலும், மற்றுமுள்ள மூவகையோனிகட்கும் அப்பீ ராதி காரணமென்கை காணப்படாமையினாலும், அது கூடா

அங்ஙனமன்று, ஒருதீபத்தில் ஒருதீபமாகப் பாரம்பரியத் தில் அநேகதீபம் உண்டாயினும் அத்தீபத்தினது தாபசத்தி அக் கினியின்கட் காணப்படுமையால் அதற்குக்காரணம் அக்கினியே யானாற்போலத் தேககுணங்கள் பூ பூதராதி சரத்தில் கிருமி பூ முதலியவும், அசரத்தில் காளான் முதலியவும், காணப்படு மையால் அவைகட்குப் பிருதிவியாதி சாதார்ப்பூதமே காரணமெ னின்; அப்படித் தோன்றுவித்ததென்கை ஒரு காலத்தும் ஓரிட த்தும் ஒருவராலும் கண்டோமென்கை கேட்கப்படாமையின லும், அது கூடாது. ஆயினும் அங்ஙனமன்று, விளக்கு உண்டா வதற்கு முன்னே அக்கினி விளக்கைத் தோன்றுவிக்க வேண்டு மேயல்லாமல் விளக்கு உண்டானதன்பின்பு அதுவும் இருக்க வேறொரு விளக்கை அக்கினி தோன்றுவிக்க வேண்டுவதில்லை; அதுபோல் தேகாதிகள் இல்லாத காலத்திலே சாதார்ப்பூதம் தேகாதிகளைத் தோன்றுவிக்கும்ல்லாமல் இப்பொழுது தோன் றுவி யாதெனில், இப்பொழுதும் பிருதிவியாதிகளில் சுவேதச வுருவம் தோன்றுகையினாலும், அஃதன்றிக் காஷ்டத்தில் அக் கினியை, அக்கினியில் விளக்கை ஒருவன் முன்பு தோன்றுவித் துப் பின்பு ஒரு விளக்கில் ஒருவிளக்கைத் தோன்றுவிக்குதலன் றிக் காஷ்டத்திற்கும் அக்கினிக்கும விளக்கிற்கும் தானே வேறொன்றைத் தோன்றுவித்தல் கூடாமைபோல் சராசரப் பிர பஞ்சங்கள் சடமாதலின் அவைகளை மாயையினின்றும் தோன் றுவித்தவன் ஒரு கர்த்தா உண்டெனக் கொள்க.

சிவனாசுத்தியார். ஒருவனோ டொருத்தி யொ
 னோதது. மூலக மெல்லாம்—வருமுறை வந்து நின்று
 லானே—தருபவ னொருவன் வேண்டுந் தான்முத
 ருவிடு மநாதி முத்த சித்துரு மன்னி நின்றே.”
 ற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௩௭)

ண்டென்று மேற்கூறுகின்றார்.

முத்தி பரமை லடைதலாற்
 ல்லீ வருமுள ரு
 திர கீனரென் றுந்

ஈ - து. அநேகசித்தியாரும் முத்தியையும் அப்பரம்பொ
 ளினது அருளினால் இவ்வந்தது அடைவார் உளராகலின்,
 அநாதியாய் அநேக உயிர்கள் உளர். அவையுயிர்களும் சுதந்திர
 மிலர். எ - று.

பல்சித்தியென்றதனால் மாயாவாதியை மறுத்தது அஃது
 எங்ஙனமெனில், பரகாயப்பிரவேசமும் சித்தியாதலினெனக்
 கொள்க. முத்தியென்றது சீவர்க்கே: சீவர்க்கல்லது பரத்திற்
 குப் பந்தம் கூறுதல் ஒருவர்க்கும் ஒவ்வாமையினெனக் கொள்க.
 உயிர்களை அநாதியென்றது பரத்தினது சிருட்டியாதி விளையா
 டல் அநாதியாதலினெனக்கொள்க அநேகமென்றது ஏகாத்து
 மவாதிக்கும் விவகாரத்தில் இவ்வண்ணமே கூறப்படுதலினென
 க்கொள்க. சுதந்திரனைரென்றது பரத்திர சுதந்திரரென்றதெ
 னக்கொள்க. அஃதன்று பரத்திரரேயெனில், தாமே வினை
 செய்ததல் கூடாது. அதுவும் பரமேசெய்விக்குமெனில், பரத்
 திற்கு அவிகாரியென்றும், பேரருளுடையோனென்றும், வேதா
 திகள் கூறுதல் அப்பிரமாணமாம். அன்று-சுதந்திரரேயெனில்,
 முத்தியை அடைய வேண்டுவதில்லை, முத்தியில் உயிர்க்குச் சுத
 ந்திரமோ பரத்திரமோவெனில், அது மேற்கூறப்படுஞ் செய்யு
 ளினது அர்த்தங்களாலே கண்டுகொள்க. ஆதலாலே, பந்த

முடையராய் அநாதியாய் நக சீவர்கள் உள்ளொ
ரெனக்கொள்க.

பந்தமுண்டென்று மேற்கூறுகின்றார்.

பல்லுயிர் முத்தி யடைதலாற் பந்தமுஞ்
சொல்வரெல் லோருமென் றுந்தீ பற
தொன்மையதுவுமென் றுந்தீ பற.

எ - து. பல்லுயிர்களுக்கும் முத்தியடை
வின், அவ்வுயிர்களை அநாதிட கறைத்து நிற்பது
உண்டென்று ஆன்மவாதிகள் அனைவரும் கூறுநிற்பார். - று.

பந்தத்தை அநர்தியென்றது, சீவர்கள் உள்ள அன்றே
உளதாதலின் எனக்கொள்க. (௩.)

பந்தம் திரிவிதமாயிருக்குமென்று மேற்கூறுகின்றார்.

அஞ்ஞான மாயைகன் மம்பந்த மாமிவற்
றஞ்ஞான மோர்முத லுந்தீ பற
அன்றாகு மென்பரா லுந்தீ பற.

எ - து. ஆன்மஞானத்துக்கு இங்ஙனம் பந்தமென்று
சொல்லப்படுவது யாதெனில், கேவலாவஸ்தையைக் காட்டாநி
ற்கும் அஞ்ஞானமும், அவ்வவஸ்தையை நீக்கிச் சகலாவஸ்தை
யைக் காட்டாநிற்கும் மாயையும், சகலாவஸ்தையின் மனோவாக்
குக் காயத்தால் உயிர்கள் ஆர்ச்சிப்பதாகிய கன்மமுமே. இந்த
மூன்றினுள்ளும் அஞ்ஞானம் மிகவும் துண்ணிதாகையால் அத
னது சுபாவம் தோன்றாமையால் அஞ்ஞானம் தனியே ஒருமுத
லன்று சிவத்தினது திரோபாவசத்தியேயென்பாரும், ஆன்மா
வினது குணமேயென்பாரும், காரணமாகிய மாயையே யென்
பாரும், கன்மத்துள் தீவினையேயென்பாரும், பலவாயிருக்குமெ
ன்பாரும், ஒன்றாய் அநாதிசித்தமாயிருக்குமென்பாருமாய், இப்
படி அநேகவிதங்களாலே கூறுநிற்பர். இவ்வண்ணம் மயக்கத்

திற்கு இடங்கொடுத்ததும் அஞ்ஞானமேயாதலின், அஞ்ஞானதி
திரிவித பாசம் உண்ட. எ - று. (௪௦)

இத்திரிபதார்த்த நிச்சயம் எல்லாக்கும ஒக்குமாயினும்,
அவரவர் கோட்பாடுகள் வெவ்வேறென்று மேற்கூறுகின்றார்.

பல்லோர் துணியும் பராதிமூன் றுந்தேர்த
லல்லால்வே நிலேனு முந்தீ பற
அவரவர் கொள்கைவே றுந்தீ பற.

எ - து. வீட்டுநெறி யாராயும் பலசமயிகளினது துணியும்
பரசீவபந்தங்கள் மூன்றையும் விசாரித்தலேயன்றி வேறில்லை
யென்றாலும் அத் திரிவிதபதார்த்தங்களினது உண்மைகளை
அவரவர் கருதிக்கொள்ளுங்கோட்பாடுகள் வெவ்வேறு. எ - று.

பலசமயிகளினது துணிவுத் திரிபதார்த்த விசாரணையெய
ன்பது எங்ஙனமெனின், எல்லாநூல்களாலும் உயிர்கட்குக் கூற
ப்பட்ட தருமாதிரநால்வகைப்பயனில் வீடென்பதற்குப் பொருள்
விடுதலை. விடுதலையாவது பந்த நீக்கமாதலின், பந்தமொன்று
உண்டென்பதும், அஃது உண்டாகவே பந்தத்தினாலே கட்டுப்
பட்டிருந்து அதினின்றும் விடப்படுவான் உண்டென்பதும்,
பந்தம் சடமாகையினாலும் பந்தமுடையோன் சுதந்திரகீனனாக
யினாலும் உயிர்களுக்குப் பந்தத்தைநீக்கி முத்திகொடுப்பான்
ஒரு சுதந்திர கர்த்தா உண்டென்பதும், சாவமதசம்மதமெனக்
கொள்க. அங்ஙனமாயினும், அவரவா கோட்பாடுகள் வெவ்வே
றென்றது எங்ஙனமெனின்; ஆன்மாக்களுக்குக் கனமபேதம்
அநேகமாதலின், அவற்றினுக்கு ஏற்கவேதாதிகள் கூறிய பொரு
ள்களைத் தத்தவகருத்தினுக்கு ஏற்பத துணிந்துகோடல். அஃ
தாவது பிரமாதி சிவாந்தமாகச் சொல்லப்பட்ட வடிவங்களுள்
ஒரொரு மூர்த்தியைப் பரம்பொருளென்று துணிந்து அப்பரம்
பொருளுக்குப் பசுபாசங்களைப் பேதமென்றும், அபேதமென்
றும், பேதாபேதமென்றும், கொள்வாரெனக்கொள்க. (௪௧)

அங்ஙனஞ் சீவபரங்களுக்குச் சமயிகன் சொல்லும் பின்னா பின்னத்துவவாதம் எத்தால் உண்டாயிற்று என்பாரைப் பற்றி மேற்கூறுகின்றார்

சீவ பரமத் துவிதமென் றிண்சொலா
 னேவா தனைவரு முந்தீ பற
 ஒன்றிரண் டென்பரா லுந்தீ பற.

எ - து. சீவபரங்களை ஏகமுமென்றமல், துவிதமுமென்னாமல், அத்துவிதமென்று அவாதிதமாகிய சுருதி கூறுகையால், இரண்டாகில் முத்தியில் ஒன்றாதல் கூடாது, கூடுமெனில், ஒன்று கெட்டு ஒன்றாதல் வேண்டும்; கெடும்பொழுது முத்தியின்மையால் இரண்டென்பதே கூடாது: பொன்னும் பணியும் போல் இரண்டாகத் தோன்றுதலின் ஏகமென்னாது அத்துவிதமென்றதெனக்கொண்டு அப்பதத்திற்குத் தாற்பரியம் ஏகமே யென்பாரும், அங்ஙனமன்று ஒன்றாகில் வஸ்துவுக்குப் பந்தமோஷம் சொல்லவேண்டும் அஃது இன்மையால் ஒன்றென்பதே கூடாது உடலுயிராதியபோல் பேதம் தோன்றாமையின் துவிதமென்னாது அத்துவிதமெனநின்றது. அதற்குத் தாற்பரியம் துவிதக்கலப்பே யென்பாரும், ஆகி எல்லாச்சமயிகளும் கூறுவார். எ - று.

அனைவரு மென்றமையால் எல்லாச்சமயிகளும் பேதம் அபேதம் என்பனவற்றையே அனுசரித்து நிற்கையால், அவ்விரண்டையுமே கூறினாரெனக்கொள்க. பேதாபேதமென்பாரும் உளர்: அங்ஙனம் ஒருபொருள் இருப்பது விருத்தமாதலினாலும், அதுவும் துணிவின்கண் முற்கூறிய இரண்டினுள் ஒருபஃஷத்து அடங்குமாதலின் அதனை ஒருபஃஷமாகத் தொகுத்துக் கூறினரில்லையெனக் கொள்க. (சஉ)

இங்ஙனம் கூறியவற்றுள் ஏகவாதம் சாதித்தல் கூடாதென்று மேற்கூறுகின்றார்.

ஒன்றெனா வீடுமின் றுண்டேனும் லீலையாற்
பின்றையுஞ் சாருமென் றுந்தி பற
பெத்த மரித்தம்வீ டெந்தி பற.

எ - து. சீவபரங்கள் ஏகமென்னும் பழத்தில் வஸ்துவுக் குப் பந்தம் இன்மையால் முத்தியே இல்லை. பந்தம் உண்டாயினும், முத்தி இல்லை. பரத்தினது லீலையால் பந்தமோஷம் உண்டாயினும் பின்னும் லீலையால் பிறப்பின்கண் சாராநிற்பர். சாரும்பொழுது முன்பு முத்தியடைந்தது அவமாகப் பந்தம்நித்தியமாய் விடுமாதலின் ஒன்றென்பது கூடாது. எ - று.

அஃது எங்ஙனமெனின், சீவபரங்கள் ஏகமேயென்னின் இங்ஙனம் துவிதபாவனை வருவானேன். பந்தத்தாலெனின், வஸ்து நின்மலனாகையால் பந்தம் உண்டென்பதே கூடாது. உண்டென்னிலீ, அப்பந்தம் வஸ்துவுக்குப் பின்னமோ அபின்னமோ. பின்னமென்னில் வஸ்துவைவிடப் பந்தம் வேறே ஒரு முதலாக உண்டாதலினால், அவ்வஸ்துவுக்கு ஏகமென்பதே கூடாது: அதுவுமன்றிப் பந்தமுடைய பொருட்குச் சுதந்திரமின்மையால் அப்பந்தத்தை நீக்குவான் நின்மலனாக ஒரு கர்த்தாவும் மேலே உண்டாகவேண்டும்: அங்ஙனம் கர்த்தா இன்மையால் அப்பந்தம் நீங்குதலே கூடாது. அங்ஙனமன்று அப்பந்தம் வஸ்துவுக்கு அபின்னமேயெனின், அபின்னம் தன்னியல்பாகையால் ஒருகாலும் பந்தம் நீங்காது. இங்ஙனமாதலால் வஸ்துவுக்குப் பந்தம் உண்டாயின் முத்தியும் இல்லை. அதற்குப் பந்தமே இல்லையென்றால், அதற்கு முன்பே முத்தியும் இல்லை. அஃது ஒக்கும்: அந்தவஸ்துவுக்குச் சுபாவத்திலே பந்தமுத்தி இல்லாவிட்டாலும் அதனது சுதந்திரலீலையாலே பந்தமுத்திகள் உண்டென்னில், அங்ஙனமாயின் சீவர்கள் வீடுகூடினும் பரத்தினது லீலையாற் பின்னும் பிறப்பின்கண் சாராநிற்பர். சாரும்பொழுது முன்பு முத்தி அடைந்ததும் அவமாகப் பந்தம் நித்தியமாதலால், சீவபரங்கள் ஏகமென்று கூறுதல் கூடாது எனக்கொள்க. (சுரு)

ஏகவாதத்துள் பந்தத்தைப் பிராந்திரியன்பாணாப் பற்றி
மேற் கூறுகின்றார்.

ஆகு முயிபந்தத் தானது மித்தையே
லேக வமலன்க ணுந்தி பற
எவ்வா றுளதாமென் றுந்தி பற.

எ - து. பிரதிபிம்பம் அவிச்சின்னம் இவைபோலும் சீவர்
கள் மாயையில் உண்டாகாநிற்பர். அம்மாயையும் பிராந்தியென்
னில், அப்பிராந்தி ஏகத்துவ நிருமலத்துவமுள்ள பிரமத்திற்கு
உண்டாகுதல் கூடாமையால், ஆத்மாக்களது அஞ்ஞானதி பந்
தம் மித்தையன்று. எ - று.

அது எங்குனமெனின், மித்தையாவது வீஷயாதி தோஷத்
தால் தோன்றும் சுத்திகாரசதாதி பிராந்தி ஞானம்: அப்பிரா
ந்தி ஆத்மாவுக்கேயெனின், ஆத்மாவுங் கடதர்ப்பணதிகளிலே
தோன்றும் அவிச்சின்னம் பிரதிபிம்பம் இவைபோலும் மாயை
யின்கணின்று தோன்றவேண்டும். அதனால் மாயையினால் சீவ
ரும சீவர்களால் மாயையும் என்று அன்னியோன்னியாச்சிரய
தோஷம் வரும். அதனால் ஆன்மாவுக்குத் தோன்றியதென்பது
கூடாது: ஆனால் பிரமத்துக்கே தோன்றிற்றென்னில், அதுவும்
கூடாது: பிரமம் ஏகமாதலால் வீஷயதோஷமும், நிருமலமாத
லால் கரணகர்த்திருதோஷமும், தோன்றுதலின்மையால், பிரா
ந்திஞானமே உற்பவித்தல் இல்லை. அஃது இன்மையாகவே,
சீவர்களும் இல்லையாக, அதற்கு முன்பே பந்தம் சொல்லுகிறதும்
இல்லையாய் விடும். அதனாலே பந்தம் மித்தை அன்றென்றதெ
னக்கொள்க. (சச)

இனித் துவிதவாதமும் சாதிக்கல் கூடாதென்று மேற்
கூறுகின்றார்.

ஐரிரண் டேலிறைக் குற்ற ஐருணையார்
சேர்வான் ரேயின்று முந்தி பற
சேர்தலென் சீவர்வீ டுந்தி பற.

எ - து. சீவபூங்கன் துவிதமாயிருக்குமெனில், பரத்தினை கருணையால் அநாதியே எல்லாவுயிர்களும் முத்தியே அடையாநிற்கும். இப்பொழுது சிருட்டியாதி தொழிற்பண்ணுதற்கு இடமே இல்லை. அவை உண்டாயிருத்தலின், சீவர்களைப் பரத்திற்குப் பேதமென்று கூறுதலும் கூடாது. எ - று.

அஃது எங்ஙனமெனின், வஸ்து பின்னமாய் ஓராத்தாவிருக்கில், அவனும் சித்தாதலால் அவனுக்குப் பந்தம் வருவாரேன்? அதுவும் செம்பிலே களிம்புபோல் சகசம்: அப்பந்தமும் ஆத்மாவே நீக்கிக்கொள்ளில் அநாதியே நீங்கிப்போம், அஃதினமையால், வஸ்துவே நீக்குகின்றனென்னில், வஸ்து ஆனந்த சொரூப சர்வதிர்ப்தனாதலால், அவன் தனக்கு ஒருபயனும் வேண்டான்: அவன் ஆத்மாக்களால் அடையும் பயன் யாது. அங்ஙனம் பயனைக்குறித்ததன்று; வஸ்து ஒப்பற்ற பேரருளுடையோனாதலின். ஆத்மாக்களிடத்து வைத்த கருணையெயினில், அவ்ஙனமாயின் உடனே பந்தம் நீக்கவேண்டும். நீக்குதல் கூடாதென்னில், அசத்தனாதல் வரும். மெள்ள மெள்ள நீக்குவனெனில், பேரருளுடையோனென்பது கூடாது. இதுவன்றியும், ஆத்மாக்கள் நித்தியமாதலாலும், முத்தியையடைந்தோர்கள் பிறப்பின்கண் திரும்பாமையாலும், அநாதியே பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியவேண்டும்.

அங்ஙனமன்று, ஆத்மாக்கள் மிகுதியினாலும் ஓரொருவர்க்கு இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமும் வருதல் கிளியீடாதலினாலும், பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியாதென்னில், எண்ணிறந்த ஆத்மாக்களும் சிருட்டிக்கு ஒருவர் முத்தியடையினும் எண்ணிறந்த சிருட்டியில் எண்ணிறந்த ஆத்மாக்கள் முத்தி அடைதலால், என்றாயினும் ஒரு காலத்தில் பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியாநிற்கும். அப்படி ஒருகாலத்தில் பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியின் தோஷம் ஏதெனில், பதியும் பசுஷூளும் நித்தியமாதலால் முன்னிறந்த காலத்திற்கு அளவின்மையால் அநாதியே பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியவேண்டும். ஒழியாமையால், இனியொருகாலத்தில் ஒழிய

மென்பதற்குப் பிரமாணமேயில்லை. அல்லது ஒழியுமென்னில், பஞ்சகிருத்திய காரணரம்பத்திற்கு அவந் கூறவேண்டும். அது கூடாமையால் பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியுமென்பது கூடாது.

அங்ஙனமன்று ஆத்மாக்கள் இடைவிடாது முத்தியடைய னும், உலவாக்கிழிபோல் தொலைவற்றிருக்குமெனின், அக்கிழி தெய்விகத்தினாலே பின்னும் இடையறாமல் வர்த்தித்தல்போல பசுக்களைப் பதிமுத்தியடைவித்தல்செய்ய மேலுமேலும் அதற்கு அதிபதியாகிய ஒருபதி வர்த்திப்பியாநிற்கிறதென்றாலும், அது இல்லை. இப்பதியே தற்காருணியத்தினால் உண்டிபண்ணிக் கொள்ளுகிறதென்றாலும், அன்றி ஆத்மாக்களே சகசமாய் உண்டாகா நிற்கிறதென்றாலும், உற்பத்தியே காட்டாநிற் றலால், ஆத்மாக்கள் நித்தியமென்பது வரத்திரியும். இதுவன்றி யும், ஆத்மாக்கள் எண்ணிறந்த தென்னுமுரை ஆத்மபோதத்து க்கு எட்டாவென்பதொழிந்து சிவத்திற்கும் அங்ஙனம் கூறுதல் கூடாது. அதற்கு அங்ஙனந் தானேயெனின், ஒரோராத்மா பண்ணியிருந்துள்ள சங்கிதகர்மங்களுக்கு அளவில்லயாதலின், எண்ணிறந்த ஆத்மாக்கள் செய்த எண்ணிறந்த கர்மங்களையும் அதற்குக் கோரிக்கும் பலன்களையும் சர்வமுத்தியும் ஏககாலத் தில் அளவிடாநிற்கும் அப்பதிக்கு ஆத்மாக்களது தொகை தெரி யாதென்னில், வகைகண்டவனுக்குத் தொகை காணப்படாதெ ன்பது கூடாது: 'வினையும் அளவறுக்கப்படாது. அவரவர்க் கும் அவரவர் கர்மங்களுக்கும் அடையாளம் கண்டே கூட்டுவ னென்னில், சர்வஞ்ஞனென்பது கூடாது. எண்ணிறந்த பொருளை எண்ணிறந்ததென்றறிகிறதே சர்வஞ்ஞத்துவமென் னில், எண்ணிறந்ததென்பது ஆத்மலக்ஷணமன்று. பலமரம் கூடினது ஒருசோலை என்பதுபோல் எண்ணிறந்ததென்பது ஆத்மசமுதாயத்துக்கு உண்டானது: 'ஆத்மாவுக்கு லக்ஷணமா னது சத்து சித்து நித்திய விபுஷென்னும் இலக்கணங்கள். இவை ஓராத்மாவிடத்தும் பல ஆத்மாவிடத்தும் இருத்தல் போலே எண்ணிறந்ததென்னு மிலக்கணமும் அங்ஙனம்

இருக்கவேண்டும்; உது கூடாமையால் அசங்கியம் ஆத்தம லக்ஷண மென்பது கூடாது.

இதுவன்றியும், மூவகையுயிர்களுக்கும் 'சிருட்டிகாலத்தில் பதியினால் தனுக்ரணங்கள் கொடுத்து முடியுமோ முடியாதோ? முடியுமென்னில் அளவில்லையென்பதே கூடாது. இதுவன்றியும், வரத்தும் இல்லாமல் செலவும் உண்டாயிருக்கிறபொருள் சிலகாலம் அளவுபடாவிட்டாலும் சிலகாலத்தில் அளவுபட்டுச் சிலகாலத்தில் ஒழியுமென்பதே யதார்த்தமாதலால் செலவு உண்டாய் ஒழியாதபொருட்டு வரத்துண்டென்பது வரத்திரியும். ஆத்மாக்கள் நித்தியமாதலால் பதியாளவுபடுமென்னில், அளவு கண்டதற்கு முடிவில்லையென்பது கூடாது. ஆதலால் எவ்வித மும் பஞ்சகிருத்தியத்துக்கு ஒழிவுதோன்றாநிற்கும்: அங்ஙனம் அன்று ஆத்மாக்களெல்லாம் நித்திய சமுசாரியும் அநித்திய சமுசாரியுமாய் இருப்பார்கள்: அநித்திய சமுசாரிகளெல்லாம் முத்தியடைந்துபோனாலும் நித்திய சமுசாரிகள் இருக்கையால் சிருட்டியாதி தொழில் ஒழியாதென்னில், அநாதியே அநித்திய சமுசாரிகளெல்லாம் முத்தியடைந்துபோய் நித்தியசமுசாரிகண்மாதிரம் இருக்கவேண்டுமாதலால், இப்பொழுது முத்தியடைவார் இல்லையாமென்பது வரத்திரியும்: உண்டாயிருத்தலின், அநித்தியசமுசாரிகளை இல்லையென்பது எங்ஙனம்? ஆதலால், சீவ பரங்களைத் துவிதமென்று கூறுதல் கூடாதெனக்கொள்க. (சுரு)

துவிதவாதத்துள் பந்தத்தை நித்தியமென்பாரைப் பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

உதியா விருளை யுதித்தவை கூட்டிப்

பதிபந்தஞ் செய்யுமே லந்தி பற

பதிசத்தி யென்னுமென் றந்தி பற.

எ - து. ஆத்மபந்தமாயிருந்துள்ள அஜன்னியமாகிய ஆணவமலத்தை ஜன்னியமாகிய மாயாகாரியங்களால் முதற்பிரதிபந்தம் செய்வித்துப் பின்பு தனது ஞானசத்தியால் பிரதிபந்தம்

செய்யாநிற்கும் சிவமென்னில், அப்பொழுது அச்சிவத்திற்கு அசத்தனாகுதல் வாராநிற்கும்: அதனால், தப்பந்தம் நித்தியமென்பது கூடாது. ஏ - று.

அஃது எங்ஙனமெனின்; யாது நித்தியம் அஃது அஜன்னியம். அங்ஙனம் அஜன்னியமாகிய ஓராணவமலம் கண்ணுக்கு இருளும் செம்பிற் களிம்பும்போல் அநாதியே ஆத்மஞான சத்தியைப் பிறிவறக் கலந்து மறைத்து நிற்குமாயின், பிரகாசத்தோடு கூடிய கண்ணுக்கு இருளும் ரசகுளிகையுடன் கூடிய செம்பிற் குக் களிம்பும் இன்மைபோலும்: நித்தியபூரண சுத்தமாயிருந்துள்ள சிவத்தோடு கூடிநின்றுள்ள ஆத்மாவை அஞ்ஞானமாவரித்தல்கூடாது. கூடுமென்னின், சிவம் அஞ்ஞான விரோதியென்பது கூடாது. அது நிற்க. ஆணவமலம் நித்தியமாகின் முத்தி எங்ஙனம் கூடும். அது பிரதிபந்தப்படுதலின் முத்திகூடுமென்னில், அங்ஙனம் பிரதிபந்திப்பது யாது. மாயாகாரியங்களுனால் பிரதிபந்தமென்னில் அநாதியே அவைகூடியிருக்கவும் முத்தியெய்தாமையின் அது கூடாது. அங்ஙனம் அன்று முத்திகாலத்தில் ஜன்னியமாகிய சுதவதிட்ட சையோக மாயாகாரியங்களுனால் பிரதிபந்தமென்னில், அவையிரண்டும் ஜன்னியமாதலால் யாது ஜன்னியம் அஃது அநித்தியமென்று அவைகளுக்கு கஷ்டமெய்தாநிற்கும். அப்பொழுது முத்தியினும் அஞ்ஞானம் ஆவரியாநிற்கும். அங்ஙனம் அன்று அவையிரண்டினாலும் சிவஞானம் ஆவரியாத அஞ்ஞானத்திற்குப் பிரதிபந்தம் வரும். அப்பொழுது சிவஞானம் ஆத்மாவுக்கு விஷயமாம். அச்சிவஞானம் நித்தியமாகையால், அஞ்ஞானத்திற்கு என்றும் பிரதிபந்தமென்னில் சிவஞானம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியேயாமாகில், அநாதியே முத்திவரும். அஃது இன்மையால், இங்ஙனம் பிரதிபந்தப்படுத்துமென்பது கூடாது.

அங்ஙனம் அன்று; அநாதியினாலே சிவஞானம் ஆத்மாவுக்கு விஷயமாகாமையின் முத்திகாலத்து ஆகுதலின், இங்ஙனம் பிரதி

பந்தம் படுத்துதல் கூடுமாயின், சிவஞானமும் மாயாவலியின் ஆத்மாவிற்கு விஷயமாகாவின் சூரியப்பிரகாசத்தில் கண்ணிற்கு விஷயமான கடம் அப்பிரபை நீக்கத்து இருளைப்பிரதிபந்தம் செய்து பின்னும் விஷயமாகுதல் கூடாமையின், மாயா நீக்கத்தில் ஆணவமலத்தை அது பிரதிபந்தம் செய்குதல் கூடாது. அதனாலும், மாயாகர்மங்கள் இல்லாவிடில் ஆத்மாவின் ஆணவமலத்தை நீக்குதல் கூடாது என்பதினாலும், சர்வசத்தியமுடைய வஸ்துவுக்கு அசத்தனாகுதல் வாராநிற்கும். அதனால் பந்தம் நிக்தியமென்பது கூடாது என்றதெனக்கொள்க. (சக)

இங்ஙனம் திரிபதார்த்த நிச்சயம் பண்ணுவதொழிந்து இத்தசைக்கண் மனமுதலாகிய மாயாகாரியங்களைக்கொண்டு துவிதாத்துவித நிண்ணயம் சாதித்தல் கூடாதென்று மேல்வரும் செய்யுள் இரண்டாலங் கூறுகின்றார்.

பந்தாந்த மூன்றும் பகர்வதல் லாலிவை

சிந்தித் துரைக்கொணா துந்தீ பற

சித்தமும் பெத்தமா லுந்தீ பற.

எ - து. பரமேவ பந்தங்களென்று சொல்லப்பட்ட திரிபதார்த்தங்களையும் உண்டென்பதே இந்நூலினது துணியாயினும் அவற்றினை ஒன்றுக்கொன்று பேதமென்றும், அபேதமென்றும், பேதாபேதமென்றும், சமயிகள் கூறாநிற்பர். அவ்வுண்மை நிச்சயித்துக்கூறுதல் ஒருவருக்கும் முடியாது. நினைத்தற்குக் கருவியாகிய சித்தமும் மாயாகாரியமாய் இத்தசைக்கண் சேவனுக்குப் பந்தமாய் விடுதலின். எ - று.

அஃது எங்ஙனமெனின், இத்தசையின்கண் நிச்சயிப்பதெல்லாம் மனத்தைக்கொண்டாதலாலும், பரமேவபந்தங்களினது உண்மை வாக்கு மனத்துக்கு எட்டாதென்று சுருதியாதிகள் கூறுகையாலுமெனக்கொள்க. (சஎ)

மின்மினிச் சோதியால் வீடிருட் கூடுவுன
றன்மைபோன் மாயைகொ டுந்தீ பற
தத்துவந் தேர்வதென் றுந்தீ பற.

எ - து. மிருந்த அந்தநாரத்தின்கண் வழிகாணுது மிகவும்
வருந்தியவொருவன் மின்மினி விளக்கத்தைக் கருவியாகக்கொ
ண்டு தனது இல்லிடத்தைக் கூடுவான் நினைத்துச் செல்வது
போலும், பேரந்தகாரமாகிய அஞ்ஞானவிருளில் மறைந்துள்ள
சிவன் கிஞ்சித்தாகிய மனவிளக்கத்தைக்கொண்டு தனதுண்
மையை விசாரிக்கத் துணிந்தது. எ - று.

இசெசெய்யுளிரண்டிற்கும் பிரமாணம்: திருக்கடைக்காப்பு.
“ஆட்பா லவர்க்கருளும் வண்ணமு மாதி மாண்புங்—கேட்பான்
புகி லளவில்லை கிளக்க வேண்டா—கோட்பாலனவும் வினையுங்
குறுகாமை யெந்தை - தாட்பால் வணங்கித் தலைநின்றிவை
கேட்கதக்கார்.” அன்றியும், “எதுக்க ளாலு ‘மெடுத்தமொழி
யாலுமிக்குச்—சோதிக்க வேண்டா சுடர்விட்டுள னெங்கள்
சோதி—மாதுக்க நீங்க லுறுவீர் மனம்பற்றி வாழ்மின்—சாதுக்
கண் மிக்கீரிறையே வந்து சார்மின்களே” எ-ம், திருமந்திரம்.
“உரையற்ற வொன்றை யுரைசெய்ய மூமர்காள்—கரையற்ற
தொன்றைக் கரைகாண லாகுமோ—திரையற்ற நீர்போற் சிந்
தைதெளி வார்க்குப்—புரையற்று நின்றான் புரிசடையோனே.”
எ-ம், திருவாசகம். “இன்றெனக் கருளி யிருள்கடிந் துள்ளத்
தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று—சின்றநின் றன்மை நினைப்பற
நினைந்தே னீயலாற் பிறிதுமற் றின்மை—சென்றுசென் றன
வாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றந் திருப்பெருந் துறையுறை
சிவனே—யொன்றுகீ யல்லை யன்றியொன் றில்லை யாருனை யறி
யகிற்பாரே.” அன்றியும், “நூலுணர் வுணரா நுண்ணியோன்
காண்க—சொற்பதங் கடந்த தொல்லோன் காண்க—சித்தமுஞ்
செல்லாச் சேட்சியன் காண்க.” எ-ம், தத்துவராயர். “ஆகியு
மழிந்தும் போகு முற்பவத்—துன்பந் துடைத்திங் கின்பங்
கொடுக்கத்—திருவுருப் புனைந்த குரவன் சொருபன்—பொற்ப

தஞ் குடிச் சிற்பத ஸீடு—கையிற் கனியெனக் காணு ரையவோ--
தர்க்க நெறியிற் சாஹ்வார் தர்க்கஞ்—சொல்லல தில்லை யாகுஞ்
சொல்லு—மனனல தில்லை யாகு மனனுங்--கனவஞ் ஞானக்
கனியமாகு—மஞ்ஞா னத்தா லாகிய விருணெறி மெய்ஞ்ஞா
னத்தை விளக்கு மாறென்—னிலதுள தேக மனேக மெனப --
தலதில்ை தர்க்க மறைவ திலதெனரி—லிலது முத்தி மெய்துத
லின்ப—மலடி மைந்த மெய்துத னிலையா—முள்ளது முன்னே
யுள்ள தாதலி—னெள்ளறு முத்தி மெய்செய வுள்ள—தன்னின்
மாசு தானெழித் திடுத—லென்னி னேறியமாசோ முன்னே—
யுள்ள மாசோ மொழிப்ப தென்னின் --விள்ளா முன்னே யுள்ள
தாகி—னிடையோர் காலத் தென்னின் முத்தி—யடைவோர்
கிறத்தி னடையும் பின்னு—மொழிவறு பரம்பொரு ளொன்றே
யாகி—னிழவு பேற தில்லை விழைய—வேறே யொருவ னுண்
டெனின் வேறு—கூறின் முத்தியிற் கூடா னாகு - மிங்ஙன
மான பின்ன—ரெங்ஙனஞ் சொல்வா ரிகற்சம யிகளே.” அன்
றியும், “பின்னா பின்னம தெனவே ரின்று பிணங்கா ரிற்பர்குள்
பேசுகிற்கு—முன்னா ரின்றிடு மனனுக் கும்மிவை யுடையானென
வரு முணர்விற்கு—முன்னா ரின்றிடு சொருபா னந்தனை மொழி
வா னரிதென முதுவேதஞ்—சொன்னா லறிகில ரவனா ரருளடி
சூடா தவர்மதி கேடாயே.” எ-ம். பிரமகிதை. “வேதமாகம
புராண மிருதிகள் வேறு மார்க்க—ரோதுமா கமங்க டர்க்க
மொன்றொடொன் றெவ்வாதாகு—மீதெலா மொக்கப் பண்ண
லாவதன் றிதைய துக்க—மாதலாலனைத்தும் விட்டிங் கனைத் து
மாஞ் சிவத்தைப் பார்ப்பான்.” அன்றியும், “சம்புலி னருளா
லன்றி மாறனுஞ் சகலதே வதைகளு மந்த—வும்பனை யுணரோ
மருள்பெறும் பொருட்டே யோதிய யாவையு முளவாஞ்—செம்
பொரு டன்னை யருளிது லொழியத் தெரிவினாற் றெரிசு
வராக—நம்புமானுடவர் கையின னாற்ற மறிவரோ நாசியா
லொழிய.” எ-ம். ஞானவாசிட்டம். “பேதமுறு புத்தியேமாயை
யாகும் பெரிதுவருந் தியுமிதனைப் பேர்த்தல் வேண்டும்—போத

முறும் பேற்றினு லன்றி மாயைப் பொருநதீயின் கரைதோன்று
பொருந்தத் தோன்றி—வேதமறு மப்பதகே யிறவா வீடா மிம்
மாயை பிறப்பிடமே தென்ன வேண்டாநு—சேதமுறக் கொல்
வழியே தென்று தேர்வாய் சிதைவுற்ற லதனியல்பு தெரியு
மன்றே.” எ-ம். அஞ்ஞவதைப்பராணி “ஒன்றென்று நின்றசில
பலவென்று நின்றசில வுபயத்து நின்ற சிலபே — யன்றென்று
நின்றதனை யாமென்று சொல்லியுட னடகிட்டு விட்ட சில
பேய்.” எ-ம். சிவஞானசித்தியார். “பந்தமும் வீடுமாய பதபதா
ர்த்தங்க ளல்லா—னந்தமு மாதியில்லா னளப்பில னாதலாலே—
யெந்தைதா னின்ன னென்று மின்னதா மின்னதாகி—வந்திடா
னென்றுஞ்சொல்ல வழக்கொடு மாற்ற மின்றே.” எ-ம். நெஞ்சு
விடுகது. “பண்ணின் பயன்சுருதி யாகமங்கள் பார்த்துணர்
ந்து—நண்ண வரியதொரு நாடுடை யான்.” எ-ம். சிவானந்த
மாலி. “இந்திரசா லங்காட்டு மஞ்சனக்கண் ணேறடிருந்து—முந்
தவுல கங்காண மூருவதாஞ் - சிந்தனையுஞ்—சிற்றறிவு நீக்கிய
ருட் சேராது பாதிக்கொடு—தற்பரத்தைத் தேடுமது தான்.”
எ-ம். ஒழிவிலொடுக்கம். “மணிப்பாம் பிருளின் மறைந்திருக்
கத் தேடுங்—கணக்கார் தற்போதத்தைக் காட்டி - யுணர்த்து
கினு—நீரிற்கிணறு நிழலுபுத்த மும்போலா— மாரித்தை நீக்கியி
ருப் பார்.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (சஅ)

இங்ஙனம் கூறிய உண்மையை அறிதற்பொருட்டு மனோ
லய சாதகம் செய்யவேண்டுமென்று மேற்கூறுகின்றார்.

ஆதலாற் பந்த மறுப்பான் மனோலய
சாதகஞ் செய்வன லுந்தீ பற
தற்பரத் தோன்றுமா றுந்தீ பற.

எ - து. பெத்த தசைக்கண்ணீர்வா திகளினது உண்மை
தெரிதல் ஒருவருக்கும் கூடாமையால், அப்பந்தத்தை நீக்குதற்
பொருட்டுச் சிவதரிசனம் வரும்படி மனோலயசாதகம் செய்ய
வேண்டும். எ - து.

இதன் கருதும் பந்தீர்க்கத்திற் சிவதரிசனமும், சிவதரிசனத்தின் மனோலபமும், ஒருதலைபாக வேண்டிப்படுமென்பதாயிற்று.

மனோலயஞ் செய்யவேண்டுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருமந்திரம். “மனமாயை மாயை மாயை மயக்க—மனமாயை தான்மாய மற்றொன்று மில்லை—பினைமாய வேண்டா பிதற்ற வும் வேண்டா—தனையாய்ந் திருப்பது தத்துவந் தானே.” எ-ம். தேவிகாலோத்தரம். “கருத்தடங்கின் முத்தியது கையகலிற் கட்டாகும்—விரித்தபொரு ளிதுவென்ன வறிவுடைய மேதக் கோர்—திருத்தருநல் லறிவாலே சித்தத்தைத் திறம்பாம—வருத்தியுட னிலைநிறுத்து மதுவறிலின் பயனொமால்.” எ-ம். ஞான வாசிட்டம். “சனன கருமங் களின் வித்தாய்த் தருவையசைக் குங் களற்றேபோற்—நினமு முடலை யசைப்பதுவுஞ் சித்த மிதனைத் தீர்வதுவே—யனக சகலத் தியாகமதா மதுவே பரம வானந்தம்—வினவு பிறவெல் லாமிகவும் வெருவுகின்ற வெந்துயரே.” எ-ம். பிரபுலிங்கலீலை. “விரிந்த நெஞ்சங் கருவியாம் விடய முணர விரியாம—வொருங்கு நெஞ்சங் கருவியார் தன்னை யுணர வொருங் காமல்—விரிந்த நெஞ்ச முடையானே விடாது பிறவி யென்றுணர்க—வொருங்கு நெஞ்ச முடையானே யுறாது பிறப்பென் றுணர்கவே.” எ-ம். மோகவதைப்பரணி. “வீயு மோகினை வேரறாமல் விடஞ்செய் மோகன் விவேகனான்—மாபு மோவுயர் மாயை யாரு மனத்தி னொரு மிருக்கவே.” எ-ம். ஒழிவி லொடுக்கம். குடையுஞ் செருப்புங் கொடுதடப்ப தன்றிப்—படியும் விசும்பும் பரப்பி - யிடையாடு—மாத்திரம்போ லேசமய வாதமனம் போதாத—சாத்திரங்கற் றூர்வீடுற் றூர்.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மனோலயமுண்டாகவே திருவருடோன்று மென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருக்கடைக்கீர்ப்பு. “கள்ள நெஞ்ச வஞ்சகக் கருத்தைவிட் டருத்தியோ—டுள்ள மொன்றியுள்குவா றுளத்துளா

னுக்கத்தூர்—துள்ளிவாளை பாய்வயற் சுரும்புலாவு நெய்தல்வா--
யள்ளனாரை யாரல்வாரு மந்தனாரு நென்பதே.” எ-ம். தேவா
ரம். “வெள்ளத் தார்விஞ்சை யார்கள் நெம்பவே—வெள்ளத்
தைச்சடை வைத்த விகிர்தனார்—கள்ளத் தைக்கழி யம்முன
மொன்றிசின்—றுள்ளத் தில்லொளி யைக்கண்ட துள்ளமே.”
எ-ம். திருப்பாட்டு. “குண்டலங் குழைதிகழ் காதனே யென்
றுங் கொடுமழு வாட்ப டைக் குழகனே யென்றும்—வண்டலம்
பும்மலர்க் கொன்றைய நென்றும் வாய்வெரு வித்தொழு தேன்
விதி யாலே—பண்டைநம் பலமன முங்களைத் தொன்றாய்ப் பசு
பதி பதிவின விப்பல நாளுங்—கண்டலங் கழிக்கரை யோதம்
வந்துலவுங் கழுமல வளநகர்க் கண்டு கொண்டேனே.” எ-ம்.
பட்டணத்துப்பிள்ளையார். “இருக்கு மருதினுக் குள்ளிமை
யோர்களு நான்மறையு—நெருக்கு நெருக்கத்து நீளகத்திற் செ
ன்று மீளவொட்டாத்—திருக்கு மறுத்தைவர் தீமையுந் தீர்த
துச்செவ் வேமனத்தை—யொருக்கு மொருக்கத்தி னுள்ளே
முளைக்கின்ற வொண்சுடரே.” எ-ம். அருணகிரிநாதர். “அராப்
புனை வேணியன் சேயருள் வேண்டு மலிழந்த வன்பாற்—குராப்
புனை தண்டையந் தாடொழ வேண்டிங் கொடியவைவர்—பராக்
கற வேண்டு மனமும் பதைப்பற வேண்டு மென்றா—விராப்பக
லற்ற விடத்தே யிருக்கை யெளி தல்லவே.” எ-ம். தத்துவராயர்.
“இசையா னலனெனை யாளுடையா யானிந் தியங்களுட--னசை
யாத நெஞ்சங்கொண் டன்பா னினைந் தழியு முடம்பின்—
னசையான தின்றி நலஞ்செய்வ ராயினற் றுடலையின்—மிசை
யார வைத்தென்று மெய்யான தன்னை வெளிப்படவே ” எ-ம்.
தேவிகாலோத்தரம். “மருவிய பொருண்மே லன்பாய் வான
ரம் போற்ச ரித்துத்—திரியுமச் சித்தந் தன்னைத் திரித்துச்சு
னியத்தே நின்றான்—மருவினோர் பிழித லின்றி வானவ ரறிவுக்
கெட்டாப்—பொருவினா ரித்த சுத்தப் பொருளினே யடைவ
ரன்றே.” எ-ம். பகவற்கீதை. “வேண்டல் வேண்டாமை யின்றி
மிசைசெலாப் புலன்க ளாலே—மாண்டபோ கங்க டிய்ப்பான்

மனங்கலக் குறூன்றிற் றத்தா—லீண்டிய தெளிவுண் டாமாற்
 றெளியவே யெல்லையின் றிப்—பூண்டநோய் நீங்கு நீங்கப் புல
 னலாப் பொருளுந் தோன்றும்.” எ-ம். பிடிமகிதை. “பரப்பி
 னுனிந்தி யங்களைப் பராக்குறப் பரம்பர னுள்ளாகி—யிருத்த
 லாலறி வுண்கிலன் புறம்புள விரதமே காண்கின்றான்—நிருப்பி
 ஞானநாட் டத்தினு லப்பொரு டெரியவே பெறுந்தீர—னொரு
 த்த னேயவி நாமியா கியவொளி யாயவ னொளிக்கின்றான்.”
 எ-ம் பிரபலிக்கலீலை. “பொறியிற் புறத்து மனஞ் செல்லிற்
 புலனே தோன்றி யிடுமகத்திற்—செறியிற் கரணம் பரானந்த
 சிவமே தோன்றுந் சிவந்தோன்ற—வறிவிற் பரந்த விடயமய
 மாகுமூலகந் தோன்றாமற்—பிறவித் துயரக் கடல்கடந்து பேரி
 ன்பஞ் சார்குவனென்றும்.” எ-ம். திருக்களிற்றுப்படியார். “அன்
 றிவரு மைம்புலனு நீயு மசையாம—னின்றபடி யேநிற்க முன்னி
 ர்குஞ் - சென்று—கருதுவதன் முன்னங் கருத்தழியப் பாபு—
 மொருமகடன் கேள்வ னுனக்கு.” எ-ம். சிவானந்தமாலே.
 “ஓயாம லைம்புலன் சேர்வாயி லொடி யெறிந்தங்—காயா மன
 த்தை யலைவறுத்து - மாயாதே—பண்டை யறிவொழிந்து பண்
 டையறி வாய்ப் பரத்தை—மொண்டழுந்திப் போவதுமுத் தி.”
 எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க.

மனோலயத்திற்கேன்றிய திருவருளாற் பந்த நீங்குமென்ப
 தற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர், “பிறவிப் பெருங்கட னீந்து
 வர் நீந்தா—நிறைவ னடிசேரா தார்.” எ-ம். தேவாரம். “பொன்
 னுள் ளத்திரள் புன்சடை யின்புற—மின்னுள் ளத்திரள் வெண்
 பிறை யாயிறை—நின்னுள் ளத்தருள் கொண்டிரு னீங்குத—
 லென்னுள் ளத்துள தெந்தை பிரானிரே.” எ-ம். திருவாசகம்.
 “என்புள் ளருக்கி யிருவினையை யீடழித்துத்—துன்பங் களை
 ந்து துவந்துவங்க டீயமைச்செய்து—முன்புள் ளவற்றை முழுத
 றிய வுன்புகுந்த—வன்பின் குலாத்திலலை யாண்டானைக் கொண்
 டன்றே.” எ-ம். பட்டணத்துப்பிள்ளையார். “உற்பவந் துடை
 த்த னிற்பிடித் தல்லது—பிறிதொரு நெறியு மில்லை.” எ-ம். தத்

துவராயர். “இதையா லயத்தி லிருப்பா ரறிய விரந்துருகிப்—
பதையா திருப்பதென் பாவிரெஞ் சேபர ஞ்ரருளாற்—சுதையா
தொழியிற் சிலுகாய் விளையுமிச் சிற்சமயப்—கதையான் மனக்
கணக் கால்விடு மோவிக் கிடம் பிறப்பே.” எ-ம். பிரமகிதை.
“இந்த யாக்கையி லியம்பிய பரம்பொரு ளறியி—லந்த மானு
டன் மெய்யதா யபேதமா கியிரிற்—தொந்த மாம்பர மடைந்தி
டுந் தோன்றிடா தாகிற்—பந்த மாம்பவக் கடற்படும் பரகதி
யடையான்.” எ-ம். சிவானந்தமாலே. “வெய்யோன் வரவரவே
மெய்நிழலுந் தம்முளே—பைய வொடுக்கும் பகுதிபோலைய—
னருள்வந் தணுகவே யாணவமாம் போத- றருளுங் கெடும்
போய் மறிந்து.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.()

மனோலயத்தாற் பரத்தையுணர்ந்தோன் மற்றையவனைத்
தையு முணர்ந்தோனென்று மேற் கூறுகிறார்.

உணர்ந்தோ ரனைத்துமா மோர்பொரு டன்னை
யுணர்ந்தோ ரனைத்துமென் றுந்தீ பற
உள்ளங்கை நெல்லியீ துந்தீ பற.

எ - து. தானன்றிப் பிறிதொரு பொருளும் இன்மையால்
அனைத்துமான ஒரு பரம்பொருளை யாவொருவர் உணர்ந்தார்
அவரே எல்லாப் பொருள்களையும் ஒருங்கே உள்ளங்கையி
னெல்லிக்கனிபோல் ஐயந்திரிபின்றிப் பிரத்தியட்சமாக உணர்ந்
தோர். எ - று.

இ-ம். திருவாசகம். “பந்த விகார குணங்கள் பறிந்து மறிந்
திடு மாகாதே—பாவனை யாய கருத்தினில் வந்த பராவமு தா
காதே—யந்த மிலாத வகண்டமு நம்மு ளகப்படு மாகாதே—
யாகி முதற்புர மாய பரஞ்சுட ரண்ணுவ தாகாதே—செந்துவர்
வாய்மட வாரிட ரானவை சிந்திடு மாகாதே—சேலன கண்க
ளவன்றிரு மேனி திளைப்பன வாகாதே—யிந்திர ஞால விடர்ப்
பிறவித்துய ரேருவ தாகாதே—யெண்ணுடை நாயக னாகிய வீச
னெதிர்ப்படு மாயிடினே.” எ-ம். பட்டணத்துப்பின்னையார்

‘மங்கை பிங்க கங்கைநா யகநின்—றெய்வத் திருவருள்
 டடத்தின்—மாயைப் படலங் கீறித் தாய—ஞான
 பெற்றனன் பெற்றபி—னின்பெருந் தன்மையும் கண்
 காண்டலு—மென்னையுங் கண்டேன் பிறரையுங் கண்
 னின்னிலை யனைத்தினுங் கண்டே னென்னே—நின்னைக்
 காண மாந்தர்—தன்னையுங் காணத் தன்மையோரே.’ எ-ம்.
 திருவாய்மொழி. “மனிதரு மற்று முற்று மாயப்பிறவி பிறந்த—
 கனியன் பிறப்பிலி தன்னைத் தடங்கடல் சேர்ந்த பிரானைக்—
 கனியைக் கரும்பினின் சாற்றைக் கட்டியைத் தேனை யமுதை—
 முனிவின்றி யேத்திக் குளிப்பார் முழுதுணர் நீர்மையி னாரே.”
 எ-ம் பிரமகீதை. “எப்பொருள் களுக்குந் தோற்றமு நிலையு
 மிறுதியு மிதன்கணே யாகி—யொப்பிடவொன்று மின்றியே
 புன்று முள்ளதா யுரையுணர் விறந்த—வப்பொரு ணேரே
 யறிந்தபோ தெல்லாப்—பொருள்களு மறிந்தவா மந்த—மெய்ப்
 பொரு டானே யெப்பொருள் களுமாய் விளங்கலால் வேறிலா
 மையினால்.” அன்றியும், “ஈசனை யறிந்த வந்த விடத்திலே யெ
 ன்று மெல்லாப்—பாசமு நசித்த ருனும் பணியறப் பவத்தின்
 தீர்வுங்—காசறு மகில மாய கங்குலின் கழிவுந் தானே—யாசறு
 மகண்ட ருபி யாகையு மனைத்து மெய்தும்.” எ-ம். வரும். மற்
 றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௫௦)

மனோலயசாதனஞ் செய்யு நீர்மைமேற் கூறுகின்றார்.

அந்நிட்டை நீயு மடைகுதற் கூணுயிர்ப்
 பின்னத்தை முன்னுணர்ந் துந்தி பற
 பேதைமை நீங்கிடென் றுந்தி பற.

எ - து. பந்தநீக்கத்துக்கு ஏதுவான அந்த மனோலய நிஷ்
 டை கூடுதற்குப் பந்தத்தை முன்பறிந்து நீங்கவேண்டலின் தே
 கேந்திரியார்த்தக்கரணங்களை நேதி நேதி யென்று ஒன்றொன்றா
 கக் களைந்து தன்னுண்மை காணுவதாகிய ஊனுயிர் வேறுபாடு
 முன்புணர்ந்து உனதறியாமையை நீங்குவாய். எ - று. (௫௧)

என்னுண்மையாவது இத்தேகத்தின் வேறில்லை
கமே நானென்று கூறாநிற்கும் மாணுக்கனே நோ
நீயல்லையென்று மேற்கூறுகின்றார்.

ஒயு மரணந்த காலத் துருத்துவெந்
தீயட லானுமிங் குந்தி பற
தேகநீ தானல்லையுந்தி பற.

எ - து. இளைத்தேன் பருத்தேனென்று தேகத்தைச் செ-
ல்லதலினாலும், இதனுட் சோதிக்குமிடத்தும் இதற்குவேறாக
ஓராத்மாவைக் காணாதபடியினாலும், தேகமேயானென்னில்,
அது கூடாது. என்மாடு என்வீடு என்கிறபோது சொன்னவனு-
க்கு அவை வேறாயிருத்தல்போல் என்னுடம்பென்றாலும்,
யோகிகள் கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்தலினாலும் மரணகாலத்தி-
அக்கினி மிகவும் பற்றிக் கடத்தைப்போல் சுடுதலினாலு-
தேகம் நீயல்லவேறே. எ - று. அடலானுமென்றவுமைய-
மற்றையமறுதலையும் வருவிக்கப்பட்ட தெனக்கொள்க. (௫௨)

பிராணவாயுவும் ஆத்மாவல்லவென்று மேற்கூறுகின்றார்

உணர்வின்றி நாளு முறக்கத் தடைந்த
மணற்க ராதானு முந்தி பற
வாயுவ நீயல்லையுந்தி பற.

எ - து. தேகத்திலே பிராணவாயு இருக்கிறபோது இது
குளிக்கிறது இது சுடுகிறது என்றறிந்தும் அது நீக்கினபோது
கடம்போலத் தேகம் சுடப்படுதலினாலே பிராணவாயுவே
யானென்னில், உணர்வின்றித் தினந்தோறும் நித்திரையில்
அஃது இராரின்றும் அப்போது அடைந்த கந்தாதிசையுணரா-
மையினாலும் பிராணவாயுவும் நீயல்லே. எ - று. (௫௩)

இந்திரியங்கள் ஆத்மாவல்லவென்று மேற்கூறுகின்றார்.

ஒன்றுணர் போழ்தொன் றுணராமையான்மையே
ஒன்றுணர்ந் தோதலானுந்தி பற
உணர்விந் தியங்களன் றுந்தி பற.

எ - து. கந்தாரதியைக் கிராணுதி உணராரிற்கின்றன அவை அடங்கினை நித்திரையிலே தேகமும் பிராணவாயுவும் இருக்கப் பாம்புவரினும் சத்துரு வரினும் அறியாமற்கிடத்தலால் ஞானேந்திரியங்களே யானென்னில், இந்திரியங்களுள் ஒன்று உணர்போழ்து ஒன்று உணராமையாலும், ஒன்றை ஒன்று உணராமையாலும், ஒன்று அறிந்ததை ஒன்று அறியாமையால், அவைகளுக்கு வேராய் ஒன்று இருந்து நான் கண்டேன் கட்டேனென்று கூறுதலாலும், கண்ணிற்குத் தீபம்போல் னக்கு விஷயகரணமல்லது அவைகள் நீயல்லே. எ - று.

ஒன்றுணர்போழ்தொன்றுணராமையானுமென்றமையால் துவக்கிந்திரியமே ஆத்மாவென்பாரையும் மறுத்தாராயினார். அஃது எங்ஙனமெனில், துவக்கிந்திரியம் சரீரமெல்லாம் வியாபி ருத்தலின் இஃதே மற்றைய நான்குகொள்கையினின்று சத் தாதியை உணராரிற்கின்றதெனில், அது கூடாது. அங்ஙனமா ளும்புலனும் ஒருங்கேயுணர்தல் வேண்டும்: அஃது இன் மையால், துவக்கிந்திரியமும் ஆத்மாவன்றென்று மறுக்கப்பட்ட தெனக் கொள்க. (இச)

வாக்கிந்திரியமும் ஆத்மாவல்லவென்று மேற்கூறுகின்றார்.

எனென ஆமற்கு மியானென தென்றபி

மான மிருத்தலா னுந்தீ பற

வாக்குநீ தானல்லே யுந்தீ பற.

எ - து. இந்திரியங்களுணர்ந்ததை நான் கண்டேன் கேட் டேனென்று வாக்கிந்திரியம் கூறாநிற்கின்றது: தானறிந்ததைக் கூறுமல்லது அறியாததைக் கூறாமையால் வாக்கிந்திரியமே யானென்னில், அது கூடாது. வாக்கில்லாத ஊமனிடத்தும் யானெனதென்கிற அபிமானம் இருத்தலால், அது வசனகரண மல்லது நீயல்லே. எ - று. (இஐ)

ஆங்காரமும் புத்தியும் மனமும் ஆத்மாவல்லவென்று மேற் கூறுகின்றார்.

ஆங்கார நிச்சயித் தப்புத்தி பற்றலா
 னோக்குள னுன்மன முந்தி பற
 ஒன்று நீ யன்றிவற றுந்தி பற.

எ - து. ஊமனுக்கும் யானெனதென்கிற அபிமானம் இருந்த
 தலால் இங்ஙனம் செய்வது அகங்காரமாதலின் அதுவே யானெ
 ன்னில்; அது கூடாது. ஒருபொருளின்கண் நிச்சயமில்லாவிட
 த்து இஃது என்னதென்றும், யானுடையேனென்றும். அபி
 மானித்தல் கூடாமையால் அஃது உனக்குக் கிரியாகரணமல்ல
 நீயல்ல. ஆயின் நிச்சயிப்பது புத்தியாதலால், அஃதேயானெ
 னில், ஒருபொருளின்கண்ணே பற்றுதலில்லாவிடத்து அஃது
 பொருளை நிச்சயித்தல் கூடாமையால், அஃது உனக்கு ஞான
 கரணமல்லது நீயல்ல. ஆயின் அங்ஙனம் செய்வது மனமாக
 லின், அஃதேயானென்னில், நெஞ்சு நினைவெழாவி
 அஃது ஒன்றையும் பற்றுதலின்மையால், அஃது உனது
 கரணமல்லது நீயல்ல. எ - று.

சித்தமும் ஆத்மாவல்லவென்று மேற்கூறுகின்றார்.

அறிவா னினைவு மடங்கலாற் சித்த
 மறிவன் றசித்தாமென் றுந்தி பற
 அறிவுன் னுருவமென் றுந்தி பற.

எ - து. அங்ஙனம் நினைப்பது சித்தமாதலால் அதுவேயா
 னென்னில்; அது கூடாது. நெஞ்சின்கண் நினைவும் எழாமல்
 அடக்குவோர் உளராகலின் வேறே ஓரறிவு இருந்துகொண்டு
 சித்தத்தையும் அசைவின்றித் தடுத்தலால் அச்சித்தமும் நீயல்ல:
 இவைபெல்லாம் யானலனாகில் எனது உண்மை மற்றியாதென்
 னில், தத்துவாதீதமாகிய ஞானமே நினது வடிவம். எ - று. (1)

மேல் அவ்வாத்மாவினது பரிபூரணங் கூறுகின்றார்.

எங்குமாய் முத்தியி லீசனோடெய்தலான்
 மங்கா வுயிர்விபு வுந்தி பற
 மற்றைய கூறெனா துந்தி பற.

எ - து. அழியின்றி வழங்காநிற்கும் ஆத்மா பரமுத்தியில் பூரணமான பரத்தோடு கூடிப் பூரணமாகையால் அதனுக்கும் மகத்தபரிமாணமில்லது மற்றைய பரிமாணங்கள் கூறுதல் இடாது. எ - று.

அஃது எங்குனமெனில், உள்ளதன்றி இல்லது ஒருகாலும் ன்டாகாமையி ன முத்தியில் விபுத்துவமுடைய ஆத்மா பந்தத்தில் உத்தரணம் ஏல் ஆர்ப்புண்டதாதலின், கருமத்தளவில் னுபரிமாணம், மத்தியபரிமாணமாயும், விளங்காநிற்கும் ண்மை மகத்தபரிமாணமே யென்பது துணிவென்றதெனக் காள்க. (௫அ)

மேல்தன் உபாமை அறிதற்கு முற்பழகிப்போந்த வாசனை நீங்கவேண் மன்று மேற் கூறுகின்றா.

இச்சுடையானின் னியல்பை மறைத்துவப்
பந்தநகரே பிபாக்ககீக் குந்தி பற
பழுவா குண்டியலா முந்தி பற.

எ - து. பானவடிவமாயிருந்துள்ள நினது உண்மையைச் சும் செரியவேட்டாமல் அநாதியே மறைத்துநிற்கும் அஞ்
றதி பாசனங்களை வேரறக்களைதற்கு நின்னோடு புகிப்போந்த
வாசனையும் பறற விடுவாய். எ - று.

இ-ம். தேவிகாலோததரம். “மந்திரஞ் செபந்தி யானம் பூசனை வணக்கம் வேண்டா—வந்தமி லாத முத்தியுபாயமேயறி தல் வேண்டித் தந்தனை புறமே செல்லிற் றுயரமே திரிய மீட் கிற்—பந்தமாந் துணப் நீங்கிப் பரமான விற்பஞ் சேர்வாய்.” எ-ம். பிரமகேதை, “சதுர்மறை யொழிந்தவாதனை பொலாத தர் க்கவா தனையுலகத்தின்—மதமுற வொழுகும் வாதனை தாரமக் கள் சுற்றத்தின் வாதனையு—மிதமுறு பொருளில் வாதனை தேகேந்தியமணம் புத்திரந் பிராணன்—முதலவா தனையும் வித் தைவா தனையு முடிவிலபா கத்திலவா தனையம்” அன்றியும், “ஏறுடை யானைத் திருநெடு மாலையிகழும்வா தனையும்வே தத்

திற்—கூறிடுஞான சாதன மாகக் கொள்ளுமுத் துளபுண்டர
தை—மாறுடனிகழும் வாதனை பாவ வாதனை யாடிமா னுட
க்கு—வேறும்பரமுத் துவித ஞானத்தை/விலக்குறுத் விரோ
விண்ணகரே ” அன்றியும், “ஆதலால் வீடதனி லாசை யு
ளோ னதின் வித ி தாற்பரிய னாகி முன்ன—மோதும்
தனைகொண்ட பிகந்தெப் போது முற்றபர மாதலுந் த ஞான
யாவான் பேசுவே தாந்தங்க ஞானைககப் பட்ட மேலான
துவித ஞான மாண—நாதனும் பிரமத்தை நவில லா
நாமெனனச் சிருப்பதலா னாகத் தீரே ” எ-ம். ஞானவாசித்
“மறுகுவா ளைக ளீர்த்த மெனனத்தை மெழிய வேறே—
கதி நல்ல ில்ல யுணர்வன வுணர்ந்த தாகுந்—க நுதிசை
துந் சுற்றி மீண்டதாந் தொல்லை ஞாலத் தறுதியா முண்
கண்டோர் லொசி ிறே ரவத் தின் மாய்வோ.” எ-ம். சி
புராணம். “உந் தியுரைக் கருமனந்த கோடிபி ருப்படை
மாற்றினாந் துணறியு பரகதியைச் சை சினிசொல்
தச் சொற்க டோர்—தன்றிதரு பொருட் டெனினாந்
ஞானஞ் சிவனஞளா னண்ணின் முத்தி—யொன்றலெளி
லினன் மூதுணர்வா விதற்கேற்ற வுந் தி போர்வாய்.”
சிவஞானபீடம் “சாத்திரம் புத்தகம் பூசை சமயமதத் த
தந்திரமச் சரியாகந் தவவிரதஞ் சீல மேதந்திய பா ன
யெண் ித்திள்ளே முதலா மெப்பயனு முத்திவினக்
வொருசொல் லதனாந்—நீர்த்தவன் மெய்த் தேசிகனா மவ
னருளா லகலாச சித்தமல மறுத்துலகிற் றீமை நன்மை செயி
னும்—வாய்த்தகதி ரவன்செயல்போ லிசைந்திசையா தொழு
கும் வண்மையரே மெய்ஞ்ஞான வண்மைநில யினரே.” எ-ம்.
சிவானந்தமலை “பூசனையும் வாசனையும் புத்தகமுஞ் சாத்திர
மும்—வாசகமா மந்திரமுந் தந்திரமு -நேச—பிறக்கின்ற சிந்த
னையு மெல்லாம் பொருளை—மறப்பென்று மாண மதி.” எ-ம்.
ஒழிவிலொடுக்கம். “கிரியை கிளைத்துவந்து கேட்டவர்க்குச்
சம்மா - திரியச் சுகம்விளைத்த சீமான் - குருவன்றிச்—சற்றே

பதைப்பைத் தரினுஞ் சகம்படைக்கக்—கற்றனுங் காலனுமாங் காண்” அன்றியும், “சுகாசனம் வேண்டித் தாழிசெய்வோ மென்ற—னகாரோ • துயில்வார் நடந்தோர் விகாரமெனச்—சந்திரமும் பூசைச் சமாதிகளுஞ் சார்போதக்—கோத்திரங் காண் மாயக் குழாம்.” எ-ம். வள்ளல் வாங்கு. “வார்த்தையா லர்ச்சனையார் மந்திரத்தாற் றாவதத்தாற் சாத்திரத்தாற் றத் திரத்தாற் றர்ச்சனா—வா றையுட—லுற்பவமு மோயாதிங் குன்னுனை மாலையா தர்மமங் கிட்டா தான்.” எ-ம். வரும். மற்று் வருவனவற்றற் காண்க. (1)

வாழ்நகரெல்லாம் நீடுப மாணங்களுஞ்ச சமாதி கூடு தற்கு ஆசனம் மேற்கூறுகின்றார்.

முட்டற முத்திற் றையா யுளவெலாம்

விட் டுனை மேயுனி யுந்ே பற

மேடு. நகரசனத் துந்ே பற.

எ - று. முத்திவி லா யென்று இங்ஙன கூறப்படுஞ் சூல வாசனையும் மாசற புருகுகே நீத்தனையார், மேற்சமாதி கூடு கைக்கு அலகூலமாகியது யாதொரு சுகாசனம்; அவ்வாசனத் தைப் பொருந்துக. எ - று.

இ-ம். பகவற்கீதை. “தலைபுங் கழுத்து முடம்புமிவை செ வ்வே தளமாதே யிருககு—நிலையி லிருந்து கண்களைத்தன் மூக்கி னுனிமே லேவிறுத்தி யலையுங் கடல்போற காமமுமெய்ப் பய ர்த் தன்னைவிட் டகல—யுலையு மனமுள் ளடங்கவெனை யணர் தே யிருககு மதுயோகம்” எ-ம். பிரமகீதை. “தக்கனா னத் தத் தானபெறற் பொருட்டுத் தனியிடந் தனையடைந் திதய—க்கமே வாமற் சுகாசனத் திருந்து தோடலை கழுத்துடம் வைநே—ரொக்குமா றிருத்திப் பூதிகொண்டிந்த வுடம்பையுத் தானம் பண்ணி—மிக்கவாய் வருமிந் தியங்களை யெல்லாம் டயமே லெழாவகை நீட்டு.” எ-ம் அமுதசாரம். “செவ்வே -லுங் கழுத்துஞ் சிவமுமுற—வெவ்வா தனத்தே யிருந்தெவர் தங் - கைவந்தால்—வாத முதனோய் நலியா மதியுடையோ—

ராதன மென்ப தது” எ-ம். வரும் மற்றும் வருவனவற்றார்
காண்க. (சு0

மேல் இச்செய்யுள் தொடங்கி உண்மைநிஷ்டை கூறுகின்றார்

வாங்கிப் பொறியைந்து ணின்ற மனந்தன்னை

நீங்கா தகத்திருத் துஞ்சி பற

நினைவு மெழாமலென் றுஞ்சி பற.

எ - து. ஐம்பொறிகளோடு கூடிச் சத்தாநி விஷயங்களைக் கவராநிற்கும் மனத்தினை அவற்றினை விட உள்ளே வாங்கிப் பின்பு அவற்றின் வழி போகாமல் நெஞ்சிலே வைத்து அவ்விஷய வாசனைகளும் எழாதபடி அடக்கவேண்டும். எ - று.

இ-ம். தேவாரம். “பொறிப்பு லன்களைப் போக்கறுத் துள்ளத்தை—நெறிப்படுத்து நினைந்தவர் சிந்தையு--ளறிப்பு தும்மற்தாயவ னேகம்பங் - குறிப்பி னாற்சென்று கூடித் தொழுதுமே.” எ-ம். திருவாய்மொழி. “புலனைந்து மேயும் பொறியைந்து நீங்கி—நலமந்த ‘யில்லதோர் நாடு புகுவீ—ரலமந்து விய வசுரரைச செற்றான் - பலமுந்து சீரிற் படிமினோ வாதே.” எ-ம். பகவத்கீதை. “வாங்கி யைம்பொறி நின்ற மனந்தனை—நீங்கி டாவகை நெஞ்சு ளிருத்தியே—நீங்கி யாவையுஞ்சிந்தை செயாவணம்—பாங்கியாதது வேபயில் வாயரோ.” எ-ம். ஞானவாசிட்டம். “மனமணிபேதச சேற்றின் மறைந்தொரு வருக்குந் தோன்றா—கலமுற விவேக நீராற் கழுவினாற் சித்தி காட்டும் வினவுறு விவேக வன்பான் மெய்ம்மையை மறியாற் கண்டு-சினமுறு பொறியை வென்று தீரவரும் பிறவி தீரவாய்.” பிடிவிலக்கலை. “இந்திய மோரொன் றுவிட்ட டிடின மற்றை யொறு சாரு--முந்திய மனம முறிப்ப முற்றும்போ மணிய பாம்பினைந்தலை களிணு ளொன்றை யரித்திடின மற்றொன் றுலஞ்சிந்திடு மிடற ரிந்தாற் தீர்த்திடு மொருங்கு மாதோ.” எசிவானந்தமலை. “பூதஞ்சமுலும் பொறிபுலனந் தக்கரண்ட போதத் கழித்துநான் போக்காதே - போதச்—சிறையா நி

யத்தே—நிறையா நிறைவாகி நில்.” எ-ம்.
வீரும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (கக)

பதைத்தெழா துள்ளம புதைப்பாய பதைக்கில்
வதைப்பாயங் கங்கேயென் றுந்தீ பற
மாயு மனப்பேயென் றுந்தீ பற.

எ - து. சித்தத்தைச சற்றும் அசையாதவண்ணம் அடக்
கக்கடவாய். அங்குனம் அடங்காது அசைந்து ஒருபொருளைப்
பற்றுமாயின், பற்றுமுதிர்ந்து நிசசயிப்பதற்குமுன் விவேகத்தால்
உடனே அழித்து முன்னின்ற நிலையே நிற்கக்கடவாய். அப்பொ
ழுது அலகைபோல் உழலாநிற்கிற மனம் இறந்திடும். எ - து

இ-ம். தேவிகாலோத்தரம் “பற்றினோர் சலிக்கு முள்ளம்
பூற்றாம” பண்ணிக்கொள்க—நிற்றலின் றெனினுந் தத்த நிலை
யினி னிறுத்திக் கொண்டாற் பெற்றன மென்று பேணிப்
பின்னைப்பே ராமற் காக்கு நற்றவ ரன்றி யிந்த வுலகினி னல்
லார் யாரே.” எ-ம், ஞானவாசிட்டம். “எந்த வெந்த வாதனைக
ளியைத் தெழுந்த வையெல்லா—மந்த வந்த விடத்தழிச்சி
னதுவே மாயைக் கழிவாகு—மூந்து போக மோகமெனமொழியு
மிருவா தனைவிட்டு—வந்த பாவா பாவமற மாற்றி விகற்ப மற
வாழ்வாய்” அன்றியும், “எங்கே யெந்தே மனமோடி யிலையோ
ரென்ன யிழந்தழுந்து—மங்கே யங்கே நின்றெழுப்பி யகண்ட
வறிவி னடை வித்தான் னுகை தாமதா விவவாறு சாதித
துளமா மதகரியை—வெங்கே தாமதத் தளைத்தெல்லா விசாரத
தாலும் பட்டணந்தான்.” எ-ம் வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற்
காண்க. (கஉ)

அசைவறச சித்த மடங்குமேற் பின்ன
ரசையாமற் காத்திடென் றுந்தீ பற
அறிவால் வருந்தியு முந்தீ பற.

எ - து. அசைவொழியாத சித்தம் யாதொருசாலத்து அசை
வொழிந்து அடங்குமாயின் பின்னர் அசையாதபடி அதன்கண்

அசைவு பிறப்பித்தற்கு உரியன எவையேனும்
 னது யீர்ப்பாட்டால் அக்கணமே நீக்கித் திடசுதனம்.
 கொள். எ - று.

இ-ம். திருவள்ளுவர். “எண்ணிய வெண்ணியாக் கெய்துப்
 வெண்ணியார்—திண்ணிய மாகப் (பெறின்.” அன்றியும், “துன்ப
 முறவரினுஞ் செய்க துணியாற்றி—யின்பம் பயக்கும் வினை.”
 எ-ம். தேவிகாலோத்தரம். “ஆராத சித்த மானதோர் காலத்
 தடங்கு மாறா—பேராமல் வருந்திக் காத்துப் பின்னைச்சிற்
 தனைகள் சென்று—சாராமல் வல்ல வாறு தடுத்துச்சார் வான
 வெல்லாஞ்—சேராமன் மயக்க நீக்கித் திரமாகச் செய்து கொள்
 வான்.” எ-ம். ஞானவாசிட்டம். “வருந்தி முயன்று மனந்த
 ன்னை மாற்றி யில்லை யுண்டெனா—திருந்த பதத்தி லிருந்தி
 டிவா யிடர்தீர் நெஞ்சு பிடரின் றிப்—பொருந்தல் வேண்டு மனம்
 வென்றாற் புவன மூன்றுந் துரும்பாகுந்—தீருந்த வினிடென்
 மனவெல்லாந் தீதாய்த் தோன்றின் மனமுஞ்.” எ-ம். காலடி
 நடனாறு. “ஊக்கித்தாய் கொண்ட வீரதங்க ஞான்றடையத்—
 தாக்கருந் தான்பங்க டாந்தல் வந்தக்கா—லீக்கி ரிறுஉ முர
 வோரே கல்லொழுக்கங்—காக்குந் திருவத் தவர்.” எ-ம். அருட்
 பிரகாசம். “கடைதரு ிப்புகை கால்வருத் தவகொடு கைநெகி
 ழுந்து—விடினவிந் தாக்க கொணுத்துய ரெய்தலின் வெம்பொ
 றிவாய்ப்—படர்தரு சித்த மெருகா லடங்கிற் பினைப்படராத்—
 தடைசெயல் வேண்டிம படந்தா லெவர்பின் றடுப்பவரே.”
 எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (௬௩)

ஆங்கறி யாமையுஞ் சாரா தறிவொடுந்
 தாங்குவாய் நாளுமென் றுந்நீ பற
 தோன்றும் பரம்பொரு ளுந்நீ பற.

எ - து. விகற்பவுணர்வாகிய சித்தசலனமற்றிருந்துள்ள
 அவ்விடத்து அறியாமையாகிய கேவலமும் பொருந்தாமல் உன்
 னுடைய சபாவ அறிவோடுகூடி இரவும்பகலும் இடைவிடாது

சாதகம் செய்வாயாகில் அங்குனம் உனக்கு மேலாகிய பரம்பொருளே தோன்றும். எ - று

இ-ம். திருமத்திரம். “அறிவறி யாமை யிரண்டு மகற்றிச—செறியறிவா யெங்கு நின்ற சிவனைப்—பிறிவறி யாத பிரானென்று பேணுங்—குறியறி யாதவா கோனறி யாரே” அன்றியும், “பொங்கு பிருணைக்கும் பண்ணியக்கூத்தனை பொங்குநாமய் சின்ருடு மேகம்பக் கூத்தனை—காதல் பகலினுங் காணுந் கூத்தனை—யிங்கெ னிடமாக யான் ஊண்டவாதே.” எ-ம். பட்டணததுப்பிரானையார்பட்டல். “ஊந்தனை யற்றுப் பிரியமுந் தானற்றுச செய்கையற்று—நினைத்தது மற்று நினையா ததுமற்று சின்மலமாய்த—தன்னந்த ரியேயுந் தானந்த ரிசதிரை தங்குகின்ற—வனந்தலி லென்றிருப் பேனத்த னைகயி லாயத்தனை” எ-ம். சேலிகளலோத்தரம். “சித்திரையும் பராக்கினையு நீக்கிச சித்தமொருங்”லபு நீங்காம னிறுத்திச கொண்டாற்—சித்தமொரு பொருளினையுஞ் சேரா தாகிச் சேரும்வகை சேராமற் செல்ல சின்று—மத்தமன முதலாய வகத்தை யொன்று மருவாத வக்க நிற்கு மதுவே யாகு—முத்திரெறி யென்றுமறை யிடைவி டாது முறையிடவு மாகமங்கண் மொழியுங்கானே.” எ-ம். திருவுத்தியார். “இரவுபக லில்லா விற்பவெளி யூடே—விரவி விரவின் றந்தீ பற—விரைய விரையின் றந்தீ பற.” எ-ம். சிவஞான சித்தியார். “அறியாமை யறிவகற்றி யறிவினுள்ளே யறிவுதனை யருளினு லறியாதே யறிந்து—குறியாதே குறித்தந்தக் கரணங்க னோடுங் கூடாதே வாடாதே குழைந்திருப்பை யாகிற்—பிறியாத சிவன்றானே பிறிந்து தோன்றிப் பிரபஞ்ச பேதமெலாந் தானாய்த் தோன்றி—நெறியாலே யவைவெல்லா மல்ல வாகி நின்றென்றுந் தோன்றிடுவனிராதார னாயே.” எ-ம். திருவம்மாணை. “உற்ற மறப்பு நினைப்பற்றேன் காணம்மாணை—யோவாத சித்தத்தே யொத்தேன்கா ணம்மாணை.” எ-ம். ஒழிவிலொடுக்கம். “அறிவா யிரீர்மயக்க மாகா தசையில்—விறிசாய் விடாதோ விகற்பம் - பிறியாத்—தராசுநில போலே சமாதிவான் ஞான—

விராசனும் கொப்பா ரெவர்.” எ-ம். மோகவதைப்பராணி.
“ஆங்குணரா மையுமுணர்வு மாகியகோ ளறவிருந்து—னங்கி
னர்காண் சுகமடைவார் சும்மேலோ சும்முலக்காய்.” அன்றியும்,
“நீங்குத வில்லா வறிவே நிகழ்த்தக்கால் விழிப்பதுவுந்—னங்கு
வது முண்டாமோ சும்மேலோ சும்முலக்காய்.” அன்றியும்,
“ஒழித்தே யுள்ள முணர்வடைய பொழியா பொருவன் வருமள
வும்—விழித்தே யுறங்கும் விளங்கிழையீர் மேவுங் கபாடந் திற
மினோ.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. (சச)

அந்தப் பரத்தோ டிரண்டற் றயிக்கமா
மந்தநன் னிட்டையே யுந்தீ பற
அத்து விதவீடென் றுந்தீ பற.

எ - து. அங்கனம் ஈத்தாவத்தையிற்றேன்றிய பரத்து
டன் காண்பானும் காட்சியும் இன்றி வேறநக்கலந்து நிற்கும்
அந்தச் சிறப்பினையுடைய நிஷ்டையே அத்துவிதமாகிய முத்தி
பெனப்படும். எ - து.

இ-ம். திருமந்திரம். “குறியாக் குறியினிற் கூடாத கூட்
டத்—தறியா வறிவி லுநத்தேக சித்த—நெறியாம் பராணந்தி
நீடருடோன்றிச் — செறியாச் செறிவைச சிவமெனலாமே”
அன்றியும், “சித்தம் பரனோ டியிருற்று நீண்மனஞ்—சதத முத
லெந்து தத்துவந் தானீங்கிச—சுத்த மசுத்தந் தொடரா வவைநி
னைத்—தத்த னவன்பா லடைதல்சித் தாந்தமே.” எ-ம். கந்த
ரலங்காரம். “போக்கும் வரவு மிரவும் பகலும் புறம்பு முள்ளும்--
வாக்கும் வடிவு முடிவுமில் லாவொன்று வந்து வந்து—தாக்கு
மனோலயந் தானே தருமெனைத் தன்வசத்தே—யாக்கு மறுமுக
வாசொல்லொ ணுகின்ற வானந்தமே” எ-ம். கந்தரனுபூதி.
“ஆன வமுதே யயில்வே லரசே—ஞான கரனே நவிலத் தரு
மோ—யானா கியவென் னைவிழுங் கிவெறுந்—தானாய் நிலைநின்
றதுதந் பரமே.” அன்றியும், “வானோ புனல்பார் கணன்மா ருத
மோ—ஞானே தயமோ நவினான் மறையோ—யானா மனமோ

வெணையாண்ட விடர்—தானோ பொரு ளாவது சண்முகனே.”
 எ-ம். திருவாய்மொழி. “நன்றாய் ஞானங் கடந்து போய் நல்
 லிந் திரிய மெல்லாமீர்த்—தொன்றாய்க் கிடந்த வரும் பெரும்பா
 முலப்பி லதனை யுணர்ந் துணர்ந்து—சென்றங் கின்பத் துன்
 பங்கள் செற்றுக் களைந்து பசையற்ற—லன்றே யப்போதே
 வீடதுவே வீடு வீடாமே.” எ-ம். பசுவர்க்கிதை. “யாதொன் றிந்
 தப் புலனறியா வளவி லின்ப மாயிருக்கும்—யாதொன் றினைச்
 சென் றடைந்தோர்கள் பின்னை யதனி னிரண்டாகார்—யா
 தொன் றினைப்பெற் றவரிதனின் மிக்க தொப்புண் டென்றார்
 கள்—யாதொன் றிந்த வறிவிற்கே யறிவாய் நிற்கு மதினின்
 ரோர்.” எ-ம். பிரமகீதை. “சமுத்தியத னிற்றுயர் துவக்குமுட்
 றன்னின்—றெழுப்பியுள தன்வடிவி னுலிறையை யெய்துற்—
 றழுத்தமுற யாவனது வாகுமவ னெங்கு—முழுத்தியுள தற்ப
 ரம தாகிமுடி ஷுற்றான்.” எ-ம். பிரபுலிங்கலீலை. “ஞேயஞா
 னஞா திருவெனு மிவைபல நிற்கு—மாயின் வேற்றுமுத்தி யன்
 றதுசக மாமென்—றேயுமாறிது வதுவெனுஞ் சுட்டிலா விய
 ல்பை—மாயை மாறிய தேவிபா லருளினன் வள்ளல்.” எ-ம்.
 ஞானவாசிட்டம். “முடிவுகன வஞ்ஞான மில்லாநீ டெயிலதுவா
 மும்மை யாகு—மடர்தருஞா திருஞான ஞேயமெழுந் தொடுங்கு
 மிட மதுவே யாகுந்—திடவிசும்பன் றுயிருந்தும் விசும்பான
 நிலையதுவாஞ் சித்தம் புத்தி—படர்மனம் போய்த் தாவாவுள்
 னறிவுபெறி லொப்பாமப் பரம ரூபம்.” எ-ம். சிவப்பிரகாசம்.
 “பொற்புறு கருவி யாவும் புணராமே யறிவி லாமைச்—சொற்
 பெறு மதீதம் வந்து தோன்றாமே தோன்றி நின்ற—சிற்பர
 மதனா லுள்ளச் செயலறுத் திடவு திக்குந்—தற்பரமாகி நிற்பல்
 சாக்கிரா தீதந் தானே.” எ-ம். சிவநெறிப்பிரகாசம். “ஞானமு
 டன் ஞேயஞா திருவென்னு மூன்றுநாடாமற் றுனதுவாய் நண்
 ணியிட ருனே—யூனமிலா வன்மனைக்கு மேலான முத்தி யுற்ற
 துரின் மலதரியா தீதமென வுரைப்ப—ரானவிகே சுத்தமா முத்
 தியாகு மன்றிவே றுரைக்கு முத்தி யவைக னெல்லா—மீனமா

முத்தியது தன்னை யெல்லா மியம்புவா மறிந்ததனை யிசையா வாறே.” எ-ம். திருவம்மாளை. “சத்திய மானது சத்தே காண ம்மாளை—தற்போதம் போனவிடந் தற்பரமாமம்மாளை,” எ-ம். சிவானுபூதிவிளக்கம். “எரிசுத்தங் கொண்ட விரும்புபோ ஸெங்கும்—பரிசுத்த மாண பராபரமே யானதே.” எ-ம். நெஞ்சொடு மகிழ்தல். “நீரொடுதண் ணைவிலிண்டு நீரான வாறேபோ— ஊரொடுபே ரில்லாறோ டொன்றினாய் நெஞ்சமே.” எ-ம் சிவானந்தமலை. “மித்தையுடற் கட்டறுத்து மெய்யருளாய் மெய்யொழிக்குந்—தத்துவமுங் கேவலமுஞ் சார்வகற்றிச-சுத்தத்-- தனியாகித் தானும் போய்த் தற்பரமாய் விட்டாற்—செனியா னிது சத்தியம்.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.()

எம்மதத் தோரெவ் வகைகிட்டை சொல்லினுந்

சம்மத மேயெமக் குந்தி பற

தற்போத மாய்க்குமே லுந்தி பற.

எ - து. இங்ஙனங் கூறியது ஒழிந்து பின்னும் நானாவித மாக முத்திரிஷ்டை கூறுவாரும் உளர். யாதொரு சமயி கூறிய யாதொரு நிஷ்டையேனும் ஆத்மாவினது தற்போதத்தைக் கெடுத்துச் சிவத்தோடு இரண்டறக் கலப்பிக்குமாயின் அந்நிஷ்டைகளும் எமக்கு அவிரோதமே. எ - று.

இ-ம். சிவானந்தமலை. “நாலாய நற்பதமு நல்ல வவுத்தி ரியு—மாலாய தந்திரமு மந்திரமு - மேலாய—சிற்போத வுண்மைத் தெரிசனமு மெல்லாமுன்--றற்போத நட்டமெழ்த்தான்.” எ-ம். வீராகமம். “வேதவாகமமுந் தீக்கை விதிகளுஞ் சரியை யாதி—மேதகு பாதநான்கு மிகுபத முத்தி நான்குந்—தீதின்மா ணவக மற்றும் செப்பிய வனைத்து முன்றற்—போதநீ ருக நாதன் புந்நிசெய் தமைத்த வாமே.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க. (சுசு)

நானற்ற போதத்தே நானு முத்தியை

நானெங்ங னஞ்சொல்வ துந்தி பற

நான்பறைக் கெட்டாதென் றுந்தி பற.

எ - து. காண்பானும் காட்சியும் இறந்து அத்துலிதமாகிய பரசுகாதிதத்தை இவ்வண்ணம் இருந்ததென்று இங்ஙனங் கூறுவது எங்ஙனம் அந்நில வேதாதிதமாதலின். எ - று.

இ-ம். திருமந்திரம். “முகத்துக்கண் கொண்டு பார்க்கின்ற மூடர்கா—ளகத்துக்கண் கொண்டு பார்ப்பதே யானந்த—மகட்குத் தாய்தன் மனாளே டாடிய—சுகத்தைச் சொல்லென்றற் சொல்லுமா நெங்ஙனே.” எ-ம். தேவாரம். “ஐம்படிந்த் கண்ணாளுந் தானுங் கச்சி மயானத்தான் வார்சடையா னென்னி னல்லா—னொப்புடைய னல்ல நொருவனல்ல னேருர னல்லனே ருவமனில்லி—யப்படியு மந்நிறமு மவ்வண்ணமு மவனருளே கண்ணாகக் காணி னல்லா—லிப்படிய னிந்நிறத்த னிவ்வண்ணத்த னிவனிறைவ னென்றெழுதிக் காட்டொ ணாதே.” எ-ம். திருவாய்மொழி. “நின்ற வொன்றை யுணர்ந்தேனுக் கத னுணர்மை யுதுவிதுவென் — ரென்று மொருவர்க் குணர லாகா துணர்ந்து மேலுங் காண்பரிது—சென்று சென்று பரம் பரமாயாது மின்றித் தேய்ந்தற்று—நன்று தீதென் றறிவரிதாய் நன்றாய் ஞானங் கடந்ததே.” எ-ம். பிரமகீதை. “ஒழிவிலாப் பரம யோகிய ரநுபவ முள்ளவா றுரைத்திட வெனக்கோர்—வழிபெறே னெடுமான் மகேசன்மா முனிவர் வானவ ருரைத்திட மாட்டார்—விழிமிகுஞ் சிவனால் விஞ்சையாஞ் சிவையால் விளம்பவும் படாதது விளம்பு—மொழியெலாம் வந்து மூகபா வகத்தே முடியுமந் நிலமதே முடிவு.” எ-ம். நித்தியானந்தசரிதம். “மோகித்த காமத்தின்கண் முயற்சியிற் சுகமுந் தண்ணீர்—தாகித்த தாகத் தையுந் தாகித்தோன்றிவ தல்லா—லேகத்த பொருள தாகி யிடைவிடா தமுத மூறும்—போகத்தை னுகர்வ தல்லாந் போகத்தாற் புகல லாமோ.” எ-ம். சிவானந்தமால. “சொல்லு வான் சுட்வொன் போனசுகா தீதத்தைச்—சொல்லுவா யென்ற லென் சொல்லுகேன் - புல்லிவிடா—வண்மைக்குஞ் சேய்மைக்கு மப்பாலா மத்துவித—வுண்மைக்கோ ருத்தரமுண் டோ.” எ-ம். திருவம்மாலை. “உண்டிதேக் கிட்டெங்கு மொன்றானே

னம்மாளை—உண்மைக்கோ ருத்தரந்தா னில்லையா ணம்மாளை.”
எ-ம், ஒழிவிலொடுக்கம். “சத்தாதி தத்துவம்போய்த் தானுமெதி
ருங்கமுன்றாற்—சித்தாந்த வேதாந்தச் செம்மையிலே—முத்தி—
யநிர்வசன மின்ப மதிதெமனி லாங்கே—பினமிதெல் கன்மம்
பிளாய்.” எ-ம், வரும், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. (சுஎ)

பெத்தர்க் கொருசிவ மின்மையிற் பேரருண்
முத்தர்க் குலகுமின் றுந்தீ பற
முழுதுஞ் சிவமாத லுந்தீ பற.

எ - து. பெத்தராயினோர்க்கு உலகமேயன்றிச் சிவந்தோ
ன்றது: அதுபோலும் பேரருளினை நீங்காத முத்தராயினோர்க்
குச் சிவமேயன்றி உலகம் தோன்றது; அச்சிவத்தையன்றி
வேறொருபொருளும் இன்மையால். எ - து.

இ-ம், பிரமகீதை. “தன்னின் வேறிலா டையிற்பர முத்தி
யைத் தனதுபுத் தியினாலே—யன்னி யங்களாய்த் தோற்றுமா
பாசுர பங்களி லறிகின்றான்—முன்ன மெப்படி மூடமார் தசை
யிற்றன் மோகத்தா லெலாம்பந்த—மென்ன வுற்றனன் முத்தியு
மப்பரி சிருக்கும தியல்பேயாம்.” எ-ம், சிவப்பிரகாசம். “அகம்
புற மெனவிரண்டா லருச்சனை புரியு மிந்தச்—சுகந்தனி வீர
ண்டு மின்றித் தமோமய மாகி யெல்லா—நிகழ்ந்திட மகிழ்ந்து
வாழு நீர்மை யார்போல ஞானந்—நிகழ்ந்தகம் புறமெ னாத
செம்மையோர் நன்மையோரே.” எ-ம், அறிவானந்தசித்தியார்.
“பெத்தனைச் சேதிக்க வென்றே மொழியவிப் பேருலக—மித்
தனையும் மிறுமென்றனக் கில்லையெனுமதுபோன்—றத்தன்சொ
லொன்றி லெனைமாயச் சேதிக்க வன்றெனக்குச்—சித்த மய
லுல கெல்லா மிறந்ததென் செப்புவதே.” எ-ம், சிவானந்த
மாலை. “நின்செயலற் றெப்போது நம்முடனே நிற்குநிலை—புன்
செயலற் றோதியிட வுற்றுக்கே - நென்சுவடங்—கொன்றுமற
வொன்றாகி யொத்துடனான் பந்தத்தி—னின்றதுபோன் முத்தி
யிலு நீல்.” எ-ம், வரும், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. (சுஅ)

எல்லாஞ் சிவமேயென் றெண்ணினு நின்போத
மல்லாலஃ துண்மையன் றுந்தீ பற
ஆங்கது நீங்கிடென் றுந்தீ பற.

எ - து. உள இல என்பன வெல்லாப்பொருள்களும் சிவ
மேயெனக் காணுமிடத்தும் காண்பதும் நின்போதமாதலின்
அதுவும் உண்மையன்று: எவ்விதத்தேனும் நின்போதம் எழா
மல் அடக்குதலே உண்மைநிஷ்டை. எ - று. ஆங்கதுமென்ற
வும்மையால் நானாவிதமாகியெழாநிற்கும் ஆத்மபோதமெல்லாம்
அடக்குகவென்பதாயிற்று.

இ-ம். சிதானந்தமாலே “பற்றிலிழப் பாயகலும் பார்க்கி
லிவ னுண்டாகு—முற்றுணரில் வேறாகு மொன்றுமெனின்—
முற்றும் - பிரியாப் பொருள் பிரியும் பேசுமுறைக் கெட்டாக்—
குறியாக் குறியாக் குறி.” அன்றியும், “கண்ட வறிவு கடமே
யெனிலதமங்—கண்டழித்துக் காணுமை காணுமது—கொண்
டுணரின் - மத்திமமே யந்த வகுப் பொன்றுங் காணாத—துத்த
மமா மென்றே யுணர்.” எ-ம். ஒழிவிலொடுக்கம். “கட்டிய
நாண் விட்டாலுங் கந்தகலாக் கன்றுகளைத்—தட்டிப் புறப்படு
த்துந் தன்மைபோ - லொட்டொழித்து—நின்றாற்போ னீசிவ
மாய் நில்லென்று நீக்கமறுத்—தொன்றாக்கி லொன்றிரண்டா
கும்.” அன்றியும், “குரங்கை நினையா திருமென்று கூறத்—
திரும்பி யதுவே சியானம் - வருங்கதைபோ—னீசிவமாய் நில்
லென்றா னீங்கியதுவா நினைந்து—மாய்வையது வன்றோ மலம்.”
எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. (சுசு)

பாவனா தீதநினை வின்மை யுண்டெனிற்
பாவனை யாகுமென் றுந்தீ பற
பன்னூற் கருத்திமீ துந்தீ பற.

எ - து பாவனைக்கு அதீதமாகிய உண்மை நிஷ்டை யாதெ
ன்னில் உன்னுடைய நினைவிறந்து நின்றவிடம் அஃது ஒரு

சற்றுண்டேனும் அதுவே பாவனையென்று சொல்லப்படும் எல்லா நூல்களினது துணிவும் இதுவே. எ - று.

இ-ம். சிவப்பிரகாசம். “பாலிக்கின் மீனாதி வேணமம் பயனிலை காரண நீத்துப்—பாலிப்ப நென்னி லென்னை பழுதா பாவ கத்தாற்—பாலிக்க வொண்ணா நென்று பாலிப்ப நென்னி னீயென்—பாலிக்க வேண்டா வாண்ட பரனருள் பற்றி னோர்க்கே.” எ-ம். ஒழிவிலொடுக்கம். “குறங்கு குத்திக் கொண்டு குரோக்கை கத்திக் கூட்டை—மறந்தழைத்தாற் றூக்கம் வருமோ - வெறுக்கெடுவீர்—தன்னை யழித்தெழுந்த சச்சிதா நந்தத்தை—யுன்னி லொழித்துவிடா தோ.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௭௦)

ஒன்றிய கேவல மென்றே யுனத்தகுந்
துன்றிரு ளொன்றிலா துந்தி பற,
சுத்த மிதாயதென் றுந்தி பற.

எ - து. சகலகரணங்களும் ஆத்மபோதமும் அடங்கின விடத்துத் தோன்றா நிற்கும் சுத்தாவத்தையும் உயிர்களுக்குச் சகசமாயுள்ள கேவலாவத்தையென்றே எண்ணப்படும். அக்கேவலத்திற்கு உண்டாகிய பேரிருளொன்றும் இன்மையின் இது சுத்தாவத்தை யென்னும் பேருடைத்து. எ - று.

இ-ம். கந்தரலங்காரம். “வரையற்றவுணர் சிரமற்று வாரிதி வற்றச் செற்ற—புரையற்ற வேலவன் போதித்தவா பஞ்ச பூத மூமற்—றுரையற் றுணர்வற் றுடலற் றுயிரற் றுபாயமற்றுக்—கரையற் றிருளற் றெனதற் றிருக்குமக் காட்சியதே.” எ-ம். மோகவதைப்பரணி. “யாதுமா யறிவிறந்த விருளொன்று மிலதே—யாதுமா யறிவிறந்த வொளியொன்று முளதே.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்டி.

வாங்கிப் பொறியைந்துமென்றசெய்யுள் தொடங்கி இச் செய்புள்காறும்/உண்மைநிஷ்டை கூறினாரெனக்கொண்க. (௭௧)

இங்ஙனக் கூறிய உண்மை நிஷ்டைக்குளிருந்தும் துவித பாவனை தோன்றுமாகில் அஃது ஒழிந்து முன்னிலை கூடுதற்கு மேலும் ஒருபாயநிஷ்டை கூறுகின்றார்.

பாவனா தீதம் பதியா விடத்தேக
பாவனை பற்றிரின் றுந்தீ பற
பழுத்தா லொழித்திடென் றுந்தீ பற.

எ - து. முற்கூறிய சகச்சிஷ்டை பதியாவிடில் அங்ஙனம் தோன்றிய சினைவு அனைகபாவனைகளைப்பற்றி மயங்காமல் எல் லாப் பாவனைகளும் தன்னுள் அடங்குவதாகிய ஒரேக பாவனை யைப்பற்றி சின்று அப்பாவனை முதிர்ந்து மற்றொரு பாவனையும் தோன்றாதவிடத்து அதனையும் மெள்ளமெள்ள நீக்கவே முற் கூறிய உண்மை நிஷ்டைகூடும். எ - று.

பழுத்தாலொழித்திடென்றது மேற்கூறுவனவாகிய உபாய நிஷ்டைகளுக்கும் ஒக்குமெனக்கொள்க.

இ-ம். திருவாசகம். “அளவிலாப் பாவகத்தா லமுக்குண் டிக் கறிவின்றி—வினாவொன்று மறியாதே வெறுவி யனாய்க் கிடப்பேனுக்—களவிலா வானந்த மளித்தென்னை யாண்டா னைக்—களவிலா வானவருந் தொழுத்தில்லை கண்டேனே.” எ-ம். ஞானவாசிட்டம். “பொய்ய தாமுயற் கொம்பினைப் பற்றவும் போக்கவு சினைப்பாரா—ரையனைபர போதபூ ரணத்திலே யயலொன்று வருமாறென்—பொய்ய தாகிய வனைகபா வனை யினைப் பொருத்தல்புன் பிறப்பாகு—மைய மின்றிய வேகபா வனையினி லமுத்துதல் பவந்தீர்தல்.” எ-ம். வரும். மற்றும் வரு வனவற்றாற் காண்க.

பழுத்தா லொழித்திடென்றதற்குப் பிரமாணம்: திருவன் றுவர். “சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகின் மற்றழித்துச்— சார்தரா சார்தரு நோய்.” எ-ம். சிவதருமோத்காசம். “நீங்கின ரிந்த வுண்மை நிலையினை நெஞ்சந் தன்னிற்—ஈயகுக சகனந்

தன்னைச் சங்கரன் தன்னை யுன்னி—நீங்கு சகனந் தன்னை முன்னையி னிலையி னீடித்—துங்கு திரியிற் பின்னுஞ் சகனமா தரிக்கை குழந்தே.” எ-ம். திருக்களிற்றுப்படியார். “பற்றினுட் பற்றைத் துடைப்பதொரு பற்றறிந்து—பற்றிப் பரிந்திருந்து பார்க்கின்ற - பற்றதனிற்—பற்றுவிடி ல்நிலையே தானே பரமாகு—மற்றமிது சொன்னே னறி.” அன்றியும், “சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகி னென்றமையாற்—சார்புணர்வு தானே தியானமுமாஞ் - சார்பு—கெடவொழுகி னல்ல சமாதியுமாங் கேதப்—படவருவ தில்லைவினைப் பற்று.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றார் காண்க. (௭௨)

ஏகபாவனை யிதுவென்று மேற்கூறுகின்றார்.

பாராதி யெட்டுமப் பாலுமெப் பாலுமா

யோர்சோதி யேநின்ற துந்தீ பற

உன்னுவே நிலையென் றுந்தீ பற.

எ - து. பிருதிலியாதி அட்டமூர்த்தமும் அவற்றினுக்குப் பரமாகியுள்ளனவும் பின்னும் வாக்கு மனத்திற்கு எட்டுவனவும் எட்டாதனவுமாய் விரிந்துநிற்பது ஒருசோதியே வேறொரு பொருளும் இல்லையென்று பாவனை பண்ணுவாய். எ - து.

இ-ம். திருமந்திரம். “தானே கடன்மலை யாதியு மாய்நிற் குந்—தானே திசையொடு தேவரு மாய்நிற்குந்—தானே யுடலு யிற் தத்துவமாய் நிற்குந்—தானே யுலகிற் றிலவனு மாமே.” அன்றியும், “எங்குந் திருமேனி யெங்குஞ் சிவஞ்சத்தி—யெங் குஞ் சிதம்பரமெங்குந் திருநட்ட—மெங்குஞ் சிவமா யிருத்தலா லெங்கெங்குந்—தங்குஞ் சிவனருட் டன்வினா யாட்டே.” எ-ம். திருக்கடைக்காப்பு. “பட்டிசைந்த வல்குலாள் பாவை யாளோர் பாகமா—வொட்டி சைந்தீ தன்றியு முச்சி யானொ ருத்தியாக்—கொட்டிசைந்த வாடலாய் கூடலால வாயிலா— யெட்டி சைந்த, மூர்த்தியா யிருந்த வாறி தென்னையே.” அன்றி யும், “அரிய ாட்சிய ராய்த்த மதங்கைசே—ரெரிய ரேறுகந்

தேறுவர் கண்டமுங்—கரியர் காடுறை வாழ்க்கைய ராயினும்—
பெரிய ராஜாதி வாரவர் பெற்றியே,” எ-ம். தேவாரம் “அருந்த
வர்க டொழுதேத்தி மப்பன் றன்னை யடிநீர்கடம் பெருமானை
யனை மூவா—மருந்தமரர்க் கருன்புரிந்த மைந்தன் றன்னை மறி
கடலுங் குலவரையுமண்ணும் விண்ணுந்—திருந்தொளிய தார
கையுந் திசைகளெட்டுந் திரிசுடர்க ளோரிரண்டும் பிறவுமாய்—
பெருந்தகையைப் பெரும்பற்றப் புலியூ ரானைப் பேசாத நாளெ
ல்லாம் பிறவா நாளே.” அன்றியும், “மாலாகி நான்முகனாய்
மாபூத மாய் மருக்கமா யருக்கமாய் மகிழ்வு மாகிப்—பாலாகி
யெண்டிசைக்கு மெல்லை யாகிப் பரப்பாகிப் பரலோகந் தானே
யாகிப்—பூலோக புவலோக சுவலோகமாய்ப் பூதங்க ளாய்ப்
புரா ணன்றானேயாகி—யேலா தனவெல்லா மேல்விப் பாளு
யெழுந்நீரோ யெம்மடிக ணின்ற வாதே.” எ-ம். திருப்பாட்டு.
“ஊனாயி ரானாய் டலானாய் காணய்—வானாய்நில னாய்கட
லானாய்மலை யானாய்—தேனாற்பெண்ணைத் தென்பால் வெண்
னெய் நல்லா ருட்டுறையு—ளானாயுநக் காளாயினி யல்லே
னென லாமே.” அன்றியும், “கார்க்குன்ற மழை யாய்ப்பொழி
வானைக் கலைக்கெலாம்பொரு ளாயுடன் கூறிப்—பார்க்கின்ற
வுயிர்க் குப்பரிந்தானைப் பகலுங் கங்குலு மாகி நின்றானை—
யோர்க்கின்ற செவியைச்சுவை தன்னை யுணரு நாவினைக் காண்
கின்ற கண்ணை—யார்க்கின்ற கடலைமலை தன்னை யானாரானை
மறக்கலு மாமே.” எ-ம். திருவாசகம். “நிலநீர் நெருப்புயர் நீந்
விசம்பு சிலாப் பகலோன்—புலனாய மைந்தனோ டெண்வகையா
ய்ப் புணர்ந்து நின்றா—னுலகே முனைத்திசை பத்தெனத்தா
னெருவனுமே—பலவாகி நின்றவா தோனோக்க மாடாமோ.”
அன்றியும், வேதமும் வேள்வியு மாயினார்க்கு மெய்மையும் பொய்
மையும் மாயினார்க்குச்—கோடியு மாயிரு ளாயினார்க்குத் துன்ப
முமா யின்பமாயி னார்க்குப்—பாதிபு மாய்முற்று மாயினார்க்
குப் பந்தமு மாய்விடு மாயினாருக்—காதிபு மங்கும மாயினாருக்
காடப்பொற் சுண்ண மிடித்துநாமே.” எ-ம். பொன்னவண்ணத்

தந்தாதி. “அலையார் புனலனன் ஞாயி நவனி மதியம் வீன்கா—
 றெலையா வுயிருடம் பாகிய சோதியைத் தொக்குமி னே—தலையா
 யாற் ‘சுமந்துந் தடித்துங் கொடித்தே ரரக்கென்னே—கலையா
 னொருவிரற் றுங்குகில் லாவிட்ட காரணமே.” எ-ம். திருப்புகழ்.
 “அதல விதலமுத லந்தத் தலங்களென வவனி யெனவமர ரண்
 டத் தகண்டமென வகில சலதியென வெண்டிக்கில் வீண்டு
 வென வங்கி பாணு—அமுத கதிரென வர்த்தத்து மந்திரமென
 வறையு மறைகளின ருந்தத்து வங்களென வணுவி லணுவென
 நிறைந்திட்டு ின்றதொர்ப ரப்பிரகாசம்.” எ-ம். திருவாய்மொழி.
 “ஏகமூர்த்தி யிருமூர்த்தி மூன்று மூர்த்தி பலமூர்த்தி—யாகியை
 ந்து பூதமா யிரண்டு சுடரா யருவாகி—நாகமேறி நடுக்கடலுட்
 டியின்ற நாராயணனேயுன்—ஓகமுற்று மகத்தடக்கி யாவியல்
 லன் மாய்த்ததே.” அன்றியும், “துன்பமு மின்பமு மாகிய செய்
 வீனை யாயுலகங்களுமா--யின்பமில்வெந்நர காகியினிய நல்வான்
 சுவர்க்கக் களுமாய்—மன்பல் லுயிர்களுமாகிப் பலபலமாய மயக்
 குகளா - யின்புறு மிவ்வினே யாட்டுடை யானைப் பெற்றேது
 மல்லலிலேனே.” எ-ம். தத்துவராயர். “மாற்றங் களுமன னும்
 வீனை யாவையு மற்றந்தவான்—காற்றங்கி ரீர்நிலன் முற்று மவற்
 றுட் கலந்துகின்ற—நாற்றஞ் சுவையொளி யூரோசையு நண்ணு
 மிவ்வுலகிற்—ரோற்றங் களுஞ்சொரு பானந்த நாதர் சுடர்வடி
 வே.” எ-ம். தேவிகாலோத்தரம். “ஆனநில யாவுடைய பூதங்க
 ளனைத்துநா—னேனையவை யாவையுள வவையுநான் றாலநுண்
 மை—யானவெவை யவையுமலே னேனையறியி லறிவோர்
 க்கு—ஞானமொன்று மென்னுருவ நானையெவ் வுயிர்க்குறவும்.”
 அன்றியும், ஒன்றுடனுந் தோய்வில்லா னொத்தார்மிக் காரில்
 லானுலக மில்லா—னின்றநினை வுக்கெட்டா னித்தன் காணப்
 படா னெஞ்சுணிற் பான்—பொன்று ிறப்பிலி முதலா மறிவி
 னிட் களன் பழையோன் பொருள்க ளில்லோ—னென்று
 நினைந் தடிக்கடிபும் பிரமமென நோக்குதலே யியல்ப தாமே.”
 எ-ம். சிவதருமோத்தரம். “சராசரத் தமலனீங்காத் தன்மைய

ஞாத லாலே—சராசர மமலன் மேனி யெனவுணர் தக்கோர்
தாமுஞ்—சராசர வுயிர்க்குத் தாயாஞ் சங்கர னுலகஞ் சார்
ந்து—சராசர மொடுங்கும் போது தற்பரன் றுளுஞ் சார்வார்.”
எம். பகவத்கீதை. “மண்ணு நீருமெரி தீயும் வாயுவுமவ் வானி
னோடுமனம் புத்தியு—மெண்ணு நீர்மைகளின் யானெ னும்பதமு
மென்ற வெட்டுமிவை யன்றியே—பண்ணு நீர்மைகளின் மேல
தாயுலகில் யாவை யுகுகொடு பரித்துடற்—கண்ணு நீடியிரு மாகி
யென்னுருவ மாகி நிற்பதுகை வேலினோய்.” அன்றியும், “யாவ
னொருவ னெனையெல்லா வுயிர்க ளிடையு மென்னிடையே—
மேவ வெல்லா வுயிர்களையும் வேறு காமே மெய்காண்பான்—
நேவர் பகைமுன் செருத்தோனே யவன்யா தேனுஞ் செய்தி
டினு—மாவ வவனா கின்றேன்யான் யாது நீயிங் கையுநேல்.”
எம். பூரமகீதை. “உலகம் யாவு முயிர்பலவு நானே சிறிதும்
வேறில்லை—யலகி லறிவா லாய்ந்திடினு மாயா வீடத்து மருத்த
மிதே—திலக மாய மறை துணிந்து திகழ்த்தும் பொருளு மிது
வென்ற—னிலருந் தன்மை யனுபவமு மிதரோ வைய முளதன்
றால்.” அன்றியும், “அங்கிதலை வாய்விவித மானமறை பாணு—
திங்கள்விழி யெண்டிசைக ளுஞ்செவிகள் வாயு—தங்குமுயிர்
தன்னிதய மேசகல முந்தா—னிங்கவனி சங்கர னிருக்கும்வடி
வீதால்.” எம். ஞானவாசிட்டம். “திக்குங் காலமு முதலிய
வசத்துறு சிறுவடி வறத்துன்பந்—தொக்க வன்னவந் றன்மறை
வாகியே குக்கமாய் நொய்தாகி—மிக்க சோதியா யினைத்துமா
யொன்றுமாய் மெய்யறி வென்றேயாந்—தக்க விர்நில நில
லென வுரைத்தனன் றிலமையா முபதேசம்.” அன்றியும், “கிஞ்சி
லாதி விரிந்துசகத் திரளாய்க் கிளைத்த விவையெல்லாம்—விஞ்ச
பிரம மேயறிவு பிரம மிம்மே தினிபிரமம்—பஞ்ச பூதம் பிரம
நாம் பிரமநமது பகைபிரநுந்—தஞ்ச நட்புப் பிரமமெனிற் சங்க
ராதி நிச்சயமே.” எம். திருவுந்தியார். “எட்டுக்கொண் டார்த
மைத் தொட்டுக்கொண்டே நின்றார்—விட்டாருலகமென் றுந்தீ
பற—வீடேவீ டாகுமென் றுந்தீ பற.” அன்றியு “சொல்லும்

பொருள்களுஞ் சொல்லாதனவுமங்—கல்லவு மாளுனென் றுந்தீ பற—வம்பிகை பாகனென் றுந்தீ பற.” எ-ம். திருக்களிற்றுப் படியார். “ஈராகி யங்கே முதலொன்றா யிக்கிரண்டாய்—மாறாத வெண்வகையாய் மற்றிவற்றில் - வேறு—புடனா யிருக்கு முருவு டைமை யொன்றுங்—கடனா யிருக்கின்றான் காண்.” அன்றி யும், “அவனே யவனிமுத லாய்நின்றான் ருனு—மவனே யறி வாய்நின் ருனு - மவனேகா—ணணகிப் பெண்ணு யலியாகி நின் ருனுங்—காணமை நின்றனுங் கண்டு.” எ-ம். சிவஞானசித்தி யார். “உலகமே யுருவ மாக யோனிக ளுறுப்ப தாக—விலகுபே ரிச்சா ஞானக் கிரியையுட் கரண மாக—வலகிலா ருயிர்ப்புலன் கட் கறிவினை யாக்கி யைந்து—நலமிகு தொழில்க ளோடுநாடக நடப்ப னாதன்.” சிவஞானதீபம். “அத்துவா வடிவாமெம் மிறை முடிதான் கலைக—ளைந்தாருஞ் சாந்திமுத லானநான் குரமாம்— வித்தைமுதன் மூன்றிரண்டாம் பிரதிட்டாதிபுந்நி— வியன்பாத ரிவிர்த்தியதா மினிர்துவக்கக் கரங்கள்—வைத்தபுவ னங்கண்ம யிர் மந்திரங்க ணெய்த்தோர்—வளந்திகழும் பதங்களருந் தசை யாகு மதித்த—தத்துவங்கள் சுக்கிலமோ டத்தி நிணமூளை—சத் திகடா நேத்திரமூ வைந்தாமித் தகையே.” அன்றியும், “அனு க்கிரகஞ் சதாசிவன்றா னாதத்தா லுளத்தி—லருமறைப்புச் சிந் தையினில் விந்துவினான் மகேசன்—றுனித்தமனத் துருத்திரன் ருன் மகாரத்தா லழிக்குந்—துழாய் முடியோன் புத்தியினின் றுகாரத்தா லளிக்கும்—பனிப்பதும னகாரத்தா லகங்காரம் பொருந்திப்—படைத்திடுவ னோங்காரப் படிவமுமா மதனா— லனைத்துலகு மிலிங்கமய மாமெவையு மிதுவே--யாக்கிடளித் தழி த்துமறைத் தனுக்கிரகஞ் செயுமே.” எ-ம். சிவானுபூதிவிளக்கம். “எட்டுருவ மென்று மிறையுருவ மென்னுமது—சிட்டா மறை யுஞ் சிவாகமமுஞ் செப்பியதே.” அன்றியும் “பத்துத் திசையும் பதினா லுலகும்விடத்—தத்திக் கரைபுரளுஞ் சாகரமே யல்ல வோ.” எ-ம். நெஞ்சுவிடுதுது. “பாரூந் திசையும் படரொளியா லேலிறைந்தாள்—றுருந் தலையிலாத் தோன்றலான்-வேராகி--

வித்தாகி வித்தின் முளையாய் விளங்குதனிச்—சத்தாதி பூதங்க டானாகிச்—சுத்த—வெறுவெளியாய்ப் பாழாய் வெறும்பாழக் கப்பா—ஓறுபொருளாய் நின்றவொருவன்.” எ-ம். காசிகாண்டம். “ஐம்பெரும் பூத மாகி யவற்றறு குணங்க ளாகி—யைம் பொறி யாகி யந்தக் கரணமா யறிவுமாகி—யைம்பெருங் கரும மாகி யனைத்தினுந் தோய்ந்துந் தோயா—வைம்பெருங் கடவு ளாகு மாதிரின் னடிகள் போற்றி.” அன்றியும், உயிர்ப்பரு மறைக ளோலிவ் வுலகெலாஞ் செய்ய பொற்றாள்—பயிர்ப்பறு நிலரின் சென்னி பரமவா காய மாகும்—வியப்புறு சுழிகொ ளுந்தி நடுவெளி யாகு மெய்யின்—மயிர்த்தொகை யனைத்து மெண்ணில் வான்றருக் குலங்க ளாமால்.” எ-ம். பெரிய்புர ணம். “ஆயினும்பெரி யாரவ ரென்பது—மேய லிவ்வியல் பேய ன்றி விண்முதல்—பாய பூதங்கள் பல்லுயி ரண்டங்க—ளேயும் யாவு மிவர்வடி வென்றதாம்.” எ-ம். திருவம்மாளை. “பார்த்த விட மெல்லாம் பரமேகா ணம்மாளை—பாராம லிந்நாளும் பாழ் பட்டே னம்மாளை.” எ-ம். நெஞ்சொடுமகிழ்தல். “மண்ணிறந்து நீரிறந்து வளியிறந்து தீயிறந்து—விண்ணிறந்து நின்றதிலே மேவினையே நெஞ்சமே.” அன்றியும், “பார்த்தவிடந் தோறும் பரந்துபரந் தெஞ்ஞான்றுங் - கோத்திருந்த பாழ்தனிலே குடியிருந்தாய் நெஞ்சமே.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற் றுற் காண்க. (௭௩)

அட்டமூர்த்தமும் சிவமேயென்று வேதாதிகள் கூறினும் உலகின்கண் வரைந்து நீக்குவனவாகிய தீயனவற்றையும் அங்ங னம் காணுதல் கூடுமோவென்பாரைப் பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

உதித்தச் சிவத்தோடேய்ந் துள்ளதேன் மாயை
யதற்கண் னியமென்னு ருந்தி பற
அதினன்கு தீதியா துந்தி பற.

எ - து. ஜகத்காரணமாகிய மாயை சித்தியபரணமாகிய சிவ த்தினிடத்திலே நின்றந் தோன்றி அதனையே வந்து கொண்

டிருத்தலால் அச்சிவத்திற்கு அம்மாயையை அன்னியமென்று சொல்லார் அறிவுடையோராதலின் மாயையினுண்டாகிய புவன கோடிகளின் ஓரொருபதார்த்தங்களை இதிநன்று இதுதீதென்று கூறுதல் கூடாது அவையும் சிவமேயாதலின். எ - று.

அஃது எங்ஙனமெனின், மாயையைச் சிவத்திற்குப் பேதமென்றும் அபேதமென்றும் கூறுவார் உளராயினும் முத்திதசையில் அனைவர்க்கும் அபேதமென்பதே உண்மை. அஃது எப்படியென்னில், பேதமென்று காண்பார்க்கும் சுத்தசித்தாகிய வஸ்து பூரணனாகையால் வேறொருமாயை உண்டாயினும் அவனிடத்து நின்றுந்தோன்றி அவனையே கூடிநிற்பதல்லது அன்னியமாய்த் தோன்றுதற்கும் நின்றற்கும் இடம் இன்மையாலும், உப்பளத்திற் கனலிற் பரிசனவேதியாதிற் கூடிய திருணதிகள் தத்தந்தன்மைகெட்டு அவற்றினது தன்மையாய் விளங்குதலின் மாயையும் சிவமேயாய் விளங்காநிற்பதாதலின் அச்சிவத்தின்கண்ணே தோன்றாநிற்கிற் ஓசையாதி விஷயங்களை இது நன்று இது தீதென்று பற்றுதல் விடுதல் கூடாது. கூடுமேல் பூரணநிஷ்டையும் கூடாது. இதுவன்றியும் ஓரொருகாலதேசங்களில் நிருமலபாவனை பற்றித் தீயனவற்றையும் நல்லனவெனக் காணாநிற்கிற் அபரிச்சின்ன நிஷ்டைகளும் கூடாது; காலதேசங்களும் அவைகளிற் காணப்படுகிற பொருளும் மாயையாதலின். இதுவன்றியும் நன்மை தீமைகளாய் விளங்காநிற்கும் புவனபோகங்கள் தம்மநீனமாகிய தனுக்ரணங்களை அடைவது ஒழிந்து நிரவயவனாகிய ஆத்மாவைப்பற்றுமையாலும், ஒருவன் தனக்கு அன்னியமாகப் பற்றிய சரீரத்தினும் இகழப்படுபொருள் வேறின்மையாலும், ஒருவனைப் பொருளிலே பேதம் தோன்றுதல் சிவகற்பனை யாதலினாலும் கற்பனாகிதமாகிய பூரணநிஷ்டைக்கு அஃது இல்லையென்றதெனக்கொள்க.

மாயாப்பிரபஞ்சமெல்லாம் சிவத்திற்கேன்றி யொடுங்குதலின் அம்மாயையும் சிவத்திற்கு அன்னியமாகா தென்பதற்குப் பிரமாணம்: அவ்விசாலோத்தரம். “புறனகங் கீழ்மேல் பக்கம்

புணர்வதோர் பொருளு மில்லை—திறனுடை யுருவ மெல்லாந்
தானாகித் தேகமின்றா—யறன்முறை யடங்கு ஞான யோகினை
லறியப்பட்ட—விறன்மலி ஞான னந்த மேன்மையால் விள
ங்கா நிற்கும்.” அன்றியும், “கன்மபல மேதுமில் சுபாவமே
காணுங்காற்—றொன்மையுல குயிரில்லை தோன்றுவதெ லாஞ்ச
த்து—நன்மையினைத் தோன்று வித்துப் பற்றிலராய் நணுக
ரிய—தென்னவறிந் தானுலகு மிலதாகிச் சுத்தனுமாம்.” எ-ம்.
பிரமகீதை. “எப்பொருளு மாயையினு லெனச்சிலவ ரியம்புவர்
கண்—மெய்ப்பரமன் றினையொழிய வேறொருமா யையுமில்லை—
யொப்பரிய பரனொழிய வொருமாயை யுண்டாகி—லப்பெரிய
பரன்பெருமைக் கதுநேரே யழிவன்றோ.” அன்றியும், “ஒழிந்த
தொரு பெர்ருளில்லை யுள்ளதெல்லா மவனேமுன்—கழிந்தபொ
ருண் மேலும்வரக் கடவபொரு டானுமவன்—மொழிந்தனனிப்
பலவிசை யவிசையெனு முற்றுமவ—னிழிந்தபிறப் பறவே
ரோர் வழியில்லை யிவனொழிய.” எ-ம். ஞானவாசிட்டம். “நானு
வாம் பண்திகளு ணண்ணுகினு மொருமையே நண்ணுங் கற்
போ—லானுத சகக்களையுள் ளடக்கினும்வேற் றுமைமேவா
தறிவொன் றேயாங்—காணர்பங் கயமெல்லாம் வேறன்றிக்
கான்மயமாங் கணக்கே போல—வாணர்சிற் சொருபத்தைப்
பிறியாது தன்மயமாம் வையமெல்லாம்.” அன்றியும், “நனிமெ
ய்யா மாயையில தென்றிவ் வாறு நாவொய் ஞானியாய் ஞானம்
பெற்றாற்—றுனிசெயுமீ துளமாயை யறிதியன்றே துகளிலா நற்
போதந் தோன்று மட்டும்—பனிமாயை யில்லையென லென்
சொல் லாலே பழுதிலா வறுதியுறப் பற்றி நிற்பாய்—புனிதமுறு
பிரமமே யெல்லா மென்று புந்தியிற்கண் டோர்முத்தி பொருந்
தினேரே.” எ-ம். சிவானுபூதிவிளக்கம். “பதிபசு பாசப் பரப்
பிந்து பார்க்கப்—பதிபசு பாசப் பரப்பா யிருந்ததே” அன்றி
யும், “பார்த்தே னுலகப் பரப்பெல்லாம் பார்த்தளவிற்—பேய்த்
தேர்போ வில்லையாப் பேரறிவே கண்டனமே.” எ-ம். திருவம்
மாலை. “மெய்யான தொன்றுமே மெய்யான தயுமானே—மெய்

யன்றி மற்றெல்லா மித்தைகா ணம்மாணை.” எ-ம். சிவானந்த மாலை. “எங்குஞ் சிவமொழிய வில்லையவன் நன்னுணை—யங்கந் திரள்கருவி யாணவமாம் - பொங்குமிருண்—மைசெய்த மாமாயை மாயைவினை மற்றனைத்தும்—பொய்பொய்பொய் பொய்பொய்பொய் பொய்.” எ-ம். காசிகாண்டம். “கானலிடைத் தெண்ணீருங் கயிற்றினில்வா ளரவுமலை கடலிற் பட்ட—கூன் முதுகிப் பியிற்றோன்றும் வெள்ளியும் முதலுண்மை குறிக்கிற் றீரு—மானவைபோ னினையறியிற் றோன்றுசக மனைத்துதில்லா தழிபு மாற்றாற்—தேனவிழ்பூங் கடுக்கையணி செவ்வனின தறைகழற்றாள் சென்னிசேர்ப்பாம்.” எ-ம். தத்துவராயர். “உலகமாந் தோற்றம்போ யோரொளியாய் நேரே—யிலகிஞ யென்கண்ணி னிற்கட் - புலனொழித்துக்—கையாற் றடவினர்க்குக் காண்கின்ற வோவியங்கள்- பொய்யாய்ச் சுவராஹற் போன்று.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

பிரபஞ்சமெல்லாஞ் சிவமேயாதலின் இப்பிரபஞ்சத்தின் கண்ணே தோன்றிய பொருள்களில் யாதொன்றையும் இது நன்று இதுதீதென்று பற்றுதல் விதெல் கூடாதென்பதற்குப் பிரமாணம் திருக்கடைக்காப்பு “குற்றநீ குணங்களைக் கூடலால வாயிலாய்—சுற்றநீ பிரானுநீ தொடர்ந்தி லங்கு சோதிநீ—கற்றதாற் கருத்துநீ யருத்த மின்ப மென்றிவை—முற்றநீ புகழ்ந்துமுன் னுரைப்ப தென் முகம்மனே.” எ-ம். திருவாசகம். “கூறு நாவே முதலாகக் கூறுங்கரண மெல்லாநீ—தேறும் வகைநீ திகைப்புநீ தீமை நன்மை முழுதுநீ—வேறோர் பரிசிக் கொன்றில்லை மெய்மை யுன்னை விரித்துரைக்கிற்—தேறும் வகையென் சிவலோகா திகைத்தாற் தேற்ற வேண்டாவோ.” எ-ம். பொன்வண்ணத்தந்தாதி. “தவனே யுலகுக்குத் தானே முதறான் படைத்த வெல்லாஞ்—சிவநீன முழுதுமென் பார்சிவனேகம் பெறுவர் செய்ய—வவனே யடல்விடை யூர்திகடலிடை நஞ்ச முண்ட—பவனே யெனச்செல்ல வாரும் பெறுவ ரிப்பா ரிடமே” எ-ம். தத்துவராயர். “நிகழ்கின்ற வெல்லாழு நின்ம

லமே யானு—லிகழ்கின்ற வேறுதா னியாதோ - புகழ்பின்றி—
நாடப் படாவெங்க னாயனார் சீர்பாதஞ்—சூடப் படாதார்தஞ்
சொல்.” அன்றியும், “யாதொன்று நீயன்றியில்லாத பின்பிங்
தெவற்றை நன்று—தீதென்ப தெங்கள் சிவக்கனியே செய்ய
வேண்டுவது—மாதொன்றிய நின்றிருமேனி கொண்டிங்குன் வந்
தவிர்தப்—போதொன்றியகழலேவழு வாது புகழ் விப்பதே.”
எ-ம், பகவத்கீதை, “நன்றே ஞான வருமறையோ னாயி னாவீ
னிறைச்சிதனைத் —தின்றே யுழலு மவன்யாவன் யாவென் றறி
ந்த திறத்தெல்லா--மன்றே யென்றோ தாமென்றோ தறிவாய் நின்ற
வெனை யெங்கு—மொன்றே யாகக் காண்பானிவ் வுடம்போ
டிருந்தே யுடம்பறுப்பான்.” எ-ம், பிரமகீதை, “போதமதாகித்
தோன்றும் பொருளெல்லாஞ் சிவமே யாக—வேதமிலறிவாற்
காண்பா னெவனவ னுண்மை கண்டான் —நீதிலாச் சிவமன்
றேன்று சிறிதொன்றைச் சிந்தை செய்வான்—பேதமா மருளின்
மேய பித்தனென றறிய லாவான்.” அன்றியும், “சிவனிது
வன்றே யென்று சிறிதொன்றைச் சிந்தை செய்வா—னவனறி
வுடையோர் தம்பா லதமனென் றறியப் பட்டா—னுவமனென்
றில்லாவீசன் றனையிகழ்ந் தொழுகு வானும்—பவமதி லென்று
மேவும் பசுவெனப் படுகின்றானும்.” அன்றியும், “தீதெனும்
பொருள்க ணன்றெனும் பொருள்கள் செய்யலா வனசெயப்
படாத—வேதமா முடல மிந்தியம் பிராண னிசைமனம் புத்தி
யாக் காரர்—தீதுறு காமங் கோபமே முதலாந் தீயன சாந்தி
தாந் திகளே—யாதியா நலங்க ளடையவுந் தானே யாகியே தோ
ன்றுமெய்யருளால்.” எ-ம், ஞானவாசிட்டும், “மேனியிற் புறத்தி
னுள்ளின் மேலொடு கீழிற் றிக்கில்—வானில்வை யகத்தி லெ
ங்கு நானன்றி மற்றென் றில்லை—யானிலா விடமு மில்லையென
கிடத் திலாது மில்லை—தூனிகழ் பொருள்வே றில்லை சசசிதா
னந்தமென்றான்.” அன்றியும், “மேவலுந் ததுபோ கத்தில் விரு
ப்பும் வெறுப்பு மெனக்கில்லை—யாவ தெய்து மதுவருக யாது
போரு மதுபோக—பாவ மிகுமில் வஞ்ஞானட ாகைவனாலே

விவேகமெனு—மேவ மில்லாப் பொருளெல்லா மிழத்தே னுணர்வா விதுபெற்றேன்.” எ-ம். மோகவதைப்பராணி, “சத்தமாதிகளுமெலாந் தற்சொருப மானபரி—சுத்தமாய் விட்டதுகாண் சும்மேலோ சும்முல்க்காய்.” எ-ம். சிவானுபூதிவிளக்கம். “வெறுப்பு விருப்பென்று வேறுரைத்தா லெந்தை—யுறுப்பிற் குற்ற யாதோ வுணர்வுடையோர் சொல்லுவரோ.” அன்றியும், “வேண்டலும்வேண் டாமலுமாய் மேவு வினைப்பயனா—மாண்டகையோ டிற்ற வனுபூதி யானதே.” அன்றியும், “எல்லாஞ் சிவமென் றிருக்கு மொழியுமுரை—யல்லாமல் வேறுமுண்டாமோ.” எ-ம். திருவருட்பயன். “உள்ளும் புறம்பு மொருதன்மைக்காட்சியருக்—கெள்ளுந் திறமேது மில்.” எ-ம். நெஞ்சொடு மகிழ்தல். “உள்ளும் புறம்பு முவட்டாத வானந்தக்—கள்ளருந்தி சின்ற களிப்பென்கொ னெஞ்சமே.” எ-ம். அருட்பிரகாசம். “நெளியும்புழுவு மலமும் பொதியூ முலுசிமல—வொலியின் வடிவென வேவேத மோதுத லோர்ந்து முண்மை—தெளியும் பரிசில னாய்ச்சிவ மன்றிது வென்னவொன்றை—யெளியொன்றினைப்புகழ் வோனையுஞானி யெனப்படுமே.” எ-ம். வரும். மற் றும் வருவனவற்றிற்காண்க. (எசு)

இந்நிஷ்டைக்கண் யான் பிறரென்னும் விகற்பங்களே தோன்றுமாயின் அவற்றினை நீக்க உபாயம் மேற்கூறுகின்றார்.

தோன்றுமேல் யான்பிறர் தோன்றுஞ் சுகாதிக
டோன்றாம னில்லுயிர்க் குந்தி பற
சுதந்திர மின்மைதேர்ந் துந்தி பற.

எ - து. இங்ஙனங்கூறிய நிஷ்டைக்கணின் றும் யான் பிறரென்னும் விகற்பங்கள் தோன்றுமாயின் சுக துக்க ராகத் துவேஷமென்னும் இருவகைத்துவந்துவங்களுந் கூடவே தோன்றாநிற்கும். அவ்விகற்பங்கள் தோன்றாதபடி எல்லாவுயிர்கட்கும் சுதந்திரமின்மை தேர்ந்து வுன்னையும் பிறரையும் காணாமலே நிற்பாய், எ - று.

தோன்றாமனில்லென்றமையால் அந்நிலை நிற்கவே சுகாதிக
ளும் தோன்றாது பூரண நிஷ்டையும் கூடுமென்பதாயிற்று.
அஃது எங்ஙனமென்னின், எல்லாச்சீவர்களுக்கும் பூனுகரணக்
களைக் கூடாதவிடத்து அறிவு உகியாமையால் அவர்கள் தாமே
அவற்றினைக் கூடுகைக்குச் சத்தி இராமையினாலும், அவைகள்
உயிர்களைக் கூடாதவிடத்துப் பிரேரகம் இன்மையவாகிய சட
மாதலாலும், தாமே கூடாதவற்றினைக் கூட்டி உயிர்க்கு அறி
வைவிளக்குவான் சிவனே. நானும் பிறரும் சுதந்திரரல்லமெ
ன்று ஒருவன் சுததுக்கங்கள் தோன்றின விடத்தெல்லாம் தன்
னையும் பிறரையும் காணாமற் சிவனையே கண்டு நிற்கவே அச்சிவ
ன்மீது இஷ்ணுக்குப் பிரியாப்பிரியங்கள் தோன்றுவது இன்மை
யால் பூரணநிஷ்டை கூடுமென்றதெனக் கொள்க.

இ-ம். தத்துவராயர். “புகழ்ந்தென் புகழல்ல சொல்லி
யொன்றாகப் பூவிய னுள்ளோ—புகழ்ந்தென் னெனையவ ரென்
செய்கி லென்னினி யாவையு மாய்த்—புகழ்ந்தென் கணுந்தன்
செயலன்றி யின்மையைத் தேற்றிச் சிந்தை—புகழ்ந்திக் கெனை
யின்று நீங்காம னின்மல னின்றனனே.” எ-ம். சிவப்பிரகா
சம். “மருவிய பொறியி லொன்று மாயுத மைந்தி லொன்றுங்—
கருவிக ணுஞ் சீங்காக் கலாதிக ளோந்துங்கூடி—யொருபுல
னாகரு மிந்த வொழுங்கொழிந் துயிரு மொன்றைத்—தெரிவுரு
தவனொழிந்தத் திரள்களுக்கு் செயலி லாவே.” அன்றியும், “தனக்
கென வறிவி லாதான் ருனவை யறிந்து சாரான்—றனக்கறி
விலாத வாயிற் ருனறியாது சாரத்—தனக்கென வறிவிலாதான்
றத்துவ வன்ன ரூபன்—றனக்கென வறிவா னுலிச் சகலமு றுக
ருந் தானே.” எ-ம். சிவநெறிப்பிரகாசம். “தன்மைமுன் னிலை
படர்க்கை மூன்றுவிதத் தாலே சாருமுயிர்க் கறிவிப்ப னிறைவ
னதிற் றன்மை—தொன்மையதா ஞானத்தைத் தடுத்திடுமா
ணவத்தைத் துறந்தெவையு முள்ளபடி தோற்றுவித்த லுளத்
தே—நன்மையுடன் நீமைநீனை யவரவரா லறிய நல்குவது
முன்னிலையா நரகசொற்க மாதிப்—பன்மையதும் பரலோக

பாவபுண்ணியத்தின் பலமதனை நூலிஞ னுணர்ந்திடுகை படர்
க்கை.” எ-ம். சிவஞானதீபம். “சத்தமுதல் விடயத்தைப் பகுத்
தறித லவித்தை தக்கதொழிற் படுத்திடுத லீசர்தொழின்
ஞான—மொத்ததுசா தாக்கியமாஞ் சத்திநாச யுறவே யுருசிப்
பித் திடுதல்சிவந் தற்செயல் பண்ணுவதாந்—தத்துவநா லொன்
பதுவுஞ் சடமெனவிட் டகன்றே தானறிவா காமலறி யாமை
யுமா காம—லத்தனுணர்ந் திடவுணரு மறிவுயிரென் றருளா
லறிந்தெவையு மிறைசெயலென் றுன்செயல்விட் டகலே.” எ-ம்.
உண்மைவிளக்கம். “அக்கரங்கட் கெல்லா மகரவுயிர் நின்றூற்
போன்—மிக்க வுயிர்க்குயிராய் மேவிஞ—மெக்கண்ணு—நில்லா
விடத்துயிர்க்கு நில்லா தறிவென்று—நல்லா கமமோது நாடு.”
எ-ம். திருவருட்பயன். ஊனறியா தென்று முயிரறியா தென்று
மிவை—தானறியா தாரறிவார் தாம்.” எ-ம். சைவநெறிவிளக்
கம். “உண்டோ வதீதத் துணர்வுதிக்க யாமுளத்திற்—கொண்
டகுறிப் பன்றிவிளங்கும்.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்
றற்காண்க. (எஃ)

எல்லாத் துவந்துவமும் உடலைப்பற்றிவருதலால் அதனது
காவலைக் கைவிடல் வேண்டுமென்று மேற்கூறுகின்றார்.

படைப்பாதிக்கே னதிகாரி பற்றா
துடற்காவ னீவிடுத் தாந்தீ பற
ஓவா தவனைகோக் குந்தீ பற.

எ - து. அனைத்துயிர்க்கும் இத்தசைக்கண்ணுண்டாகிய
சராசர தேகங்களும் அவற்றினைப்பற்றி வருகிற சுக துக்க
போகமும் அத்தேகங்களினது நீக்கமும், உணர்வைப்பற்றி வரு
கிற மயக்கமும் தெளிவும், ஊழின் வலிந்தன்மை யாதிகளாலே
கூட்டிச் சிவனே ஐந்தொழில்களையும் பண்ணுகிற அதிகாரி
யாதலின் யாதொன்றன்கண்ணும் ஊன் பிறர் அதிகாரியென்
குதலையும், யாஐ் இந்தவுடலைக் காக்கின்றேனென்னு மபிமானத்

தையும், பற்றறக் கைவிட்டுச் சுதந்திரஞ்செய்ய பரணையே ஒழி யாது நோக்குவாய். எ - று.

. உடற்காவல் கைவிடென்றமையால், அதனைக் கைவிடவே அதன்கட் பற்றிவரு மிருவகைத் துவந்துவரும் கூடவே நீங்கு மென்பதாயிற்று.

இ-ம். திருமந்திரம். “எவ்விடத் துத்தம் பணியின்மை கண் டினோ—ரெவ்விடத் தும்பணி யீசன் பணியென்றே—யவ்வி டத் தைங்கரு மத்தா லறிதலா—லுவ்விடத் தோருக் கோருபாய மில்லையே.” எ-ம். தேவாரம். “நன்க டம்பனைப் பெற்றவன் பங்கினன்—பென்க டம்பைத் திருக்கரக் கோயிலான்—நன்க டன்னடி யேனையுந் தாங்குத—லென்க டன்பணி செய்து கிடப் பிதே” எ-ம். திருப்பாட்டு. “தேனைக் காவல் கொண்டு விண்ட கொன்றைச் செழுந் தாராய்—வானைக் காவல் கொண்டு நின்ற ரறியா நெறியானே—யானைக் காவி லரனை பரனை யண்ண மலையானே—யூனைக் காவல் கைவிட் டென்னை யுவப்பா ருணர் வாரே.” எ-ம். திருவாசகம். “நாயிற் கடையா நாயேனை நயந்து நீயே யாட் கொண்டாய்—மாயப் பிறவி யுன்வசமே வைத்திட் டிருக்கு மதுவன்றி—யாயக் கடவே னானேன தோலிக் கதிகாரங்—காயத் திடுவா யுன்னுடைய கழற்கீழ் வைப் பாய் கண்ணுதலே.” எ-ம். குகைநமசிவாயர்பாடல். “ஐயா மா ப்பாவை யாடுவதுஞ் சூத்திரிதன்—கைவாசி யோபாவை சுற்ற தோ - வெய்யவியை—யென்னிச்சை யோவருணை யீசா படைத் தளிக்கு—முன்னிச்சை யன்றோ வுரை.” அன்றியும், “நீயே படைத்தவுட னீகாப்பை காவென்ன—நாயேனுக் கென்பொறு ப்பு நாயகனை - யாயுமறைச் - சீர்கேட்டுஞ் சோணகிரிச் சீமா னைவைத்தவனை—நீர்கேட்டு மோமரங்கணின் று.” எ-ம். தேவி காலோத்தரம். “கடைபடு முலகிய நன்னைக் காண்குறிஇ— யுடையவ ரெனையில யானுடை யானிலை—யடையவு மெனக் கிலை யானு மன்னதே—நடையிது நிலையெனிற் நயிய னுன

ரோ.” எ-ம். சிவபோகசாரம். “அன்றே யனாதி யமைத்தபடியல்லாதொன்—நின்றே புதிதா யிசையுமோ - வென்றுஞ்—சலியா தியந்துவான் றன்னையே நோக்கி—மெலியா திருந்து விடு.” எ-ம். உப்பை. “கண்ணுழையாக் காட்டிற் கடுமுண் மரத்துக்கு—முண்ணும் படிதண்ணீ ளுட்டுவா - ரெண்ணு—நமக்கும் படியனப்பார் நாரியோர் பாகர்—தமக்குத் தொழிலேது தான்.” உறுவை. “சண்டப்பைக் குள்ளுயிர்தன் றுயருந்தத் தானருந்து—மண்டத் துயிர்பிழைப்ப தாச்சரிய - மண்டி—யலைகின்ற வன்னா யரனிடத்தி லுண்மை - நிலைகண்டு நீயறிந்து ரில்.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (எசு)

ஊழின்வலியால் வரும் இன்பத்துன்பங்களை யாவரொருவரேனும் அனுபவியாது நீங்குதல் கூடாதென்று மேற்கூறுகின்றார்.

இரும்பு ரணநின் மலன்வினை யெல்லா
மொருங்குணர்ந் துட்டுமே லுந்தீ பற
உண்ண தொழிப்பதா ருந்தீ பற.

எ - து. மகத்துவமாகிய பூரணத்தையும் நிரமலனாகையாற் சுதந்திரத்தையும் முழுதுணர்தலையும் உடைய பரமேசுவரன் பல்லுயிர்களது வினைகளையும் அதற்கேற்ற தனுவாதிகளையும் ஏககாலத்து உணர்ந்து ஊட்டுமாயின், அவ்வினைப் பயன்களை அனுபவியாது நீங்குவது யாவரால் ஆவது. எ - று.

அஃது எங்ஙனமென்னில், அனைத்துயிர்க்கும் தத்தம் உபாய தந்திரத்தால் துன்பத்தை நீங்கி இன்பத்தைக் கூடவேண்டுமென்பது துணிவாதலின் பகவான் உணர்ந்து கூட்டாநிற்கும் இன்பத்துன்பங்களை ஒருவன் பற்றுதல் விடுதல் செய்வான் நினைத்தல் பழுது. அங்ஙனமன்று; எல்லாவினைகளும் சிவனே கூட்டுகின்றானே அவனை அறியாமல் வரும் இன்பத் துன்பங்களை நீங்கவேண்டாவோவெனில்; அவ்வஸ்துவுக்குக் கர்த்திருத்துவமும், சர்ஷுஞ்ஞத்துவமும், உண்டென்பது கூடாது. அங்ங

ஊம் உண்டாயினும் அவ்வஸ்து அறிந்து கூட்டாநிற்கும் இன்பத் தைக் கைப்பற்றித் துன்பத்தை உபாயத்தால் நீக்கிவிடுவேனெனில், அவ்வஸ்து பூரணஞகையால் நீங்குதற்கு இடமே இல்லை: அங்ஙனமாயினும், அவ்வஸ்துவையன்றி எழுவகைத் தோற்றத்தும் ஒரொரு சீவர்களால் வரும் இடையூறுகளை என்னுபாயத்தினாலே நீக்கிக்கொள்வேனெனில், எல்லாவுயிர்களை யும் கன்மத்தளவில் இயக்கும் சுதந்திரன் சிவனேயாதலின். அவனையன்றி உனக்கும் பிறர்க்கும் இயங்குதல் கூடாது. இவ்வாறு சுதந்திர ஹீனராகிய உன்னையும் பிறரையும் சுதந்திர ராகப் பாவித்தல் சிவனுஷணமாதலின் ஜனனமரணங்களை ஒருக்காலும் நீங்குதல் கூடாது. ஆதலால், யாதோரிடத்தும் சிவத்தையேகண்டு யான் பிறரென்று காண்குதலை ஒழிந்து யாதொன்று வரினும் எடுத்தவுடற்கு அடைத்தபொறியளவே வந்து முடியாநிற்குமென்று தமது மனோவாக்குந்காயங்கள் அசையாமல் அடங்கிநிற்பர் மெய்யுணர்வுடையோரென்ற தெனக்கொள்க.

இ-ம். திருமந்திரம். “செத்திலென் சீவிலென் செஞ்சாந் தணிகிலென்—மத்தகத் தேயுளி நாட்டி மறிக்கிலென்—வித்தக னந்தி விதிவழி யல்லது —தத்துவ ஞானிக டன்மை குன்றாரே.” எ-ம். குகைமகிவாயர் “பேரா யிரமுடைய பெம்முனைச் சோணகிரி—யாராவமுதை யறியாமல் - வாராது—தீதூலமுந் தெரியுங்கா னெஞ்சமே—யேதுமவ னென்றே யிரு.” எ-ம். சிவஞானதீபம். “சித்தமுறு நினைவுரைக டொழில் பொய் வாய் மை தீமைநலம் விருப்புவெறுப் பின்பதுன்பம்—வைத்தபுசிப் பிகழ்ச்சி புகழ்தருந் தான மடிமுயறசி பேறிழவு மற்று மெல்லா—மத்தனறிந் தளவிலவ ரவர்க்கு நாளு மருங்கனவு நனவினு நின் றளிப்ப தோரார் —தூத்தமறி வானுகருங் கருத்த ராகித் தடு மாறி யுளமெலிந்து தளர்வ ரந்தோ.” அன்றியும், “உடலிலிரு வினையுதவு மிதமகிதப் பயனூ ளளவாகு மின்பதுன்ப முணவொழியா துயிர்க்கு—நடலைரு ளறிவினுட னுமருந்தி லதுவே நமன்

ஹாத ருத்துவதா நணுகிடுமேல் வினையுஞ்—சடமுடலம் விநை
 றுகரா தறிந்துயிர்தா னருந்தா தலைவனவ னவளதுவா நினை
 யின லுயிர்தட்—கிடமுடனின் றருத்துவனென் றுணர்ந்தருள
 வருந்தி விறைபணியா மெதிர்வினையு மெரிசேர்வீத் தாமே.”
 எ-ம். திருப்பனுவல். “ஈனனேனுடற் கின்பதன் பங்கனீ—
 ஞான பூரண நல்கவு நானுனித்—தானி னைப்பதென் னேசென்
 னித் தண்கிரி—வானு ளோர்தொழு மார்க்கண்ட லிங்கமே.”
 அன்றியும், “இன்ப துன்ப மெனக்குரீ நல்கவு—மன்ப கன்றினி
 யல்லும் பகலுநா—னுன்பர தாப முணருத லோவினேன்—
 மன்ப ராபர மார்க்கண்ட லிங்கமே.” எ-ம். வரும். மற்றும் வரு
 வன்வற்றூற் காண்க. (எஎ)

யான் பிறனென்னும் பாவனைக்கும் அவதி கூறுகின்றார்.

உறம்பொழு தவ்வீ டொருதன் னுழப்பா
 னுறும்பிறர் யானென்பொ யுந்தீ பற
 அலதொன் றினுமாறு துந்தீ பற.

எ - து. ஒருவனுக்கு முத்தியடையுங் காலையில் தன்னிடத்
 துண்டாகிய யான் பிறனென்னும் பொய்ப்பாவனை முயற்சியால்
 நீங்கா நிற்கும்: அஃதன்றி மற்றொன்றனாலும் அப்பாவனை நீங்
 கிச் சிவபாவனை தோன்றாது. எ - று.

அஃது எங்ஙனமெனில், ஈசுவரன் முழுதொருங் குணர்ந்
 தோனாதலின் யாவரொருவர் முத்தியடையுங்காலம் அவனான்
 மதிக்கப்படும். அங்ஙனம் அவன் நியமித்த காலத்தன்றி ஒருவர்
 க்கும் இடையே யானெனதென்னும் பாவனை நீங்கி முத்திகூடு
 தல் கூடுமோவெனில், கூடாது. ஆயின் இவ்வுபாயநிஷ்டை கூறி
 யது யார்க்கெனின், நிரமலனாகிய பகவான் எல்லாவுயிர்களது
 பருவமும் ஒருங்கே நியமித்து அதற்கு ஏற்ப வேதாதி னுல்களும்
 அன்றே கூறியதாதலின் முத்தியடையும் பருவமுடையோர்க்கு
 அவரது மனத்தின்கண்ணே பொய்மை நீங்கி மெய்மை கூடுவதா
 கிய விழைவு தோன்றாதலின் அன்னோர்க்கு இத்திறநுல்கள் சம்

மதமாய் இவைகளிற் கூறியபடியே முயற்சி உண்டாகாநிற்கும். னும் பிறத்தற்கு உரியோர்க்கு யான் பிறரென்னும் னே நீங்குதற்குரிய முயற்சி உண்டாகாமையால் பிற குவது இல்லையாதலின் முத்திக்கு யான் பிறரென்னும் னேயைக் கெடுப்பதாகிய முயற்சியே நிமித்தமெனக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: பட்டணத்துப்பிள்ளையார் பாடல். “உழப்பின் வாரா வுறுதிக ளுளவோ—கழப்பின் வாராக் கையற் றுளவோ.” அன்றியும், “நினையா மெலியா நிறையழியா வாளா-- புனைவார்க்குக் கொன்றை பொதுவோ - வனைவீரு-- மெச்சியே காண வியன்றில்லை யானருளைப்—பிச்சியே நாளைப் பெறும்.” எ-ம். குகைநமசிவாயதேவர்பாடல். “சும்மா கிடைக்குமோ சோணு சலன்பாத—மம்மால் விரிஞ்ச நறிகிலார் - நம்மா—விரு ந்துகதை சொன்னக்கா லென்றோடு நெஞ்சே—பொருந்த நினை யாத போது.” எ-ம். தத்துவராயர் பாடல். “ஒளியார் வளைகலை நாணிழ வாருரு வந்திரியார்—தெளியாத பித்தென்று செப்ப விராரின்று தேங்கக் கண்ணீர்—குளியா ரினிய கொடிய வென் னார் குரவன் சொருப—னளியா ரலங்க லெளிதோ புனைய வரி வையர்க்கே.” அன்றியும், “தொழிலா னதுபணியாத் தோத்தி ரஞ்செய் தோவா—தழிஞ்சி னீயஞ்ச லென்பா - வெழிலார்— நிருபா திகனே நினைவுநான் மாட்டேன்—சொருபாநா னென் செய்கேன் சொல்.” எ-ம். பிரமகீதை. “திரமா மருத்தத்தி னுண்மைந்த ராணுந் தீரா தவற்றின் றியாகத்தி னுலே—புரமான வேதாந்த மாவாக்கி யத்தா லுற்பன்ன மாமவிச்சை யானிச்ச யித்தார்—பரமான வஞ்ஞான வந்தத்தி லேயப் பரஞான வுப தேச மொன்றா லு மேயிப்—புரமா முடம்புக்கு னேயந்த முத்திப் பொருள்கண்டு வீடெய்துவாரிப் புவிக்கே.” அன்றியும், “உலத்த வின்றியொழி வற்றபொரு ளுண்மை யதுவாஞ்—சலித்த வின் றிய தவத்தினவர் தங்க ணெதிரே—திலத்தி லென்னெ யா ணிக்கன றதிக்க ணிகழ்நீரய்—நிலத்தி னீரென நிகழ்ந்து வெளி யாகி நிலையாம்.” எ-ம். ஞானவாசிட்டம். “இனிப்பிறவா முடி

வான பிறப்பிலே மெய்ஞ்ஞான மெளிதி னுண்டாம்—பனிச்சு
டர்வெண் ணித்திலங்க னுத்தமமா மூங்கிலலாற் படுவ
டோ—செனித்தவுரின் மேலோராய் நல்லோராய் மிக்கித்
தெளிந்தோ ராகி—யனித்தமறு முத்தராய் ஞானிகளான-
மெல்லா மவரைச் சாரும்.” அன்றியும், சன்ன மஞ்சினர்க்
ருடை முயற்சியே சரணுந்—தினமு மிக்கிவை நானெனுஞ் சிறு
மைதான் சிதையி—லனகமாயுல கெங்குமாம் விசால முண்
டாகு—மன்னுறத்தன துயர்ச்சிதான் காண்புற வருமால்.” எ-ம்.
வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (எஅ)

இப்பாவஞ் நிஷ்டையினது சிறப்பும் இதனால் வரும்பய
னும் மேற்கூறுகின்றார்.

இப்பாவ ஞாநிட்டை மாயோக மீசற்கீ
தொப்பின்மா பூசையு முந்தீ பற
உண்மையைக் கூட்டுமென் றுந்தீ பற.

எ - து. இங்ஙனங் கூறிய பாவஞ் நிஷ்டை மகாயோக
மென்று கூறப்படுவது. இஃதே அகண்டாகார சுத்தசைதன்
னிய சிவத்தை அர்ச்சித்தது. இந்நிலை கைவரவே உண்மை நிஷ்
டையும் எளிதிற் கிடைக்கும். எ - று.

இந்நிஷ்டையே மகாயோகமென்பதற்குப் பிரமாணம்: திரு
ப்புகழ். “ஐந்துபூதமுமாறு சமயமு மந்த்ரவேத புராணகலைகளு
மைம்ப தோர்வித மானலிபிகளும் வெகுருப வண்ட ராதி சரா
சரமு முயர் புண்டரீகனு மேக நிறவனு மந்தி போலுரு வானு
நிலவொடு வெயில் காயுஞ்—சந்த்ர சூரியர் தாழு மசபையும்
வந்து நாதமு’மேதுவடிவுமோர் தன்சொருபம தாகி நிகழ்வது
சிவயோகந் தங்களாணவ மாயை கருமம லங்கள் போயுப தேச
பரகுரு சம்ப்ர தாயமொ டேயு நெறியத் பெறுவேனோ.” எ-ம்.
ஞானவாசித்தம். “பாசமன்றி யுள்ளுளார்வைப் பதினைங் கழிகை
பூசிக்க—ராசுரய மிலக்கநிக ரிவ்வா நெருநா ளருச்சிக்கி—

ஞசி லாத பரவொளியி லமர லாகு ம்துதானே—யேசில் பரம யோக மிதுதானே பரம கிரியையுமே.” எ-ம். அமுதசாரம். “யோகத் தபாவமெனும் யோகமது கைகூட்டி—னேகப் பொரு ளதனா நெய்தியிடு - மேக—மதுவா மிதுவன்றெ னாவகண்ட மான—வதுவாகை மாயோகமாம்.” எ-ம். வரும். மற்றும் வரு வனவற்றாற் காண்க.

இச்சிஷ்டையே சிவபூசையுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: பிரமகேத. “எப்பொருட் கண்ணு மன்னி யிலங்கிடு மறிவா மீச—னப்படி விளங்கு கின்ற தறிதலே சிவன்றனக்கு—மெய் ப்படு பூசை வேறோர் செயலினா லன்று மெய்யே—யிப்படி ஞானந் தன்னா லிறைஞ்சிடப் படுவா னீசன்.” எ-ம். “ஆன் தாகாத் தெய்வமதே யடையும் விடய மிந்திய மாய்த்—தானு னாகித் தனைத்தன்னாற் றுனே றுகருந் தன்மையது—ஆன மாகு ஞாதாதி யொழிந்தே யுள்ள வறிவதனாற்—றுனே யாகக் கண்டி ருத்தல் சத்தா யுள்ள பூசையது.” எ-ம். ஞானவாசிட்டம். “தேகமுதற் பிரிவுக ளாய்ச் சிறியனவாம் பொருள் களிஷத் தெய்வமுண்டோ—பாகமறப் பணதியற வடிமுடிவற் றுளவுண ர்வே பரமபோத—மாகலினா லதுதெய்வ டருச்சித்தற் குரித் தாகு மறிவிலாத—முகருக்கு வடிவுமுத லருச்சனையே யியல் பென்று மொழியு மன்றே.” அன்றியும், “அறிவுசம பாவனை சந்தோடமெனு மலர்களா லந்தத் தேவாம்—பிரிவரிய வான் மதத்து வத்தையருச் சிப்பதே பெரியபூசை—குறிவடிவற் பூசனையு சனையல்ல வகண்ட மெனக் கூறுந் தெய்வ—நெறி கொள்புறத் தொழில்களா னேராதிக் கிதனாலே ிறைபு மின்ப பம்.” அன்றியும், “ஓது பேதம் பேய்த்தே ரென்றுணர்த லது வொண் புனலாகுங்—காத லின்ப மிடர்கனவென் றிடலே கருது புனை யொளிதான்—வாதங் கழிய மறித் துணர்தன் மலர்பூ னுடை மகிழ்சாந்த—மேத மின்றி யிருந்திடுத லிறைவற் கெலையில் பூசையதே.” எ-ம். சிவானந்தமாலே. “எங்குஞ் சிவா லயமா மெங்குஞ் சிவமாகு—மெங்குஞ் சிவனடிமை யெங்கு

மாய்ப்-பங்கதவே—நிற்றல் சிவபூசை நின்றநிலை யாய்நிறைவிற்--
பற்றொழிதல் பூசா பலம்.” எ-ம். வரும். மற்றும் ஸ்ருவனவற்
றற் காண்க.

பாராதியென்னுஞ் செய்யுட்டொட்டு இச்செய்யுள்காறும்
பூரண பாவனாநிஷ்டை கூறியதெனக் கொள்க. (எக)

இப்பூரணபாவனை கூடாதார்க்கு மேலும் ஓர் குறிப்புப்
பாவனை கூறுகின்றார்.

கொள்ளரி தேலக் குறியெம திவ்வுரு
வுள்ளத்தி னுள்ளேவைத் துந்தி பற
ஒங்கார முச்சரி யுந்தி பற.

எ - து. முற்கூறிய பூரணபாவனைக்கண் மனம் நில்லாவிட
த்து உன்னையாரும் பொருட்டாக நாம்கொண்டருளிய இக்குரு
வடிவத்தை இதயத்தினுள்ளே தியானஞ்செய்து அவ்விதயத்தி
னுள்ளே பிரணவா ஸ்ரத்தையுச்சரி. எ - து.

பூரணனாகிய சிவன் ஒருவனுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்யுமிட
த்துக் கொள்ளுந் திருமேனி குருவடிவேயாதலாலும், மற்றொரு
குறிப்பு வடிவங்களும் அவனருளாற் பெறப்படுவ வாதலானும்,
இங்ஙனங் குருவடிவே குறிப்புருவமாகக் கூறினாரெனக்கொள்க.

குருத்தியானத்திற்குப் பிரமாணம். திருமந்திரம். “குருவே
சிவமெனக் கூறினனந்தி—குருவே சிவமென் பதுகுறித் தோ
ரார்—குருவே சிவமாகிக் கோனுமாய் நிற்குங்—குருவே யுரை
புணர் வற்றதோர் கோவே.” அன்றியும், “கருட னுருவங் கருது
மளவிற்பருவிடந் தீர்ந்து பயங்கெடு மாபோற்—குருவி னுரு
வங் குறிக்கொண்டு கோக்கத்—திரிமலந் தீர்ந்து சிவனவனாமே.”
எ-ம். சிவானுபூதிவிளக்கம். “சீருருவங் கொண்டருளுந் தேசி
கன்செம் மேனிபோ—லோருருவங் கொண்டங் குணரா துணர்
த்தினனோ.” எ-ம். “வந்த குருவடிவை வந்தித்துப் பூசித்துத்—
தந்த சிவானுபவந் தானருந்தப் பெற்றனமே.” எ-ம். அமுதசா
ரம். “உள்ளத்தி னின்று மொளித்தான் பரன்குருவன்—கள்ளந்

அவினோதவந்தியார்

஁டினன் - வளள-

ங் — குருவான கே

வருவனவற்றற் காண்க.

ணவமுச்சரித்தற்குப் பிரமாணம்: து~~யு~~தரம். “஁மென்னு மோங்காரத் துள்ளே யொருமொழி—யோமென்னு மோங்காரத்துள்ளே யுளபேத—மோமென்னு மோங்காரத் துள்ளே யுருவரு—வோமென்னு மோங்கார மொண்முத்தி சித்தியே.” எ-ம். திருவாசகம். “உய்யவென் னுள்ளத்து னோங்கார மாய் நின்ற—மெய்யா விமலா விடைப்பாகா.” எ-ம். பிரமகீதை. “தீமரந்தொறு மடைந்தழி வுறுது தெரிவா—காமை நின்றரணி யால்வடிவு காணு மதுபோ—லாழு டம்பிலழி வின்றிமறை கின்ற வமல—னோமெ னும்பொரு ளுணர்ந்திட வுடம்பி லொளி யாம்.” எ-ம். ஞானவாசிட்டும். “஁ங்குஞ் சின்மாத் திரப்பொ ருளா மோங்கா ரத்தை யுண்ணினந்து—துங்குந் தியான பர னாகித் தொடர்ச்சங் கற்ப மெல்லாம்போய்—வாங்குந் தொழிலீ டணையய மனன ஞான ஞேயமிவை—தாங்கு ஞாதா வ்ணத் துமறத் தனிச்சித்திரம்போ னெடிதிருந்தான்.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (அ0)

அஞ்சமுன் றஞ்சக்க ராதியே தேனூரின்

வஞ்ச மறுத்தோதென் றுந்தீ பற

மனமிட்ட மானவொன் றுந்தீ பற.

எ - து. பஞ்சாஷரி அட்டா. 3 ரி முதலிய மந்திரங்களாயி னும் உன்மனத்திற்கு இட்டமான வொன்றை ஏகாக்கிரசித்தம் பொருந்தி உள்ளத்தினுள்ளே உச்சரிக்கக்கடவாய். எ - று.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருக்கடைக்காப்பு. “தும்ம லிரும ரோடர்ந்த போழ்தினும்—வெம்மை நிரயம் விளைந்த போழ்தினு- மிம்மை வினையடர்த் தெய்து போழ்தினு—மம்மையி னுந்துணை யஞ்செழுத்துமே.” எ-ம். கிபரியாழ்வார். “எடு நிலத்தி லிடுவ தன் முன்னம்வந் தெங்கள் குழாம்புகுந்து—கடு மனமுடை

யீர்கள் வரம்பெ வந் தொல்லை கூ
நன்கறிய நடு னாயவென்று—பாடி
ருள் ளீர்வந் ஸாண்டு கூறுமினே.” எ-ம்.
வருவனவா ண்க.

நிருமலாந்தக்கரணத்தின் பொருட்டு மேலுங் கூறுகின்றார்.

மந்திர நிட்டையின் நேல்வாயு வாதியாற்
சிந்தைதூய் தாவதற் குந்தி பற
செய்யோக மாதிய வுந்தி பற.

எ - து. இங்ஙனங் கூறிய மந்திரநிஷ்டைகளில் மனசு நில்
லாவிடத்து அம்மனசு நிருமலமாய் நிலைகொள்வதன்பொருட்டு
வாயுதாரணே முதலியவற்றால் யோகமாதிய தவங்களையாயினும்
செய்யக்கடவாய். எ - து.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருமந்திரம். “வாயுவிருந்திட வாயு
விருந்திடு—மாயு விருந்திடக் காய மிருந்திடுங்—காய மிருந்தாற்
கருத்து மிருந்திடு—மேய வறிவுணர் வற்றால் வினையின்றே.”
எ-ம். சிவதருமோத்தரம். “இந்திய விருத்தி யெல்லாம் பிரா
ணனே யியக்க வேயு—மிந்தியஞ் செயிக்க வெண்ணிற் பிராண
னைச் செயிக்க பஞ்ச—விர்தியஞ் செயித்தார் தாமே யெய்துவர்
சமாதி தன்னை—யிர்தியஞ் செயிக்க மட்டா ரெய்துவ தேறு
மின்றே.” எ-ம். ஞானவாசிட்டம். “ஆதலா லுயிரசைவால்
வாதனைப்பா லழுத்தத்தால் விரிந்தவற்று ளடங்கு வாயே—
லோதுபிறப் பறுமறிவின் விரிவேயுள்ள முள்ளத்தா லிவ்விர்த
வுயிர்கள் வாழ்வாஞ்—சேதனயோ கிகளெவ்லாம் பிராண யாமந்
தியானமருந் தாகத்திண்டிறங்களாலே--பேதமன மொடுங்குவது
பொருட்டா. வன்றோ பிராணவா யுவைநிறுத்திப் பிடிக்கின்
றாரே.” எ-ம். பிரபுலிங்கலீலை. “ஒழிவை நிறுத்துறி லுள்ளு
றக்—கோடு வாய்க்கலி னத்தினைக் கொள்ளுவார்—ஓடு மாமன
னிற்க நிறுத்துறி—லோடு வாயுவை யுள்ளுற வீர்ப்பரால்.”
அன்றியும், “வாயு நிற்ப மனனின்ற மனந்தா னிற்பப் பொறி

நின்று—பாய பொறிக ணிற்பவிடர் படுபுன் புலன்கணின்ற
னவா—லாய புலன்க ணின்ற மையா னகிலந்தோன்ற துள்ள
த்தே—தாய் பரமா னந்தபரஞ் சோதி தோன்றக் கண்டிருந்
தார்.” எ-ம். திருவுந்தியார். “காற்றினை மாற்றிக் கருத்தைக் கரு
த்தினு—ளாற்றுவ தாற்றலென் றுந்தீ பற—அல்லாத தல்லலெ
ன்றுந்தீ பற” எ-ம் வரும். மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க.

அத்தன்மையும் கூடாதார்ஈகுப் பின்னுங் கூறுகின்றார்.

அயனாதி மூவரு மாங்கவர் தம்ம

சியைதரு வேடமு முந்தீ பற

அல்லாமு மியாமெம துந்தீ பற.

எ - து. அயனரியரென்னுந் திரிமூர்த்திகளும் அம்மூர்த்
திகளீது வேஷங்களும் யாமும் எமதுவேஷமும் பிரிதன்றெனக்
கொள்வாய். எ - று.

எல்லாமும் யாம் எமதென்றமையால் சிருட்டியாதி கிருத்தி
யங்களைப் பண்ணு மூர்த்திகளாயும் அம்மூர்த்திகட்கெல்லாம்
காரணமாயும் நிற்பது ஒரு சிவமேயென்றதெனக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருக்கடைக்காப்பு. “படைத்தளித்
தழிப்பமும் மூர்த்திகளாயின.” எ-ம். தேவாரம். “ஆதி யும்மர
ஞயயன் மாலுமாய்ப்—பாதி பெண்ணுருவாய பரமனென்—
றோதி யுன்குழைந் தேத்தவல் லாரவர்—வாதை தீர்த்திடும் வான்
மியூரீசனே.” எ-ம். திருப்பாட்டு. “வாழ்வர் கண்டிரம் முளை
வர் வஞ்சமனத் தீரே—யாவ ராலு மிகழப்பட்டிங் கல்லலில்
வீழாதே—மூவராயு மிருவராயு முதல்வ னவனேயாந்—தேவர்
கோயி லெதிர்கொள் பாடி யென்ப தடைவோமே.” எ-ம். திரு
வாசகம். “கந்தரத்தின்புஷ் குயிலே குழ்சுடர் ஞாயிறு போல—
வந்தரத்தே நின்றிழிந்திங் கடியவ ராசை யறுப்பான்—முந்து
நடுவு முடிவு மாகிய மூவரீறியாச்—சிந்தரச் சேவடி யானைச்
சேவகளை வரக்கூவாய்.” எ-ம். திருவாய்மொழி. “கிருமாணன்

முகன் செஞ்சடை யானென் நிவர்கனெம்—பெருமான் றன்
மையா ரறிகிற்பாங் பேசியென்—ஹெருமா முதல்வா ஆழிப் பிரா
னென்னை யானுடைக்—கருமாமேனிய னென்பனென் காதல்
கலக்கவே.” எ-ம். பிரமகீதை. “புருடனென்றுரை செயப்படு
வதுபரி பூரண மாகின்ற—சொருப நின்றவா நிற்கலிங் கரு
னொடு தோன்றவல் லவன்றன்னை—யானு மன்றுமா லயனுமன்
றெவர்க்குமுள் ளாகியே யாவர்க்குந்—தெரிவ ருஞ்சிவ னவனை
யிங் கொருங்கிய சிந்தையார் தெளிவாரே.” எ-ம். வரும் மற்
றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (அட.)

இங்ஙனங் கூறிய திரிமூர்த்திகளினும் அவரவர் வேடமா
கிய கணங்களினும் வழிபடுமுறைமை மேற்கூறுகின்றார்.

எத்தேவை நாமென் றிசைந்தா யதைத்தொழு

சத்திய பத்தியா லுந்தி பற

தனுவாதி யைக்கொடுத் துந்தி பற.

எ - து. இங்ஙனங்கூறிய முத்தேவர்களுள்ளும் அவரவர்
வேடங்களுள்ளும் யாதொருவடிவத்தை நீ சிவமென்று துணிந்
தாய் அந்தவடிவத்தையே நாடோறும் வழிப்படக் கடவாய்; சத்
தியபத்தியால் மனவாக்குக் காயத்தை அர்ப்பணஞ்செய்து, எ-று.

சத்தியபத்தியென்றது உலகர் சான்றொழிந்து தேவதை
சான்றாக வழிபடுமிடத்துத் தனுவாதிகளை அர்ப்பித்துத் தலை
நிற்றலெனக்கொள்க. தனுவாதி என்றது உடல் பொருளாவி
யென்பாருமுனர். இது துறவிக்குக் கூறியதாகலின், அது சிற
ப்பன்மெனக்கொள்க.

இதற்குப்பிரமாணம்: தேவாரம். “உள்ள முள்க லந்தேத்
தவல் லார்க்கலாற்—கள்ள முள்ளவ ருக்கருள் வானலன்—
வெள்ள முமமர வுமவிர வுஞ்சடை—வள்ள லாகிய வான்மியூ
ரீசனே.” எ-ம். திருவாய்மொழி. “உணர்ந் துணர்ந் திழிந்த
கன் றுயர்ந்துரு வியந்தவிந் நிலைமீ—புணர்ந் துணர்ந் துண
ரினு மிறைநிலை புணர்வரி துயிர்கா—ளுணர்ந் துணர்ந் துரைத்

துரைத் தரியயனரனென்னு மிவரை—புணர்ந் துணர்ந் துரைத் துரைத் திணறஞ்சுமின் மனப்பட்ட தொன்றே.” அன்றியும், “மகிழ்கொந் தெய்வழி லோகமுலோக—மகிழ்கொன் சோதிமலர்ந்தவம்மானே—மகிழ்கொன் சிந்தைசொற் செய்கைகொண் டென்று—மகிழ்வுற் றுன்னை வணங்க வாராயே.” எ-ம். சிவஞானசித்தியார். “மனமது நினைய வாக்கு வழத்தமந் திரங்கன் சொல்ல—வினமலர் கையிற் கொண்டிங் கிச்சித்த தெய்வம் போற்றிச்—சினமுத லகற்றி வாழுஞ் செயலற மானால் யார் க்கு—முனதொருதெய்வ மெங்குஞ் செயற்கு முன்னிலையா மன்றே.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (அசு)

யாதொரு போகமோசும் அன்பினுலன்றி மற்றொன்றால் யாவர்க்கும் அடைதல் கூடாதென்று மேற்கூறுகின்றார்.

நெய்யின்று யாக முடியுமே னீடுபே

ரைவகை யாகமு முந்தீ பற

அன்பின்றி யாகுமென் றுந்தீ பற.

எ - து. யாதாமோரிடத்தாயினும் நெய்யின்றி யாகம் முடியுமாயின், கருமயாகம் தவயாகம் மந்திரயாகம் பாவஞயாகம் ஞானயாகம் என்று இங்ஙனங்கூறிய ஐவகையாகமும் அன்பின்றி ஒருவனுக்கு முடியும். எ - று.

இதனால் போகமோசுத்திற் கெல்லாம் ஆதரமே காரணமென்றதாயிற்று. இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர், “அன்பிற்கு முண்டோ வடைக்குந்தா ழார்வலர்—புன்கணீர் பூசறரும்.” எ-ம். திருமந்திரம். “அன்பு சிவமிரண் டென்ப ரறிவிலா—ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிகில—ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிந்தபி—னன்பேசிவமா யமர்ந்திருப் பாரே.” எ-ம். “என்பே விறகா விறைச்சி யறுத்திழிபி—பொன்போ லெரியிற் பொரிய வறுப்பினு—மன்போ றெருகீய கங்குழைந் தார்க்கன்றி—யென்போன் மணியினை யெய்தீ வொண்ணுதே.” எ-ம். தேவாரம். “நெக்கு நெக்கு நினைபவர் நெஞ்சுளே—புக்கு நிக்கம் பொன்

ஞாச்சடைப் புண்ணியன்—பொக்க மிக்கவர் பூவுநீ ருங்கண்டு—
 நக்கு நிற்ப நவர் தமை நாணியே.” எ-ம். திருப்பாட்டு. “இன்
 பமுண்டேற் றுன்பமுமுண் டேழைமுனை வாழ்க்கை—முன்பு
 சொன்னேன் மோழைமையான் மொட்ட மனத் திரே—யன்ப
 ரல்லா ரணிகொள் கொன்றை யடிகளடி சேரா—ரென்பகோயி
 லெதிர்கொள் பாடி யென்ப தடைவோமே.” எ-ம். திருவாச
 கம். “பத்திவலையிற் படுவோன் காண்ட.” அன்றியும், “தேவ
 தேவன்மெய்ச் சேவகனை நென்பெ ருந்துறை நாயகன்—மூவ
 ராலுமறி யொணுமுத லாய வானந்த மூர்த்தியான்—யாவ ராயி
 னுமன்ப ரன்றி யறியொ ணுமலர்ச சோதி யான்—ஹாய மாமல
 ர்ச்சேவ டிக்கணஞ் சென்னி மன்னிச சுடருமே” எ-ம். திரு
 வாய்மொழி. “நீர்மையி னூற்றுவர் வீயவன் றைவர்க் கருள்செ
 ய்து நின்று—பார்மல்கு சேனை யலித்த பரஞ்சுடரை நினை
 தாடி—நீர்மல்கு கண்ணின் ராகி நெஞ்சங் குழைத்து நையாதே—
 யூர்மல்கி மோடு பெருப்பா ருத்தமர்கட் கென்செய் வாரே.”
 எ-ம். “அமரர் தொழப்படு வாளை யனைத்துல குக்கும் பிரா
 னை—யமர மனத்தினுள் யோகு புணர்ந்தவன் றன்னோடொன்
 றாக—வமரத் துணியவல் லார்க ளொழிய வல்லாதவ ரெல்லா—
 மமர நினைந்தெழுந் தாடி யலர்த்துவ தேகருமம்மே.” எ-ம். சிவ
 தருமோத்தரம். “ஆதரவே பரமான வறமதாகு மாதிரடு வந்த
 மிவற் றனைத்து மாகு—மாதரவற் றவரீகை யறம தாகா வாத
 வினா லாதரவே மூலமாகு—மாதரவே பிரகிருதி யான்மாவீச
 னெனும் பொருளு மறிவிக்கு மமலன் றாளு—மாதரவே யடை
 விக்கு மாத லாலே யனைத்தினுக்கு மாதரவே மூல மாமே.”
 எ-ம். அனுபவசாரம். “அன்பி லாதநல் லறங்களு மைவகை
 வேள்வியும் பிணமேயா—மன்பில் வாய்மையுந் தானமு மொழு
 க்கமும் விரதமும் பிணமேயாந்—துன்பின் ஞானமுந் துகளி
 லெச் சமயமுஞ் சொல்லிடிற் பிணமேயா—மன்பி லாதிய லறம்
 பொரு ளின்பம்வீ டனைத்திற்கு முய்ருண்டோ.” எ-ம். சொரு
 பானந்தநிலயம். “அன்பதொன்றுமற் றருஞ்சிவ மொன்று

மென் றறிபவ ரறிவில்லா—ரன்ப தேசிவ மாயிருந் தமையறிந் தவரிறை யுருள்பெற்றார்—துன்ப வன்பவந் துவங்களில் வீடெ னச் சொல்லி மனையெல்லா—மன்ப தாமமு தினைமுழுந் திட வுண வயலவ ருரைதானே.” எ-ம். மெய்ஞ்ஞான விளக்கம். “தாமது வெங்குளது வங்கனல தாமா—றேமமுற வேயிறைவ னுருமவர் பாலு—தாமமைவி லாதுருகு தன்மைய ருளத்தே— யாமிறைவ னாரிய தாளுமென வோரே.” எ-ம். மெய்ஞ்ஞான நிலயம். முழுதுந் தன்னையே தழுவிட நழுவிடு மூலமா மிறை வந்து—பழுதென் றின்றிய பத்தினல் வலையிற் படுமெனு மதுகண்டா லெழுது கல்வியு மிலங்குநற் தவங்களுந் யோக ஞானமு மெங்கே—யழிவொன் றின்றிய வன்பின்ன் பெருமை யையறையவு முடியாதே.” எ-ம். திருக்களிற்றுப்படியார். “அன் டீபெயன் னன்பேயென் றன்பாலமு தாற்றி - யன்பே யன்பாக வறிவழியு - மன்புந் தி—தீர்த்தந் தியானஞ் சிவார்ச்சனைகள் செய்யுமது—சாத்தம் பழமன்றே தான்.” எ-ம். சிவானந்த மாலை. “சீரார்பதினெண் புராணஞ் செழுமறைநா—லாராத வாகமங்கற் றுயந்தறிந்து - நேராகச்—சங்கரன் றுளிணைக்கீ முன்பிலனேற் சண்டாள—னங்கையினிற் பாகீரதி.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (அடு)

அன்போடுகூடாத நெஞ்சிற்கு உணர்த்துதல் மேற்கூறு கின்றார்.

அஞ்சிவக் கன்புற தைம்புலக் கோடுமே
நெஞ்சிற் கறிவுறுத் துந்தி பற
நீதுணை யல்லெயென் றுந்தி பற.

எ - து. எல்லாச் சிறப்பிணையுமுடைய சிவத்திற்கு அன்பு செய்யாது குற்றத்தினை வணப்பதாகிய ஐம்புல விஷயங்களை இச்சித்த உன்னுடைய நெஞ்சம் செல்லுமாயின் அதனைநோக்கி நித்தியானந்தத்தினை நீத்துச் சிறிதாய் அழிதருஞ் சத்தாதி விஷ

யத்தைக் கருதாநிற்கும் நெஞ்சமே நீ யெனக்குத் துணையாகக் கடவாயோ அல்லையென்று வலியுறுத்தி அறிவுறுத்து. ஏ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவாசகம். 'ஐமிகின்றிலை கூட்து டையான்கழற் கன்பிலை யென்புருகிப்—பாடு கின்றிலை பதைப்ப துஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர்—சூடுகின்றிலை சூட்டுகின் றதுமிலை துணையிலி பிணநெஞ்சே—தேடுகின்றிலை தெருவுதோ றலறிலை செய்வதொன் றறியேனே.' ஏ-ம். பட்டணத்துப்பின் னாயா. "பேசு வாழி பேசு வாழி—யாசையொடு மயங்கி மாசுறு மனமே—பேசு வாழி பேசுவாழி—கண்டன மறையு முண்டன மஷமாம்—பூசினமாசாம் புணர்ந்தன பிரியு—நிறைந்தன குறையு முயர்ந்தன பணியும்—பிறந்தன விறக்கும் பெரியன சிறு க்கு—மொன்றென் றெருவழி நில்லா வன்றியுஞ்—செல்வ மொடு பிறந்தோர் தேசொடு திகழ்ந்தோர்—கல்வியிற் சிறந்தோர் கடுந்திறன் மிகுந்தோர்—கொடையிற் பொலிந்தோர் படையிற் பயின்றோர்—குலத்தி னுயர்ந்தோர் நலத்தினின் வந்தோர்—ரெனைய ரெங்குலத்தின ரிறந்தோ ரனையவர்—பேருநின்றில போலுந் தேரி—னீயுமல் தறிநி யன்றே மாயப்—பேய்த்தேர் போன்று நீப்பரு முறக்கத்துக்—கனவே போன்று நனவு பெயர் பெற்ற—மாய வாழ்க்கையை மதித்துக் காயத்தைக்— கல்லினும் வலிதாக் கருதிப் பொல்லாத்—தன்மைய ரிழிவு சார் ந்தனை நீயு—நன்மையிற் றிரிந்த புன்மையை யாதலி—னழுக்கு டைப் புலன்வழி யிழுக்கத்தி னொழுகி—வளைவாய்த் துண்டிலி னுள்ளரிசை விழுங்கும்—பனமீன் போலவு—மின்னுபு விளக்க த்து விட்டில் போலவு—மாசை யாம் பரிசத் தியானைபோலவு— மோசையின் விளிந்த புள்ளுப் போலவும்—வீசிய மணத்தின் வண்டு போலவு—முறுவ துணராச செறிவுழிச சேர்ந்தனை— நுண்ணு னூற்றுத் தன்னகப் படுக்கு—மறிவில் கீடத்து நுந் துழி போல—வாசைச சங்கிலிப் பரிசத் தொடர்ப்பட்—டிடர் கெழு மனத்தினோ டியற்றுவ தறிபுாது—குடர்கெழு சிறையு றைக் குறங்குபு கிடத்தி—கறவை நினைந்த கன்றென விரங்கி—

மறவா மனத்து மாசறு மடியார்க்கு—கருள்சுரந் தளிக்கு மற்பு
தக் கூத்தனை—மறையவர் தில்லை மன்று ளாடு—மிறையவ
னென்கிலையென்னினைத் தனையே” எ-ம், தத்துவராயர். “மற்
றிலை பற்றென்று வாழ்வித்த நாதன் மலரடியைப்—பற்றிலை மற்
றென்றைப் பற்றா தொழிந்திலை பற்றி யொன்றும்—பெற்றிலை
யாயினும் பேய்த்தேரை நீரெனும் பின்றொடர்ச்சி—யற்றிலை
யென்செய்கின் றாய்நெஞ்ச மேயழிந் தற்றனையே.” அன்றியும்,
“நின்பெற்றி தன்னை நினைக்கவுண்டோ நெஞ்ச மேநிறையப்—
பொன்பெற்று வைத்தும் பொதிந்து கொளாய்புன் குரம்பை
யிலே—தன்பெற்றி தன்னைத் தருந்தம் பிரான் வந்து சார்ந்திரு
ப்ப—வென்பெற்று நீயிந்தி யஞ்சொன்ன வாசெய் தினைக்கின்
றதே.” எ-ம். மூலசித்தி. “அன்பிலா நெஞ்ச மரும்பிணி
யெனவு மளவிலாப் பகைநமக் கெனவுந்—துன்பமார் சோக
மோகமே முதலாந் துயரெலாம் வினைநில மெனவு—மின்பவீ
டெய்தா திடற்கிடை யூற மிருளுமென் றியம்புவர் பெரியோர்—
துன்பிலா விறைவர்க் கன்பிலா நெஞ்சே துணையலை துணையலை
யெனக்கே.” எ-ம். அனுபவசாரம். “புலையுறு செயலாற் புலனுறு
போகப் புகலரும் விடத்தையே நுகர்தற்—கலமரு கவலைக் கட
னுளே தலைகீழாகவே விழுந்தழி நெஞ்சே—கலைகளி னுணர்வுக்
கரியநற் சொருபன் கழல்களை உனைத்து நைந்துருகி—யெழையறு
மன்பா மமுதினை விரும்பா தேதுகொண் டென்செய்தாய் கெடு
வாய்.” எ-ம். போதாதநாகரம். “காயநீர்க் குமிழி யதிலுருமின்
பங் கானலிற் புனலது தனக்கிங்—காயவத் துயர மனவலை
யதுநீ யாய்வுறு மையினழிந் தற்றாய்—நீயினிக் கவலை மயலக
னைத் தவிர்த்து நெஞ்சமே வந்தெனக் குடன்பட்—டாயவச்
சொருபற் கன்பதே புரியி லரியதே தார்நமக் கெதிரே.” எ-ம்.
வரும். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (அசு.)

பின்னும் சத்தாதி விடமுத்தால் குற்றமேயென்று வலியுறு
த்திக் கூறுகின்றார்.

அசுணாதித் கோரொன்ற லைம்புல னுணு
மிசையுமேற் கேடெமக் குந்தி பற
எங்ஙன முய்துமென் றுந்தி பற.

எ - து. அசுணப்புள் யானை விட்டில் மீன் வண்டென்
பண ஐந்தும் சத்தாதி விஷயங்களில் வளைவாய்த் துண்டிலினுள்
ளிரை விழுங்கும் பன்மீன்போலவு, மின்னுபு விளக்கத்து விட்
டிப்போலவு, மாசையாம் பரிசத்தியானைபோலவு, மோசையின்
விளிந்த புள்ளுப்போலவும், வீசிய மணத்தின் வண்டுபோலவும்,
ஓரொன்றாலே கேடடையாநிற்கும். எமக்கு ஐம்புலனாலும் கேடு
வருமாயின் அவற்றினை நீங்காவிடத்து எங்ஙனம் உய்குவம்
நெஞ்சமே. எ - று.

இதற்குப்பிரமாணம்: ஞானவாசிட்டம். “உரைத்தவ சண
ங்களிற் விட்டின் மீன்றே னேசையு ரெனியிரத நாற்றமெ
ன்ன—நிரைத்தவவற் றேரொன்றான் மாய்ந்துபோகு நிலையழி
க்கு மிவையையு நேரே கூடிக்—கரைத்தலுறு பவர்க்கின்ப
மெங்கே யுன்றன் கட்டுக்கு வாதனையே கயிற்றுச் சாலம்—புரை
த்தெழுநெஞ் சேயதுவே போகு மாயிற் பொருவில்சய மஃதுன
க்குப் புகலுங்காலே.” எ-ம். அமுதசாரம். “சிந்தா குலமனிதர்
சீச செவிமுதலா—மைந்தாலு மீடழிய வல்லரோ - வைந்தி
லொரு—வேட்கை யசுணமிபம் விட்டின் மீன்வண்டு—கேட்கை
முத லோரொன்றன் கேடு.” எ-ம். ஒழிவிலொடுக்கம். “நாய
ணைக டெய்விரும்பி நக்குவது நஞ்சிட்ட—பாயசமு மெய்ப்பரி
சம் பாவையிகச் - சாயனீர்—வேட்கை யசுணமிபம் விட்டின்
மீன் வண்டிவையின்—சாக்கியைக்கண் டார்துறவா தார்.” எ-ம்.
வரும். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (அஞ)

வனிதையர் விஷயத்தால் வருக்கேடு மேற்கூறுகின்றார்.

ஆயிழை யார்பாலுண் டைமில்ல வேட்கையு
நீவிரும் பிற்கேடென் றுநகைய
நெஞ்சமே சொல்வதென் னுந்தி பற.

எ - து. வனிதையரிடத்து ஐம்புலநுகர்ச்சியும் உளதாமாதலின் அவரது போகத்தை நீவிரும்பிற் கேட்டென்பதற்கு ஓரையம் என்னை நெஞ்சமே எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். “கண்டுகேட்டுண்டு யிர்த் துற்றறியு மைம்புலனு—மொண்டொடி கண்ணே யுள.” அன்றியும், “உள்ளக் களித்தலுங் காண மகிழ்தலுங்—கள்ளுக்கில் காமத்திற் குண்டு.” எ-ம். திருவாசகம். “காறுரு கண்ணிய ரைம்புல னுற்றங் கரைமரமாய்—வேருறு வேளை விடுதிகண்டாய் விளங்குந் திருவா—ருருறைவாய் மன்னு முத்தரகோச மங் கைக்கரசே—வாருறு பூண்முலையாள்பங்க வென்னை வள்ளர்ப்பவனே.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. ()

காமத்தால் வருமின்பமும் இதனால் வருந்துன்பமும் மேற்கூறுகின்றார்.

சிலந்தி வருடத் திகழும் சுகம்போ
லிலங்கிழை யார்க்கு முந்தி பற
இடராய் விளையுமென் றுந்தி பற.

எ - து. ஒருவனது உடலின்கண் தோன்றிய சிலந்தியைச் சூழ்ந்து உகிரால் வருட உண்டாகிய சுகம் பின்பு கீறி அறுத்துத் தீர்த்ததற்கு இடமாய் விதனஞ் செய்ததல்போலும் ஆபரணதிக ளினது சிறப்பால் மயக்கஞ்செய்யாநிற்கும் மகளிரிடத்து உண்டாகிய சிற்றின்பமும் பின்பு நரகாதிவாதனைக்கு இடஞ்செய்யும். எ - று.

இதற்குப்பிரமாணம்: தேவாரம். “குழலையாழ்மொழி யாரிசை வேட்கையா—யுழலு மாக்கையைப் பூணு முணர்விலாத்—தழலை நீர்மடிக் கொள்ளின் சாற்றிடு—மிழலை யானடிச் சாரவிண் ணாள்வரே.” எ-ந் நுப்பாட்டு. “மானாவரு வாகியோர் மண்ணனந்தான் மலர்மேலவ னேடியுங் காண்பரியாய்—நீணீண்முடி வானவர் வந்திறைஞ்சு நெல்வாயி லரத்துறை நின்

மலனே—பாணாந்துத லார்வலைப் பட்டடியேன் பலவீன்களீர்
யீயது போல்வதன்முன்—னுனேடு பெண் னுமுரு வாகினின்று
யடியேனுயப் பேர்வதோர் சூழல் சொல்லே.” எ-ம். திருவாச
கம், “செழுகின்ற தீப்புரு விட்டிலிற் சின்மொழி யாரிரிப்பன்
னான்—விழுகின்ற வென்னை விடுதி சுண்டாய்வெறி வாயறுகா—
ஊழுகின்ற பூமுடி யுத்தர கோசமங் கைக்கரசே—வழிநின்று
கின்னரு ளாரமு தூட்ட மறுத்தனனே.” எ-ம். பட்டணத்துப்
பிள்ளையார்பாடல், “இலலிதழார் வீழ்வா ரிகழ்வா ரிவர்தங்—
கலவி கடைக்கணித்தும் பாரே - னிலகுமொளி—யாடகஞ் சே
ரம்பலத்தெம் மாளுடையா னின்றாடு—நாட கங்கண் டின்பான
நான்.” எ-ம். சிவதருமோத்தரம், “குட்டவுடல் கொடுக்குமிதங்
கூடினமுற் கொடியிடையா—ரிட்டமுயிம் முறையெனு கவினைய
வர்தம்பருவம்போற் - குட்டமமுற் கூடுதலங் கொழுநனுக்கெர்ப்
பெனக்கொள்க—தொட்டதுவக் கிந்திரியஞ் சொற்பொருளுந்
துணிவாரே.” அன்றியும், “புரிந்தவர்க டவினையைப் பொருவ
ரியா னடிக்கன்பு—பிரிந்தவர்கள்வனிதையரைப் பெற்றற்கரிய
பேறென்றே—யிருந்தவர்க ணடந்தவர்க ளிழுக்காய குழிவழி
க்கே—யெரிந்தவர்கள் கிடந்தெரிவாய் நிரயத்து மிளைப்புறவே.”
எ-ம். ஞானவாசிட்டம், “பைந்தொடியா ராசைநோய் கம்பீர
மனிதரையும் பதுமந் தன்னை—முந்திரவிக் கதிர்போல மிளிர்
விக்குங் கனலீடியு முனைக்கூர் வாளும்—வெந்தவிருப் புப்பொ
றியு மெனக் கொடிய மனவேட்கை மேருவொத்த—சுந்தரஞா
னியர்தீரர் குரரையெல் லாமிமைப்பிற் றுரும்பு செய்யும்.” அன்
றியும், “மேவுதற் கரிதாய்க் கேசம் புகையதாய் விழிக்கு நன்றா
ய்த்—தீவினைச் சிகைசேர் மாத ரெனுங்கன றிருணம் போல—
யாவரைச் சுடாது தூரத் தெரிகின்ற நரகத்தீக்குப்—பாவையர்
குளிர்ந்த மேனி பசையிலா விறக தாமே.” அன்றியும், “மாம
டஞ் செறிந்த நெஞ்சின் மணிகாம புட்பி டிக்கக்—காமனும்
வேடன் வீசம் வலையொப்பார் கருங்கண் மாதர்—தீமனச் சேரார்
சன்மச் சிறுகுழி மீனா மாந்தர்க்—கேமவா தனைக்க யிற்றுத்

துண்டிலுக் கிரையு மொப்பார்.” எ-ம். நாலடியார். “அம்பும
முலு மலிர்ந்திர் ஞாயி நம்—வெம்பிச் சுடினும் புறஞ்சும்—வெம்
பிக்—கவற்றி மனததைச் சுடுதலாற் காம—மவற்றினு மஞ்சப்
பமீம்.” அன்றியும், “ஊரு ளெழுந்த வருகெழு செந்தீக்கு—
நீருட் குளித்து முயலாகு - நீருட்—குளிப்பினுங் காமஞ் சுடுமே
குன் றேறி—யொளிப்பினும் காமஞ் சுடும்” எ-ம். நீதிசாரம்.
“ஊரு ரெனும்வனத்தி னென்வேற்சண் மாதரெனும்—கூருர்
விடமுட் குழாமுண்டே - சீருர்—விரத்திவை ராக்ய விவேகத்
தொடுதோ—லுரத்தணியத் தையாவென் றோது.” எ-ம். வரும்.
மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (அக)

நல்லுணவாகிய சுவைகள் விழைதல் தீதென்று மேற்கூறு
கின்றார்.

ஆன்பாலுங் கூழு மகற்றும் பசியெலார்
தான்பின் மலமாமென் றுந்தீ பற
சுடுரசந் தேடேலென் றுந்தீ பற.

எ - து. ஒருவனது மிகுந்த பசிக்குப் பாலும் சருக்கரையு
யும் முக்கனிகளும் கூட்டி அருந்தினாலும், அஃதன்றி உப்பற்ற
நீர்க்கூழும் காடியும் மற்றுள்ள சாகமூல பலாநிகளும் அருந்தினா
லும், உதராக்கினி அலியாநிற்கும் யாதொரு புசிப்பேனும் உத
ரத்தைப் பொருந்தித் தனது தன்மை கெட்டு மலத்தன்மையொ
ன்றே அடையாநிற்கும் ஆதலால், பசிக்கு உதவினதன்றிக்
கைத்தல் கார்த்தல் புளித்தல் துவர்த்தல் உவர்த்தல் தித்தித்தல்
என்கிற அறுசுவைகளைத்தேடி ஒடேல் நெஞ்சமே எ -று.

இதற்குப் பிரமாணம்: தத்துவராயர். ”பண்டைப் படியே
நமக்களிக் கின்ற பரஞ்சுடரைக்—கண்டைக் கனியை யமுதை
க்கை விட்டுக் சுவை லென்சே—தொண்டைக்கு மேலுறுஞ்
சோற்றுச் சுவடுந் தடியிடை ரா—கெண்டைத் துணைவிழி யமு
ன்னி யென்னைக் கெடு தனையே.” எ-ம். சிவானந்தமலை.
‘உப்பகன்ற நீர்க்கூழு முண்டாற் பசிகெடுமா—லப்பதுண்டு

கூவல்முள மாறதனி - லிப்படியைப்—பார்த்தமையா நெஞ்சே
பரந்தெழுந்து சென்றாலும்—பேர்த்துளதின் மேல் வருமோ
பேசு.” அன்றியும், “நீயா யமையாய் 'நினைந்தோடிக் கிட்
டாமை—யேயா யமைந்தா 'யிடர்நெஞ்சே - காயோ—கடையா
னார் காய்ப்சிக்கே கால்குலைவர் கற்றே—ரடையாரோ வாங்க
மைவின் பால்.” எ-ம். வரும் மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

மேலமைவு கூறுகின்றார்.

வேண்டாத துன்பமு மேவல்போ லின்பமும்

வேண்டா விடினுமுண் டெந்தி பற

விதிவழி நெஞ்சேயென் றுந்தி பற.

எ - து. யாவனொருவனுக்கும் இன்பத் துன்பங்களெல்
லாம் ஊழின்வழியே அடைதலால் வெறுக்கப்பட்ட துன்பமும்
உனக்கு இயல்பாய் வருதல்போல யாதொருவிடைய சுகமும் நீ
விரும்பாவிடினும் அமைத்தபடியே வந்து கூடும் அவற்றினை
அவாவுதல் ஒழிவாய் நெஞ்சமே. எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர், “வகுத்தான் வகுத்த
வகையல்லாற் கோடி—தொகுத்தார்க்குந் துய்த்த லரிது.” அன்
றியும், “பரியினுமா காவாம் பாலல்ல வுய்த்துச்—சொரியினும்
போகா தம்.” ஓளவையார். “ஆழவழுக்கி முகக்கினு மாழ்க
டலி—னாழி முகவாது நானாழி - தோழி—நிதியுங் கனைவனு நோர்
படினுந் தந்தம்—விதியின் பயனே பயன்.” அன்றியும், “எழு
திய வாறேகா ணிரங்குமட நெஞ்சே—கருதியவா றுமோ கரு
மங் - கருதிப்போய்—கற்பகத்தைச் சேர்ந்தோர்க்குக் காஞ்சி
ரங்கா யீந்ததேன்—முற்பவத்திற் செய்த வினை.” குகைநமசி
வாயர். “வையமுழுதும் படைத்து வாழு மருண்கிரி—யைய
னைமைத்தபடி யல்லாம-னெய்யமன—தூற யிரம்விதமாய் நொந்
தாலு மெள்ளளவு—மேரு ததிற்குடையதே.” சிவானந்தமாலை.
“இல்லாத தில்லை யுளதுதவி ராநெண்ணு—நல்லோர் துணிபொ
ருளை நாடுங்கா - லெல்லா—மைத்தபடி யேவருமா லாங்கை

வென் னெஞ்சே—சமைத்தபொரு டாமறிவார் தாம்.” அன்றி யும், “பல்காய நற்கறியும் பானெய்பழத் தோடடிசில்—செல் வாய தேயஞ் செறிந்தாலு - மெல்லவுணையூட்டாளு முண்டே லுறுபிணிமற் றியாதொன்றால்—வீட்டாதோ நெஞ்சே விரை ந்து.” அன்றியும், “இன்பத்துக் கோடி யிளைக்குமது போன்ம னமே—துன்பத்துக் கோடிச் சுழலாயே - யின்பமுநீ—யப்படி யென் நெண்ணியிளைப் பாரியாட் பேறுபேறு—திப்படிவந் துற் பலிப்ப தென்.” அன்றியும், “கீடுந் தலைகீழ்கான் மேலாகி நின் றாலும்—கூடும் படியன்றிக் கூடாதா - லோடி—வருந்தாம லுள் ளபடி வந்திடக் கண்டாறி—யிருந்தாலோ நெஞ்சே யிணி.” அன்றியும், “இருந்தவிடத் தேதும் வரக்கண் டிருப்ப தன் றே—பெருந்தகைமைக் காபரணம் பேதாய் - மருந்தெனவே— ஞாங்கினியார் தங்கடையிற் சென்றிடினு மாதரியார் - பாங்கிது காண் பாழ்வெஞ்சே பார்.” அன்றியும், ஆற்றங் கரைப்பசுத்தா னக்கரையோ டிக்கரையிற்—றோற்றும் பசும்புற் றொடர்புறு மே - யாற்ற—வதுபோல நெஞ்சே யலைந்தலைப்பட் டோடி— மிதுவே புனக்கிதனாற் பேறு.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

இங்ஙனங் கூறிய வுபாயங்களினைத்தையும் நெறியாகப்பற் றிச் சென்று உண்மை ரிட்டையினையே கூடல்வேண்டுமென்று மேற் கூறுகின்றார்.

சொன்னவிந் நானு வுபாயங் கொடுதொடர்ந்
தன்னமெய்ந் ரிட்டைசேர்ந் துந்தீ பற
ஆனந்தம் பெற்றிடுடன் றுந்தீ பற.

எ - து. இங்ஙனம் பாவனையாதிதாகச் சொல்லிப் போந்த நானுவுபாயங்களானும் மனசையொரு வழிப்படுத்திச் சென்று முற்கூறிய பாவஞ்சீத ரிட்டையைப் பொருந்தி நின்று பேரான ந்தம் பெறக்கடவாய். எ

பாவனையாதிதான ரீட்டைகளொவ்வொன்றி லனேகவிதங்களடங்கி நின்றலானும், பின்னு முபாயங்கள் பலவாக நூல்க

ளிற் சொல்லப்படுமதனும், நானாவுபாயங்களென்று கூறின ரெனக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: தத்துவராயர். “இம்மற் கிறையான் வுடம் பையெடுத்திதுகா ரணமாக விரவும் பகலு மெளிவந் தனசெய் திதனா லமையாதே—மம்மர்க் கிடனாய் நடனாடிய பொய் வாழ்வைக் கருதாதே மறையிற் றுறையிற் பொறையிற் றுறவி னிறைவற் குறைவற்றே—யெம்மைக் குறமக் குறவா மவர்வே றலர்நா மலதென்றே யாதொன் றினும்பா வரொடும் பணியற் றெல்லா வழியானுந்—தம்மைப் பெறுவா னினைவா ருறவே தாலோ தாலேலோ தனிநா யகமே யெனையா னுடையாய் தாலோ தாலேலோ.” மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. ()

அவ்வுண்மை நிட்டைசார்ந்து சாதிப்போர்க்கு வாக்குந் தொழிலும் எதுகாறும் அடங்காதோ அதுகாறும் நிலைபெள்ளா தென்று மேற்கூறுகின்றார்.

நினைவெழின் மெய்ந்நிட்டை நீங்குமென் மாணா

பினையெழி னென்னமென் றுந்தீ பற

பேச்சுந் தொழிலுமென் றுந்தீ பற.

எ - து. யாவனொருவ னுண்மைநிட்டை சாதிக்குமிடத்து அவனுக்கெல்லா வுபாதிசூமடங்கி நிஸ்தரங்க சமுத்திரம்போல இவ்விடத்திருக்கின்றதென்று உண்ணினைவு சற்றே உண்டாமா யினும் அது சகசநிட்டை யன்றென்று சுருதியாதிகள் கூறாநிற்கு மாயின், அந்நினைவெழாம லடக்குவதன்றி அது தடித்துப் புற நிலையாய் மனாதிசூளோடு கூடி அவத்தையடைந்து ஐம்புலன்களை யுங் கவர்ந்து வாக்குந் தொழிலுமாகிய கண்மேந்திரியங்களும் பிரேரகப்படுமாயின் அந்நிட்டை யாதாய் முடியுமோ மாணாக் கணே. எ - று.

நினைவெழின் மெய்ந்நிட்டை கருமென்றவதனை, மனே லயஞ்செய்வோர்க்கு வாக்குந்தொழிலு மனைவற அடங்குதலே நியமமென்றெனக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவாய்மொழி. “உள்ள முரையெய் ஓள்ளவீம் மூன்றையு—முள்ளிக் கெடுத்திறை—யுள்ளி லொடுக்கே.” ஓளவையார். “மோன மென்பது ஞான வரம்பு.” சிவானந்தமாலே. “ஒடியுமுன்றிந்த் வுடம்பை யொருதேநீ— பாடியிடற் றைப்புண் படுத்தாதே—கேடுபிறர்க்—கும்மால் வ்ளையாதே யொன்றுடனுந் தாக்காதே—சும்மாவே காணுஞ் சுகம்.” அன்றியும், “ஒடாதே தேடாதே யுன்னாதே யோசையெழப்—பாடாதே சாத்திரங்கள் பன்னாதே—கேடுபிறர்க் - கும்மாலே செய்யாதே யொன்றுதே யொன்றுமறச்—சும்மா விருக்கை சுகம்.” மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (கூட)

இச்செய்யுள் தொடங்கி ஞானிகளதாசாரங் கூறுகின்றார்.

ஆனந்த மெய்தினே ராடினும் பாடினும்
மானந்த லீலையென் றுந்தீ பற
அவர்செயல் கூறெனா துந்தீ பற.

எ - து. இங்ஙனங்கூறிய உண்மைநிட்டைகள் வந்து பரமானந்தம்பெற்றுள்ள ஞானிகளாயினோர் பின்பு ஓராடல்பாடல் களைச் செய்தார்களாயினும் அத்தொழில்களெல்லா மானந்த லீலையாய் முடியும் அவரது செயற்பாடொருவரானிச்சயித்துக் கூறுதல் கூடாது. எ - று.

ஆடினும் பாடினும்மென்ற வும்மையால், அவை சியதமல்ல வென்றதெனக் கொள்க. இதற்குப் பிரமாணம்: அஞ்ஞவதைப் பரணி. “தெனியு முளத்தார் சிலவர் தெனிப்பார் சிலவர் களிப்பார் சிலவர் திகைப்பா—ரனியு முளத்தோ டழுது சிரிப்பா ரவர்கள் செயற்பா டுய்யவொனாதே.” மோகவதைப்பரணி. “அல்ல தக்கவர் பெருமைபு யருமறை மொழியு—வல்ல தன் றரன் முகுந்தனும் பிரமணு மாட்டார்.” மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (கூச)

சோறிட நாடுந் துணிதரக் குப்பையு
மாறினோர்க் குள்ளவா லுந்தீ பற
ஆங்கவைக் கெண்ணாரென் றுந்தீ பற.

எ - து. சோறிடுதற்குநாடும்கோவணத்துணி கொடுத்தற் குக் குப்பைமேடு மியல்பாக விருத்தலின், அவற்றினைக் குறித் தொருவரை யனுசரித்தற்கு ஞானிகளாயினோர் மறந்தாயினு நினைப்பதில்லை. எ - று.

அஃதெங்ஙனமெனின், மெய்யுணர்ந்தோரொன்றையு மிப் பிரபஞ்சத்தின்கண் வேண்டார்களாயினும், பிராரப்த தேகமு ள்ளளவும் அதனுக்காகாரம் வேண்டதலின் அது குறித்தாயினு மொருவரை யனுசரிக்க வேண்டுமெயெனில், அது வேண்டுவதி ல்லை; அறிஞர்க்கு நாடுதோறுமிரந்துண்ட வியல்பாயிருத்தலின் அங்ஙனமாயினும் அபிமானமறைப்பது நிமித்தம் ஒரு கோவண த்தையாயினுங் குறித்து அனுசரிக்கப்படுமெயெனின், அவர்க்க பிமானம் கிஞ்சித்தாயினு மின்மையாற் கோவணமே வேண்டுவ தில்லை; அங்ஙனமாயின் ஞாதாக்கள் தரிப்பதெனெனின் ஊர்க டோறு மிரந்துண்பான் செல்லுமமைதியிற் றம்மைநோக்கிச் சில ரிகழ்ந்து கெடாவண்ணமும் மகளிர் நாணுவண்ணமுமாகப் பிற ரைக்குறித்துக் கோவணந் தரித்தாரெனக்கொள்க. அங்ஙனமா யினும், கோவணங்குறித் தொருவரை யனுசரிக்கப்படுமெ யெனில், அது தேவையில்லை; குப்பைமேடுகடோறுஞ் சதாகால மும் பழந்துணிகளியல்பாய்க் கிடத்தலினெனக் கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருமந்திரம். “பரந்த வுலகம் படை த்த பிரானை—யிரந்துணி யென்பர்க ளெற்றுக் கிரக்கு—நிரந்தர மாக நினையு மடியா--நிரந்துண்டு தன்னடி யெட்டவைத்தானே.” பட்டணத்துப்பிள்ளையார் பாடல். “சோறிடு நாடு துணிதருங் குப்பை தொண்டன் பரைக்கண் ிறிடுங்கைக ளிழிந்திடுந் தீவினை யெப்பொழுது—நீறிடுமேகீரிநீர் சிற்றம்பலவர் நிருத்தங் கண்டா—லூறிடுங் கண்க ஞருகுமென் னுவியு முள்ளமுமே.”

அன்றியும், “சின்னற்சீரை துன்னற் கோவண—மறுதற் கீளுடன் பெறுவது புனைந்து.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றார் காண்க. (கடு)

செல்லுழிக் கண்ட சிதைவலோடுங்கையு
நல்ல கலமவர்க் குந்தீ பற
நாட்டிலேற் றுண்பதற் குந்தீ பற.

எ - து. ஆகாரத்தைக்குறித் தேகுமிடத்தெதிரே கண்ட உடைசலோடாயினும் கைகளாயினும் நாடுதோறும் பலியேற் றுண்பதற்குப் பாத்திரமாக உளவாகலின், ஞானிகளாய்வே ரேற்றுண்ணு மோட்டினைக் குறித்தாயினு மொருவரை யனுசரி யார். எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: தேவாரம். “கட்டு வாங்கங் கபாலங் கைக் கொண்டில—ரட்ட மாகங் கிடந்தடி வீழ்ந்திலர்—சிட்டன் சேவடி சென்றெய்திக் காணிய—பட்ட கட்டமுற் றரங் கிருவரே.” திருவாசகம். “ஓடுங் கவந்தியு மேயுற வென்றிட் டிள்கசிந்து.” பட்டணத்துப்பிள்ளையார். “விடுங்கோ மிகிலெங்கு ன்கோவண முண்டு வெண்ணீ றெங்குமா—யிடுங்கோள் கரோடுங் கைக்கொளுங் கோளிடை மாமருதைத்—தொடுங்கோள் சிவசங் கராவென நாளுந் துதிசெயுங்கோ—டடுங்கோள் புலனுறங் குங்கோ ணலம்பலந் தன்னிலுற்றே.” அன்றியும், “கையாச வேற்று நின்றங்குனந் தின்று கரித்துணியைத்—தையா துடுத்து நின் சன்னிதிக் கேவந்த சந்ததமு—மெய்யார நீரணிந் துள்ளே யுரோமம் விதிர்விதிர்ப்ப—வையாவென் றோல மிடுவதென் றோகயி லாயத்தனே.” அன்றியும், “வீடு நமக்குத் திருவாலங் காடு விமலர்த்த—வோடு நமக்குண்டு வற்றாத பாத்திர மோங்கு செல்வ—நாடு நமக்குட் கேட்டவெல் லாந்தர நன்னெஞ் சமே—யீடு நமக்குச் சொணவா வொருவரு மிக்கிலையே.” அன்றியும், “சிதவ லோடொழு ததவுழி யெடுத்தாங்—கிடவோ ருளரெனி னிலையினின் றயின்று—படுதரைப் பாயலிற் பள்ளி

மேவி.” நெஞ்சொடுமகிழ்தல். “கைத்துணைப் பாத்திர மாளும் காழுடைக் கோவண மாளும்—பித்தனென னப்பெயுர் பெற்றா யுன்பேருணர் வெண்ணுகொ னெஞ்சே.” அஞ்ஞவதைப்பரணி. “அலைபொரு மலொருகா றலையெடா தமைவரே யருள்பொரு மலுருகா வருவிபாய் நயனரே—கலைபொரு மலொருகோ வண வராய் விடுவரே கவலைதீர் பலிகொணீள் கரகபாலியர்களே.” அன்றியும், “உரையிறந் துணர்விறந் திடனுணர்ந் திடுவரே யுண வுமங் கையில்வரும் பலியுகந் திடுவரே—திரையிறந் தளவிறந் துளபரங் கடலுளே செறிதரும் படிவருந் திருவகம் படியரே.” மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. (கக)

ஏகாந்த மான தலயிலம் பூவணை

யாகுந் தரையவர்க் குந்தீ பற

ஆனந்த நித்திரைக் குந்தீ பற.

எ - து. ஞானிகளாயினோர்க்குப் பாழங்கோயில் மலை முழை முதலிய ஏகாந்தத்தலங்களே இல்லமாதவினாலும், அன் னோரானந்த நித்திரைசெய்தற்குத் தரையே பூவணையாதவினாலும் அவற்றினைக் குறித்து மொருவரை யனுசரியார். எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருமந்திரம். “இணங்க வேண்டா வினியுல கோருட—னுணங்கு கல்வியு தூல்களு மென்செயும்— வணங்க வேண்டா வடிவை யறிந்தபின்—பிணங்க வேண்டா பிதற்றை யொழியுமே.” திருக்கடைக்காப்பு. “மேனியிற் சீவரத் தாரும் விரிதரு தட்டிடை யாரும் விரவலாகா—ஆனிகளா யுள் ளார்சொற் கொள்ளாது முன்னுணர்ந் தங்குய்ம்மின் றெண்ண டர்—ஞானிகளா யுள்ளார்க ணன்மறையே முழுதுணர்ந் தைம் புலன்கள் செற்று—மோனிகளாய் முனிச்செல்வர் தனித்திரு ந்து தவம்புரியு முதுகுன் றம்மே.” ஞானவாசிட்டும். “இல்லவ னில்ல மாதி பற்றற விட்ட ரிட்ட புல்லுதல் சற்சிற்பாவம் பொருந்துத றனக்குப் பேத—மல்லவா யவற்ற வற்றின் ரோற்ற வ்கண் மாய்த லென்று—மல்கலே காந்தஞ் சேர்தன் மானுடத்

திரளை நீத்தல்.” அன்றியும், “சங்க மடியாப் பொருளுண்டாஞ் சங்க மடியா வாபத்தாஞ்—சங்க மடியா வாசைவருஞ் சங்க மடியாப் பிறப்புண்டாஞ்—சங்க மறுத்தல் வீடென்பர் சங்க மறுத்தல் பிறப்பறுத்தல்—சங்க மறுத்துப் பொருள்களினீ தனிசீ வன்முத் தியைப் பெறுவாய்.” சிவபோகசாரம். “என்றுஞ் சனன விடர்க் கடலுளே மூழ்கிப்—பொன்றுமன மேயுன க்கோர் புத்திகே - ணன்று—தனிச்சங்கஞ் சாராமற் றற்பரீ சேரி—னினிச்சங்கஞ் சேரா திரு.” அன்றியும், “அனித்தி யத்தை நித்தியமென் றுதரிக்கும் பொல்லா—மனித்தருடன் கூடி மருவார்—தனித்திருந்து—மோனந்த மாஞ்சிவத்துண் மூழ்கி மலத்தையறுத்—தானந்த மாயமுந்து வார்.” அருட்பிரகாசம். “மைக்குழம் பன்ன விருள் வெயிற் காற்று மழையிவைகண்—பிக்குறு காலையினும் பலர் வந்து விரவுதலம்—புக்கிதஞ் சொல் வன்ற பாரோ தனித்தோ ரிடம்பொருந்தித்—துக்கமி லாப்பர மாணந்தத் தோகையைத் தோய்பவரே.” அன்றியும், “கிடை பாத ஞானப்பெண் கிட்டிற் றனியோ ரிடமருவுத வியல்பே.” மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

தரைபூவணையா மென்பதற்குப் பிரமாணம்: தேவாரம். “அகலிடமே விடமதா மூர்க டோறு மட்டுண்பா ரிட்டுண்பார் விலக்கா ரையம்—புகலிடமா மம்பலங்கள் பூமிதேவி யுடன் கிடந்தாற் புரட்டாள்பொய் யன்று மெய்யே—இகலுடைய விடையுடையா னேன்கொண்டா னியாமார்க்குங் குடியல் லோ மியாது மஞ்சோந்—துகிலுடுத்துப் பொன்புண்டு திரிவார் சொல்லுஞ் சொற்கேட்கக் கடவோமோ துரிசற் றோமே.” பட் டணத்துப்பிள்ளையார். “படுதரைப் பாயலிற் பள்ளிமேலி—யோவாத்தகவி னரிவையைத் தழீஇ.” சிவானந்தமலை. “காற் கட்டில் பூமி தலையணைகோள் கையணையா—மேற்கட்டி வின் கவரி வீசகா - லேற்றா—~~வணக்க~~விரவி யிந்து மனைத்துறவா மெய் யே—யுளக்கண் விழித்துறவா~~வா~~வார்க்கு.” தத்துவராயர். “விழி த்திருந்து துங்குவோர் மெய்யுளத் துள்ளே—முழுத்திருந்த

ஞான முனியே - யொழிப்பறந் - யாட்டியருள் கூத்தை யாற்ற
யருளாலே—காட்டியருண் மெய்ஞ்ஞானக் கண்.” பாடுதுறை.
“படுக்கை தரைதனி லாகவும் பெற்றோம் பாணியிலேயேயி கொள்
ளவும் பெற்றோ — முடுக்கையுங் கோவணமாகவும் பெற்றோ
மொன்றுங் குறைநமக் கில்லகாண் பெண்ணே.” மற்றும் வரு
வனவற்றற் காண்க. (கௌ)

ஒருபர மல்ல தொருவரைக் காணு
தொருதவர்க் குண்டுகொல் லுந்தீ பற
உறவும் பகையுமென் றுந்தீ பற.

எ - து. ஏகமாகிய பரம்பொருளையேயன்றி எக்காலமு
மெவ்விடத்தும் அவ்வஸ்து பின்னமாக வோர்பொருளையுங்
காணு வொப்பற்ற தவத்தோராகிய ஞானிகட்கு முண்டுகொ
ல்லோ இவ்வுலகத்தின்கண் பெறுதற்குண்டாகியபோலுமுற்றவும்
பகையும். எ - று.

உண்டுகொல்லோவென்ற வதனாலில்லையென்பதேதுணிவு.
அஃதெங்குனமெனின், ஞானிகளாயினோருர்கடோறும் புருந்
தையமேற்றுண்ணுதலான், அங்குன மிதாகிதஞ் செய்வோரைக்
குறித்துக் கிஞ்சித்தாயினு மொருவரோடும் உறவும் பகையும்
கொள்ளாரென்றதெனக் கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவாசகம். “பார்பத மண்ட
மனைத்துமாய்மு னைத்துப் பரந்ததோர் படரொளிப் பரப்பே—
நீருறு தீயே நின்னவதே லரிய நின்மலா நின்னருள் வெள்ளச்—
சீருறு சிந்தை யெழுந்ததோர் தேனே திருப்பெருந் துறையுறை
சிவனே—யுாருற வெனக்கிங் காரய லுள்ளா ரானந்த மாக்கு
மென்சோதி.” திருவாய்மொழி. “நல்குரவுஞ் செல்வ நரகுஞ்
சுவர்க்கமுமாய்—வெல்பகையு நட்டும், விடமு மமுதமுமாய்ப்—
பல்வகையும் பரந்த பெருமா னெ னை யாள்வானைச்—செல்வ
மல்கு குடித்திரு விண்ணகர்க் ளுண்டேனே.” தேவிகாலோத்
தரம். “வாதுரை பயனில் சொல்லும் பிறருடன் மகிழ்ந்தி ருத்

தல்—பேதுறு பிணக்கு நீங்கிப் பெரியவ ரருளிஞலே—யோது
 னாலோதலாலி யுலகிய னன்று தீதென்—ரூதியி லுரைத்த
 வெல்லா மீறவிட்டே யமர்ந்தி ருப்பான்.” சிவதருமோத்தரம்.
 “விடுத்து வாழ்க்கையை மெய்யுணர்ந் தையழுங்—கொடுக்கு
 மிற்றொறுங் கொண்டிண்டு கோவண—முடுத்துப் பாரி லுறவு
 பகையிவை—கெடுத்த கேள்விய ரவ்விடங் கிட்டுவார்.” ஞான
 வாசிட்டம். “இவன் சுற்ற மிவன்பகைஞ னிவனா னென்னுமிவ்
 வெறும்பொய் யிராமனீ யிறையு மெண்ணே—லவம்பற்று நொய்
 யமனத் தவர்க்கிவ் வாறா மறிந்தவர்க்குச சகமுழுது மகலாச
 சுற்ற—சிவந்துற்ற பலகோடி பாவனைமோ கத்தானீ பகைநீய்
 வென்பர் நிமிடந்தோறு—முவந்துற்ற மயக்கிதுவாம் பரமார்த்
 தத்தி லுலகெனலாம் பகையாகு முறவு மாகும்.” சைவநெறி.
 “உறவுபகை யாசை வெறுப் புள்ளச் சமுக்கு—மறினே பிறவி
 யறும்.” சிவபோகசாரம். “ஆர்பெரிய ரார்சிறிய ரார்பகைஞ
 ராருறவர்—சீர்பெரிய ரானந்த சிற்சொருபர்—பேர்பெரிய—
 ரெங்கெங்குந் தானா யிருந்துசட சித்தனைத்து—மங்கங் கியற்
 றுவ தானால்.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௯௮)

ஆண்டகை யீசனை யன்றியொன் றின்மையால்
 வேண்டிய செய்வாரென் றுந்தீ பற
 விதிநிடே தங்களற் றுந்தீ பற.

எ - து. உள்ளன இல்லன செயப்படுவன செய்யப்படா
 தன உயர்ந்தன தாழ்ந்தன நான் பிறனென்பன ஆதியவனைத்
 தும் பரமேயாதலால், அவ்வுண்மையறிந்த ஞானிகளாயினோர்
 இச்சைப்படியே செய்யாநிற்பர், விதிநிடேதங்களொழிந்து. எ-று.
 விதி நிடேதங்களொழிந்தென்றமையால், அவ்விரண்டினையும்
 பற்றுதல் விடுதலில்லை யென்கெனக்கொள்க.

இதற்குப்பிரமாணம்: தருமசாசம். “புத்தன் முதலாய புல்
 லறிவிற் பல்சமயந்—தத்த மதங்களிற் றட்டுஞ்புப் பட்டுகிற்

கச்—சித்தஞ். சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கு—மத்தன் கருணையினுற் றேடினோக்க மாடாமோ.” பிரமகிதைதனது மீப் பரம் பெரும்பொரு ளுணர்ந்தவன் செய்வ—தேது மில்லைஞா. னமுமிலை யிரண்டிலா மையினு—னீதி வன்னமாச் சிரமமு ரிடே தமும் விதிபுஞ்—சாது நல்வினை தீவினை சகலமு மிலவே.” அன் றியும், “மதிசெய் மாமறை வன்னஞ்ச் சிரமிகள்—விதிசெ யாவி டில் வெந்நர கென்றது—துதிசெய் தேயதி வன்னஞ்ச் சிரமிக— னெதுசெய் தாலது வேதவ மென்றதே.” எ-ம். ஒழிவிலொடுக்க ம். “நாயேறி வீழ்ந்தென் னடாத்துகிலென் ஞானியர்க்குப்— பேயாஞ் சகம்பழித்தென் பேணுகிலென் - றேயார்—பெருமை சிறுமையில பின்னுமுன்னு மில்லை—வரைவற்று வேண்டியசெய் வார்.” அன்றியும், “சாவே பெருநோன்பாச் சந்தற்ற சத்தியர்க் குத்—தேவாரங் காலந் தியானமறம் - பாவம்—விதிவிருத்தித் பேசுக்கைக்கு வேதாகமங்க—ளதிசயிக்கு மேலுரைப்பா ரார்.” மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (கக)

ஓங்கரு ளீசனோ டொன்றியே நின்றோரு
மீங்கரு ணீங்காரென் றுந்தீ பற
எல்லா வுயிர்க்குமென் றுந்தீ பற.

எ - து. உயர்ந்த கருணையே வடிவாகவுடைய பரம்பொரு ளுடனே கூடி யிரண்டறக்கலந்துள்ள முத்தரும் இத்தகைக்க ணுண்டாகிய சராசரங்களிடத்தெல்லாம் அருளைக்கார். எ-று.

அஃதெங்குனமெனின், ஆரிடஞானிகள் விதிநிடேதங்கட ந்த வேண்டியசெய்வாராதலின் உயர்கட்கிதஞ் செய்யவேண்டு மென்னும் விதியினையும் பற்றுதல் விடுதலில்லையென்னில் அது கூடாது; அன்னோருயிர்கட்கிதஞ் செய்தலே இயல்பு. அஃது யாதாலெனில்; இரும்புக்குச் சுடுந்தன்மை யின்மையாயினுங் கனலோடு கூடியவிடத்து அதன்கு சுடுந்தன்மையைத் தான் பற்றினின்றதுபோல வஸ்துவக்குப ப்பாருளே சொருபமாத லின் அவ்வஸ்துவிலோ டிரண்டறக்கலந்து நின்றோரும் இத்

தசைக்க ணெல்லாவுயிர்களிடத்துஞ் செய்யு மிதூகிதங்களெல்
லாம் மா ருவத்திற்கே யொழிய நித்தியவிபுவாய ஆன்மாக்க
ட்கில்லைனாண் முணமையறிந்துளோராயினும், அவ்வுணர்வு
பெத்தத்திற் றமக்கில்லைபோலு மற்றையவுயிர்க்கும் அஃதின்
மையால் அவற்றினது வருத்தத்தை நோக்கியருளினை நீங்கா
ரென்பதே துணிவு, சின்றேருமென்ற வும்மையான் முத்திபெற
முயல்வோர்க்கு அருளே தலையாகவேண்டப்படு மென்பதூஉம்
அருளில்லோர் சீவன்முத்த ரன்றென்பதூஉங் காட்டிற்றெனக்
கொள்க.

இதற்குப்பிரமாணம்: தேவிகாலோத்தரம். “நடுங்காம
லெவ்வுயிரு ஁க்காமற் றுரும்ப னைத்தும்—பிடுங்காது முதலெ
஁ பிரசபலர் கொய்யாது-- விடுங்காலா லாழ்த்துதிர்ந்த
விரைமலர்க ளவையேந்தி—யடுங்காலன் றினையட்ட வம்புயத்தா
ளருசசிப்பான்.” பட்டணத்துப்பிள்ளையார். “மகவெனப் பல்லு
யிரனைத்தும் பார்க்கும்.” பகவத்கீதை. “இருவகை யுயிர்க்கு
மினியரு யின்ப துன்பமியா னென்னதென் றறியா—தொரு
பொருளாலுங் குறைவுபா டின்றி யுள்ளமு மொருவழிப் பாடா
ய்ப்—பொருவருந் துணிவுங் கருணையும் புரிந்து புலன்மெரி
யுணர்வை யென் பாலே—மருவினின் றெழுமுகம் யோகியென் பவ
னே மன்னவ மற்றெனக் கினியான்.” ஞானவாசிட்டம். “உள்
ஞணர்வி லின்புறுவோன் பொறிபுலன்கள் கரணங்க ளுய்ப்போ
ளுயர்—தன்னுசக துக்கவஞ்சஞ் சாராதோ னனவரதஞ் சமாதி
யுற்றே—னுள்ளுகின்ற தனைப்போலெவ் வுயிருமெனப் பிறர்
பொருள்க ளெட்டியென்ன—வெள்ளுபயத் தானன்றி யியல்
பாலே கண்டானே யெல்லாங் கண்டோன்.” தத்துவசரிதை.
“ஊடுனான்று நசைத்திற் மொன்று முணர்ந்தி லானைத்—தீனஞ்
செயிராக மயக்கொடு சோவாணை—மோனந் தனமொன்று மகி
ழ்ந்த மனத்தி னானைத்—தாடினை நிவனைத் துயிரும்பரி தன்மை
யானை.” திருவள்ளுவர். “நலவாற்றா னுடியருளான்க பல்லாற்

றும்—தேரினு மஃதே துணை.” அன்றியும், “பொருணீங்கிப் பொச்சாந்தா ரென்ப ருணீங்கி—யல்லவை ~~பொருணீங்கி~~ வாரு வார்.” அன்றியும், “அறிவினாகுவ துண்டோ பிறிதேனாய்— தந்நோய்போற் போற்றாக் கடை.” சித்தாந்தகரணம் “ஐயைத் தருவு மருளா னுயிர்க்காய வைய நருளிக் கடைந்தோரும் - வெய்ய—தடையு மழலா ரயம்போன் றருளை—யுடையா ரனைத் துயிர்பா லும்.” அருட்பிரகாசம். “உயிர்நித்த ஷுனறறிந் தாலு நல்லோர்பல் னுயிரதற்ற—துயருக் கிரங்கனபதுமை கொல் லோ வருட் டோன்றலந்நாட்—செயிருற்ற ஷுவர் முறைகேட் டிரங்கித் திருவுளத்து—டயர்வுற் றுருத்தகண ணீரக்க மாமணி யாயிடினே.” ஞானசாரம். “மருளுறு மெவையு தூறிமயக்கறத் தெளிந்து ளோர்க்கு—மருளறத் துறக்க லாடா வயலொரு பொருளு மில்லாத்—தெருளுறு முறைமை யாலுளு சிவடைய ருளமு மன்னு—மருளினை யறித லாவு மவர்தொழி லருள றந் தான்.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. ஆனந்தமெய்தினே ரென்னுஞ் செய்யுள் தொடங்கி ~~கூற~~செய்யுள்காறும் ஞானிகள் தாசாரங் கூறினாரெனக் கொள்க. (க00)

அவிரோதவுந்தியார்பாடல் - க00.

உதாரணப்பாடல் - ஐ00.

ஆகப்பாடல் - சு00.

முற்றுப்பெற்றது.

ஆனந்த மோனம்வரு மாயையறு மெப்பொருளு
மோனந்த நிட்டையென முன்னம்வருந்—தேனந்து
முந்தியார் தூறு முதாரணத்தேநீட்டபடித்த
புந்தியார்க் கீதே பொருள்.

